Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Wildt, Johannes.
Titel | Title:	[J. Wildt's Romantiske Sagn og Fortællinger. 2. Bind.]
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjöbenhavn : trykt og forlagt af L. J. Jacobsen, 1828
Fysiske størrelse | Physical extent:	1 bind.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57,- 305.

Det Kgl. Bibliotek

130024719971

Den danske Negerdronning

eller:

Jordskjælvet i Lissabon 1755.

En historisk, romantisk Fortælling

af

Johannes Wildt.

Kjöbenhavn.

Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen.

1828.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Subscribenternes Navne.

Hans Majestæt, Kongen.
Hendes Majestæt, Dronningen.
Hendes Kongelige Høihed, Kronprindsessen.
Hds. Kongel. Høihed, Prindsesse Wilhelmine Maria.
Hds. Kongel. Høihed, Hertuginde Louise Augusta.
Hans Kongel. Høihed, Prinds Christian Frederik.
Hds. Kongel Høihed, Prindsesse Caroline Amalia.
Hans Kongel. Høihed, Prinds Frederik Ferdinand.
Hds. Kongel. Høihed, Prindsesse Juliane Sophia.
Hans Durehlautighed, Prinds Frederik Wilhelm Carl Ludvig af Hessen Philipsthal.

Hr. Agerskov, Justitsraad og Toldinspecteur.
- Andersen, Vognmand.
- Balling, Kongelig Forvalter.
- Banner, Kammerjunker.
- Bech, Justitsraad.
- Bech, Copiist.

Frue Belfour, M.

Hr. Bjerre, Brygger.
- Boetius, Administrator.
- Boheim, Skrædermester.
- Brahm, Studiosus theologiæ.
- Bredenbeck, Malermester.
- Bressendorff, Lieutenant.

Hr. Broager, Comptoirist.
- Brorson, Professor, R. af D.
- Bæhr, Lieutenant.
- Bøwing, Isenkræmmer.
- Bøye, Professor.
- Christensen, Juveleer.
- Christensen, Smed i Glostrup.
- Coch, Premierlieutenant.
- Davedsen, Capitain.
- Dorschæus, Silke- og Klædekræmmer.
- Ekstrand, Blikkenslagermest.r.
- Elmqvist, Overkrigscommissair.
- Enholm, Kongelig Skuespiller.
- Eschildsen, Havnecapitain, R. af D.
- Ewald, General-Krigskommissair.
- Fermanowsky, Naalemagermester.
- Fugl, Kammerskriver.
- Gildberg i Avedøre.
- Gottlieb, Kammerraad.
- Gram, Brødbager.
- Groth, Cancellieraad.
- Hauch, Overhofmarchal, Ridder af Elephanten, St. af D. og D. M.
- Hagemeister, Bagermester.
- Halberg, Garvermester.
- Hamborg.
- Harboe, Fuldmægtig.
- Hartung, Kammerraad.
- Hassert, Secretair.
- Hergert, Snedkermester.
- Hermann, Snedkermester.
- Henningsen, Bagermester.
- Hillarius Kalko, Slagtermester.
- Hillebrandt, Comptoirist.
- Holm, Kongelig Skuespiller.
- Hostrup, Justeermester.
- Høppener, Bundtmagermester.
- Jessen, Fuldmægtig.
- Johansen, Skomagermester.

Baronesse Juel til Overs.
Hr. Junior, Postmester i Sarkisbing.
- Jørgensen, A. Kiøbmand.

Jfr. Jørgensen, Kongelig Skuespillerinde.

Hr. Jørgensen, Mægler.
- Kall, Auditeur.
- Kjøppen, Secretair.
Frue Koefoed, Etatsraadinde.
Hr. Kopp, Justitsraad.
- Kraft, Chirurg.
- Kramp, Snedkermester.
- Lange, Comptoirist.
- Larsen, Justeermester.
Md. Larsen, A.
Hr. Lassen, Destillateur.
- Leske, Skomagermester.
- Lehmann, Blikkenslagermester.
- Lindgreen, Instructeur og Kongelig Skuespiller.
- Ludevig, Boghandler.
- Lund, Snedkermester.
- Lützen, Kammerherre, R. af D. og D. M.
- Madsen, Passkriver.
- Marcussen, Brændeviinsbrænder.
- Marschall, Instrumentmagermester.
- Moberg, Kobberstikker.
Frue Momme.
Hr. Monrad, Kammerjunker.
Frue Munsfeldt.
- Mühlenstedt.
Hr. Müller, J. F.
- Møller, Havnecontrolleur.
- Mørk i Rødovre,
Frue Nellemann.
Hr. Nielsen, Gaardmand i Brøndbyvester.
- Panderup, Brygger.
- Petersen, Capitain.
- Petersen, Kirkesanger i Hvedsinge.
- Petersen, H. Kjøbmand.
- Petersen, N. Snedkermester.
- Phister, Overlærer.
- Pichel, Glarmester.
Jfr. Poulsen, Kongelig Dandserinde.
Hr. Poulsen, Inspecteur.
- Poulsen, Brygger.
- Prahl, Juveleer.
- Qvist, Glarmester.
- Rauchmaul, Districtslæge.
- Ravn, Hofekræmmer.

Hr Reitzel, Boghandler.
Rentekammerets danske Cancellie.
Rentekammerets 2det jydske Renteskriver Comptoir.
Hr. Rindom, Brændeviinsbrænder.
- Rohde, Skrædermester.
- Schaltz, Boghandler.
- Schauemburg, Lieutenant.
- Scheibel, Slagtermester.
- Schiander, Capitain.
- Schübeler, Batallions Chirurg.
- Schleppogrell, Capitain.
Jfr Schmits.
Hr. Schmit, Silke og Klædekræmmer.
- Schou, N. A. Skrædermester,
- Schrøder, Skrædermester.
- Schubothe, Boghandler.
- Sivertzen, Grosserer, R. af D.
- Soldan, Snedkermester.
Frue v. Stöcken, Justitsraadinde.
Hr. Svendsen, Skolelærer.
- Sønderberg, Passkriver.
- Sørensen, Postmester.
- Tesch, Bagermester.
- Thiesen, Boghandler.
- Thiisen, Capitain.
- Tischbein, Architect.
- Thorbjørnsen, Hof og Stadsrets Procurator.
- Toy, Agent.
- Twede, Brændeviinsbrænder.
- Waagepetersen, Hofagent.
Wahlske Boghandel.
Hr. Wad, Etatsraad.
- Weneche, Malermester.
- Wigelsen, preussisk Consul.
- Winther, Isenkræmmer.
- With, Hofleverandeur.
- Wolffhechel, Malermester.
- Wulff, Grosseer.
- Ochenholdt, Kammerraad.

Den danske Negerdronning,

eller:

Jordskjælvet i Lissabon 1755.

En romantisk Fortælling.

Min Broder rev sig af min gamle Bedstemoders Arme og kastede sig i mine: thi han var Artillerie-Officeer og skulde ud hvor Pligten og Fødelandets Forsvar kaldte ham. Allarmtrommens rædsomme Hvirvler overdøvede Angstskrigene paa Gaden, saavelsom mine vemodige Klageraab og den ærværdige Gamles Trøstetale, da Fritz, fuldkommen bevæbnet, styrtede ud af Døren, og ilede mod den os nær liggende Toldbod.

"Bevar ham, algode Gud!" — raabte jeg, og styrtede ved Knaldet af en Bombe der sprang uden for Vindverne og sønderknuste alle vore Ruder, ned over den gode Gamle, og havde nær kastet hendes Lænestoel overende.

Aldrig glemmer jeg hiin frygtelige anden April **1801.** Fortvivlet vreed jeg Hænderne, og skreeg uophørlig: „Fritz! Fritz! min kjære, min eneste Broder! Jeg seer Dig aldrig mere!"

Min Bedstemoder trøstede mig og forsøgte at indgyde mig Tillid til Forsynet; men jeg var utrøstelig, og stirrede, gjennembævet af Rædsel, paa enhver Saaret, der blev bragt forbi vor Bopæl til Hospitalet. Ofte syntes jeg i Denne eller Hiin: at gjenkjende min elskede Broder, og takkede Gud inderligen hver Gang jeg saae at jeg havde bedraget mig.

Vi troede Alle, at vort Huus skulde styrtet sammen, da Dannebroge, med sine mange Døde og Saarede, sprang i Luften; og jeg raabte ude af mig selv; "Nei ingen Elendighed paa Jorden kan overgaae den som det ulykkelige Kjøbenhavn er bestædt i! O, Gud! frels og red os i denne store Nød!"

"Stille Gusta!"— sagde den ærværdige Gamle — "Forsynd Dig ikke! Hvad ere disse Rædsler mod dem som jeg har gjennemgaaet? og dog har Gud forundt mig den Lykke at opleve en sund og rolig Alderdom i Eders, mine gode Børnebørns, Arme. Gud vil nok bevare vor Fritz. Om Slaget end er meget blodigt paa Havet, som vi desværre maa formode, da er der endnu temmeligt sikkert paa Landet — og ikke troer jeg, at den store Nelson har til Hensigt at tænde Byen i Brand, hvilket desuden neppe er muligt, uden ved Batterier paa Landet; og at gjøre Landgang, vil man nok forhindre ham i.

Vær derfor rolig, Barn! og troe mig: Gud vil føre Fritz sund og karsk i vore Arme."

Vor Naboe, den gamle Kammerraad, kom henimod Aften ilende ind til os, med den glædelige Tidende: at der var Vaabenstilstand. Jeg sank af Henrykkelse paa Knæ; min Bedstemoder hævede sine fromme Øine mod Himlen. Begge takkede vi Fredens miskundelige Giver med vore brændende Glædestaarer. I samme Øieblik blev Døren revet op og Fritz — sund og munter som da han forlod os — styrtede sig i vore Arme. Krigen og alle dens Rædsler vare glemte; og Ingen, nei Ingen paa Jorden kunde være lykkeligere end vi.

Vor Henrykkelse over Vaabenstilstanden, som vi troede var en Forløber for den forønskede, velsignede Fred, var saa stor at vi besluttede at tilbringe Natten i Glæde, uden at gaae i Seng. Endog den gode Gamle vilde blive oppe. Kammerraaden hentede sin Kone og sine Døttre. Bordet blev dækket, og Fredens Skaal blev drukket, under et jublende "Hurra!"

"Fredens Palme er livsalig at skue!" — udbrød min Bedstemoder, med høi Alvor — "Men den er vundet ved Blod. Mange Huustroer ere i Dag blevne Enker og mange spæde Børn faderløse. Fæstemøer have mistet deres Kjærester — og For-

ældre græde blodige Taarer ved deres Sønners Tab. O, Jorden er dog fuld af Elendighed, Jammer og Nød hvor man end vender sig; og det er skrækkeligt, at Mennesket nogensinde kunde komme til den Yderlighed at sætte sin Ære i at udgyde sine Brødres Blod. Jeg har desværre været vidt om i Verden. Overalt har jeg seet Krig, Pest, Hunger og alle Landeplager rase. Elementerne have været i Oprør og ført Krige mod hinanden, der have havt Millioner Skabningers Tilintetgjørelse til Følge — og hvor skrækkeligt et Onde Krigen end er — saa er den dog ikke den værste Landeplage jeg kjender; endskjøndt jeg beder Gud at bevare Menneskeslægten fra for ofte at blive hjemsøgt af den."

"Bedstemoder!" — udbrød jeg, og klappede den Gamle paa hendes endnu friske Kinder — "Du har saa ofte lovet at ville fortælle Fritz og mig Dit, som Du kalder det, underfulde Levnetsløb; men Du har hidtil udsat det paa Grund af, som Du sagde, at vi vare for unge til at høre det. Denne Hindring er vistnok nu ryddet af Veien, thi i Dag er jeg fyldt sytten Aar, og Fritz er tre Aar ældre. Alle Kammerraadens, som her ere, veed jeg at Du kjender som Dine sande Venner. Fortæl da nu — og vi ville være lutter Øre."

"O ja, Frue!" — bad Kammerraadinden. — "De vil derved gjøre os Alle en stor Fornøielse."

Kammerraaden og hans Døttre forenede deres Bønner med Kammerraadindens og mine; saa at min Bedstemoder maatte give efter; og vi satte os i Kreds om hende for at erfare hendes Begivenheder, som hun tildeels fortalte, deels læste af en stor Bog med Optegnelser hendes Liv angaaende, som jeg maatte flye hende; og uagtet hun gik i sit treoghalvfjersindstyvende Aar, talte hun med et Liv og en Fyrighed som om hun endnu var i Livets Foraar — og hun blev ofte under Fortællingen afbrudt af sine Taarer. Deels efter hvad hun fortalte, og deels efter hendes Optegnelser leveres hendes Historie her saaledes som den os af hende selv blev meddeelt, og den gode Gamle, som nu er fyldt sit nioghalvfemsindstyvende Aar, er blevet et Barn paa nye, og staaer ved min Side smilende som en Engel, med en Dukke i Haanden, som min yngste Datter har pyntet til hende, medens jeg nedskriver hendes Levnetsløb; og hun veed ikke at jeg omtaler de Begivenheder som hun med en mageløs Sjælsstorhed har igjennemgaaet her i Livet — hvorved hendes ædle Hjerte saa ofte var nær ved at briste.

"Jeg vil begynde med min Fødsel; da Skjebnen allerede den første Dag jeg levede, paa det grusomste

forfulgte mig" — udbrød den kjære Gamle, og Alles Øine fæstede sig paa hendes veltalende Læber. — "Jeg blev født i Kjøbenhavn den 20de October 1728 om Eftermiddagen, efter at min Moder havde udstaaet store Smerter, som dog alle vare glemte da hun favnede mig ved sit ømme Moderhjerte. Min Fader som havde ønsket sig en Søn, var dog meget vel tilfreds med mig, tog mig paa sine Arme og kyssede mig inderligen. Min Bedstemoder, der endnu var en temmelig ung Kone, som havde været nærværende ved min Fødsel, forsikrede: at min Moder som, i Følelsen af sine Moderglæder, laae og smilede i Sengen, var yndig som en Brud; hvilket min Fader, som dog ellers gjerne modsagde hende, henrykt bekræftede.

Min Bedstefader, som var blevet hentet for at see sin lille Datterdatter, var saa henrykt over at være blevet Bedstefader: at han trykkede min Moder en Obligation, lydende paa Ihændehaveren, paa tituſinde Rigsdaler i Haanden, idet han bøiede sig ned over hende og kyssede den Lykkelige paa de smilende, takkende Læber.

Min Moder vinkede ad min Fader og gav ham Papiret, som han, med tilsyneladende Uvidenhed om dets Værdie, stak i Lommen for at undgaae at takke for det.

"Hvad har De betænkt at den velsignede Glut skal hedde?" — spørgte min Bedstemoder og saae forventningsfuld paa min Fader.

Min Fader som dog var blevet noget følelig, formedelst de tituſinde Rigsdaler, forſikkrede: at han ihenseende til Navnet ingen Villie vilde have, men overlod det til ſine kjære Svigerforældres og ſin Kones Beſtemmelſe.

"De har altſaa ikke noget imod Navnet Iſabelle?" — ſpørgte Matronen lidt ſpodſk. — "Min ſalig Moder bar det. Det er et godt, ærligt Navn; men De har hidtil ikke kundet lide det, fordi den ſalige Sjæl var en Portugiſerinde — og catholſk."

"Religionen kan her intet gjøre til Sagen."— ſagde min Fader og kyſſede min Bedſtemoders Haand.

"Landet ikke heller" — udbrød hun — "thi det er et af Himlen velſignet Land: det har min ſalige Frue Moder tuſinde Gange forſikkret mig; og derſom Hertugen, hendes naadige Hr. Fader, ikke havde forſkudt hende, ſkulde jeg have været med hende dertil; thi" — føiede hun med meget Eftertryk til — "De veed jo, Hr. Søn! at hun var en Datter af Hertugen af Lemos og en Datterdatters Datterdatters Sønnedatter af Kong Sebaſtian af Portugal,

som, da han stred for den christelige Troe, blev ihjelslaget af den marokanske Konge Muley Mahomed i Africa. Det var i Aaret.... nu kan jeg ikke ret komme paa Aarstallet. Bi lidt; nu kommer jeg efter det. Ja det var i Aaret **1578** den syvogtyvende..."

"Nei holdt, Moder!" — afbrød min Bedstefader hende. — "Kommer Du først ind i Africas Ørkener, er jeg bange for at Du bliver siddende i Sand til midt op paa Halsen. Nei lad os blive ved det hvorved vi slap, nemlig den lille smilende Engels Navn, som Du lod til at have stor Lyst til at vælge."

"Ja det er ogsaa sandt!" — raabte hun og trykkede min Fader Gulddaasen som hun præsenterede ham Tobak af, i Haanden. — "Glutten skal hedde Isabelle! og jeg skal paa Søndag holde hende over Daaben i Frue Kirke."

Min Fader stak Daasen i sin Lomme, og forsikkrede at Alt skulde være efter hans Frue Svigermoders Ønske. Min Moder tilsmilede ham sit Bifald; og en Enighed, som ellers var fremmed i vor Familie, syntes denne Aften at throne iblandt de Lykkelige og — var det ikke en Ære for mig? Min Ankomst til Verden var Aarsag i det Hele.

Min Bedstefader, en riig Grosserer, var en hjertensgod, men, ihenseende til Forstand, noget indskrænket og

meget riig Mand. Hans Kone, som var en Datter af en Adelsmand der havde bortført hendes Moder fra Portugal, men ellers havde levet et meget lykkeligt Liv med hende — var noget stolt af sin høie Adel, men ellers en meget god Kone. Hun havde ligeledes ægtet min Bedstefader imod sine Forældres Villie. Min Moder var deres eneste Datter, som de havde store Planer for med, og ikke vilde give til ringere Mand end en Baron, løb bort med min Fader som var en fattig Lieutenant og lod sig hemmeligt vie til ham. De forbittrede Forældre forskjød deres Datter i den første Hede. Min Fader, som var en meget stolt Mand, vilde ikke ydmyge sig for dem. Mine Forældre levede derfor i meget kummerlige Omstændigheder indtil et Tilfælde, under min Moders Svangerskab, bragte en Udsoning tilveie. Min Fader, vedblev at indformere i Matemathik som sædvanligt og lod som han ikke lagde Mærke til den betydelige Understøttelse min Moder fik af hendes Forældre. Han undlod ikke stundom at lade min Bedstefader mærke sin Overlegenhed i Kundskaber, spottede tidt over min Bedstemoders Pralerie med sine portugisiske Forfædre — og antog det hele for en Fabel. Ja det gik endog saa vidt: at han satte sig imod at jeg skulde hedde Isabelle, fordi det var et portugisisk Navn. Nu indtraf den Omstændighed med de tituſinde Rigsdaler og Guld-

daasen. Det var som om han pludseligen forandrede Caracteer — og det blev bestemt at jeg skulde hedde Isabelle.

Man undre sig ikke over, at jeg veed disse smaae Familieomstændigheder saa nøie, da jeg som et nyfødt Barn, endskjøndt nærværende, dog Intet kunde bemærke. Jeg har disse og mange flere Efterretninger min Barndom angaaende af den gode Kone som var min Amme; hun som elskede mig saa inderligen og aldrig forlod mig før Døden rev hende fra min Side.

Den dampende Maskine stod paa Bordet og min Bedstemoder satte sig ned for at skjenke Thee: da der blev raabt "Brand!" og en forfærdelig Allarm lod sig høre paa Gaden. De bleve Alle, men især min Moder, yderst forskrækkede; dog trøstede de dem med: at Ilden var langt fra dem, da den var opkommet paa Hjørnet af Vestergade og Volden hos en Mand der var Marqvetenter og Lysestøber. Allarmen i Gaderne tiltog, og med den voxede Skrækken iblandt Indvaanerne. Min Fader maatte ile til sine Foresatte, og han fik neppe Tid til at tage Afskeed med min Moder, som skreeg høit ved hans Bortgang.

Mine Forældre boede hos en Brygger paa Nørregade, og troede dem derfor sikkre for Ilden,

da de vare saa langt fra den; men ved Midnatstid gjorde Bryggerkarlen sig rede til at kjøre ud med Sluffen for at bringe Vand til de brændende Bygninger. Den Uforsigtige lod et antændt Lys staae i Foderkisten medens han trak Hestene ud af Stalden, og forglemte siden at borttage det. Neppe var han borte, før det antændte Foderet; og inden Nogen kunde formode Ulykken: stod hele Stalden i lys Lue*), og antændte Forhuset hvor min ulykkelige Moder laae med mig, sit spæde Barn, i Armen.

Forvirringen blev ubeskrivelig stor. Hele Nørregade stod snart i Lue. Min Moder sprang med mig ud af Sengen. Det var neppe at hun fik lidt Klæder kastet paa sig inden hun, med mine Bedsteforældre og min Amme, maatte flygte ud af den brændende Gaard, hvor Ild og Luer paa alle Sider omspændte dem. De Flygtende kom ud paa Gaden, og ilede mod Amagertorv, hvor min Bedstefader boede, for at søge et Tilflugtssted mod den rasende Ild. Min Bedstefaders Sted var allerede antændt, og Ilden fra det hvirvlede sig i tykke Luer mod Himlens Skyer, saa at de ikke kunde komme det nær. Min Moder sank afmægtig om i deres Ar-

*) Sandheden heraf vil man finde bekræftet i Nyerups Beskrivelse af Kjøbenhavn, Side 156.

me — og medens de bare hende henimod Østergade, for, hos en Beslægtet, at bringe hende i Sikkerhed: dræbte Skrækken hende imellem deres Hænder. Da mine Bedsteforældre omsider, ved tililende gode Menneskers Hjelp, naaede deres Slægtnings Sted opdagede de: at hun var død. Deres Angstskriig steeg mod Himlen og de kaldte hende forgjæves tilbage.

Jeg vil ikke forsøge at beskrive den Elendighed, hvori saavel mine Bedsteforældre, som den største Deel af Kjøbenhavns Indvaanere i denne skrækkelige Ildsvaade vare bestædte, men kun omtale hvad der angik mig og Mine. Min Fader saae mig aldrig mere. Da han som Ingenieur-Officeer maatte være med at sprænge de brændende Steder med Krudt, for at standse Ilden, skal en brændende Bjelke, som fra et af de sprængte Huse fløi i Luften, være faldet ned og knuust hans Hoved. Man fandt kun enkelte Dele af hans Liig imellem Gruset af en omstyrtet Bygning; men Obligationen paa de tituſinde Rigsdaler, saavelsom Guldbaasen, kom aldrig mere tilstæde; og da hans Klæder vare brændte af ham, var al Umage for at bringe samme tilveie, forgjæves.

Alt hvad min Bedstefader eiede, gik i denne rædsomme Ildsvaade op i Luer — og han havde, da Ilden omsider var standset, Intet mere tilbage:

end den Steenhob, hvor hans betydelige Gaard havde staaet. Paa Erstatning, var ikke at tænke; saa at han var aldeles forarmet — og havde endda mig, som et nyfødt Barn, tilligemed min Amme, at ernære.

En Slægtning af min Bedstefader, som før havde været Skibscapitain, der holdt Værtshuus for Skippere i Nyhavn, antog sig de Ulykkelige, og gav dem Huus og Føde. Men istedet for deres store prægtige Gaard, maatte de nu, med samt min Amme og mig, nøies med et lille Portkammer; og istedet for tre til fire Retter Mad, stod nu, som oftest, kun een meget tarvelig Ret paa deres Bord. Denne Indskrænkning kunde min Bedstefader, som var opfødt i Overflødighed, ikke finde sig i — og inden tre Maaneders Forløb, blev han nedsænket paa Frue Kirkegaard ved Siden af min forudgangne Moder.

Min Bedstemoders Tilstand blev ifølge disse sørgelige Omstændigheder skrækkelig. Hun maatte sælge sin Grund: men da de fleste af Kjøbenhavns Indvaanere efter Branden vare blevne meget forarmede, var der kun Faa som kunde bygge. Hun fik derfor kun lidet for den, og det var alt: at hun kunde betale sin Mands Fætter lidet i Huusleie, og ved Hjelp af sine og min Ammes Hænders Gjer-

ninger (den gode Kone som kort efter blev Enke, og hvis Barn var dødt, vedblev siden at tjene hende som Pige) leve, og give mig en nogenlunde god Opdragelse.

Imidlertid voxede jeg til, og, som min Bedstemoder tusinde Gange forsikrede mig og Enhver der kom til os, blev baade god og smuk og havde de ypperligste Anlæg til at lære saavel Sprog som qvindelige Arbeider.

Min Bedstemoder havde sin Glæde af, at fortælle mig om hendes og min store Familie i Portugal, og hun var endog saa uforsigtig at sige til mig: at dersom hendes Moder ikke havde begaaet den Dumhed at gifte sig under hendes Stand, med en simpel dansk Adelsmand, da havde jeg været en Prindsesse eller Infantinde og hun selv havde maaskee, i Stædet for at spinde paa den tunge Rok, kunnet thronet paa et hertugeligt Slot i Portugal; da vi nedstammede fra Kong Sebastian, og hendes Morfader var Hertugen af Lemos.

Ved slige Fortællinger opvakte hun min Forfængelighed; og da jeg var ti Aar gammel, saae jeg enhver Pige paa min Alder, paa Grund af hendes ringe Stand, over Skuldrene, og tænkte stedse hvor rart det maatte være at komme til Portugal, til min Bedstemoders Bedstefader; thi at

han forlængesiden maatte være død, faldt mig aldeles ikke ind, da jeg stedse hørte tale om den Herlighed Hertugen af Lemos havde levet i; som min Bedstemoder dog aldrig havde seet, men ene kjendte efter hendes for mange Aar siden afdøde Moders Fortællinger.

Naar jeg, med min Bedstemoder, spadserede paa det skjønne Frederiksberg, forsikrede hun stedse, med en riig Strøm af Ord: at Hertugens, hendes Bedstefaders Slot var meget skjønnere — ja den gode Gamles Enthusiasme for hendes Moders Fædreneland gik saa vidt: at hun afmalede mig mit Fødelands yndigste Egne som Ørkener, og opflammede en Begjærlighed i min unge Sjæl efter at komme til Portugal, som i mit fjortende Aar næsten var ubetvingelig, og sysselsatte mig baade vaagende og i Drømme.

Ved denne Tid hændte det sig, at der kom en midaldrende portugisisk Capitain til Værtshusholderen hvor vi vare, som formedelst Skibbrud og Sygdom maatte opholde sig i Kjøbenhavn. Min Bedstemoder gjorde Bekjendtskab med ham, da hun af sin Moder havde lært lidet Portugisisk, og dette var nok for hende til at fatte den Beslutning: at jeg og skulde lære Portugisisk — for en Gang i Tiden, om muligt, med hende, at reise til Portugal, for at

gjøre min Lykke hos min derværende høie Familie. O, denne Idee af den gode Gamle har siden kostet mig blodige Taarer og dynget den græsseligste Elendighed op over mit Hoved.

Jeg lærte dette fremmede Sprog med en Hurtighed, som selv forundrede min Lærer, Capitainen; thi Tanken om den Herlighed som der ventede mig, besjælede mig til Flid ved Underviisningen og lod mig anseе denne for min allervigtigste Beskjæftigelse; saa at jeg, efter et Aars Forløb, talte Sproget med en Færdighed som endog forundrede flere indfødte Portugisere.

Den portugisiske Capitain fik efter to Aars Forløb betydelige Remisser fra sit Fødeland, og kjøbte sig en Halvpart i et Skib som skulde gaae til Lisabon efter Viin og Frugter. Uagtet min Bedstemoder da var seroghalvtredsindstyve Aar, besluttede hun, som hun sagde, for min Skyld at reise til Portugal for at gjøre sine og mine Rettigheder, ihenseende til Hertugen af Lemos's Rang og Formue, gjældende. Jeg var for ung og uerfaren til ikke med Glæde at følge den ufornuftige Gamle, og min Ammes, den gode Lenes, Advarsler imod denne farlige Reise vare alle forgjæves. Min Bedstemoder opsagde sin lille Capital for den følgte Grund, og bestemte sig til, ved Foraarets Begyndelse, med den

gode Skibsexpitain, der vilde modtage hende og mig for en ringe Betaling, paa Lykke og Fromme, at gaae til Lisabon.

Det var ved Vinterens Begyndelse at denne Beslutning, hvorover jeg var uden for mig selv af Glæde, blev tagen, og min Længsel efter Foraaret var ubeskrivelig — da et Tilfælde aldeles tilintetgjorde den; og den forsvandt endnu meget hurtigere end den var opstaaet. Jeg havde længe bemærket at et ungt Menneske paa tyve til toogtyve Aar meget ofte gik forbi vor Gaard, og stedse saae op til vort Portkammer; men det blev ikke ved det: snart kunde jeg ingen Steder gaae uden at han fulgte efter mig; dog uden at han nogensinde nærmede sig til mig, eller vovede at hilse mig: endsige tiltale mig med et eneste Ord. Nu traf det sig, at vor Værts Datter, som var gift med en Maler, havde Barn i Kirke som jeg holdt over Daaben, da jeg iblandt Fadderne bemærkede det unge Menneske der over i et Aar havde fulgt mig som min Skygge, og som syntes ikke at have sine Øine fra mig den hele Tid vi vare i Kirken. Da vi vare komne hjem, og jeg som Gudmoder for den nye Verdensborger, maatte presentere ham for hans Gudfædre, saae jeg atter det unge Menneske. Han gjorde en Bevægelse imod mig som om han ønskede

at tage Barnet, og jeg rakte ham den smilende Dreng som han imodtog uden at tale et Ord. En underlig Zittren syntes at gjennembæve ham, da hans Hænder berørte mine, og hans store brune Øie, hvori der hang en Taare, sank ned paa den Lilles Bryst medens jeg stod for ham.

Jeg blev opmærksom paa det unge Menneskes underlige Sammenblanding af Undseelse og Følelse; og kunde derfor ikke lade være, saasnart som jeg var ubemærket, at mynstre ham paa det nøieste; og jeg fandt: at han var uudsigelig skjøn; ja meget skjønnere end alle de unge Herrer jeg hidtil havde seet, og af hvilke jeg stundom var blevet mere bemærket end jeg ønskede. Aldrig havde jeg nogensinde seet et skjønnere Hoved. Sorte krøllede Lokker bølgede sig over den hvelvede Pande, og i hans smukke brune Øine var der en Ild og en Ynde som vandt ham Alles Hjerter. Ja hans hele udtryksfulde Figur, kunde tjent til Model for en Apollo om der havde været en Kunstner der skulde leveret en saadan til et af de første Cabinetter i Europa; og jeg sukkede over hans Stilling — thi han var kun en fattig Præsteson og Maler.

Da jeg henad Aftenen, med min Bedstemoder, kom hjem: kunde jeg ikke aflade at tænke paa den skjønne Maler. "O" — tænkte jeg — „hvad det

er Skade at han er af saa ringe en Stand, og at jeg nedstammer fra en Hertug! O, dersom han var....“ Jeg torde ikke tænke videre, thi mit Hjerte bankede saa voldsomt som om det vilde sprænge mit Bryst; og jeg vidste at min Bedstemoder havde bestemt mig for en Prinds, eller i det ringeste en Greve.

Hvor ung jeg end var, havde jeg dog Friere; hvilket slet ikke forundrede min Bedstemoder, thi hun sagde ved alle Leiligheder: at jeg var den smukkeste Pige i hele Kjøbenhavn; ja hun troede ikke at nogen Prindsesse ved Hoffet i Lisabon skulle kunne fordunkle min Skjønhed. Thi at vi, saa snart vi kom dertil, vilde faae Adgang til Hoffet, derom nærede hun ikke den ringeste Tvivl; og Alt hvad hun troede, det troede jeg med; derfor bleve alle Frierne afviiste, omendskjøndt et Par meget velhavende og anseelige Mænd vare iblandt dem. Ved denne Leilighed vidste jeg mere om Kjærlighed end en Pige paa sexten Aar borde vide. Dog, takket være den gode Gamle! som moderligen værnede om mit Hjertes Uskyld, saa at jeg, hendes Planer til min Ophøielse uagtet, vedblev at være en god, ufordærvet Pige, der for mine rene Sæders Skyld eiede alle deres Ydest som omgave og kjendte mig.

Min Bedstemoder fik ved denne Tid uformodentligen en lille Capital ind, der satte hende i

Stand til at udstyre os meget bedre til den forestaaende Reise end hun haade formodet; og der blev nu intet forsømt hvorved vi kunde vise os efter den Stand hun ønskede vi skulde optræde i. Prægtige Klæder og Smykker, især til mig, bleve anskaffede; og hun fik isinde at jeg skulde males, for at hun kunde have mit Portrait en Face i en Guldindfatning til, som hun sagde, at gjøre een af vor høie Familie i Portugal en Present med, som vist vilde blive vel optaget og bidrage til at gjøre vor Lykke. Vi beboede nu tvende Værelser i første Etage, som vare meublerede med leiede Meubler, da alt vort forældede Huusgeraad var solgt, for at formere vor Kasse til Reisen.

"Hør, Belle!" — sagde hun en Morgen til mig — "Du maa i Dag klæde Dig i Din bedste Pynt. Lene skal hente en Haarskjærer som maa sætte Dit Haar ligesom Prindsessen bærer sit, at Du ret kan blive skjøn; thi jeg har bestilt Maleren herhen endnu i Formiddag. Men lad mig nu see, at Du paatager Dig en ret fornem Mine, for at Du paa Billedet kan komme til at see ud som en Prindsesse, hvilket Du med Guds Hjelp ogsaa nok skal blive naar Du kommer til det velsignede Portugal.

At være pyntet var min høieste Glæde. Jeg lod mig det derfor ikke sige to Gange, men klædte

mig strax paa; og fandt mig taalmodigen i at sidde under Haarskjærerens Hænder i to Timer. Omsider var jeg færdig og min Bedstemoder sagde til Lene:

"Nu kan Maleren komme op. Hvorlænge har han vel allerede ventet nede i Stuen?"

"Halvtredie Time!" — sagde Lene, og gik ned for at hente ham.

Jeg var saa fordybet i at betragte mig selv i Speilet, at jeg ikke lagde Mærke til at Maleren traadte ind, før han stod bag ved mig og jeg saae hans Billede i Speilet. Jeg udstødte et "Jh!" ved denne behagelige Overraskelse — thi det var den unge Maler som jeg saae ved Barnedaaben hos vor Værts Datter — og som jeg havde tænkt saameget paa strax efter hiin Sammenkomst, — og allerede var paa Veien til at glemme.

Han bukkede med en meget behagelig Anstand for mig idet min Bedstemoder udbrød:

"Mener De, Hr.... ja hvad er det nu De hedder? Jeg har dog godt kjendt Deres salig Fader, og mange Gange hørt ham prædike i St. Nicolai Kirke."

Det unge Menneske sagde med den reneste Tenor og megen Beskedenhed:

"Mit Navn er Julius Lilliendal."

"Julius!" — tænkte jeg i Stilhed, uden at slaae Øinene op — "Endog hans Navn er smukt! O, hvad det er Skade at han kun er Maler!" — og jeg ønskede i mit Hjerte at han var en Prinds, eller i det ringeste en Greve af Portugal.

"Hr. Lilliendal!" — vedblev den gode Gamle — "mener De at De kan kræffe min Isabelle? Hun er skjøn som De nok seer. — Jh, men De seer jo slet ikke paa hende. — Men — hvad jeg vilde sige — seer De: et Portrait bør flatteres en lille Smule og det kunde ikke skade om De.... men ikke formeget.... Ja De forstaaer mig nok. Den lille brune Plet, som hun har der, lige ved Smilehullet paa den venstre Kind: den vil jeg nu slet ikke have i det! og De kunde ogsaa gjerne gjøre hendes Haar lidet mørkere og...."

Lilliendal forsikkrede: at mit Portrait vilde nok behage uden at være flatteret; samt at det ikke var værd at eie: naar det ikke var en tro Skildring af Naturen.

Efter nogen Modsigelse maatte min Bedstemoder give efter: thi i denne Henseende var den unge Maler uovertalelig. Han bad mig nu at sidde for sig — og, alle mine Bønner uagtet, vilde min Bedstemoder have mig malet med nedringet Kjortel, og jeg maatte tage det Tørklæde af som jeg havde

kastet om mig, da jeg baade fandt det uanstændigt at sidde saa blottet for en Mandsperson som og at være malet saaledes.

Lilliendal maatte sætte mig i den Stilling jeg skulde males i. Ved denne Leilighed berørte hans Fingre mine blottede Skuldre og en Gysen, som jeg aldrig før havde fornummet, gjennemlynede mit Hjerte. Jeg kom til at ryste saa at jeg neppe kunde sidde paa Stolen.

"Hvad fattes Dig, Belle?" — spørgte min Bedstemoder — "Du ryster jo som et Espelov."

"Jeg fryser!" — raabte jeg blussende af Skamrødme fordi jeg maatte lyve — og kastede hurtigen Tørklædet over mig.

"Vi kunne jo faae lidt i Kakkelovnen." — sagde hun og gik ud for at kalde paa Lene.

Jeg reiste mig op for at følge efter hende, men blev staaende ved Stolen uden at gaae af Stedet. For at skjule min Forlegenhed saae jeg i Speilet og rettede lidt paa mit Haar. Lilliendal saae paa mig med dyb Veemod, og en Taare perlede i hans skjønne brune Øie. Der laae en Lok af mit Haar paa Gulvet som Haarskjæreren havde klippet af. Lilliendal nærmede sig bævende til den; og da han troede at jeg ikke saae det, greb han den hurtigt og skjulte den paa sit Hjerte; men jeg saae det meget

godt i Speilet — og hvor ung jeg end var, følte jeg tydeligen at jeg var elsket — og mit Hjerte bankede den skjønne Yngling imøde.

Da han kom tilbage med sit Rov faldt hans Øie i Speilet, og vi bævede begge tilbage, da vi saae at vore Øine mødtes. I Farten rendte jeg saadan imod Lilliendal med min Nakke, at jeg stødte ham i Ansigtet saa Blodet strømmede ud af hans Mund og Næse.

I min Angst vendte jeg mig om, og bævede atter tilbage da jeg saae hans Blod flyde — og raabte overlydt, idet jeg var i den græseligste Sjæleangst:

"Hjelp! Hjelp! Bedstemoder! Lene! Han dør! Jeg har myrdet ham! Hjelp! Hjelp!"

Lilliendal tysede paa mig og forsikkrede: at det var Intet, idet han tog sit hvide Lommetørklæde og tørrede Blodet af Ansigtet.

Min Bedstemoder og Lene styrtede ind.

"Hvad er der paa færde?" — raabte de i Munden paa hinanden, og Lene tabte af Skræk alt Brændet som hun havde i Forklædet.

"Jeg vilde bukke mig ned, og saa stødte jeg Næsen imod det øverste af Stoleryggen saa den kom en Smule til at bløde." — forsikkrede Lilliendal idet han forgjæves søgte at standse Blodet.

"Hent Æddike og Vand!" — raabte min Bedstemoder og Lene ilede ud, medens jeg græd vemodigen over den Ulykke jeg havde afstedkommet.

„Naa! Naa! Tie dog stille, Belle!" — vedblev hun. — "Du har ogsaa et altfor blødt Hjerte. Af det Par Draaber Blod dør han ikke. Jeg skal snart standse det, og saa er det Hele forbi. Du kan da meget godt endnu blive malet. Der er jo længe til Aften."

"Nei, Bedstemoder!" — raabte jeg. — "Jeg kan umuligt.... jeg vil slet ikke males."

"Hvad for noget?" — udbrød hun hidsig. — "Ikke males? Du skal Krone Død! males! Det er ogsaa Deres Skyld;" — vedblev hun og vendte sig til Lilliendal. — "Nu har De forskrækket det gode Barn, saa hun tør ikke lade sig male af dem. Hvad skal ogsaa den støden tilblods betyde? Det er ikke gallant, min Herre! det kan jeg sige dem. — O Gud, Belle, hvad er det? Hun faaer ondt! Lene! Lene! Hjelp! Hjelp!"

Var det Smerten over at have forvoldet den gode Yngling denne Ubehagelighed — eller Skrækken ved Synet af Blodet — eller maaskee Kjærligheden som begyndte at øve sit Herredømme i mit unge Hjerte, der var Aarsag i at jeg faldt i Afmagt? Nok er det: jeg sognede om i min Bedstemoders

Arme, som jeg havde kastet omkuld dersom den blø-dende Yngling ikke havde grebet mig og lagt mig hen paa Sengen. Da jeg vaagnede op: var han borte, og min Bedstemoder samt Lene stode græ-dende ved min Seng med Spiritus som de holdte mig for Næsen, hvorved det var lykkedes dem at faae min Besvimelse hævet.

"Hvad er der foregaaet med mig?" — spørgte jeg med svag Stemme, da Døren blev aabnet, og Lilliendal, fulgt af en Læge, traadte ind.

"Nu er det gaaet over."— sagde min Bedste-moder til Lægen, som vilde aarelade mig paa den ene Fod. — "Jeg troer at Aareladningen ikke er nødvendig."

Lilliendal stod ved Fodenden af min Seng. Hans Øie dvælede med dyb Vemod paa mit Ansigt; og jeg bemærkede med Glæde: at han ikke blødte mere.

Lægen fremtog en lille Flaske med Draaber. Lene gik efter Vand; og Lægen fulgte med min Bedstemoder som gik ind i den anden Stue for at hente en Skee i Skabet.

Lilliendal benyttede sig af det Øieblik hvori vi vare allene og greb min Haand som han trykkede til sine Læber, idet han med en Følelse som strømmede lige fra hans Hjertes Inderste udbrød:

"Isabelle! Kan De tilgive mig? O, jeg maa dø af Sorg dersom De hader mig!"

"Jeg kan aldrig hade noget Menneske!" — udbrød jeg med Følelse — "og Dem Lilliendal.... Dem kan jeg ikke andet end...." Jeg følte at jeg havde sagt mere end jeg borde, og var glad ved at Lægen og min Bedstemoder kom ind og gjorde Ende paa denne farlige Samtale.

"Naar De blot i Dag giver Jomfruen hver anden Time femten af disse Draaber, da vil hun i Morgen være ganske frisk." — sagde Lægen, og anbefalede sig.

Lene kom med Vand og min Bedstemoder begyndte at tælle Draaberne.

"Skrækken sidder mig endnu i Blodet." — sagde hun — "min Haand ryster. Kom Du, Lene! Jeg kan ikke tælle Draaberne."

Lene forsøgte det nu, men hun rystede ligesaa stærkt som den Gamle. Hun bad derfor Lilliendal om at tælle dem; men det gik ham ikke bedre end de Andre. Han rystede saa stærkt paa Haanden at de halve Draaber styrtede ud af Flasken og flød ud over Bordet; og dersom vor Værtinde ikke var kommet op, havde jeg ingen Draaber faaet.

"Jeg mærker nok at der ingen Malen bliver af i Dag." — sagde min Bedstemoder til Lillien-

dal. — "De gjør bedst i at opsætte det til i Morgen."

Lilliendal saae paa mig med et Blik, som bane-de sig Vei lige til min Sjæls Inderste, og som sagde mig mere end tusinde Ord, idet han bukkede og gik.

Jeg lukkede mine Øine i, og lod som om jeg sov, for uforstyrret at kunde tænke paa Lilliendal. — Da Søvnen omsider, imod min Villie, overraskede mig, omsvævede han mig i Drømme; og da jeg vaagnede, var han min eneste Tanke.

Henimod Aften var jeg saa vel, at jeg kunde staae op. Jeg gik hen til Bordet for at tage fat paa mit Haandarbeide. Det var som om Alt skulde erindre mig om Lilliendal; thi her laae hans Farver, hist en Pensel og paa Bordet den lille Plade hvor-paa jeg skulde været malet. Min Bedstemoder søgte det Hele omhyggeligen sammen og gjemte det for ham til næste Dag. Da jeg tog min Ramme, fandt jeg det hvide Atlas i den overstænket med hans Blod. O, disse Blodpletter bleve mig uudsi-gelig dyrebare; mine Taarer faldt ned paa dem — og jeg syntes at det ligesom forenede mig med den Elskte, at de blandede sig med hans Blod. Jeg saae mig om i Stuen, og da jeg mærkede at jeg var blevet ene — spændte jeg hurtigen Tøiet af Rammen og

skjulte det paa mit Hjerte, hvis Roe — det følte jeg tydeligen — havde for stedse forladt det; thi Lilliendal var jo kun Maler — og jeg var — som min Bedstemoder hvert Øieblik fortalte mig — saa godt som Infantinde af Portugal, og bestemt til at blive Hertuginde eller — som hun nu troede — maaskee Dronning.

Efter en meget urolig og søvnløs Nat, frembrød omsider den forønskede Morgen der skulde krone alle mine Ønsker og skaffe mig Lilliendal at see. Klokken ti var jeg paaklædt, og det varede ikke længe inden han indfandt sig. Det var neppe at jeg for Ængstelse kunde besvare hans Hilsen; og jeg maatte, efter min Bedstemoders Befaling, strax sætte mig for ham. Det gik i Dag temmeligt godt i Begyndelsen; og min Bedstemoder, som vedvarende saae paa hans Arbeide, forsikkrede: at Portraitet kom til at ligne fortræffeligt.

"Lad dog Belle see det!" — udbrød hun, og Lilliendal rakte mig det neppe udkastede Billede. Da jeg ikke holdt det rigtigt, satte han min Haand, med Portraitet, i den Stilling, som den skulde være naar det skulde tage sig bedst ud, og vore Fingre kom derved til at berøre hverandre. En uvilkaarlig Bæven bemægtigede sig os Begge, og jeg tabte Portraitet af Haanden. Det faldt ned i mit Skjød;

og da jeg vilde tage det op, tørrede jeg al Farven af det med min hvide Silkekjortel.

Min Bedstemoder blev meget vreed og skjendte dygtigt paa mig, samt bad Lilliendal at undskylde min Ubehændighed. Han skjulte ved en stum Compliment sin Forlegenhed, og da han var blevet noget fattet forsikkrede han: at han snart skulde gjøre Skaden god igjen; han tog derfor et andet blank Stykke frem og begyndte atter paa Portraitet.

Min Skjælven vilde ikke forlade mig; min Bedstemoder var derfor meget utilfreds med min Holdning, hvilket hun dog skrev paa Besvimelsens Regning og den deraf følgende Mathed. Hun bad derfor Lilliendal at forskaane mig for denne Gang, og tilføiede: at jeg i Morgen vist vilde være bedre oplagt til at lade mig male.

Lilliendal vilde gaae; men hun bad ham at blive, for at nyde lidet Forfriskninger — og gik, for at hente Disse, ud i den anden Stue.

Jeg var atter ene med denne for min Rolighed saa farlige Yngling, som med en Bevægelse, der tydeligen udtalte sig i hans hele Væsen, nærmede sig til mig, og fremstammede, idet han greb min Haand og styrtede for mine Fødder:

"Isabelle! er det sandt at De nedstammer fra en portugisisk Hertug, og skal reise til Lissabon?

O, Gud! dersom det er sandt: da maa jeg dø, thi jeg føler at jeg aldrig kan aflade at tilbede Dem!"

Jeg fik ikke Tid til at svare, thi min Bedstemoder, som havde glemt sine Nøgler, traadte i det samme ind af Døren.

Jeg gav et høit Skriig ved denne ubehagelige Overraskelse, og var atter nærved at synke i Afmagt. Lilliendal sprang op og ravede hen paa sin Plads. Min Bedstemoder blev som forstenet staaende ved Døren. Det var en lang, og for Lilliendal og mig, pinlig Pause.

Min Bedstemoder gjorde omsider Ende paa den idet hun med Heftighed udbrød:

"Afskum! Nidding! strax ud af mit Huus!"

Stolen begyndte at vakle med mig, og jeg maatte holde mig ved Bordet for ikke at falde. I min Sjæleangst raabte jeg:

"Bedstemoder! For Guds Skyld! Han vilde bare...."

Den forlørnede Gamle traadte nu nærmere og afbrød mig med den høieste Vrede og heftig Stemme, idet hendes lynende Øine dvælede paa Lilliendal:

"Bedaare Dig vilde han; forføre Dig til at elske sig, og derved bedrage Dig for alle Dine glim-

rende Forhaabninger. Men det skal ikke lykkes for ham saalænge som mine Øine ere aabne. Foragtelige Karl!" — raabte hun derpaa og vendte sig ganske til Lilliendal. — "Hvem er han? at han tør vove...."

Lilliendal, som hidtil havde staaet som sønderknuust, traadte den opbragte Gamle et Skridt nærmere, og udbrød med en Værdighed i Holdning og Stemme, der ligesom forvandlede hans hele Væsen og udbredte en uudsigelig Ynde over det:

"Jeg er en ærlig Maler; og vil ikke prale af, at det hele Kjøbenhavn kalder mig Kunstner; samt at jeg endnu før mit attende Aar har leveret Arbeider der have vundet Kjenderes Bifald og ere ophængte i Hans Majestæts bedste Gemakker; men jeg føler hos mig selv: at jeg er et godt Menneske; og det er Noget. Og det veed jeg: at jeg ved min Pensel kan forskaffe en Familie et sorgfrit Udkomme. I tvende Aar har jeg elsket Deres Datterdatter; og min eneste Lykke i Verden, for hvilken jeg vilde opoffre Kroner, om jeg eiede dem, er hendes Besiddelse. Dersom Deres forehavende Reise ikke havde været: jeg skulde endnu ikke have aabenbaret denne Lidenskab der truer med at fortære Hjertet i mit Bryst. Dersom det kan lykkes mig at vinde Isabelles Hjerte: giv mig da hendes Haand! Lad den skrækkelige

Reise til Portugal, som kan styrte saavel Dem som hende i den største Elendighed, fare — og, det sværger jeg ved den almægtige Gud i Himlen: mit hele Livs Bestræbelser skal være at gjøre Isabelle lykkelig. De kan da see en rolig Alderdom imøde; og aldrig skal De fortryde at have lagt hendes Fremtids Skjebne i mine Hænder. De tier! Den hulde Isabelle svømmer i Taarer. Hendes skjønne Øie dvæler saa bedende paa Dem. Ja hun elsker mig. Læg hendes Haand i min! og Guds rigeligste Velsignelser og min evige Kjærlighed og Taknemmelighed skal...."

"Holdt, min Hr. Maler!" — afbrød min Bedstemoder ham næsten rasende. — "Hvad understaaer han sig? Tør han være saa fræk at opløfte sine Øine paa en Pige, som nedstammer fra Kong Sebastian af Portugal? en Datterdatters Datterdatter af Hertugen af Lemos? Ja jeg kunde næsten, uden at lyve, sige: en Infantinde af Portugal. Gaae! Lad sig som en Gal indsperre i Daarekisten; thi saasandt som der rinder kongeligt Blod i mine Aarer: skal han aldrig...."

Min Bedstemoder fik ikke svoret den skrækkelige Eed der svævede paa hendes Læber, thi det blev sort for mine Øine. Jeg vaklede, og faldt med et Skriig besvimet hen ad Gulvet.

Som en Rasende vilde min Bedstemoder rive Lilliendal, der ilede til for at hjelpe mig, bort. Hun raabte om Hjelp. Lene og Værtinden ilede til; men inden de kom, havde Lilliendal lagt mig paa Sengen og var, med alle Kjendetegn paa Fortvivlelse, ilet efter en Læge.

Min Bedstemoders Vrede var, over mit Tilfælde, ganske gaaet over. Hun var uden for sig selv af Glæde, da jeg omsider aabnede mine Øine, og takkede Gud inderligen for min Gjenoplivelse. Dog, da jeg forsikrede hende: at jeg var aldeles frisk, begyndte Vreden at komme igjen, og hun forbød Lilliendal, i meget haarde Udtrykke, da han kom med Lægen, at træde inden for Døren. Taarerne styrtede ud af mine Øine ved hendes umilde Adfærd, og jeg skjulte mit Hoved i Puderne for at Lægen ikke skulde blive dem vaer. Han tog min Haand og anordnede en Aareladning. Jeg fandt mig med en Taalmodighed, der grændsede til Ligegyldighed, i Operationen og ønskede at Blodet maatte løbe mig ihjel; thi jeg følte at min hele Sjæl brændte for Lilliendal — og jeg skulde jo ægte en Prinds af Portugal.

Min Bedstemoders uudsigelige Ømhed for mig tillod hende ikke, endog da jeg var aldeles frisk, at gjøre mig den ringeste Bebreidelse; men desmere lod

hun sin Vrede gaae ud over Lilliendal. O, den gode Gamle, kjendte for lidet til det menneskelige Hjerte til at indsee: at hun derved forstærkede den Følelse som mit Hjerte nærede for den gode, skjønne Yngling; og at Modgang i Kjærlighed, forstørrer dens Vælde. Jeg følte dybt og inderligen: at jeg aldrig kunde aflade at elske Lilliendal; og jeg syntes at Intet i Verden var saa hæderligt som at være Kunstner. Ja jeg var ganske indtaget i hans herlige, hædrede Stand.

Min Bedstemoder, som var bange for at jeg paa Gaden skulde møde Lilliendal, lod mig nu ikke mere komme sig af Syne; og gik vi undertiden ud: veeg hun aldrig fra min Side. O, hun vidste ikke at jeg flere Gange om Dagen saae den Elskte gaae frem og tilbage ligeover for mig, paa den anden Side af Havnen, samt at jeg meget ofte i Breve fra ham, som Lene hemmeligen bragte mig: modtog Forsikringer om hans Ømhed for mig. At jeg fik Leilighed til at besvare disse Breve, vil vel Ingen drage i Tvivl. Kort sagt: jeg var ligesaa ubesindig som tusinde andre unge Piger; dog til min og Lilliendals Ære være det sagt: vor Kjærlighed var reen og uskyldig, og vort Haab var ene Fremtiden — samt at min Bedstemoder skulde lade den forehavende forhadte Reise fare.

Saaledes hengled Vinteren for os, uden at vi havde talt et eneste Ord med hinanden. Den portugisiske Capitain rustede sig imidlertid til Reisen, og, alle mine Bønner og Taarer uagtet, belavede min Bedstemoder sig til at reise med ham. Jeg berettede min Elsker denne skrækkelige Tidende, og afmalede ham min Fortvivlelse, samt min Bedstemoders Ubøielighed — dog faldt det mig aldrig ind at være hende ulydig; thi jeg kjendte jo ingen anden Moder end hende og havde ingensinde sat andet imod hendes Villie, end mine Bønner og Taarer.

Til min Forundring var min Julius, som jeg stedse i mine Breve kaldte den Elskte, temmelig rolig ved dette Tordenslag for vor Kjærlighed. I de ømmeste Udtrykke, bad han mig at være bestandig og haabe alt af Tiden. Han forsikrede mig: at alle min Bedstemoders Planer vare Castieller i Luften, som ved vor Ankomst til Lissabon vilde styrte sammen. Hun vilde derfor snart vende tilbage — og da vilde hendes Samtykke krone vor Kjærlighed. Han bad mig, ikke at fortvivle naar jeg skulde tiltræde Reisen, men haabe paa den Gud som er Uskylds Beskytter; og sluttede med at forsikkre: at han skulde vedblive at elske mig til hans Hjerte forstummede i Døden.

Jeg var tilfreds og dog utilfreds med dette Brev. Uagtet jeg ikke kunde undgaae den forhadte

Reise, og var, skjøndt med blødende Hjerte, bestemt paa at gjøre den, smertede det mig inderligen at min Julius kunde med Rolighed see mig at tiltræde den. Dog blev jeg meget formildet da Lene, som var fortvivlet over at hun skulde forlade os — da min Bedstemoder havde antaget en ung Pige, der kunde tale Fransk, til at opvarte os paa Reisen — fortalte mig: at Julius havde forsynet hende med Penge til at hun, som var hendes inderligste Ønske, kunde gjøre Reisen med os, uden at være min Bedstemoder til Byrde. Jeg fandt i dette Træk, en saa stor Omhu for mig: at jeg i Hjertet takkede Julius derfor; og var fiin nok til at skjule hvad jeg denne Sag angaaende vidste for min Bedstemoder, der først skulde see min kjære, gode Lene paa Skibet; hvorfor hun ogsaa, nogle Dage før vor Afreise, forlod os; foregivende at hun vilde tage paa Landet til sine Slægtninger.

Endelig frembrød Afreisens for mig saa rædselsfulde Dag. Efter en i Sukke og Taarer tilbragt Nat, stod jeg op om Morgenen. Min første Gang var til Vindvet for at see om min Elsker, som jeg nu skulde forlade — og maaskee aldrig mere gjenfinde — ikke vilde lade sig see, for at tage en stum Afsked med mig. Forgjæves speidede mit Øie paa begge Sider af Havnen. Han var der ikke, og jeg græd blodige Taarer over hans Fraværelse. Ja, jeg

havde givet alle Indiens Skatte, om de havde været mine, for blot een Gang, inden jeg reiste, at see hans skjønne elskelige Figur, bevæge sig neden for ved Havnen. Et Skib laae ligeoverfor vore Vindver. Uvilkaarlig faldt mit Øie paa det — og jeg var nær faldet om af Glæde: min Julius stod paa Dækket, med sine skjønne talende Øine fæstede paa mig. Uagtet min Bedstemoder var nærværende, rev jeg Vindvet op. En Taarestrøm styrtede fra mine Øine, og jeg udstrakte mine Hænder imod den Evigelskede, som jeg nu skulde forlade, for at gaae en ukjendt, maaskee grusom Skjebne imøde. "Julius!" — raabte jeg, og var styrtet ud af Vindvet om min Bedstemoder ikke havde grebet mig i sine Arme. Hun vilde trække mig bort, men jeg slyngede mine Arme om Vindvesposten og streed imod af alle Kræfter. "Julius!" — raabte jeg atter — "jeg dør, thi jeg skal forlade Dig!"

Hvad der videre, i dette skrækkelige Øieblik, tildrog sig med Julius veed jeg ikke, thi jeg blev af min Bedstemoder, vor Værtinde og den nye Pige: med Magt revet fra Vindvet; og det var kun med Møie, at de kunde holde mig fra at styrte ud af Døren for at kaste mig i min Elskers Arme. Nogle af vore Omgangs-Venner, der kom for at tage Afsked med os, nødsagede mig til, fulgt af min Bedstemoder, at forlade Stuen. Jeg faldt ned for hendes Fød-

der og besvoer hende: at lade være at tiltræde en Reise der vilde koste mig Livet.

"Vel, unaturlige Barn!" — raabte hun ude af sig selv. — "Bliv Du! Jeg kan reise ene. Kast Dig i denne Uslings Arme, der har vendt Dit Hjerte fra mig! Bliv hans Kone! modtag Bettelstaven af hans Haand; og lad mit Hjerte briste, fordi jeg har elsket, og elsker Dig, med mere end en Moders Kjærlighed!"

"Bedstemoder!" — raabte jeg og kastede mig i hendes Arme. — "Du skal leve! Jeg vil ikke forlade Dig! Jeg vil reise! Det bliver min Død; men det er det samme! Jeg vil reise!"

"Du er mit elskede, gode Barn, og vi skulde først adskilles i Døden!" — sagde min Bedstemoder, og vore Taarer blandede sig med hverandre idet hun trykkede mig til sit Hjerte.

Vore Venner, som kom ud til os, afbrød vor kun altfor sørgelige Stilling og vi gik ind i det andet Værelse. Vognen holdt allerede for Døren. Jeg græd ikke allene, men jeg skreeg høit da jeg steeg ind i den, for at forlade mit Fødeland og hvad der var mig det dyrebareste i Verden: min elskede Julius. Mine Øine søgte ham forgjæves paa Veien til Toldboden — og jeg besteeg Skibet uden at have nydt den smerteblandede Fryd at see

ham. Capitainen lod lette Anker. Skibet seilede med en strygende Vind afsted. Lene, som vi hidtil ikke havde seet, traadte ned i Kahytten. Jeg kastede mig til hendes Hjerte og raabte med Fortvivlelsens Stemme: "Det er forbi!"

Min Bedstemoder forundrede sig høiligen over Lenes Nærværelse. Den gode Kone fortalte hende, hvad der var aftalt imellem Julius og hende: at hun uformodentligen havde faaet en lille Arv, der satte hende i Stand til ikke at forlade os; og hun bad om Tilladelse til, at opvarte os som sædvanligt. Den godmodige Gamle lovede at erstatte hende alle Omkostningerne naar hun kom til sit Bestemmelsessted; hvilket dog Lene afslog at modtage, da hun forsikkrede: at have Penge nok, for at kunde reise tilbage med Skibet, om vi, efter Ankomsten til Lissabon, ikke vilde beholde hende i vor Tjeneste, hvilket, som hun forsikkrede, vilde knuse hendes Hjerte. Denne Samtale var endnu ikke endt: da Capitainen traadte ned i Cahytten og forestillede os et ungt Menneske som skulde opvarte os, som han forsikkrede vilde være os meget hengiven, da han paa Hidreisen havde brugt ham som Opvarter for sine Cahytpasagerer og torde staae inde for hans Troskab og Retskaffenhed. "Han er stum;" — føiede han til — "thi han har været fangen i Algier, og der have Barbarerne skaaret Tungen af ham. For

hans retskafne Opførsels Skyld, medens han foer med den kongelige Flaade, hvor han mistede sit venstre Øie, som De seer han har et Plaster for, blev han for tre Aar siden, efter et Aars Fangenskab, løskjøbt; og jeg holder det for en Vinding at jeg har faaet denne brave Karl. Hans Navn er Fernando. Han skal stedse opholde sig udenfor Cahytdøren; De behøver derfor blot at kalde: og han vil strax være hos Dem, for at forrette ethvert Arbeide som maatte være Deres Piger for svært eller vanskeligt. Han forstaaer Portugisisk, Fransk, Tydsk og Engelsk; ja selv det danske Sprog har han lært at kjende i de to Aar han med mig har været i Danmark, saa De kan tiltale ham i hvilket af disse Sprog De maatte behage. Min Bøn er derfor: at De ville have Tillid til ham, og benytte Dem af hans Tjeneste."

Jeg lod mit Øie, med den inderligste Medynk, dvæle paa denne Stumme der havde gjennemgaaet saa meget Ondt og dog skulde tjene sit Brød ved at arbeide paa et Skib, hvor han dog stedse var udsat for nye Livsfarer. Det var et rankt, velskabt, ungt Menneske; men, som Portugiserne i Almindelighed, meget mørk i Huden. I det høire Øie, som han havde beholdt, var der en Ild og en Veltalenhed, som indtog Alle for ham — og han blev efter en kort Tids Forløb os Alle, men

især mig meget kjær; og vi syntes, at den Velvillie som vi viiste ham, var noget vi skyldte hans skrækkelige Uheld, om han end aldrig havde været saa tjenstagtig og retskaffen.

Vi havde neppe været et Par Timer paa Skibet før alle vi fire Fruentimmer bleve meget søsyge; især bleve Lene og Maria (vor nye Pige) saa slette, at de vare ude af Stand til at vise min Bedstemoder og mig den ringeste Tjeneste. Den Stumme, var os derfor til megen Nytte. Han var forsynet med alle Slags Forfriskninger, bestaaende af Frugter og Syltetøi som han med rund Haand rakte os — og da min Bedstemoder ønskede nogle styrkende Draaber bragte han endog dem tilveie, og var os til megen Hjelp. Min Bedstemoder var derfor saa særdeles tilfreds med ham, at hun, da vi vare komne os, vilde forære ham to Ducater, hvilke han, endskjøndt han var stum, paa en meget beskeden, og dog bestemt Maade afslog at modtage; hvilket meget forøgede vor Agtelse for ham. Istedet for at han tilforn havde staaet uden for Døren: lod min Bedstemoder ham nu stedse opholde sig i Cahytten hos os, saa ofte Velanstændigheden tillod det — men aldrig overskreed han Ærbødigheds og Beskedenheds Grændser — og jeg bemærkede, ikke uden Glæde: at hans Øie stedse hvilede paa mig, for af mit Aasyn at gjætte sig til hvad

jeg ønskede. Men jeg nænte ikke at gjøre det gode Menneske Uleilighed uden i største Nødsfald; og forskaanede ham for alt hvad det var muligt at Maria kunde forrette.

Der var intet Uheld mødt os paa Reisen og vi haabede lykkelig at kunde fuldende den, da en stærk Storm reiste sig, som, omendskjøndt den ikke satte Skibsfolkene i nogen Uroe dog opvakte hos os Fruentimmer megen Bekymring; og vi frygtede for at Skidet skulde gaae under. Den første Styrmand, Gisando, viiste os i denne Nød megen Opmærksomhed, søgte stedse at berolige os, og især syntes hans hele Omhu, medens Faren var størst, at være henvendt paa mig; hvilket dog den Gang ikke var nogen af os paafaldende, da alle Skibsfolkene, lige fra Capitainen til den ringeste Matroes, vare os meget hengivne. Men da Uveiret havde lagt sig, vedblev han at nærme sig til mig og vise mig mere Fortrolighed end jeg ønskede at modtage; ja han forsømte ingen Leilighed som gaves, til at være i Cahytten og stedse var han ved min Side. Da det en Formiddag næsten var blikstille, og min Bedstemoder samt Lene og Maria vare paa Dækket, medens jeg allene i Cahytten overlod mig til mine Tanker om min fraværende Ven, kom han ned til mig og gjorde mig en formelig Kjærlighedserklæring. Jeg afviste ham med en Bestemthed som borde be-

taget ham ethvert Haab; men han blev yderst paatrængende, tog mig tilsidst om Livet og ville kysse mig. Jeg værgede mig af alle Kræfter, og da han ikke ville slippe mig af sine Arme, begyndte jeg at skrige. Den Forvovne holdt for min Mund, og næsten begyndte jeg at synke for hans Overlegenhed i Kræfter, da den Stumme styrtede ind, greb den Skjændige med Lovestyrke og kastede ham mod Gulvet, saa at han forslog sit Ansigt saaledes i Faldet, at Blodet styrtede ud af det og strømmede hen imod mine Fødder.

Jeg trykkede mig i Angsten op til min Befrier og slyngede mine Arme om hans Bryst. Han syntes i Begyndelsen at blive betaget af en stærk Skjælven over min Adfærd, men derpaa trykkede han mig med en saadan Fyrrighed til sit Hjerte, at jeg ligeledes blev betaget af den høieste Forfærdelse og lagde ikke Mærke til at min Bedstemoder, Lene, Maria og Capitainen kom ned til os.

Den Stumme, som dog slap mig af sine Arme inden de vare nede i Cahytten, pegede med meget Udtryk paa Gisando, der paa Gulvet væltede sig i sit Blod, og var ude af Stand til at reise sig, da han havde knuust sin ene Tinding mod Benet af Kakkelovnen. Jeg kastede mig i min Bedstemoders Arme og raabte: "Den Stumme har frelst

mig fra dette rasende Menneske som....“ — Jeg kunde for Undseelse ikke tale videre, men de forstode mig Alle, og den nedrige Gisando blev, med alle Kjendetegn paa Capitainens høieste Uvillie, slæbt op af Cahytten og overgivet i Saarlægens Hænder, under hvis Behandling han blev al den Tid vi vare paa Skibet.

Min Bedstemoder trykkede med den høieste Taknemmelighed den Stummes Haand, kaldte ham min Æres Frelser, og vilde atter give ham en Belønning, hvilken han ligesom forrige Gang afslog, idet han lagde Haanden paa sit Hjerte som for at betegne: at han kun havde opfyldt hvad der var hans Pligt, og det tilsagde ham.

Det var mig umuligt at takke dette ædle, besynderlige Menneske; og endskjøndt min Bedstemoder bebreidede mig min Utaknemmelighed: sagde jeg dog ikke et Ord — og Fernando forlod hurtigt Cahytten, ligesom for at undgaae min Tak; og da han om Middagen bragte os Maden, lod han som om Intet var forefaldet.

Jeg havde bedet min Bedstemoder om Tilladelse til at søge en Maade til at vise ham min Taknemmelighed paa, hvilket hun havde indvilget og overladt til mit eget Skjønnende.

Jeg vidste ikke bedre at kunde gjøre dette end ved at hædre det gode Menneske, der ingen Belønning

vilde modtage. "Fernando!" — udbrød jeg derfor, da vi skulde sætte os tilbords. — "De er meget ophøiet over Deres Stand og jeg er Deres evige Skyldnerinde. Deres ædle Daad har gjort mig til Deres Lige; og vi ville herefter kun omgaaes Dem som en Ven. Sæt Dem derfor hos os ved Bordet! De maa herefter ikke opvarte os! og der skal ingen anden Forskjæl være imellem os, end den som vort forskjællige Kjøn byder. Kom og sæt Dem ved min Side! Jeg vil fra denne Time, kun betragte Dem som en kjær Broder!" — Jeg tog hans Haand og vilde føre ham til Bordet.

Fernando trykkede min Haand med Inderlighed til sine Læber, men afslog at sætte sig hos os.

Min Bedstemoder søgte nu at overtale ham, men han var ubevægelig, og forlod hurtigt Cahytten.

Jeg saae længe efter den ædle Yngling og sørgede over, at jeg ved Intet kunde vise ham min inderlige Taknemmelighed.

Fem Uger vare henrundne siden vor Afreise fra Kjøbenhavn, da vi i det Fjerne kunde øine Spidserne af Lissabons mange Kirker og Taarne. Min Bedstemoder var udenfor sig selv af Glæde, da hun saae sig saa nær ved Maalet for hendes Reise; men den meest nagende Smerte raasede i min Barm,

thi dersom hendes Ønske, hvorpaa jeg ikke tvivlede, gik i Opfyldelse, da kunde jeg aldrig mere haabe at see den ædle Yngling, for hvem min hele Sjæl brændte. Taarestrømme tolkede min Smerte. Jeg vreed fortvivlet mine Hænder og ønskede at vi endnu vare tusinde Mile fra den forhatte Stad, indenfor hvis Mure mit Hjerte skulde forgaae i uudsigelige navnløse Qvaler.

Det var som om Vinden føiede sig efter mit Ønske; thi den blev stik imod, saa at vi maatte krydse og tabte snart saavel Staden som Landet af Syne, og det blev omsider blikstille, saa at vi ikke kunde seile, men maatte ligge paa eet Sted i tre Dage. Vi fik paa den fjerde Dag en stærk Blæst, som snart forvandlede sig til en Storm, og endelig til en Orkan, hvis Mage selv den erfarne Capitain ikke kunde mindes. Vor Tilstand blev skrækkelig og vi svævede i en stedsevarende Livsfare. Hvad den Stumme i denne store Nød var for os, lader sig ikke beskrive. Han veeg aldrig fra vor Side. I Nøden tager man Hjelp af Enhver, der velvilligen yder os den, og den gode Fernandos Hjelp blev ikke forsmaaet. Han holdt stedse min Bedstemoder og mig i sine Arme, for at vi ved Skibets uhyre Slingring ikke skulde falde omkuld og da alle Skibsfolkene anraabte deres Helgener, fordi de troede at

Skibet skulde begraves i Bølgerne, søgte hans skjønne, talende Øie at indgyde os Trøst og Haab om Redning. Jeg var aldeles fortvivlet og kunde ikke trøste min Bedstemoder, da hun bitterligen bebreidede sig selv, at have begivet sig paa denne skrækkelige Reise. Jeg tænkte kun paa min fraværende Elsker og forestillede mig levende den Smerte han maatte føle naar han fik Efterretning om min Død. "O, Julius! Julius!" — raabte jeg og Taaretrømme tolkede min Smerte. — "Min evigkjære, min tro Elsker! Du seer mig aldrig mere! Bølgerne skulde vorde min Grav, og Du skal aldrig finde mit afsjælede Liig!" — Den Stumme, som græd høit, trykkede mig tæt op til sig og Stormens Hvinen overdøvede mine fortvivlede Klageraab.

Skibets Fare steeg hvert Øieblik. Ankerne vare borte. Masterne og Roret forliist. Det var ganske en Bold for Orkanen, som igjennem Strædet ved Gibraltar drev det mod den afrikanske Kyst, paa hvilken Alle troede at det maatte strande. Capitainen lod fyre Nødskud, men Ingen kom os til Hjelp, og vor skrækkelige Nød vedvarede i ni Dage og Nætter. Vi anbefalede os derfor i Guds Hænder og ventede hvert Øieblik vor Død, da vi med en Glæde, som kun den der har været i Havsnød kan føle, mærkede at Orkanen begyndte at sagtnes; den forvandlede sig til en Storm,

som omsider aldeles lagde sig og vi ventede med Længsel paa Dagens Komme, for at see hvor vi vare. Endelig frembrød den — men vort Haab om Frelse blev aldeles tilintetgjort; thi Skibsfolkene opdagede med Forfærdelse, at vi kun vare omtrent en halv Miil fra et Land som var beboet af Portugals, ja hele Christenhedens blodigste Fjender — nemlig Røverstaten Algier.

Den Virkning som denne rædsomme Opdagelse frembragte paa os Alle, er det mig umuligt at beskrive; vore Fortvivlelsesskriig steeg mod Skyerne, thi vi vidste: at vor skrækkelige Lod var at vorde Slaver. Min Bedstemoders Tilstand var især skrækkelig; thi hun forbandede sig selv som den der var Aarsag i al den Elendighed der var opdynget over vore Hoveder og spørgte mig gjentagne Gange: om jeg ikke forbandede og hadede hende. Jeg forsøgte at trøste hende, men jeg var selv trøsteløs og en levende Forestilling om den Skjæbne der, formedels min Ungdom, forestod mig bragte mit hele Væsen til at bæve. Fernando kastede sig for mine Fødder, og lagde den venstre Haand paa Brystet, medens han rakte den Høire mod Himlen, til Tegn paa at han aldrig vilde forlade mig. Derpaa bevæbnede han sig med en Sabel, to Pistoler samt et Gevær og traadte saaledes for mig. Jeg forstod det gode

Menneske og takkede ham, thi han var nu mit eneste Haab. Capitainen og alle Skibsfolkene vare aldeles modløse, og besluttede ikke at gjøre Modstand om Barbarerne vilde bemægtige dem saavel Skibet, der næsten kun var et Vrag, som deres Personer; da, som de sagde, det kun vilde forværre deres Sag, da de dog ikke kunde undgaae deres Skjebne. Hele Besætningen tvang derfor Fernando til at aflægge sine Vaaben, og han maatte, hvor nødig han end vilde, føie dem. Dog beholdt han en Dolk, som han skjulte paa sit Bryst, og han gav mig en temmelig stor Foldekniv, som jeg ligeledes gjemte, og betydede mig: at jeg skulde støde den i Brystet paa Enhver, der vovede at fornærme mig.

Jeg saae med den høieste Forundring paa dette besynderlige Menneske, der syntes kun at leve og aande for mig, og trykkede hans Haand til mit bankende Hjerte.

Hvad Alle havde formodet indtraf snart. En Deel bevæbnede Fartøier omringede vort Skib, som de uden Modstand bemægtigede dem; og det var kun paa Grund af mine Bønner og Taarer, at Fernando ikke udgjød Blod for at forsvare mig. Midt i Smerten over Tabet af min Frihed var det mig en Glæde: at det gode Menneske ikke, som de Andre, blev belagt med Lænker — thi da Barba-

verne ansaae ham for en Krøbling, bekymrede de dem kun lidet om ham og lod ham blive hos os Fruentimmer, for hvis Tjener de ansaae ham. Han kom derfor tilligemed os ned i det største Fartøi, i hvis Befalingsmands Lod vi Fruentimmer faldt — da vore Ulykkeskammerater derimod bleve fordeelte iblandt de andre Tyrker — og fulgte med os til Skibshøvdingens Gaard i Algier — hvor vi endnu samme Formiddag, tilligemed femten andre Slaver og Slavinder, bleve overleverede til en mohrisk Slavehandler, som betalte en betydelig Summa for os, og endnu samme Dag, i Følge med et Selskab bestaaende af Tyrker, Araber og Mohrer, førte os mod sit Bestemmelsessted: Negerkongeriget Tonauvah paa Guldkysten, for at overlevere os til Kongen, fra hvem han var afsendt, for at kjøbe hvide Slaver og Slavinder i Algier.

Vor Stilling var saa skrækkelig, som vel noget Menneskes kan være. Fortvivlede, uden Taarer, gik vi vor rædsomme Bestemmelse imøde — og Haabet, dette de Ulykkeliges tro Ledsager i Nøden: havde ganske forladt os.

Det forøgede min Smerte uudsigeligt meget, at see den tro Fernando være belagt med Lænker og koblet til en spansk Matroes, der deelte vor Skjebne. De gik ved Siden af de fem smaae Vogne hvorpaa vi fire danske Fruentimmer, samt trende Italienerinder, en af-

rikansk Creolerinde og vor Fører sad. Det skrækkeligste af Alt var: at Fernando, tilligemed de andre Ulykkelige, maatte skiftes til at trække os, ligesom om de vare Heste. O, da han den anden Dags Morgen trak for min Vogn offrede jeg hans tunge Skjæbne utallige Taarer. Jeg saae hvor Sveden sprang ud af hans ædle Pande, og jeg havde gjerne steget, ned for at lætte ham den altfor tunge Byrde, dersom jeg havde tordet. Dertil kom: at jeg maatte formode, at han led store Smerter i hans udstukne Øie, da han havde et Tørklæde bundet for det.

Det gode Menneske bemærkede min Deeltagelse: thi han saae paa mig med et Udtryk af Ømhed og Taknemmelighed, som det er mig umuligt at beskrive og pegede mod Himlen som for at indgive mig Trøst og Haab — men jeg var altformeget fortvivlet til at kunde bede. Jeg forestillede mig alt det Rædsomme der forestod mig og raabte, idet jeg med vilde Blikke stirrede mod den uhyre Slette, der aabnede sig foran os: "O, min Julius! min evigelskede Ven! Jeg seer Dig aldrig mere!"

Fernando saae paa mig med et uudsigeligt vemodigt Blik. En Taarestrøm styrtede ud af hans Øine og faldt ned paa Lænkerne der vare slyngede om hans Hænder. En Følelse som jeg ikke kunde forklare mig selv, igjennemlynede min hele Sjæl. Jeg

kunde have trykket denne høistbesynderlige stumme Yngling til mit stormende, bankende Hjerte.

"Hvad er dette?" — sporgte jeg mig selv i Tankerne, og trykkede mine Øine til for ikke at see det gode Menneskes Elendighed. Det varede ikke længe inden jeg, min Tilstand uagtet, faldt i en vild Slummer; og det var, som om Skygger eller Aander fra en bedre Verden svævede mig forbi. Jeg saae min Julius i sin hele ædle, skjønne Gestalt staae for mig. Rosenkrandse vare slyngede om hans Bryst. Han saae paa mig med et undsigeligt himmelsk Smiil og rakte en Myrthegreen, som han holdt i Haanden, hen imod mig. Jeg greb den og trykkede den til mit Hjerte; men i det samme blev den forvandlet til et Tjørneknippe der rev mit Bryst tilblods og Tornene bleve siddende fast i Saarene. Jeg ilede til den Elskte og bad ham at trække dem ud; men i det samme saae jeg til min Forundring og Skræk, at hans himmelske Smiil tabte sig i Graad, der faldt til Jorden og dannede en stor Flod imellem os. Jeg strakte mine Hænder ud over Floden for at omfavne ham, men bævede tilbage af Skræk, thi Rosenkjæderne vare forvandlede til tunge Jernlænker; og da jeg saae mig rigtig for: var det den stakkels Fernando der stod for mig. Jorden, som længe havde bævet, sank under mine Fødder; og jeg styrtede ned i en Afgrund som slog sammen over mit

Hoved. "Julius! Fernando!" — raabte jeg, og vaagnede med et Skriig op af denne rædsomme, sjælerystende Drøm.

Mit Øie faldt paa Fernando som endnu trak for min Vogn og var færdig at synke til Jorden af Mathed. "Fernando!" — raabte jeg paa Dansk — "Min Ven! min Broder! Jeg forgaaer af Smerte over Deres skrækkelige Skjebne!"

Fernando saae paa mig med et himmelsk Smiil, og jeg syntes at det var det samme som min Julius havde havt i den behagelige rædsomme Drøm hvoraf jeg nys var opvaagnet.

Slavehandleren, lod den ottende Dag Vognene holde i en lille Bye som var beboet af muhamedanske Negere og nogle faa Jøder, som næsten ene havde anmasset dem al Handelen. De boede ogsaa i ret bequemme Steenhuse, da Negerne derimod boede i usle Jordhytter. Vi kom derfor ind til en Jøde som strax anviiste os Fruentimmer et eget Værelse og fremsatte adskillige Forfriskninger for os, medens Mandfolkene, og blandt dem den stakkels Fernando, maatte staae i Gaarden i den utaaleligste Hede, uden at faae andet end den sædvanlige elendige Kost som Slavehandlerens Folk, med karrig Haand, tildeelte dem.

Jødens Datter, som stedse var hos os, var meget begjerlig efter at lære os at kjende og faa at vide

fra hvilket Land i Europa vi vare. Hun tiltalte os derfor i flere Sprog, hvilke vi ikke forstode, og maatte altsaa lade være at svare hende. Jeg tiltalte hende nu paa Fransk, Portugisisk og Engelsk, hvilket sidste Sprog hun forstod saameget af, at jeg kunde tilfredsstille hendes Videbegjerlighed og hun min, i Henseende til den Skjebne der forestod os ulykkelige Fanger. Vi erfarede nu med en Rædsel, der knn lader sig tænke, som Tungen er for svag til at afmale: at de af os som vare unge, skulde føres til Asentæ — Kongen af Tonauvahs Residentsstad — for at indsluttes i hans Serail, hvorfra vi aldrig mere kunde vente at komme ud. De Ældre derimod, nemlig min Bedstemoder og Lene, vare bestemte til at opdrage Kongens unge Søstre, hvoraf der vare tre eller fire, da saavel Kongen som hans Moder Enkedronningen, ønskede dem oplærte i europæiske Nethed og Kunster, hvorved især forstodes Syning, Strikning, Tegning, Dands og Musik. Med deres Liv skulde de indestaae for at Prindsesserne gjorde Fremgang — og uden Knurren taale enhver Fornærmelse som de maatte tilføie dem, ja lide den skrækkeligste Straf: om nogen af de kongelige Børn kom til den ringeste Skade; saasom at falde, støde, rive eller skjære dem. Men gik det godt, og de kunde med Held danne de dem Anbetroede, vare

de ogsaa visse paa en stor Belønning; thi den unge Konge var meget erkjendtlig og gavmild.

Mandfolkene skulde i samme Egenskab plasseres hos de unge Prindser, hvoraf der vare fem; og især skulde de øve dem i at fægte og ride, samt i den europæiske Krigskunst. Andre af Slaverne vare bestemte til at være Bygmestere og Gartnere. Over Hovedet, var den unge Konge en stor Ynder af Kunstnere, hvorfor han aarligen lod kjøbe flere Slaver fra Algier, Tunis eller Tripolis, og han kunde ikke faae saamange at han jo ønskede flere; thi han vilde have sit Slot paa det prægtigste ombygt til hans forestaaende Formæling med sin Dronning og tvende Gemalinder, hvilke Sidste allerede vare valgte, og maaskee een af os — som Jødinden meget naivt udtrykte sig — kunde være saa lykkelig at blive Dronning. De øvrige Fruentimmer som befandt dem i Serailet, vare kun hans Medhuustroer og fordømte til evigt Fangenskab, eller ved Kongens Død at blive dræbte, for at ingen Anden skulde komme til at hylde den Skjønhed som engang havde blomstret for Kongen.

Altsaa var mit Lod da kastet. Ikke Døden, som jeg vilde modtaget som en Velgjerning: men Skjendsel og evig Trældom ventede paa mig. Jeg gruaadede ved denne skrækkelige Efterretning i det

frygteligste Raserie. I Fortvivlelsen rev jeg Haaret af mit Hoved og bebreidede min Bedstemoder paa det bitreste: at hun havde ført mig fra min tro Elsker og mit Fødeland, for at styrte mig i en Afgrund, hvis umaadelige Dyb aldeles vilde opsluge mig.

Min Bedstemoders Tilstand var ikke mindre fortvivlet end min. Hendes Smertesskriig anraabte Himlen om Forbarmelse i vor grændseløse Elendighed. Hun kastede sig for mine Fødder og bad mig under en Taarestrøm, som rørte mig til Sjælens Inderste, om Tilgivelse fordi hun havde gjort mig saa skrækkelig redningsløs ulykkelig.

Jeg løftede den ulykkelige Gamle op og trykkede hende til mit Bryst, idet jeg forsikkrede hende om min hjertelige Tilgivelse — og jeg lovede mig selv helligen: aldrig mere at bebreide hende mine Lidelser. O, de vare en Følge af hendes altfor store Kjærlighed for mig; og hun var skrækkelig straffet ved de hjertenagende Qvaler hendes inderlige Anger medførte.

Hvad der hos os Andre foraarsagede den skrækkeligste Sorg og Fortvivlelse, frembragte den modsatte Virkning hos vor Pige Maria. Hun skjulte aldeles ikke: at hun ønskede at blive Kongen af Tonauvahs første Gemalinde eller Dronning. Hun

gik for Speilet og satte sit Haar i Lave, samt til-forhandlede sig noget Pynt af Jødepigen for nogle danske Kroner hun havde hos sig, som hun strax tog paa og spørgte os om det klædte hende. Des-uden forsikkrede hun: at vi ikke skulde fortryde det om hun blev Dronning, thi hun vilde omgaaes os som hendes Lige og forskaffe os alle optænkelige Glæder. Ja, hun var saa vis i sin Sag: at hun syngende og dandsende løb over Gaarden da vi atter skulde stige til Vogns, for at fortsætte den Reise der ikkun førte os mod Skjendsel og Trældom.

Den gode Fernando var nu frie for at trække. Han gik ved Siden af min Vogn, og jeg fik Leilig-hed til at række ham en stegt Høne, samt en lille Flaske Viin, som jeg for en Ring af Verdie havde tilhandlet mig af Jødens Datter. Hans ædle Aa-syn blev ligesom opklaret ved denne Opmærksomhed af mig; og han lod sit Øie dvæle paa mig med et Udtryk af Ømhed og Taknemmelighed, som fandt Veien lige til mit Hjerte; og jeg kunde ikke und-lade at tilraabe ham: "Kjære, gode Fernando!"

Slavehandleren, som hørte mit Udraab, kom ilende til og befalede paa Portugisisk, saavel Fer-nando som den spanske Slave, han var lænket til, at forføie dem hen bagved Vognene: da der ingen Fortrolighed maatte finde Sted imellem Slaverne

og Slavinderne, da de Sidste vare bestemte for Kongen af Tonauvahs høie og hellige Person, som vilde straffe den, der var forvoven nok til at see paa dem, eller tale til dem, med Døden.

Jeg bævede tilbage ved at høre dette; thi hvor let kunde jeg ikke ved min Uforsigtighed have paadraget den ædle, gode Fernando Mistanke om at staae i en Kjærlighedsforstaaelse med mig? — O, jeg følte tilfulde at vi Alle vare yderst elendige.

Vi reiste uafbrudt i flere Uger, og kom over uhyre Have eller Floder, steile Bjerge hvis Toppe syntes indhyllede i Skyerne, og dybe Dale, hvori der stundom fandtes skjulte Afgrunde. Glubende Dyr, især Hyæner og Tigere, fulgte os stedse, tørstende efter Rov, saa at vort Liv uafbrudt svævede i Fare. Dertil kom endnu de Lidelser som den uhyre Hede foraarsagede os; og ofte var det, efter den hedeste Dag, saa koldt om Natten at vi gjerne kunde behøvet Peltse for at beskytte os mod Kulden. Min Bedstemoder led meget ved denne Forandring af Luft. Stedse bebreidede hun sig, at være Aarsag i al vor Ulykke. Sjælens Lidelser bleve forøgede ved de som vor skrækkelige Stilling tyngede over hendes Lemme. Jeg bævede derfor ved Tanken om at miste hende, og saae med Frygt og Sjæleangst hendes Opløsning imøde.

Efter mange udstandne Besværligheder, kom vi en Morgen til en meget smuk Skov med herlige, ranke Ceder- og Palmetræer, hvis Blade overordentlig meget bidroge til at afkjøle den hede Luft. Ved Enden af denne Skov skulde Slavehandleren støde til en Caravane, thi Veien kom nu til at gaae igjennem en Sandørken; men først skulde vi ved Udkanten af Skoven passere en bred og dyb Flod som formedelst sin rivende Strøm var meget vanskelig at komme over. Fombu (saaledes hed vor Fører eller Slavehandler) foresporgte sig derfor hos Slaverne, om nogen af dem forstode at styre Baadene i en stærk, hvirvlende Strøm. Fernando, den spanske Matroes og een af Italienerne anmeldte dem som Søefolk, og bleve derfor befriede fra deres Lænker. Da Fombu tillige sporgte dem: om de kunde skyde, for at værge os mod vilde Dyr, hvoraf der i Nærheden af Vandet skulde være Mange, forsikkrede de Alle, at de vare duelige Jægere, hvilket glædede Fambu meget. Han lod nu af en Vogn fremtage Gevæhrer, Krudt og Kugler, og anstillede en Lystjagt, for at see hvo af dem der vare de dueligste Skytter. Fernando udmærkede sig derved særdeles. Han traf hvergang i det paa et Træ satte Centrum; skjød enhver Fugl han sigtede paa, i Luften, og fældede en Tiger, der vovede at nærme sig til nogle af de Reisende, med et eneste Skud. Fombus Henryk-

kelse over denne Opdagelse var uden Grændser; han omfavnede Fernando i Alles Nærværelse, forsikkrede at han var aldeles frie, da han skulde være Kongens første Jægermester, og gav ham, til Tegn paa Sandheden heraf, en Sabel, et Gevær og to Pistoler, samt anviiste ham Plads i hans egen Vogn, for hvilken den ædle ulykkelige Fernando nylig en selv havde trukket.

Misundelsen over Fernandos Lykke udtalte sig i alle de andre Mandfolks Ansigter; men mig, min Bedstemoder, Maria og Lene glædede den inderligen; og min brændende Tak steeg mod Himlen for den Barmhjertigheds-Draabe den lod falde i dette sjældne Menneskes med Malurt til Randen fyldte Bæger. Kun smertede det mig: at jeg ikke torde bevidne den kjære Fernando min Glæde over hans Ophøielse.

Den tredie Dag efter denne Begivenhed, kom vi til den omtalte farlige Flod. Vi fandt fem Baade ved dens Bred som Fombu havde efterladt sig; og da det endnu var tidligt paa Dagen besluttede han at Overfarten skulde skee strax, da de glubende Dyr imod Aften kom i Hobetal til Bredden for at drikke; og virkelig indfandt der sig Enkelte under Tilberedningen til Overfarten, hvilke dog Fernando tildeels dræbte eller saarede, saa at

vi lykkeligen kom ombord og begyndte at fortsætte Reisen over Floden.

Da min Bedstemoder og jeg, af alle Slavinderne, stode i meest Anseelse hos Fombu, kom vi i hans egen Baad, og i den var ogsaa Fernando, ifølge hans Ophøielse til Jægermester; og han viiste nu at han tillige forstod at roe, samt at der var Kræfter i hans Arme. Jeg kunde ikke lade være at trykke den ædle Yngling i Haanden, da Fombu engang vendte os Ryggen. Fernando gjengjeldte mit Haandtryk med en Ømhed i Bevægelsen af hans Fingre og et Hiekast som trængte mig lige ind til Sjælen. Jeg blev yderst forfærdet over den Bevægelse jeg kom i, og spørgte mig selv i Tankerne: om det var Venskab eller Kjærlighed jeg følte for denne ulykkelige Yngling. Jeg bævede ved det Blik jeg kastede i mit Hjerte og tænkte paa min fraværende Elsker som jeg vidste var mig tro til Døden. Jo mere jeg tænkte paa ham, jo mere levende fremstillede hans Elskværdighed og Ømhed for mig, sig for min Sjæls Hie; og jeg fornam med en Fryd som var ubeskrivelig stor: at mit Hjerte endnu flammede for ham. Men hvad var det da for Følelser som det nærede for den gode Fernando? Jeg svimlede i en Labyrinth af Tanker og Følelser og mit Hjerte var og blev mig en Gaade.

Vi vare imidlertid komne til den anden Landbred. Fernando hjalp min Bedstemoder af Baaden, medens Fombu rakte mig Haanden; thi i Følge min rædselsfulde Bestemmelse, maatte ingen Anden mærme sig til mig. Jeg ilede til min Bedstemoder, som klagede over en stærk Hovedpine og sank kraftesløs ned i Flodbreddens høie Græs.

Næste Dag, stødte vi paa den Caravane som Fombu ventede for at reise med den igjennem Ørkenen, der aabnede sit vide Svælg for os. Vore Vogne bleve nu ombyttede for Kameler, paa hvis Rygge vi maatte opstige. Min Bedstemoders Sygdom var meget tiltaget. Jeg bad derfor Fombu paa det inderligste, blot at dvæle een Dag; men han var uovertalelig, og den syge Gamle, som neppe kunde holde sig opreist, blev slæbt op paa en Kameel og bundet fast paa den. Det var neppe at jeg fik Tilladelse til at være paa samme Kameel som hun. Dog var mit Sæde — som jeg ikke kunde forlade — saa langt fra hendes, at jeg ikke kunde yde hende den ringeste Hjelp. Ikke formaaer jeg at beskrive hvad jeg leed ved denne min kjærlige og ømme Moders Smerter, som jeg ikke kunde lindre. Jeg græd uophørlig og anraabte Gud om at bevare hendes Liv, at jeg ikke skulde være ganske ene i min grændseløse Elendighed. Fernando ydede hende al den

Hjelp der stod i hans Magt. Hver Gang vi gjorde Holdt, vederqvægede han hende med et Par Draaber af den Viin som han fik af mig, da vi, i den første Negerbye vi kom igjennem, havde været inde hos Jøden, som han ikke havde nent at drikke, for i Nødsfald at vederqvæge os med den. O, men al hans Godhed og Omhu var forgjæves. Den femte Dag, efter at vi vare komne i Ørkenen, døde hun i Fernandos Arme, som var steget op paa Kamelen for at hjelpe hende; og hendes sidste Ord vare Velsignelser over den ædle Yngling, som hun bad: aldrig at forlade mig.

Mine Smertesskriig over hendes Død, gave gjenlyd i Ørkenen. Fombu lod hende tage ned af Kamelen og lægge paa Jorden. Jeg raabte fortvivlet: at jeg vilde ned af Kamelen, for at kysse hendes moderlige Haand inden hun blev begravet. Men mine Bønner og min Graad var forgjæves. Fombu lod tvende Slaver gjøre et Hul i Sandet, hvori hendes nys afsjælede Legeme blev kastet og overgivet til de hungrige Rovdyrs Grusomhed: da det neppe blev skjult med Sand — og vi fortsatte Reisen, som om Intet var forefaldet.

Jeg vedblev at græde og klage, men Ingen lagde Mærke til det uden Lene, Fernando og Maria, som havde den inderligste Medynk med min Sorg;

og da vi om Aftenen gjorde Holdt, kastede den gode Lene sig i mine Arme og trykkede mig til sit ærlige Hjerte idet hun bad mig at hente Trøst i den Vished: at min Bedstemoders Lidelser nu vare endte, og at jeg skulde samles med hende i Guds uendelige Evighed.

"Vær Du min Moder!" — raabte jeg og knuede Lene saa tæt op til mig som om jeg aldrig mere vilde slippe hende — "thi nu har jeg Ingen, nei Ingen uden Dig!"

"Forsynd Dig ikke, Isabelle!" — udbrød Lene trøstende — "Du har endnu ham!" — hun pegede paa Fernando — "og fremfor Alt: Gud i Himlen. Anraab hans Naade, og haab paa hans forbarmende Miskundhed!"

Mit Øie søgte det Sted hvorhen Lene pegede; og jeg saae Fernando, som laae paa Knæ bagved en eenlig liggende af Stormen dannet Sandhøi. "Hør hans Bøn, o Gud!" — raabte jeg, thi jeg vidste at han bad for mig. Med Anger maatte jeg bekjende for mig selv: at Fernando var meget bedre end jeg; thi jeg havde ladet Fortvivlelsen saaledes tage Overhaand hos mig, at jeg ganske havde forsømt at bede. Jeg hævede nu mit Hjerte til Herren i en inderlig Bøn — og jeg fandt Naade for

hans Die; thi Trøst fra hans Himmel dalede ned i mit knuste Hjerte — og jeg takkede ham inderligen, fordi han havde lettet min Bedstemoders altfor svare Byrde og forundt hende den evige Salighed. O, jeg misundte hende den ikke, men jeg ønskede mig samme Lykke som hun nød, og bad den Algode, med brændende Taarer, om at forunde mig den Naade: at stige skyldfrie ned i min Grav, for at jeg kunde møde min fraværende Ven i Evigheden.

Da det ikke er nogen Reisebeskrivelse jeg leverer, men en nøiagtig Fortælling af mine Begivenheder, vil jeg forbigaae alt hvad vi i denne brændende Sandørken, eaavel af Hede som af Frygt for glubende Dyr udstod; hvorved vi svævede i en stedsevarende Livsfare. Og dog ønskede jeg at denne Reise aldrig maatte faae Ende, thi jeg bævede ved Tanken om min rædsomme Bestemmelse, og ønskede: at jeg var gammel og heslig, for at undgaae en Skjebne, som jeg ansaae for værre end den marterfuldeste Død.

Omsider fik Sandørkenen ende, og vi kom paa en stor Slette som hist og her havde frodige Riisagre og enkelte Viinstokke; og det var os meget behageligt; at vi fik Tilladelse til at gaae til den en

halv Miil fra os værende Flod som vi skulde over. Vi vedervægede os ret paa de herlige Viindruer. De bedste og største Claser fik jeg af Fernando ved Lene; og de vare mig dobbelt behagelige fordi de vare plukkede af hans kjære Haand. Da jeg fik en usædvanlig stor Clase, fandt jeg inden i den, et tørt Palmeblad skjult af Druer. Jeg vilde kastet det bort, men i det samme saae jeg: at der var skrevet noget paa det med rødt Blæk eller Blod; og endmere forundret blev jeg, da jeg fandt at det var skrevet i mit Fødelands mig saa inderlig kjære Sprog. Fra hvem kunde dette være? Maria og Lene var det jo ikke formeent at tale med mig. Vel vidste jeg: at Fernando forstod lidt Dansk, men at han kunde skrive i det danske Sprog, var jo næsten utroligt. Min Begjerlighed efter at faae denne Gaade opløst var saa stor, at jeg neppe kunde vente til vi gik forbi nogle Træer, bag hvilke jeg aabnede Bladet og læste:

"Donna Isabelle!

"Endskjøndt jeg ikke kan tale, kan jeg dog "skrive; og jeg vælger Deres Fødelands Sprog at "tilskrive Dem i, af Frygt for at disse Linier skulle "falde i Andres Hænder. Vi ere nu kun tre eller "fire Dages Reise fra Tonauvahs Grændser, hvor "kun Skjændsel og Slaverie venter paa Dem. For "Guds Barmhjertigheds Skyld, hør mit Raad: og

"flygt inden det bliver for sildigt! Jeg vil med
"den inderligste Glæde vove mit Liv for Dem!
"Maaskee at den algode Gud forunder mig den Lykke,
"at frelse Dem: thi de portugisiske Colonier, ere ikke
"langt herfra; og til dem ville vi forsøge at komme.
"Underret Lene om vort Forehavende, om De bifal-
"der det: at hun kan flygte med os. De maa an-
"stille Dem, som om De er meget syg og ikke kan
"reise over Floden. Fombu har — som jeg veed
"af en Samtale han havde med een af sine Folk —
"en hemmelig Ordre som befaler ham, at rette sig,
"saameget som muligt, efter de smukkeste Slavinders
"Ønske; og havde De paastaaet det med Heftighed:
"havde han maattet blive, da Deres Bedstemoder var
"syg. Han er derfor nødsaget til at føie Dem.
"Men bliv ved at reise lige til vi ere komne til Floden.
"Jeg vil da søge at faa Leilighed til at bore et
"Hul i den ene Baad, thi Fombu har kun der
"efterladt sig to Baade; i den Anden ville vi
"flygte. For at hverken Fombu eller Nogen skal
"kunne skyde efter os, vil jeg søge Leilighed til at
"lade al Krudtet slyve i Luften. Dette maa være
"Signalet for Dem til at ile mod Baaden, hvor
"jeg snart skal være; og man vil ikke savne os for-
"medelst den almindelige Forvirring. Dersom De
"har Tillid til mig, og vil betroe Deres Liv i mine
"Hænder, da hold et vaiende Tørklæde i Haanden

"naar De kommer hen til Caravanen, og vær over-
"tydet om: at jeg ene lever og aander for at frelse
"Dem.

Fernando.

Jeg blev maalløs af Forundring, da jeg havde læst dette Brev; og jeg syntes at det var skrevet med en fordreiet Haand, som jeg ellers skulde kjende. Dog jeg var saa vant til at opdage Besynderligheder, hvis Formaal ene var at være mig til Nytte, hos Fernando, at Intet mere af den ædle Yngling kunde forundre mig. Jeg faldt paa Knæ og takkede Gud for denne Ven i Nøden, og besluttede: ubetinget at følge ham, var det endog i Døden. Lene samtykkede med Glæde i at flygte. Jeg lod strax et Tørklæde vaie frem og tilbage i min Haand, og ilede med bevinget Fod til Caravanen for at Fernando kunde see, at jeg med Glæde tog imod hans ædelmodige Tilbud. Jeg lod mit Øie, som jeg fæstede paa ham, udtrykke min inderlige Taknemmelighed. Forgjæves grublede jeg paa, hvad det kunde være der saaledes fængslede ham til mig — og jeg forglemte ganske at tænke paa min Julius; thi der var kun Rum i min Sjæl til Tanken om Fernando.

Jeg begyndte strax at anstille mig syg; og da vi vare komne til Floden, lod jeg som om jeg hvert

Øieblik ventede Døden. Fombu streed længe imod; men omsider gav han efter, og bestemte Overfarten til næste Dag; da han saa haabede at det vilde være bedre med mig. Da Caravanen som vi havde reist med skulde drage mod Syden, men vi derimod, naar vi vare komne over Floden, mod Norden: anrettede de afrikanske Kjøbmænd et lille Gjæstebud for Fombu, Fernando og os Fruentimmer inden de forlode os; og der blev drukket temmelig meget Arak ved alle de Afskedsskaale der bleve udtømte, saa at Fombu havde en lille Ruus da Caravanen var borte, hvorfor han ikke lagde Mærke til Fernando der gik ned til Baadene. Ja det var ham end ikke paafaldende, at Lene bad ham om Tilladelse til at maatte lade mig bære ned i Baaden, for at faae et bedre Leie end det jeg kunde have paa den haarde Jord, hvor de Tæpper som jeg laae paa kun forsloge lidet, da Natten, Dagens brændende Hede uagtet, var meget kold. Jeg blev nu baaret ned i Baaden, og Lene blev hos mig som for at være mig behjelpelig i min Sygdom. Vi beklagede meget, at vi ikke kunde faae Maria med os; men hun var altfor indtaget af sin forestaaende Ophøielse, til at vi torde haabe at hun vilde følge os. Og hvor let kunde hun ikke røbet vor Flugt om vi havde gjort hende til vor Fortrolige? Vi besluttede derfor at lade hende blive, og ventede længselsfulde paa at Krudtet

skulde flyve i Luften. Det var næsten mørkt da vi hørte det forønskede Knald, som blev ledsaget af et forfærdeligt Brøl; og vi saae tydeligen, at nogle af Folkene sank til Jorden af Skræk. Med Lynets Fart skjød Fernando Baaden ud i Vandet; og vi vare allerede et godt Stykke fra Landet, da Fombu, hans Folk og Slaverne som havde bemærket vor Flugt, raabte efter os. Fernando roede saa Blodet sprang ud af hans Fingre; og snart vare vi saa langt borte, at vi ikke mere kunde høre Raabene fra Flodbredden.

Jeg faldt, af Henrykkelse over min Frihed, paa Knæe i Baaden, og frembar den Almægtige min brændende Tak; derpaa bøiede jeg mig ned og trykkede Fernandos vældædige Haand taknemmeligen til mine Læber.

Det gode Menneske, kom i en stærk Bevægelse og greb min Haand som han gjentagne Gange kyssede og trykkede til sit Hjerte. Derpaa tog han atter Aarerne og roede med Anstrængelse af alle sine Kræfter den hele Nat. Da Dagen frembrød, saae vi Land. Fernando styrede til det og hjalp mig og Lene ud af Baaden. Han vilde føre os ind i den nærliggende Skov, men hans Kræfter vare aldeles udtømte, og han sank som livløs til Jorden.

Vor Elendighed blev grændseløs ved vor Befriers Fald. Vore fortvivlede Skrig steeg mod Himlen og anraabte den om Frelse. I min Dødsangst, løb jeg ned i Baaden og hentede Øsen fuld af Vand hvormed jeg overgjød hans Bryst og Ansigt; og da han ikke opvaagnede, blev jeg ved at gjentage det. Jeg tog omsider Klædet fra hans Øie for ret at kunde overgyde ham med Vand i Tindingerne og oven i Issen. O, Gud! kunde nogen Overraskelse ligne min? Det brune Ansigt blev lilliehvidt. Den Syge begyndte at aande. To skjønne brune Øine, viiste sig i hans ligesom forklarede Aasyn. Fernando var min Julius! Jeg kastede mig over den mageløse tro og ædle Elskers Bryst. Mine Læber brændte paa hans Læber, og hans Bevidsthed vendte aldeles tilbage i mine Arme.

"Julius! min Julius!" — raabte jeg, og forsøgte at hæve den Tilbedte op fra Jorden. — "Min Julius! min evigelskede Ven! nævn mit Navn! kjender Du ikke Din Isabelle?"

"Isabelle!" — sagde han med svag Stemme, og aabnede sine Arme mod mig. Jeg sank til hans tro Hjerte. Alle mine Lidelser vare glemte, og jeg følte med en Salighed som ingen Pen formaaer at beskrive: at ingen Pige paa hele Jordkloden var elsket saa høit som jeg. Jeg knælede ned for den

ædle, den trofaste Yngling. O, jeg havde med Glæde hengivet mit Liv for at lønne hans uendelige Ømhed og Kjærlighed.

"Isabelle!" — udbrød den Huldsalige, da hans tilbagevendte Kræfter tillod ham at tale. — "Min evigelskede, ulykkelige Pige! Det smerter mig, at Du har opdaget hvem jeg er: thi jeg veed at Dit ømme Hjerte vil bløde ved at vide, at jeg deler Din skrækkelige Skjebne. Først naar Du var aldeles i Din Frelse, i en europæisk Colonie, vilde jeg have givet mig tilkjende for Dig. Om Du ikke var blevet frelst, skulde Du hensukke Dit unge Liv i Elendighed og Trældom: da skulde Du aldrig nogensinde have erfaret: at mit Hjerte brast saa nær ved Dit, og at det først var mig muligt at forlade Dig i Døden. Du skulde da have gaaet ud af Verden med den Trøst: at vide mig fri, om ikke lykkelig, i vort Fødeland; og denne Vished skulde forsøde Din Overgang fra Livet til Døden. Nogle Malerier af Verdie, som jeg solgte, satte mig i Stand til at udføre min Plan; og for at lette den: lærte jeg Portugisisk. Skibscapitainen, rørt ved min ulykkelige Kjærlighed, hjalp mig at spille den Rolle som jeg havde paataget mig; og Ingen paa Skibet, end ikke denne Din moderlige Veninde, den gode Lene, vidste andet: end at jeg var den som jeg udgav mig for, en stakkels stum Portugiser

O, min Lykke var misundelsesværdig. Jeg saae Dig hver Dag, ja endog hver Time paa Dagen. Jeg havde Leilighed til at tjene Dig — og jeg haabede snart at ledsage Dig tilbage til vort lykkelige Fædreneland; men Skjebnen vilde det anderledes. Du tabte Alt: Frihed Fødeland; Du blev Slavinde. Ofte har jeg takket den Almaadige, fordi han forundte mig den Lykke: at kunde ledsage Dig i Din Elendighed og hjelpe Dig at bære Din skrækkelige Skjebne — som nu ved hans Miskundhed dog er formildet, da Frihedens Stjerne synes at tilsmile os fra det uendelige Naadevæld, fra hans uendelige, evige Himmel."

Min Julius havde neppe udtaelt, før vi, med Forfærdelse, saae trende Baade at nærme dem til Landet. De bleve anførte af Fombu, som havde faaet dem af nogle andre Reisende, der vare komne fra den anden Flodbred, som tillige havde forsynet ham med Krudt og Kugler. Vi ilede mod den nærliggende Skov; men inden vi naaede den, bleve vi omringede og angrebne. Julius værgede sig som en Rasende. Med eet Pistolskud nedlagde han den Første der nærmede sig; og med det Andet, saarede han Fombu i Armen. Men al Modstand var forgjæves; den Ædle blev overmandet af Mængden, bundet og belagt med svære Jernlænker. Lene og jeg bleve ligeledes lænkede, men Lænkerne vare saa lette, at de ikke for-

aarsagede os nogen Smerte. Julius geraadede i et frygteligt Raserie. Lene og jeg græd og skreeg paa det ynkeligste, men det hjalp ikke; vi bleve kaste-de i Baadene, og landede snart paa samme Side som vi vare, ved en bequem Broe der gik ud i Vandet. En Horde Negere modtog os med vilde Jubelskriig. Lene og jeg, som bleve lænkede sammen, skulde gaae tilfods iblandt en Flok Negere, da Ma-ria og de andre Fruentimmer derimod bleve satte paa store med Heste forspændte Vogne.

Hvad der videre foregik med mig, paa denne skrækkelige Reise, veed jeg kun lidet af; thi da man rev Julius op af Baaden og bandt ham ved Halen af en stor arabisk Hest, hvorpaa een af de fornemste Negere reed: tabte jeg næsten al Sands og Samling. "Lev vel, Isabelle!" — raabte han med Fortvivlelsens Stem-me. — "Vi sees igjen i Himlen!"

Jeg sank til Jorden og vreed mig fortvivlet i Sandet. Vor nye Fører, der ikke omgikkes os saa mildt som den menneskelige Fombu, gav mig adskil-lige Slag med Pidsken. Jeg var følesløs ved hans Mishandling og sank aldeles besvimet til Jor-den under Slagene.

Da jeg vaagnede op, befandt jeg mig paa en Vogn i Lenes Arme, og vi vedbleve siden at kjøre. Mine fortvivlede Skriig steeg mod Himlen men de

vare frugtesløse. Ingen, uden min omme anden Moder, agtede paa dem; o, men selv trøsteløs var hun ude af Stand til at trøste mig, og vi ankom til Assentæ, Negerkongen Rukas Hovedstad, i den ynkeligste Forfatning. Vi bleve indsperrede i et Taarn i en Art Festning, i et stort flet meubeleret Værelse og overgivet i en gammel Negerindes Varetægt, som gav os Dyrehuder at sove paa og ikke lod os mangle Spise og Drikke; men hvad Skjebne der forestod os, kunde vi ikke erfare uagtet den Gamle var meget snaksom: thi vi forstode hende ikke; dog takkede jeg Gud inderligen for at min Stilling havde taget denne Vending; thi jeg kunde ikke andet end formode at jeg skulde døe — og selv den marterfuldeste Død havde ikke det Rædselsfulde for mig, som den blotte Tanke om min gruelige første Bestemmelse — og dersom min elskede Julius og min moderlige Veninde, ikke havde været indviklede i min Skjebne: jeg skulde, hvor ung jeg end var, baaret den med Taalmodighed; thi hvad der var mig mere end Livet: et reent Hjerte og en ulastelig Vandel, skulde lette mig den sidste svære Vandring paa Jorden: Gangen til det frygtelige Rettersted, hvor dog alle mine Lidelser skulde endes.

Vi havde sat arresterede i seksogtredive Dage, da vor Slutterske en Morgen, ved Solens Opgang, kom ind til os og bebudede os med Tegn, at vi skulde følge

hende. Hun førte os ned af Trappen, over en Gaard og ind i en Sidebygning, igjennem hvilken der løb en rislende Bæk, som igjennem et Rør fyldte et stort Sølvkar — som hun ligeledes betydede os, at vi skulde bade os i, og derefter gaae ind i hvert sit Værelse, som hun anviiste os, og iføre os de tvende pragtfulde Negerinde-Dragter som alt vare lagte tilrette for os. Hun begyndte strax at opløse mine Klæder og blev hele Tiden for at hjelpe mig, hvilket en anden Negerinde, som hun kaldte paa, da jeg var færdig, ligeledes gjorde ved Lene.

Jeg blev høiligen forundret over den Gamles Adfærd — og bævede ved den blotte Tanke, at blive ført for Kongen. Men dette kunde jo ikke være Tilfældet med Lene. Dog muligen at hun skulde til Kongens unge Søstre. Eller — skulde Slagtoffrene vaskes og pyntes inden man stak dem Kniven i Hjertet? Var vor sidste Time maaskee kommet? — "Herre! i Dine Hænder anbefaler jeg min Sjæl!" — raabte jeg og hævede mine Hænder mod Himlen. — Den Gamle løftede mig op, vendte mig om mod en i Værelset, paa et Alter af Sølv, anbragt Ild og betydede mig: at jeg skulde knæle for Ilden. Da jeg afslog det, blev hun meget vred og tog haardt paa mig medens hun iførte mig den mig aldeles fremmede Dragt; dog forsømte hun Intet, hvorved hun troede at kunde faae den til at

klæde mig, og kostbare Smykker bleve vundne om mine Arme, Been og Hals. Min Turban, var tung af Deamanter; og en Steen af uskatteerlig Værdie, holdt min flagrende skarlagenrøde Kjortel sammen ved Beltestedet. Ikke allene Fingrene, men endog mine Tæer, bleve besatte med Ringe; og paa mit Bryst funklede et Smykke af de kostbareste Brillanter, der kunstigen udarbeidet, forestillede en brændende Lue. Jeg vidste desuden fra Reisen, at Tonauvaherne vare Ildtilbedere.

Den Gamle syntes ligesom forsonet med mig, fordi at det var lykkedes hende at pynte mig saa vel; og hun hentede et Speil, som hun leverede mig, for at jeg skulde see hvor fortryllende jeg var blevet under hendes Hænder. Derpaa aabnede hun en Dør og Lene, ligeledes klædt som Negerinde, med Ildsmykket paa Brystet, og ligesaa pragtfuld som jeg, traadte ind, ilede imod mig og vilde omfavne mig, hvilket dog den Gamle forhindrede af Frygt for at mine Klæder skulde komme i Uorden. Hun førte os derpaa igjennem adskillige Værelser, eller Kamre, til en stor Forgaard, hvor en Skare af Præster, samt syngende, dandsende og spillende Negere og Negerinder vare forsamlede. Fire af Præsterne svang en Fane, hvorpaa der var malet en luende Ild, over vore Hoveder, idet de mumlede nogle underlige Ord. Derpaa bleve vi førte til en

stor Palankin', hvori vi maatte sætte os, idet de Andre vedbleve at synge, spille og dandse rundt om os. Otte sorte Slaver bare os bort; der strømmede Folk til fra alle Kanter som nysgjerrige stirrede paa os, hvoriblandt ogsaa vare nogle Europæer. Jeg sad med Øinene hævede imod Maadens Throne, thi jeg vidste at jeg blev ført til Retterstedet. Lene anede ikke det Rædsomme der forestod hende — og jeg vilde ikke rive hende ud af denne Vildfarelse, dette Bedrag der for nogle Øieblikke befriede hende fra at føle Dødens ængstende Qvaler — som allerede omspændte mit Hjerte. Mit Øie søgte overalt om min Julius, som jeg formodede skulde dele min Skjebne. Omsider fandt det ham. Han sad i mere end kongelige Smykker, paa en stolt arabisk Hest som blev trukket i Tøilen af fire Mohrer. Hans Hænder og Fødder vare omvundne med uhyre Guldlænker, og paa hans Bryst flammede det frygtelige Ildsmykke, der indviede ham, ligesom Lene og mig, til Døden.

Den tro Elsker, der for min Skyld, i hans Alders Vaar, skulde lide Døden, vendte sig, saavidt som hans lænkede Hænder og Fødder vilde tillade det, om til mig og raabte:

"Isabelle! Jeg dør med Mod, thi jeg veed at Du elsker mig. O, nævn mit Navn, naar

Luerne omslynge Dit ædle ømhedsfulde Hjerte! Jeg vil dø med Dit elskede Navn paa mine Læber! Et Baal skal fortære vore Hjerter, ligesom een Himmel skal modtage vore Sjæle. Snart! snart skulde vi være evig forenede! Tak for Din tro Kjærlighed! Isabelle! Min Isabelle! Farvel! For sidste Gang, farvel!"

"Julius! Julius!" — raabte jeg uden at lægge Mærke til at Lene laae besvimet ved min Side. — "Jeg dør gjerne! thi Døden forener mig med Dig! Vi skulde gjensamles i Guds uendelige Evighed! Der, først der, kan jeg takke Dig for Din uendelige Kjærlighed. O, det er for min Skyld at Du maa lide Døden!"

Mohrerne der trak Julius's Hest, vare imidlertid komne til en Huulvei. Jeg kunde derfor ikke mere see hans skjønne elskelige Skikkelse. En Taarestrøm styrtede frem af mine Øine og jeg bebreidede mig selv: at denne ædle med alle Dyder smykkede herlige Yngling, for min Skyld skulde lide den skrækkelige Flammedød. O, jeg havde ved Synet af den Huldsalige ganske glemt: at jeg skulde dele hans Skjebne.

Omsider kom vi til vort Bestemmelsessted, paa en stor Slette, hvor en uhyre Røg, som hvirvlede sig op af en bred dyb Grav, steeg mod Skyerne, og Lene

vaagnede just af sin Afmagt da vi bleve baarne hen mod dens Bred.

"Er det sandt, Isabelle!" — raabte hun med Fortvivlelsens Stemme — "er det sandt, at vi skulde levende brændes? O, Gud! vi ere jo uskyldige! Vi have jo Intet forbrudt! O, Du forbarmende Fader i Himlen! frels os fra denne rædsomme Død! thi vi ere uskyldige!"

"Fat Dig, min Moder!" — bad jeg og trykkede hende tet op til mig. — "Er det da Intet, at vi see Enden paa vore Lidelser? Og vide vi ikke, at Forsoneren med sit Blod har forjættet os den evige Salighed? Vore Sjæle skulle, luttrede i Flammerne, svinge sig did hen hvor Døden har mistet sin Braad: for Alforbarmerens evige Throne. Denne Vished skal styrke os i Prøvelsens tunge Minut! Vi ville, som det sømmer Christne, døe med Mod og med Troen paa det evige Liv!"

De hedenske Præster nærmede sig nu og pegede betydningsfulde paa Baalet, hvis Luer stedse stege høiere; derpaa svang de atter Fanen, med den malede Ild, over vore Hoveder. Da dette var skeet, aabnede Kredsen sig og vi bleve baarne tre Gange omkring Baalet, medens der blev spillet, sjunget og dandset saavel foran som bagved os. Vi ventede hvert Øieblik at blive styrtede ned i det aabne Ildhav. Lenes

Angstraab, overdøvede næsten den støiende Musik. Alt forsvandt for mine Øine. Min hele Sjæl var ene beskjæftiget med min Frelser og Forsoner. Jeg syntes at see Himlen aaben — og at min Julius, omgivet af en Engleskare, vinkede ad mig i Skyen. Thi jeg kunde ikke troe andet end at han, som var et godt Stykke foran os — allerede var styrtet ned i det rædsomme Flammehav. O, hvor kjær var mig ikke Døden, da af den skulde fremspire det evige Liv, hvor vi uadskilligen skulde forenes!

Musikken og Sangen blev lidt svagere, og jeg syntes iblandt dens Toner at høre mit Navn. Jeg vendte mig om — og saae min Julius, der paa sin Hest, hvis Fødder vare lænkede med svære Sølvkjæder, sad lige bag ved mig. O, aldrig glemmer jeg det ligesom forklarede himmelske Smiil, hvormed han saae paa mig, og i mit unge Bryst opstod Lysten til Livet med en Vælde som jeg hidtil aldrig havde fornummet, og jeg raabte saa høit som jeg kunde, idet en Taarestrøm styrtede fra mine Øine og jeg udstrakte mine Hænder imod min Døden indviede Ven:

"O, Julius! Julius! Kan da Intet frelse os?"

Et skrækkeligt Jubelraab, der syntes aldrig at faae Ende, overdøvede min Stemme. Folket veeg

ærefrygtsfuld til Siden. Kongen kom kjørende paa en Art Triumphvogn af Guld med Sølvhjuul, som blev trukket af sex tamme Løver. Bag ved ham kjørte hans tilkommende Dronning og tvende Gemalinder, som han samme Dag skulde formæles med, naar vi tre Ulykkelige vare bragte Ilden som et Offer for hans tilkommende Held i Ægtestanden. Kongen, hans Dronning og Gemalinder samt Hoffolkene stege ud af Vognene og nærmede dem til os. Uagtet jeg var omspændt af Dødens Rædsler, lod jeg dog mit Øie løbe om for at see om Maria ikke var iblandt Kongens Damer, for at hun kunde bede om Naade for os; men hun var der ikke, og det sidste Haab om Frelse forsvandt ligesaa hurtigt som det var opstaaet; og Livet havde saa uendelig meget Værd for mig, siden jeg havde seet min Julius.

Kongen standsede noget fra os og Baalet, da Heden var ham for stærk — og paa hans Vink bleve vi tvende ulykkelige Dødsoffre bragte hen til ham, medens Lænkerne bleve løste af Benene paa Julius's Hest, for at han ligeledes kunde komme derhen, og blive seet af Kongen. Uagtet jeg dengang ikke vidste, at han var Landets Herre, kunde jeg dog formode det paa den Pragt der omgav ham, og den Underdanighed alle viste ham. Haabet om Livet trængte sig atter ind i mit unge Hjerre og jeg besluttede at anraabe om Naade for os Alle. Inden vi endnu

vare Kongen nær, knælede jeg ned i Pallankinen og udstrakte mine Hænder imod ham. Taarerne styrtede ud af mine Øine, og jeg lagde Haanden paa mit Hjerte til Tegn paa at jeg var uskyldig, idet jeg tillige pegede paa Julius og Lene for at betyde ham, at jeg ogsaa bad for dem. Omsider vovede jeg at lade mine Øine dvæle paa Kongens Ansigt. Det syntes overstrømmet af Mildhed; og uagtet han var sort som Ibenholt havde han noget Udtryksfuldt og Ædelt i sit Aasyn. Han syntes bevæget, og vinkede een af sit Følge til sig som han talte længe med. Derpaa nærmede denne anseelige Sorte sig til mig og spørgte mig paa Spansk: hvad min Brøde var. Jeg svarte ham paa Portugisisk: at vi Alle vare aldeles uskyldig, samt at Julius kun havde værget sig da man vilde berøvet ham Livet. Den sorte Herre kunde ikke rigtig forstaae mig, hvorfor Kongen, som talte det portugisiske Sprog med Færdighed, hvilket han havde lært af en portugisisk Slave, selv nærmede sig til mig og tiltalte mig med Venlighed. Jeg bad ham nu i de meest rørende Udtrykke om vort Liv. Jeg talte saa aldeles af Sjælen som kun den der hvert Øieblik venter at lide den skrækkeligste Død kan tale, for at blive befriet fra den. Jeg afmalede ham min Julius's Kundskaber, samt den Nytte han kunde have af ham med saa levende Farver, at han blev

inderligen bevæget. En Medlidenhedstaare perlede i hans blide Øie og trillede ned af hans sorte Kind. Han betænkte sig lidet — derpaa benaadede han os ubetinget, lod Julius løse af Hesten, som han, med samt alle dens Kostbarheder og Smykker, gav ham. Lene og mig, løftede han selv ud af Palankinen. Julius sprang ned af Hesten og vi omringede ham knælende. Med en Ynde, som man ikke skulde tro at finde hos en sort hedensk Fyrste, løftede han os op og befalede Præsterne at tage Ildsmykket af vort Bryst og kaste det paa Baalet. Dette var Tegnet paa at vi vare aldeles frie. Jubelraab lød fra alle Sider den gode Fyrste imøde, og Præsterne bukkede dem lige ned til Jorden for ham. O, jeg var nu i mine Tanker saa overvættes uudsigelig lykkelig, og saae ikke de Tordenskyer som allerede vare trukne sammen og svævede over mit Hoved.

Da Kongen belavede sig til at tage tilbage til Asfentæ, førte han mig til sin Vogn og jeg maatte tage Plads ved hans Side. O, Gud! jeg var nær blevet tilintetgjort af Forfærdelse, da han i Vognen slyngede sin Arm om mit Liv, og forkyndte mig: at han vilde vælge mig til sin retmessige Dronning, samt at jeg maatte være belavet paa, endnu samme Dag, at følge ham til Ildens Tempel, for at vorde forenet med ham. Netop som han havde gjort mig denne rædsomme Erklæring: trak

Løverne os ind paa Slotsgaarden. Kongen løftede mig af Vognen, førte mig op af en Trappe som var af drevet Sølv ind i sit Gemak, hvis Gulv var af puurt Guld, og kundgjorde sit Hof, der knælede ned for mig og bøiede Ansigterne til Gulvet, sin tagne Beslutning.

Jeg var som ramt af en Lynstraale, og ønskede at jeg var blevet styrtet ned i den flammende Ildgrav; thi kunde Noget være skrækkeligere end det som forestod mig? Jeg bad omsider Kongen om, at tilstæde mig en Samtale i Eenrum. Han førte mig ind i et Tempel, hvor den hellige, evige Ild flammede paa et Guld, af Deamanter funklende, Alter. Neppe vare vi derinde før Ruka med vild Lidenskab trykkede mig til sit Hjerte og svoer ved den evige Ild: at jeg skulde blive hans Dronning, samt at han vilde elske mig til Døden.

Jeg kastede mig for hans Fødder og besvoer ham ved alt hvad der var ham helligt i Himlen og paa Jorden: at lade et Forsæt fare som vilde styrte mig i den yderste Elendighed, ja berøve mig Livet. For at bevæge ham til Medynk, fortalte jeg ham, under en Strøm af Taarer, hvor høit jeg elskede Julius, samt hvad denne ædle Yngling havde gjort og lidt for mig, og bønfaldt ham om at sende os til en europæisk Colonie. Jeg havde

havt de umiskjendeligste Prøver paa at Ruka havde et Hjerte der var modtageligt for ædle Følelser, og jeg haabede Alt af hans Medynk med min Ulykke. O, men jeg bedrog mig skrækkeligen. Vreden lynede ud af hans Øine. Han svoer ved den hellige Ild, hvis Flamme hans Forfædre i over tre hundrede Aar havde næret, som han nu med sine egne kongelige Hænder vedligeholdt: at jeg skulde blive hans, om endog Veien til min Besiddelse skulde gaae igjennem min Elskers Hjerte og koste min Veninde Livet; og han forlod mig i et Raserie som satte mig i den skrækkeligste Sjæleangst for de Elskedes dyrebare Liv. O, jeg følte tilfulde at den Skjebne som Ruka udrev mig fra, var misundelsesværdig imod alt det Rædselsfulde der forestod mig, og jeg overgav mig aldeles til Fortvivlelsen. Taarelös stirrede jeg hen for mig og var ikke saa lykkelig at kunde bede.

Hvor længe jeg var i denne skrækkelige Tilstand veed jeg ikke; thi jeg blev først revet ud af den da Døren blev aabnet og Kongen, fulgt af tolv sorte Drabanter, der indførte Julius og Lene i Lænker, styrtede ind.

Jeg ilede de Elskede imøde, der for min Skyld maatte lide saa uudsigelig meget og svæve i en stedsevarende Livsfare; men Kongen traadte med

et draget Sværd imellem os, og raabte saa at det dundrede i Templet:

"Tilbage, Isabelle! Den som Du nærmer Dig til: farer dette Sværd øieblikkeligt igjennem Hjertet!"

Jeg sank for hans Fødder og fremstammede bævende: "Naade! Naade!"

"Deres Liv er i Din Haand!" — tordnede Kongen med lynende Øine. — "Følg med mig til Alteret! og de reise endnu i Dag, begavede med Guld og Skatte, til den nærmeste portugisiske Colonie, hvorfra de letteligen kunne komme til Europa. Hvis ikke: da skal deres afhugne Hoveder, inden en Time er forløben, rulle hen mod Dine Fødder. Jeg skal da vide at bøie Din Villie; og Du skal blive min, skulde det endog koste mig mit halve Rige!"

"Isabelle!" — udbrød Julius med Fatning — "Jeg kan døe: thi jeg har levet! En Evighed er henrundet for mig, ved den Lyksalighed Din tro Kjærlighed har skjenket mig. Giv Tyrannen Dit dybeste Had! og lad mig forlade Verden med den salige Vished: at tage Din udeelte Kjærlighed med mig i Evigheden! — Kom Tyran!" — raabte han derpaa med tordnende Stemme paa Portugisisk. — "Her er mit Hoved! Lad Dine Bødler hente!"

Ruka geraadede ved denne Trods i et vildt Raserie, og det var nær ved at han selv havde

igjennemboret den bundne og lænkede Julius, som med rolig Trods ventede det dræbende Stød. "Hold inde!" — raabte jeg og kastede mig for den Rasendes Fødder. Mit Øie faldt i det samme paa den tro Lene som laae og krympede sig paa Gulvet, hvis fromme bedende Øie syntes at fordre sit Liv af mine Hænder. Jeg hævede mine Øine fra den ulykkelige Kone op paa min Elsker, der før vilde døe end leve paa min Lyksaligheds Bekostning. Jeg saae i Tankerne hans ædle Hoved falde. Jeg saae min Barndoms ømme Pleierinde bløde. "Nei! Nei!" — raabte jeg paa Dansk. — "I skulle leve! O, min Julius! Du ædleste, bedste, sjeldneste af alle Mennesker — tilgiv min Svaghed: jeg kan ikke see Dig døe! O, Tanken! derom formaaer ene at dræbe mig! Glem mig og bliv lykkelig! Jeg elsker Dig indtil Døden — men jeg maa tilhøre Ruka; thi Du skal leve! Forlad denne brændende Zone, hvor Din Kjærlighed til mig har gjort Dig saa uudsigelig ulykkelig! Lev vel! Lev evigt vel!" Derpaa vendte jeg mig mod Ruka og sagde med bristende Hjerte, paa Portugisisk:

"Jeg er Din! men vil Du ogsaa holde Dit Løfte?"

"Det sværger jeg ved denne hellige Flamme!" — raabte Ruka og lagde sin Haand høitideligen paa Alteret.

"Isabelle! Isabelle!" — raabte Julius idet han med Drabanterne gik ud af Døren — "nu knuste Du mit Hjerte; og jeg skal døe langt fra Dig i navnløse Qvaler!"

Jeg var saa overvældet af denne Dags rædsomme Begivenheder, at jeg ved min ulykkelige Elskers sidste Ord segnede afmægtig om i Kongens Arme. Da jeg vaagnede op igjen, laae jeg paa en Sopha med Fløiels Hynder, omringet af Kongen, hans Moder (en middaldrende Negerinde), samt min gode ulykkelige Lene, som med brændende Taarer takkede mig, fordi jeg havde frelst hendes Liv. Til Gjengjæld svoer den troe Sjæl: aldrig at forlade mig, omendskjøndt hun nu saae Muligheden af at komme til Europa.

Jeg saae vemodigen paa den Ædle. O, jeg vidste ikke engang om jeg torde række hende Haanden.

Ruka var udenfor sig selv af Henrykkelse over min Gjenoplivelse. Paa hans Vink bleve Dørene aabnede og firesgtyve Slavinder kom ind med Foræringer til mig, af uberegnelig Værdie; som han bad mig, at modtage til et Beviis paa hans Ømhed for mig.

Hvor svag jeg end var maatte jeg dog staae op, thi Kongen var just den Dag tyve Aar gammel, og efter Landets Love skulde han paa denne Dag for-

mæles. Det Fruentimmer som var bestemt til at være Dronning, blev første Gemalinde. Hun som skulde været første Gemalinde, blev Anden; og hun som skulde været Anden, maatte finde sig i at formere hans Slavinders Tal; og han svoer mig til, inden vi kjørte til Templet, at han ved at ægte de tvende Gemalinder, kun hyldede en gammel Vedtægt blandt Kongerne, som hans Forfædre fra umindelige Tider havde fulgt. Ja hans Vrede var gaaet over til den høieste Grad af Ømhed og Føielighed; og paa min Bøn, blev Vielsen i flere Timer opsat.

O, det er mig umuligt at beskrive hvad jeg følte, da jeg, ved de hos Ildtilbederne brugelige Skikke, blev forenet med denne sorte, mig aldeles fremmede Fyrste. Mine Tanker vare stedse hos min prøvede Elsker som jeg aldrig mere skulde see — o, som det var en Forbrydelse at tænke paa, da jeg i dette frygtelige Nu blev en Andens Kone — og Ingen, nei Ingen i den hele Verden var saa ulykkelig som jeg. O, jeg var færdig at forgaae i min grændseløse Elendighed.

Da Vielsen var til Ende, blev saavel Kongen som jeg kronet i et dertil særdeles indrettet Tempel, hvis uhyre Omfang rummede flere tusinde Tilskuere. Den ypperste Offerpræst forrettede Ceremonien og kronede Kongen; men Kongen kronede selv mig,

medens de tvende Gemalinder samt Hoffolket og hele Forsamlingen laae paa Knæ og fremsagde Formularer og Bønner, hvis Formaal var vort og Landets Held. Derpaa førte Kongen mig hen til et Alter, hvorpaa et Baal, af vellugtende Træe, hvirvlede sig mod Templets Hvælving, og jeg maatte, ligesom ved Vielsen, lade min høire Haand, hvorved den ikke undgik at blive noget forbrændt, trende Gange gaae igjennem Luen, hvilken Ceremonie Kongen selv iagttog. Da dette var skeet, blev Templets Vindver og Døre aabnede, at Solen, som allerede begyndte at dale, kunne skinne derind. Den ypperste Præst leverede nu Kongen og mig hver et med mange underlige Figurer udskaaret Stykke Træe, hvori vore Navne meget kunstigen vare udgravne. Kongen lagde sit Stykke paa et Alter som bestod af en uhyre tilhuggen Guldklump, og bad mig at gjøre det samme. Offerpræsten nærmede sig nu til Alteret og holdt et stort Glas over det, hvorigjennem Solens Straaler faldt, og antændte øieblikkeligen begge Træstumperne, saa at de brændbare Sager som vare i dem, luede høit i Veiret. Et dundrende Jubelraab lød fra alle Sider. Nuka omfavnede mig for hele Forsamlingens Øine og forsikkrede: at Intet kunde adskille os uden Døden, da den mægtige Soel fra sin Ildthrone paa Himlen, med sine Straaler havde antændt det hellige Baal som evig skulde

flaumme til et Pant paa at vi som Landets ægteviede og kronede Konge og Dronning skulde herske evindelig. Forsamlingen bøiede atter Ansigterne mod Jorden. Høitidelighed afverlede med Høitidelighed i flere Timer — og Staven var brudt over mig. Mit Haab om Lykke paa Jorden var knuust. O, jeg havde gjerne bortgivet min hele Herlighed, Glands og Vælde for at være i den ringeste Tærnes Sted i mit Fødeland.

En Palankin, hvis uhyre Glands blændede mine Øine, stod udenfor Hoveddøren da jeg, ved Kongens Arm, forlod Templet. Kongen løftede mig selv op i den, og satte sig, med alle Kjendetegn paa den dybeste Ærbødighed, ved min Side; og det samme Folk som ved Solens Opgang jublede ved min foreståaende Henrettelse, bøiede sig nu ærefrygtsfuld til Jorden for mig og hilsede mig med tusinde Jubelraab og en Henrykkelse, som syntes at strømme fra Hjerterne, som Landets Dronning. Selv Kongens tvende andre Gemalinder, som han under en kort Ceremonie var blevet forenet med — dog uden at de bleve kronede, eller den Høitidelighed med Ilden fra Solen fandt Sted — bøiede dem for mig til Jorden og jeg bemærkede nu, hvad min umaadelige Smerte havde ladet mig overse: at den Første af dem, var den ene af de italienske Slavinder der havde gjort Reisen fra Algier tillige med mig. Misundelsen over min

Ophøielse talte ud af hendes Miner, og hun ydmyge-de sig formodentligen kun for mig, fordi det var hende befalet og fordi hun egentligen kun var min første Slavinde. Den Anden, en Neger-Prindsesse, søgte paa alle Maader at vinde mit Venskab, og bøiede sig ned, for at jeg skulde bruge hendes Ryg som Fodskammel, da jeg ved Kongens Haand steeg op paa Thronen for at blive hyldet som Rigets Dron-ning.

Dersom det var muligt at Noget paa denne Sorgens og Skrækkens Dag kunde fryde mig, da var det de vemodige og dog trøstende Blikkast som min Lene, der klædt i kongelig Pragt sad paa en ophøiet Stoel ved Siden af Thronen, sendte op til mig. Over dem lagde jeg ikke Mærke til de rasende, hevnaan-dende Vredesblik, der fra Italienerindens sorte Øine lynede mig imøde. Kongen derimod bemærkede det, og sagde med megen Mildhed til mig:

"Hun er Dig ikke god, fordi Du blev Dron-ning og hun kun Gemalinde. Men derom skal Du ikke bekymre Dig. Hun skal være Din Slavinde og lyde alle Dine Bud. Lovene fordrer at jeg, foruden min Dronning, skal have tvende Gemal-inder. Disse ere mig kun givne for at føde mig Børn, om Du skulde være ufrugtbar; men er Du frugtbar, skjenker Du Landet blot een Arving: da

tillader Lovene mig at forskyde dem; og da skulle de blive forviiste fra mit Hof og Rige.

Jeg kunde ikke tale for Graad, og skjulte mine blussende Kinder i det af Deamanter bugnende Slør der fra mit Hoved, naaede lige ned til mine Fødder. Hjertet var færdigt at briste i mit Bryst — og det var mig umuligt, formedelst de Taarestrømme der uafbrudt styrtede af mine Øine, at lægge Mærke til, eller tage den ringeste Deel i, de Høitideligheder som Hyldingen førte med sig.

Endelig frembrød den skrækkeligste Nat i mit Liv, og dens sorte Dække skjulte mine utallige Taarer. Mine Fortvivlelses-Skriig og Bønner bleve ikke hørte. Min Konge og Herre var ubøielig. "Julius! Julius!" — raabte jeg og vreed mine Hænder. — "Nu ligger der en heel Verden imellem os. Nu kan, nu vil jeg aldrig see Dig mere!"

Ti Aar vare henrundne siden den sørgelige Dag, da jeg, for min Kjærlighed, min Frihed og mit Fødeland, blev givet en Krone hvis Vægt bøiede mig i Livets Vaar mod Jorden — men som Tiden, min Gemals Ømhed og Ædelmodighed, samt det inderligste Venskab hjalp mig at bære. Jeg høitideligholdt denne paa saamange sørgelige Erindringer rige Dag, ved min elskede Lenes med Afri-

kas duftende Blomster smykkede Grav, hvis Høi frodigt Palmetræe beskyggede. Fire sortbrune blomstrende Prindser, som vare mine og Rukas Sønner, omvandt Graven med Evighedskrandse, og Rukas Taarer blandede sig med Mine paa den forevigede Venindes Hvilested, thi han havde lært at kjende og agte denne fortræffelige Kones Hjerte. Ruka havde nedlagt det hellige Løfte i den Dødendes kolde Haand: at han vilde reise med mig og vore Børn til et evangelisk-luthersk Land i Europa — thi til mit Fødeland vilde jeg ikke, for ei at møde ham som engang havde eiet min hele udeelte Kjærlighed — og der offentligen bekjende sig til den saliggjørende christelige Troe, som han ved min Underviisning havde lært at kjende og som hans lyse og videbegjærlige Aand let omfattede. Derved var det lykkedes mig, at faae de barbariske Offerfeste hvorved levende Mennesker og Dyr bleve brændte, aldeles afskaffede; omendskjøndt Rukas Throne ved denne Forandring kom til at ryste.

Ved den Forevigedes Grav, igjentog han sit Løfte; og lovede at reise med mig og vore Børn, til den nærmeste Havn og der kjøbe et Skib som kunde bringe os til Europa, saa snart hans ældste Broder, som vilde skee om to Maaneder, fyldte sit tyvende Aar og havde antaget Regjeringen som han vilde fraside sig.

O, aldrig havde jeg troet at jeg mere kunde føle Glæde eller blive lykkelig paa Jorden; og dog var jeg saa uudsigelig lykkelig og mine Glædestaarer faldt ned paa Nukas sorte Haand, som han rakte mig over Graven; thi jeg vidste at ethvert Løfte var ham hellig. Jeg trykkede ham med Inderlighed til mit Hjerte. Børnene samlede dem om os, og favnede os med deres smaae Arme. Jeg var meget lykkelig.

"Saa bliver jeg en Christen ligesom min hvide Moder!" — jublede Camo, den Ældste af vore Sønner, og klappede i Hænderne af Glæde.

"Men Moder!" — spørgte Christian, den Næstældste, thi jeg havde faaet Tilladelse til at vælge de tre sidste Børns Navne — "naar vi blive døbte og Daabens hellige Vand er udgydet over os: blive vi da hvide ligesom Du? O, jeg vilde saa gjerne være hvid!"

"Jeg ogsaa!" — raabte Julius, den Næstyngste, som var mig, formedelst hans Godmodighed og min dyrebare uforglemmelig Ungdomsven, hvis Navn han bar, saavelsom og fordi han, fremfor sine Brødre, havde lært at tale mit elskede Fødelands Sprog med saa udmærket en Færdighed, uudsigelig kjær. — "Jeg ogsaa Moder! tht jeg holder saame-

get af alle de Hvide! O, jeg ønsker hver Dag at vi alle vare i det lykkelige Europa! for at jeg i den hellige Daab kan blive lige saa hvid som Du. Men søde Moder! Fader er dog meget sortere end jeg, Camo, Christian og Fritz: kan han ogsaa blive ligesaa hvid som Du? Kan han?"

Jeg kysſede den venlige Dreng paa hans smilende Rosenlæber, for at undgaae at svare paa hans Spørgsmaal; thi jeg vilde ikke berøve de Uskyldige Smaae deres fromme Troe paa den Underkraft de ogsaa i Henseende til Legemets Farve, troede at finde i den hellige Daab.

Tvende Grave havde vi endnu at besøge, hvortil Børnene ogsaa havde medbragt Evighedskrandse. Den ene, var deres Bedstemoders, Rukas Moders Grav; og den anden, var min tro Tærne Marias. Hun blev, endnu paa Formælingsdagen, givet mig til Opvartning, men døde inden Aaret var omme, da hun ikke kunde taale det hede Clima. Hun var det eneste af alle Seraillets Fruentimmer der blev tilbage; da Kongen, af Kjærlighed til mig, gav dem alle, tillige med de tvende Gemalinder, som især bleve rigeligen begavede, deres Frihed.

Der blev fyret trende Skud paa den svenske Indiefarer Nordhvallen, som min Herre og Konge

kjøbte da han havde nedlagt sin forgjængelige og jordiske Krone, for, ved den lutherske Troes rene Lære, at vinde den uforgjengelige og Himmelske, og disse Skud forkyndte for hele Nordhvallens Mandskab, den hellige Handling som skulde foregaae: nemlig Rukas og vore fire Børns Daab; og de Elskede, bleve paa Høiden af Afrika, paa Skibsdækket, af Skibets Præst, der som Missionair havde lært det portugisiske Sprog, høitideligen ved Daaben indlemmede i de Christnes Samfund.

Ruka, var meget rørt. Hans Glædestaarer tolkede hvor høit han skattede det Naademiddel han modtog; og han svoer med et reent Hjerte: evigen at være Dyden tro og holde Guds Bud, som han ved mig havde lært at kjende.

Min Fryd var overvættet stor. Jeg knælede ned for Alherren der havde hørt min Sjæls inderlige Bønner og lovpriiste og takkede ham for hans uendelige Naade og Barmhjertighed. Ruka, som havde beholdt sit Navn til et Minde om sin Kongeværdighed og sit Fødeland, sank glædedrukken til mit Bryst. Vore elskværdige Børn, omringede os knælende — og jeg følte mig saa uudsigelig lykkelig; thi mine Børn og deres Fader, som ved sin Dyd havde vundet min hele Ømhed, vare nu Christne. O, jeg havde ikke bortbyttet min Lykke for alle Afrikas Troner.

Tre Kanonskud dundrede atter. Ruka og jeg nedknælede atter for Naadens Throne. Det hellige Alterens Sakramente blev os meddelt; og da Kanonerne tordnede tredie Gang, bleve vi efter den lutherske Kirkes Ceremonier og Skikke hæitideligen ægteviede, og lovede for Guds Aasyn: at leve som christelige Ægtefolk med hinanden til Døden.

Da Præsten udtalte det sidste Ord af Vielsen, forkyndte syvogtyve Skud at den hellige Handling var til Ende. Et fuldstændigt Musikchor, udfyldte Opholdene mellem Skuddene; og Skibsmandskabets jublende "Hurra" steeg mod Himlens Skyer, og bare Vidne om vor uendelige Lykke.

Ruka uddeelte rigelige Gaver. Skibet seilede med en gunstig Vind mod Europa. Afrika forsvandt for vore Blikke; og min kongelige Gemal nød i Tankerne en Forsmag paa den Lykke der, i det cultiverede Europa, ventede ham. O, hans Haab var en yndig, glimrende Sæbeboble. Kun faae Dage — og den brast i Luften. Den Afgrund der skulde opsluge den Ædle, og som nær havde knuust mit Hjerte, havde allerede aabnet sig for vore Fødder.

Det var et overordentlig deiligt Veier Søndagen den 15de October 1755, da vort med kongelig

Pragt udsmykkede Skib, efter at have udstaaet en stærk Storm, løb mod Lissabons Havn for at faae et Anker ombord, istædet for det vi havde mistet i Stormen.

Jeg var meget imod at vi skulde til Portugal, da tusinde Minder om hvad jeg, formedelst min Reise til dette Land, havde lidt, fremstillede sig for min Sjæl; men min Gemal og vore Børn glædede dem inderligen over at komme til en christen Bye — og Ruka, som var en ivrig Christen, besluttede at bivaane Gudstjenesten i een af Lissabons Kirker.

Da jeg bad ham, at lade dette være; ja omsider forsikkrede ham om: at det ikke var passende, da vi vare lutherske Christne, men Portugiserne Catholske, og brugte mange Skikke, især Billedtilbedelsen, som vor Religion forkastede, ja som jeg ansaae for syndige og gudsbespottende, forsikkrede han mig: at han ikke kunde begribe hvorledes det var muligt at Christne kunne tilbede Gud paa mere end een Maade; og spørgte mig: om alle de Catholske, da bleve fordømte. Jeg undgik at svare ham, for ikke at rokke hans Tillid til den lutherske Religions Fortrinlighed, og ønskede: at vi ikke vare nødsagede til at løbe ind til Lissabon; men Ruka var uden for sig selv af Glæde over det Uheld der nødte Capitainen til at tage denne Beslutning, og forsikkrede: at

han ikkun vilde i Kirken, for at see den urigtige Maade hvorpaa Portugiserne tilbade Gud, for at han kunde fatte Afskye for den, og undgaae den i sin Gudsdyrkelse.

Jeg bævede for at det Sandselige i den catholske Gudstjeneste, skulde virke paa hans blode Hjerte og søgte at bevæge ham fra at gaae i Land medens vi fik Ankret erstattet; men han var ubevægelig. Jeg maatte derfor føie mig efter hans Villie og love, at gaae med ham i Kirken.

Imidlertid havde Skibet nærmet sig Landet, og løb lykkelig ind i Lissabons Havn, idet tusinde Erindringer, om min Reise hertil for henved elleve Aar siden, strømmede ind i min Sjæl og afpressede mig utallige Taarer som flød til min Bedstemoders og den ulykkelige Julius's Minde.

Klokken var omtrent syv om Morgenen da vi, omringet af utallige Mennesker, formedels vor pragtfulde afrikanske Paaklædning, stege i Land; og det Fremmede i Alt hvad der omgav os, henrev Ruka og Børnene i en overordentlig Grad. Vi toge ind i en meget stor Herbergeergaard, hvor vi, efter min Foranstaltning, strax bleve forsynede med europæiske Klæder, som vi toge paa, for ikke at paadrage os formegen Opmærksomhed i Kirken.

Ruka spørgte Verten: i hvilken Kirke man brugde de galeste Ceremonier og Skikke; da han

var gaaet i Land for at see, hvorvidt de catholske Christne kunde drive det i Daarskab.

Verten korsede sig uden at svare, og ilede hurtigen ud af Døren.

Jeg skjælvede ved dette Spørgsmaal af Ruka, som man ene kunde tilgive hans Ubekjendtskab med det Lands Strænghed i Henseende til Udeladelser Religionen angaaende hvor vi vare, og kunde ikke undgaae at tænke paa den frygtelige Inquisition som jeg vidste havde sit Sæde i Lissabon. Jeg ilede derfor ud med en Pung fuld af myntet Guld, som jeg gav Verten for at han skulde tie med hvad Ruka havde sagt, hvilket han ogsaa helligen lovede mig; og jeg kom beroliget tilbage. Hvor stor maatte derfor ikke min Forundring være, da vi, ligesom vi vilde stige ind i Vognen for at kjøre til St. Povelskirken, bleve omringede af en Skare sortklædte Bevæbnede der bleve anførte af den hellige Hermandads Betjente som befalede os at følge dem til Inquisitionens frygtelige Tribunal i Santa Casa?

Ruka som var uden Vaaben var derfor, sin stærke Modstand uagtet, snart overvundet. Min Tilstand var skrækkelig. Jeg raabte: at jeg vilde have mine Børn, som undertvende af mine sorte Slavinders Opsyn, stode og saae ud af Vinduet med mig. Forgjæves! De Grusomme bandt for min Mund og stødte mig ind i Vognen hvor den ulykkelige

Ruka allerede laae bunden og søgte at sønderslide sine Lænker — og mine uskyldige Børns Smertesskriig lød ned til mig, da Vognen rullede bort med os, for at føre os for den rædsomste af alle Domstole.

Uagtet det var en Helligdag, bleve vi strax førte for vore Dommere. O, det er umuligt at beskrive de Qvaler som jeg i de skrækkelige sytten Dage jeg var i Inqvisitionens Vold udstod. Jeg kunde ikke uden den skrækkeligste Smerte see den ædle gode Ruka, som nylig, tilbedet som en Gud, havde befalet over Millioner, være belagt med svære Jernlænker. Han geraadede i det frygteligste Raserie og udskjældte Storinqvisitoren, med samt alle hans Munke, for Bødler; og svoer ved den treenige Gud, som de ved deres gale Religion forhaanede og bespottede: at han skulde sønderbryde sine Lænker, reise til Afrika og komme tilbage med en Armee, der skulde tilintetgjøre Lissabon, saa at der ikke skulde blive en Steen paa den Anden. Storinqvisitoren loe over hans afmægtige Raserie, og fældte øieblikkelig Dødsdom over ham som en Kjætter og Gudsbespotter, samt den: der havde truet saavel Kongehuset som alle Lissabons Indvaanere med Døden.

Jeg knælede ned for de Frygtelige, og bad om Naade for min Gemal. Jeg tilbød dem alle vore

umaadelige Skatte, som vare ombord paa vort Skib Nordhvallen, for hans Liv; hvilket dog syntes noget at formilde dem, saa at han blev bragt i Fængsel for næste Dag atter at komme i Forhør.

"Isabelle!" — raabte den saa skrækkelig mishandlede Konge, da Inqvisitionens Bøddelknægte revne ham fra mit Hjerte. — "Isabelle! Du er en Engel! og fortjener den bedste Plads i Himlen. Men dersom de andre Christne i Europa, ligne disse Hunde: da fortjene de at komme i Helvedes evige Svovlpøl hvor Pinen aldrig faaer Ende!" Den ulykkelige Fyrste vilde sagt mere, men han blev med Magt revet af mine Arme. Mine Smertesskriig gave Gjenlyd i den uhyre Domsal; og da jeg vilde følge ham, blev jeg stødt tilbage og ført i et særskilt Fængsel.

Vore uhyre Skatte, fremskyndte den ulykkelige Konges Død; og endnu samme Dag blev der lagt Beslag paa vort Skib med Alt hvad som der var i det. O, havde vi været forarmede, var den ædle høimodige Auka maaskee ikke blevet et Offer for Gjerrighed og Munkerænker uagtet hans Fortvivlelse og Raserie, da han næste Dag, tillige med mig, blev bragt i Forhør, gave hans Bødler Vaaben i Hænderne imod ham og fremskyndte hans Død. Vi bleve begge dømte til at bestige Baalet ved den Au-

todafé som skulde finde Sted paa Allehelgensdag, den første November; den Dag paa hvilken Inqvisitionen aarligen lader sine Offre levende brænde.

Da denne Dom blev oplæst for Ruka, var han sig ikke mere mægtig. Lig en tirret Løve i Afrikas Skove, styrtede han sig, uagtet hans Hænder vare lænkede paa Ryggen, mod Storinqvisitoren og beed ham et stort Stykke ud af Kinden.

Den mæskede Munk, som paa Gulvet krympede sig under Rukas Kæmpefigur og gjentagne Bid, brølede frygtelig. Den hellige Rets Betjente styrtede til med dragne Sabler og Dolke. Den ulykkelige Konge blev myrdet for mine Øine. Hans Blod, som raabte om Hevn, flød hen til mig, hvor jeg laae afmægtig paa Gulvet, og farvede mine Klæderpurpurrøde. O, jeg gjemmer endnu disse Klæder der ere vædede med hans uskyldige Blod, som en Helligdom; og mine Taarer have næsten udslettet de røde Pletter.

Et Menneskehjerte kan blive meget stærkt, naar det er hærdet i Lidelser. Og endnu i dette Øieblik undrer det mig, at mit Hjerte ikke brast ved denne rædsomme Scene. O, det behagede min Fader i Himlen, at det skulde paalægges en endnu svarere Byrde, og dog vedblive at banke i mit Bryst, for at jeg skulde tømme mine Lidelsers Bæger indtil den sidste Draabe.

Af særdeles Naade, forundte Inqvisitionen mig en Munk til at omvende mig til den allene saliggjørende catholske Troe, for at min Sjæl, naar den ved de forgjængelige Luer havde forladt sin Bolig: ikke skulde fare i de Uforgjængelige og Evige.

Denne ærværdige Herrens Tjener, martrede mig ikke med at faae mig til at forlade min Religion. Hans Symbolum var: "Vi troe Alle paa een Gud; og han tillod mig selv at berede mig til Døden. Han fik mig omsider meget kjær, og fortalte mig: at mine ulykkelige Børn vare bragte til Hittebørns-Hospitalet, hvor de skulde opdrages i den catholske Religion, samt, at det halve af mine og Rukas medbragte Rigdomme, allerede vare komne i Inqvisitorernes Vold som med Længsel ventede paa min Opbrændelse, for ligeledes at tage den anden, mig tilhørende Halvdeel i Besiddelse, da den verslige Ret, ikke før en Misdæder er aflivet, udleverer dens Eiendom.

Denne værdige Gamle, raadte mig til at angive at jeg var frugsommelig, da Ingen, i en slig Tilstand, bliver opbrændt; men jeg forkastede en List der kun vilde forlænge mine Qvaler — og beredte mig paa Døden som jeg dog ikke kunde undgaae.

Endelig frembrød den Dag paa hvilken jeg anden Gang var bestemt til at lide Flammedøden, nem-

lig, Allehelgensdag, den første November 1755. Jeg tilbragte Natten, indtil denne Dags skrækkelige Morgen frembrød, i Bøn og Gudspaakaldelse og overtænkte nøie mit hele Liv, saavelsom Guds uendelige Naade der saa ofte havde frelst mig i Nøden; og en uimodstaaelig Lyst til Livet vognede, — ligesom da jeg i Assentæ skulde været levende brændt — i min Sjæl; og Tanken om mine uskyldige Børn, pressede blodige Taarer af mit Hjerte. Jeg bad Gud inderligen om at frelse mit Liv, for at jeg, om muligen, kunde frelse mine Børn fra den Elendighed hvori de vare styrtede. "For Dig o, Gud! er ingen Ting umuligt!" — udbrød jeg og hævede mine Hænder mod Almaadens Throne, da den gamle Munk, fulgt af en Deel andre Munke, kom for at føre mig til St. Povelskirken, hvor jeg den halve Dag, til Guds Ære, min udødelige Sjæls Salighed og alle troende Christne til Opbyggelse, skulde martres inden jeg besteeg Baalet.

Jeg knælede atter ned for Gud og bad ham at antage sig de Uskyldige som jeg forlod, og skjenke mig Mod i min marterfulde Dødsstund. O, det var, som om den miskundelige Himmel vilde gjøre et Mirakkel for at frelse mig Forladte; thi neppe var jeg, med mine Førere, kommet ud af Santa Casa, før Jorden begyndte at ryste under os, og Inquisitionens Mordergrube, med Alt hvad den af Levende

og Dødt indsluttede, sank ned i Afgrundens umaadelige Dyb. Saavel Munkene som jeg, styrtede af Skræk til Jorden; og da min Fatning var vendt saameget tilbage at jeg kunde reise mig: saae jeg, at jeg var ganske allene.

Om det var Rædselen over Jordskjælvet, eller Frygten for at Munkene skulde indhente mig, der bevingede mine Fødder veed jeg ikke. Nok er det: jeg løb af alle Kræfter, indtil jeg omsider standsede for et Huus hvorfra der lød en rædsom Skrigen. Jeg slog mine Øine op paa det, og — jeg var nær sjunken til Jorden af Glæde — Hittebørns-Hospitalet, stod, med store sorte Bogstaver, malet over Døren som var aldeles aaben. Med Lynets Fart, styrtede jeg ind af den, og befandt mig snart i en stor Stue hvor der var over hundrede Børn forsamlede. Camo! Christian! Julius! Fritz! — raabte jeg saa høit at jeg overdøvede det stærke Skriig — og mine Børn styrtede mod min Favn, og klyngede dem tet op til mit Hjerte. Min Henrykkelse manglede Ord. Jeg kyssede dem uden at kunde tale. O, jeg var i dette Salighedens Øieblik ikkun Moder.

Et endnu skrækkeligere Skriig opstod. Det halve af Værelsethvor vi vare, sank pludseligen ved en uhyre Jordrystelse, og min elskede Camo, som just havde revet sig ud af min Favn, sank, med de halve Børn, ned i Afgrun-

den. Hvordan jeg kom ud af Huset, veed jeg ikke; men det er vist: at jeg løb afsted, med Fritz i min Favn, medens de tvende andre Børn havde slynget deres Hænder ind i mine Klæder. O, jeg troede at kunde undløbe Ødelæggelsen, men jeg bedrog mig; Huse og Palladser styrtede om eller sank ned i Afgrunden; og en Steen, knuste min Julius's Hoved, medens han flygtede ved min Side. Jeg slap de to andre Børn, og kastede mig over den elskede Drengs blødende afsjælede Legeme. Flere Stæder styrtede om; og for at frelse mit og de tvende Børns Liv, maatte jeg forlade hans blødende Liig.

Over uhyre Steenhobe, hvorover jeg, med mine tvende ulykkelige Børn, med den største Livsfare, maatte kravle, kom vi omsider til en stor Plads hvorpaa der stod en pragtfuld Kirke, som jeg siden fik at vide var St. Povelskirken. Jeg saae en utallig Mængde Mennesker trænge dem ind i den. "Der maa der være Sikkerhed" — tænkte jeg, og vilde ile der ind; men det var umuligt, da den var saa fuld af Mennesker at de stode ude i Døren. Jeg gik derfor tilbage, og i samme Øieblik sank Kirken, med sine flere tusinde Mennesker, ned i Afgrunden; og den klare Dag forvandlede sig, i samme Nu, til den mørkeste Midnat.

Jeg forlod denne rædsomme Plads, og kom ind i en snæver Gade; men der var jeg paa begge Si-

der omringet af Ild og Luer og vidste tilsidst ikke hvordan jeg skulde komme ud af den. Jeg lagde ikke Mærke til, at Vandet, som løb ind fra det oprørte Hav, strømmede mod os, før det gik min ulykkelige Christian til Beltestedet og mig oven over Benene. Jeg indsaae, at vi vare udsatte for at drukne og søgte derfor at arbeide mig hen til en stor Gaard eller Palais som endnu ikke var antændt. Med Anstrængelse af mine sidste Kræfter, kom jeg omsider til Trappen som allerede næsten stod under Vand. Jeg maatte holde Fritz med begge Hænderne da jeg var meget afkræftet, og han ikke kunde gaae uden at Vandet kom til at staae ham over Hovedet; jeg kunde altsaa ikke tage Christian ved Haanden. Jeg bad ham derfor at holde godt fast i min Kjortel; men, som jeg steeg op paa Trappens nederste Trin, voxede Vandet pludseligen meget høit saa at Strømmen fik en fordoblet Kraft. Den rev Christian med sig, og han havde nær trukket mig og Fritz med sig i Strømmen. Jeg saae ham aldrig mere.

Omsider kom jeg ind i Huset med den høit skrigende Fritz i Favnen. Forstuen var ganske lys af de brændende Bygninger. Jeg satte Fritz ned, for at forsøge om jeg kunde redde hans Broder. Men det var forgjæves. Vandet gik nu ind i Forstuen og

jeg maatte ile op af Trappen, for ikke at drukne med det eneste Barn jeg endnu havde tilbage.

Da jeg var kommet op af Trappen, mødte jeg en kraftløs Olding som greb min Haand og anraabte mig om Redning.

"Tre Børn" — jamrede jeg — "ere nyligen revne fra mit Hjerte, og jeg veed ingen Redning for dette Sidste, som Gud endnu har ladet mig beholde. Hvorledes skal jeg da kunde frelse Dem?"

"For Jordskjælvets Magt" — udbrød Oldingen — "kan Intet frelse os; men for Ildens og Vandets Magt veed jeg et Tilflugtssted som er trygt og sikkert; men mine Kræfter ere svage og alle mine Folk have forladt mig."

"Viis mig da Veien." — bad jeg, og satte Fritz ned, som jeg tog ved Haanden, i det jeg bød Oldingen min Arm.

Han førte mig nu, idet han mæisommeligen ved min Arm slæbte sig frem, igjennem fire glimrende Gemakker og aabnede en hemmelig Dør i Tapetet, hvor der var en smal Marmortrappe hvoraf vi nedsteeg i en dyb hvelved Kjælder, som jeg ved Lyset, som vi førte med os, fandt at være brandfrie, da den var opmuret af uhyre Kampestene, og var forsynet med tre dobbelte Jerndøre.

Jeg takkede den gode Gamle for dette Fristed, hvor jeg og mit Barn dog vare sikkrede for hverken at omkomme i Vandet eller Luerne, og lagde Fritz ned paa Jorden, hvor Søvnen snart lukkede hans Øine.

Jeg saae paa den slumrende Dreng, og kund ikke undertrykke det Ønske: at vi begge vare samlede med hans Fader og Brødre i Himlen.

Den Gamle saae min grændseløse Fortvivlelse; og for at adsprede den, fortalte han: at han var Onkel til den første Minister Carvalho Pombal, som var med Kongen paa hans nogle Mile fra Staden liggende Lystslot; samt at han, den hele Tid Jordskjælvet havde raset, havde været allene, da alle hans Folk, af Skræk, vare flygtede ud af Staden, da de troede dem sikkrere paa Landet. Formedelst Alderdom og Svaghed havde det været ham umuligt at følge med dem.

Oldingen havde neppe udtalt, for Hvelvingen, med samt Jorden under os, rystede, og et forfærdeligt Brag lød ned til os. Jeg sprang forfærdet op, og greb Fritz i mine Arme for atter at flygte med ham, uden at vide hvorhen. Den Gamle holdt paa mig og forsikkrede mig: at vi endnu vare sikkre, da det maatte være det kongelige Slot, som var i Nærheden af os, der styrtede sammen. I samme Øieblik, begyndte Jor-

den frygteligen at bæve under os. Vi sank af Forfærdelse om paa Gulvet. Et rædsomt Brag, endnu meget stærkere end det Foregaaende, lod sig høre, og det uhyre Huus styrtede sammen over Hvelvingen hvor vi befandt os. Af den pressede Luft, udsluktes Lyset. Vi befandt os i et øde Mørke og vare levende begravne.

"Fader, i Himlen! forbarm Dig over denne elendige Skabning, dette faderløse Barn!" — raabte jeg og famlede om i Mørket for at komme den Gamle, som raabte paa mig, til Hjelp.

"Lader os befale os i Himlens Hænder!" — skreeg han, og trykkede sig op til mig, thi vi ere levende begravne. Huset havde ni Etager. Over tredssindstyve Fod af Gruus og Stene maa ligge over vore Hoveder!"

"Din Villie skee o, Herre!" — udbrød jeg og trykkede mit Barn op til mit blødende sønderknuste Hjerte. — "Snart skal Du elskede Barn! samles med Din Fader og Dine Brødre i Himlen! Men Du skal døe en rædsommere Død end nogen af dem: thi den frygtelige Hungerdød skal langsomt fortære Din Livskraft, inden Dit barnlige Hjerte brister. O, at vi havde blevet i det skjønne Afrika! Da

havde I Alle blomstret ved mit Hjerte, og Eders kongelige Fader var ikke bleven myrdet!"

Fritz hørte mig ikke, thi han var indslumret ved mit Hjerte og den Gamle sov med Hovedet hvilende i mit Skjød. Jeg var altsaa ene i den frygtelige dybe Grav hvori jeg skulde udaande mit sidste Suk. Mine Taarer flød strømmevis — men de gjaldt ikke mig selv og min skrækkelige Stilling, de randt for min Gemal og vore uskyldige Børn — og jeg fortvivlede aldeles i min Elendighed. O, Gud! det var saa kort Tid siden at jeg var Dronning og kunde byde over Millioner — og nu eiede jeg ikke det hvormed jeg kunde mætte det eneste Barn, en grusom Skjebne havde ladet mig beholde. Mon Nogens Elendighed kunde lignes ved min? og maae man ikke undres over, at mit Hjerte ikke brast under saa navnløse Lidelser?

Mit ulykkelige Barn vognede, og bad om noget at spise. — O, Gud! hvad jeg leed, lader sig ikke beskrive. Vi spiiste omsider vore Skoe, og da Disse efter fem eller sex Dages Forløb vare fortærede, belavede vi os paa at lide Hungerdøden som, især hos Barnet og Oldingen, ikke syntes at være langt borte; og de laae Begge som livløse, da det behagede den Almægtige, i sin Naade at kaste sit Øie paa os Elendige og sende os Redning og Frelse.

Den ædle Minister Carvalho Pombal, hvis ædle, blide Minde aldrig skal uddøe saa længe der er en Steen af Lissabon, gjorde Alt for at lindre den skrækkelige Elendighed som Lissabon var bestædt i. Blandt andre ædle Foranstaltninger, besluttede han, da Ødelæggelsen var standset, at lade Gruset af de omstyrtede Bygninger bortrydde for at see om der ikke i Hvelvinger og Kjældere kunde være Menneskeliv at redde. En ædel Udlænding, som formedelst sine Kundskaber, ulykkelige Skjebne og ædle Hjerte havde vundet Ministerens Tillid, hjalp, af sin Sjæls og Legems hele Kraft at fuldføre dette skjønne Værk. Endskjøndt jeg var for kraftesløs til at røre mig af Stedet hvor jeg laae, ved Siden af den næsten livløse Olding med mit døende Barn i Armen, fornam jeg dog en stærk Allarm oven over mig. Den blev efter Haanden større. Et Hul blev slaget i Muren og der blev raabt ned til os. Jeg formaaede kun med svag Stemme at svare. Aabningen i Muren blev gjort større. En Mand krøb ind af den. Flere fulgte efter ham med Fakler i Hænderne.

"Ulykkelige Pige eller Kone!" — sagde Manden og hævede mig i Veiret — "Styrk Dem paa dette, inden vi bringe Dem videre! "Han vilde helde noget af en Flaske i min Mund. Denne Stemme var mig bekjendt. Skinnet af Faklen

faldt Manden i Ansigtet. "Julius!" — raabte jeg, og faldt besvimet tilbage.

Da jeg vognede op, laae jeg i en smuk Seng i den ædle Pombals, fra Ødelæggelsen aldeles forskaanede Hotel. Julius sad ved min Side og holdt min Fritz i sine Arme, som havde aabnet sine venlige tindrende Øine.

"Isabelle!" — udbrød den Ædle, og saae paa mig med den inderligste Ømhed — "Isabelle! mit Hjerte bløder over Dine navnløse Lidelser, i den frygtelige Inqvisitions Vold. Uagtet jeg ikke kjender alle Dine Qvaler, undrer det mig, at Dit ømme Hjerte ikke er bristet i sin uendelige Smerte. Jeg har erfaret Din Gemals skrækkelige Mord; og man siger, at Du har medbragt fire Børn. Jeg fandt kun Dette ene i Hvelvingen — ere de Andre...

Et fortvivlet Skriig var mit Svar.

"Ulykkelige Moder!" — vedblev Julius og tog min Haand. — For at bevare Dig og denne Uskyldige fra nye Fare, maa Du endnu i Dag reise; thi Inqvisitionens Vælde er ikke omstyrtet med Santa Casa, og dens Arm strækker sig over hele den catholske Christenhed. Du kunde, om Du dvæler her længere, endnu vorde dens Offer. Begunstiget af Mørket, og med et Pas fra den ædle Pombal, vil jeg, i en Bærestol, lade Dig føre ud af

Lissabon for at vi, inden næste Morgensoel oprinder, kunne være ombord paa et Skib, og forlade et Land hvor Du og Din Slægt har været saa ulykkelig; thi Hertugen af Lemos's Sønnesønner endte, under den forrige Konge, deres Liv paa Schafottet.

"Julius!" — udbrød jeg dybt bevæget, ved at erfare disse mine ubekjendte Slægtningers sørgelige Endeligt. — "Du er min gode Engel! Leed min Skjebne som Du selv vil! og vær overtydet om: at dobbelt sød er den Frelse jeg modtager af Din vældædige Haand; men sig mig: hvorfor har Du udsat Dig for dette Sydlands rasende Orkaner? Hvi nyder Du ikke Dit Livs skjønne Sommer i det kjære Danmark, vort af Himlen velsignede Fødeland?

"Jeg maatte" — udbrød Julius inderligen, idet han trykkede min Haand — "være i Nærheden af det Land hvor Isabelle thronede. Tre Gange har jeg, forklædt, seet Dig i Assentæ i Din kongelige Have.

"Og Du vovede Dit Liv blot for at see mig?" — udbrød jeg og trykkede hans frelsende Haand til mine Læber.

En Tjener meldte, at Porteschaisen holdt for Døren.

Julius bar mig selv ned i den, og lagde det sovende Barn i mit Skjød. Derpaa steeg han til

Hest og reed beskyttende ved min Side, medens Porteschaisedragerne bare mig ud af det ødelagte Lissabon. Ved Solens Opgang, bestege vi et Skib, som jeg med Forundring opdagede: var det samme som jeg var reist paa fra Afrika, der i Orkanen var revet løs fra Havnen og fundet Frelse i den aabne Søe. Det havde endnu mine Skatte ombord. Min Fritz var indslumret i mit Skjød. Julius tog ham i sine Arme og bar ham ned i Kahytten. Da jeg var kommet ombord vilde jeg see til mit Barn. — O, det sidste dyrebare Minde om Afrika og mit Ægteskab var brat revet fra mit blødende Hjerte. Min lille Fritz var slumret ind paa mit Skjød, for at opvogne i Evigheden.

Capitainen vilde have det døde Barn bragt i Land for at faae det i Jorden.

"Nei! nei!" — raabte jeg, og vreed fortvivlet mine Hænder over det elskede Barns Liig — "han er en kongelig Prinds. Hans Legeme skal balsameres. Jeg fører ham med mig! Han skal bisættes i mit Fødeland!

Tolv Aar vare atter henrundne; og man maa undre sig over, at jeg, efter saamange udstandne Lidelser, endnu levede og at Lykkens Rose endnu

kunde blomstre mig paa Jorden; og dog var den, i sin yndigste Glands fremspiret mig, i mit elskede Fødelands Dale. Saasnart jeg kom til Danmark kjøbte jeg mig en næsten fyrstelig Eiendom. Der var der at jeg lærte at glemme; og mit Hjerte holdt op at bløde.

I Herresædets store, næsten kongelige Have var der et tæt Vildnis omkrandset af frodige Grantræer som en lille, ved Kunst indledet Aae havde gjort til en Ø, som ingen vanhellig Fod maatte betræde. I Midten af dette Vildnis stod et afrikansk Tempel; og i dette: en Liigkiste af Sølv hvori der laae en lille sortbrunn Dreng, som snarere syntes at slumre end at være død. Ved hans Hoved stode trende Støtter af sort Marmor; den Største, med en funklende Krone; de Mindre: hver med en Urne af støbt Sølv. Paa den Første stod Navnet: Ruka, paa den Anden: Camo, paa den tredie: Christian og paa den Fjerde: Julius. Det var netop Tolvaarsdagen, siden Umenneskelighed og Præstevælde berøvede den gode Konge Livet. Templet var aabent; en Mand, klædt i den dybeste Sorg, slyngede en Evighedskrands om Rukas Navn. Denne Mand, var Julius. En Kone, ligeledes klædt i Sorgens Farve, vandt en Lilliekrands om det døde Barn, som det laae i Kisten, idet en Taare trillede ned paa dets fortørrede Bryst. Denne Kone var jeg; og trende deilige Drenge, hvide som Lillier og røde som Roser,

snoede Rosenkrandse om Navnene paa de mindre Støtter. De vare Julius's og mine Sønner.

"Smiil fra Din Himmel, ned til Din Isabelle! — udbrød Julius inderlig rørt og hans Taarer vædede det sorte Marmor hvorpaa den forevigede Konges Navn var præget.

"Sov sødt, du mit Smertes Barn!" — sukkede jeg, og kysede min afsjælede Fritz paa hans kolde Pande.

"Broder Camo! Broder Christian! Broder Julius! raabte mine tre Sønner og deres barnlige Taarer randt til de useete Brødres Minde.

"Sov vel I kjære Døde!" — udbrød Julius med Inderlighed. — "Du kjære Dreng! i Din Kiste her i Norden. I Andre, i Eders uvenlige Grave i Syden! Vi eie kun Eders Navne: men de ere os hellige! og hver Gang vi nævne dem: ville vi minde Eder med Kjærlighed! Kom min Isabelle! Kom mine Børn! vi tilhører Livet. Vil Gud: da skulle vi om et Aar atter samles her, og bekrandse vor kjære Fritz's Liig, samt hans Faders og Brøders Navne! Kom nu og Alherren forunde os den Lykke, længe at leve sammen."

Min Julius slyngede sin Arm om mit Liv og førte mig ud af Templet. Børnene tørrede Taarerne af deres venlige blaa Øine, og forglemte, af Glæde over den skjønne Efteraarsdag, snart hvor de havde været.

Julius førte mig ind i min Dagligstue. Min mindste Søn, min lille Fritz, smilede mig imøde fra Vuggen. Jeg tog ham op og trykkede ham til mit Bryst. Den treaarige Ruka, som stod ved Vuggen, rakte sine smaae Arme imod mig. Julius tog os alle Tre i sine Arme. Como, Christian og Julius, som syngende og dandsende kom ind af Døren, ilede i vor Favn. Min elskede Mand pegede paa Børnene og udbrød inderligen, i det han tørrede Taarerne af mine Øine:

"Min Isabelle! græd ikke mere for de Døde! Skue Dine fem blomstrende Sønner! og tak den Albarmhjertige, som i sin Naade gav Dig mere end Du tabte!"

Jeg klyngede mig til den Elskendes Bryst, men kunde ikke aflade at græde. Mine Tanker vare i Afrika; og denne Dag, da vi høitideligholdt min Gemals og mine fire Børns Dødsdag, havde fornyet alle Erindringerne i min Sjæl om mine Lidelser i i det frygtelige Lissabon.

"Isabelle!" — raabte den troeste af alle Elskere og den kjærligste af alle Ægtemænd — "min, evigtilbedte Huustroe! See hvor kjærlige vore Børn klynge dem til Din Favn. Din Smerte fremkalder Taarer i deres fromme Øine! Lad det lykkes vor forenede Ømhed at standse den. Nyd Dit Livs skjønne Høst, og vær lykkelig!

Jeg var lykkelig; og min Julius bedrøvede mig første Gang ved sin Død.

Og endnu er jeg lykkelig; thi Troen paa Alforbarmerens Naade: er urokkelig grundfæstet i mit Hjerte. Jeg veed: at jeg skal samles med alle mine kjære Døde i Himlen.

Forsvundet Haab og Gjensyn

eller:

Den borgerlige Yngling

og

den adelige Pige,

en paa virkelige Begivenheder grundet

original, romantisk Fortælling

af

A. F. H******.

Udgivet af

Johannes Wildt.

Kjöbenhavn.

Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen.

1828.

Forsvundet Haab og Gjensyn

eller:

Den borgerlige Yngling
og
den adelige Pige,

en paa virkelige Begivenheder grundet romantisk Fortælling.

Udsigten over den smukke skovkrandsede Sø var fortryllende. Grev H's Familie nød den paa Høien i den yndige Have, som man skulde troe blev beskyttet af selve Vertumnus og Pomona; ikke at tale om Flora, som syntes der at have udtømt sit hele Overflødighedshorn, fyldt med Sydens de yndigste Blomster. Det var en meget yndig Aften. Jeg var omringet af lutter gode Mennesker, som søgte at gjøre mig mit Ophold hos dem saa behageligt som muligt — og dog var jeg forstemt. Hvormeget jeg end søgte at skjule det, paastode dog Huusfruen og hendes elskværdige Datter Comtesse Ida, at mit Humeur ikke var godt — og dette forundrede dem saameget mere: da jeg om Formiddagen havde været i det bedste Lune af Verden. Ja de tilstode reentud, at det forekom dem: som om de mørke Skyer først vare komne paa min Pande ved Middagsbordet just som den unge skjønne Enkefrue Baronesse v. W.

med sin spæde Datter kom til, og forøgede Selskabet. Dette fortalte saavel Grevinden som Comtessen mig paa Høien, just som Baronesse v. W. med Greven og nogle af de Fremmede vare gaaede ned for at besee de nye engelske Anlæg. Jeg forsikkrede Damerne, at de havde seet Feil; at jeg var yderst behageligt stemt, samt, at det var umuligt at være andet i et saa indtagende Selskab. Grevinden slog mig med sin Parasol paa Skuldren, og forsikrede mig: at mit Ansigt var ærligere end min Tunge, og befalede mig, spøgende, at skrifte; ja hun vilde endog have bemærket at jeg vedvarende havde betragtet Baronesse v. W., og det endog i den Grad, at den stakkels unge Kone var kommet i en sienfynlig Forlegenhed, som hun efter Bordet flere Gange skjulte ved at tage hendes lille Datter fra Pigen, sætte hende paa sit Skjød og hælde sig ned over hende.

Comtessen var endnu værre imod mig; thi hun paastod leende: at den skjønne unge Enke havde gjort et dybt Indtryk paa mit Hjerte, og at jeg uforsøvet skulde tilstaae Sandheden.

"Hvorledes, mine Damer!" — udbrød jeg, noget forlegen — "De troer dog vel ikke at jeg i min Alder skulde være saa daarlig at....?"

"Deres Alder?" — spørgte Grevinden — "De har vel neppe endnu naaet de Tredive. De

er just i den rette Springfyre-Alder; i den Alder, hvori vore unge Herrer først begynde ret at forelske dem. Desuden kan man af Deres Udseende, Figur, Lethed og ellers saa muntre Væsen, kun antage Dem for at være Femogtyve."

"Dersom jeg ikke vidste, at Deres Naade behagede at more Dem paa min Bekostning" — forsikkrede jeg med et dybt Buk — "saa kunde denne Deres saa smigrende Bedømmelse af mine faa udvortes Fortrin, let gjøre mig saa forfængelig, at jeg...."

"De vil nok bilde os ind" — afbrød Grevinden mig med Ironie — "at De ikke speiler Dem? Jo, jo, kommer det an paa Coquetterie, da ere I unge Herrer rigtignok vore Mestere."

"Men, naadige Frue!" — fremstammede jeg forlegen — "jeg forsikkrer Dem: at jeg er fyldt mit fire og tredivte Aar; altsaa....

"Borde De være fornuftig vil De sige?" — afbrød Grevinden mig atter — "O, jeg har kjendt Sommerfugle paa halvfjerdsindstyve Aar der have flagret fra een Blomst til en Anden. Hvad man i Ungdommen næmmer, man ei i Alderdommen glemmer! Tilstaae os dog, at den skjønne Baronesse v. W. har gjort Dem lidt confus i Hovedet; og sig os

hvem De dog egentligen er. De og min Søn har i et høist ærværdigt Selskab, hvis Dørtærskel endnu ingen Qvindes Fod betraadte, knyttet et Venskabsbaand som han siger skal bestaae for Tid og Evighed. Han har ført dem herind i Huset. Min Mand ynder Dem meget. Selv min Datter og jeg see Dem gjerne. Deres Navn er H. De er ansat ved ****. Alt det vide vi om Dem. Men hvorfra De stammer, Deres Glæder og Lidelser, de være nu virkelige eller indbildte, dem kjende vi ikke. Et Menneske, hvis Begivenheder man ikke kjender, er for os som en Bog i et smukt, tækkeligt eller stygt Bind som stedse er tillukt. Dens Indhold kan være yderst interessant; det kan være flaut og vandet — man veed det ikke; thi man har ikke seet andet af Bogen end Bindet. Saadan, min Herre! gaaer det os med Dem. Vi have kun seet Deres Ansigt og Klæder. Viis os nu den ædlere og bedste Deel af Dem: Deres Hjerte! Siig os hvad der fremkalder disse mørke Skyer, som stundom leirer sig paa Deres Pande, og især, hvad der er Aarsagen i den pludselige Forandring med Dem i Dag. Baronesse v. W. er mig uudsigelig kjær. Hun er, skjøndt Moder, endnu kun et Barn. Intet som angaaer denne huldе Kone, er eller kan være mig ligegyldig. Fortæl os Deres Begivenheder fra Ungdommen indtil nu, uden at dølge Noget af Vigtig-

hed. Baronesse v. W. har megen Tillid til min Datter og mig. Hun er riig og Enke. Er De værdig at erholde denne huldе Kones Haand, da vil jeg ikke raade hende fra at give Dem den, om hendes Hjerte...."

"Hold inde Frue!" — raabte jeg og vreed mine Hænder — "Veed De da ikke at jeg er gift?"

"Gift?" — udbrød Grevinden forundret — "Er De blevet det nylig?"

"Jeg er Fader til fire Børn" — gjensvarede jeg — "Min ældste Søn er allerede tolv Aar gammel."

"Elsker De, og er De elsket?" — spørgte Comtessen med Deeltagelse og lod sit skjønne Øie med Vemod dvæle paa mig.

"Man kan kun elske een Gang i sit Liv!" — raabte jeg i det jeg søgte at undertrykke en frembrydende Taare, og ilede ned af Høien.

Grevinden hentede mig ind fra Buskaset i Haven, hvor jeg, vridende mine Hænder, ved de Minder der vare blevne vakte i min Sjæl, gik frem og tilbage. Deeltagende greb hun min Haand, og førte mig ind i Havestuen, hvor, med Undtagelse af Baronesse v. W., der i nogen Tid havde været Husets Gjæst, Familien ganske ene var forsamlet.

"Seer De" — udbrød den ærværdige Dame — "hvor Deres Mismod har forstemt os Alle? Vi kunne ikke sove, før De har gjort os bekjendt med Deres Kummer; og vi have indbyrdes svoret Dem ubrødelig Taushed. Af min Søns Fortællinger kjende vi Dem som et meget ædelt Menneske. Ingen Brøde kan derfor betynge Deres Samvittighed. Baronesse v. W., som dog er Dem fremmed, føler en levende Interesse for Dem. Hun er opdraget med min Datter, og vi anse hende som vort Barn. Hun maa derfor ikke paalægge Deres Aabenhjertighed nogen Tvang. Fortæl os derfor de Begivenheder, der have bestemt Deres Skjebne i Livet — og som endnu synes at kaste et Sorgens Slør over Deres Dage! Vi ville skjenke Dem vor inderligste Deeltagelse, og om muligen bidrage til at...."

"Nei! Frue Grevinde!" — raabte jeg glemmende mig selv, idet mit Øie hvilede paa Baronesse v. W.s skjønne blomstrende Aasyn — "mine Qvaler kunne kun endes med Døden."

Grevinden og Comtessen bestormede mig paa ny. Baronesse v. W. forenede sine Bønner med deres. Jeg kunde derfor ikke længere modstaae dem.

"Vel!" — udbrød jeg efter nogen Betænkning — "jeg vil adlyde Deres Befaling, men først tilade De mig at hente nogle vigtige Optegnelser og

Breve, mine Tildragelser angaaende, som jeg stedse fører med mig — og som i mørke Timer, hvoraf jeg desværre har mange, er min eneste Lecture. Jeg vil da vorelviis fortælle og forelæse Dem de Begivenheder, som i min tidlige Ungdom nær havde knust mit Hjerte; og i det Øieblik, da De finder Dem beføiet til at dadle min Letsindighed, vil De offre mine Lidelser en deeltagende Taare. Hav den Bevaagenhed at vente lidet, og jeg skal strax have den Ære at være hos Dem.'' Jeg ilede paa mit Værelse og fremtog disse mig saa dyrebare Papirer og var snart tilbage hos den elskværdige grevelige Familie og Baronesse v. W., som i en Kreds satte dem om mig. Der stod kun et eneste Lys paa Bordet. Den fulde Maanes Skin oplyste den lille lyttende Grouppe og spillede igjennem Træernes Blade uden for Havestuen, paa Baronesse v. W.s ligesom forklarede Aasyn, medens jeg fortalte og læste de Begivenheder, der bestrøede min hele jordiske Vandring med Torne, som forevigen kom mit Hjerte til at bløde.

Jeg er født i borgerlig Stand, og skulde vist i en lille Kreds ved Kjøbmandens eller Haandværkerens eensformige Sysel have befundet mig lykkelig, om ikke uforudseete Tilfælde havde forandret

min Stilling og bragt mig i Forhold, som havde en saa afgjort Indflydelse paa min Fremtids Skjebne.

Krigen imellem Danmark og Engelland 1807 har sønderrevet mange ømme Baand dem Naturen, Venskab og Kjærlighed have knyttet. Mine Forældre jog den fra deres Hjemstavn, berøvede dem deres ikke ubetydelige Eiendom, og de medtoge Intet fra den ødelagte Hovedstad uden Haabet paa Forsynets Redning i deres Nød, og mig, deres fjortenaarige Søn, for hvis Fremtids Vel de ikke kunde andet end grue, da de vare berøvede Alt hvorved de kunde sørge for min ei fuldendte Opdragelse og Lærdom.

Imidlertid syntes det, som om Naturen vilde erstatte Lykkens Grumhed.

Uden at have nogen Lærer, i nogen Videnskab af Betydenhed, lærde jeg, ved at laane Bøger enten af andre med mig jevnaldrende Drenge, eller af deres Forældre, som jeg for mine gode Sæders Skyld var vel modtaget hos, dog Noget. Mit Hjerte og mit Hoved blev ikke uden Dannelse, og jeg var saa heldig, eller rettere, saa uheldig, at blive ansat som Volonteur hos Overbestyreren af det adelige Kloster *****, hvor jeg snart, formedelst min Flid, Agtpaagivenhed og gode Opførsel, erhvervede mig mine Foresattes Yndest, og fik kort Tid derefter saa-

meget i Løn at jeg kunde klæde mig anstændigt, men havde dog endnu ikke den Glæde at kunde understøtte mine gode Forældre, som levede under uforskyldte trange Kaar af en meget lille Pension. Mit Liv henrandt som Bækken igjennem den blomsterrige Eng. Jeg havde ingen utilfredsstillede Ønsker. En god Bog, mine Forældres og en Ungdomsvens Omgang, samt den fri Natur, forskaffede mig alle de Glæder som min unge Sjæl attraaede, og jeg var fuldkommen lykkelig, thi jeg kjendte ikke til Kjærlighed. Jeg saae Yndigheder som jeg hørte vidt berømme, men mit Hjerte blev roligt, og min Ven, som elskede en yndig Pige med megen Lidenskab, spottede lidt over min Kulde, og sagde: at jeg havde en Steen, istedet for et Hjerte i Brystet. Jeg havde i mine Bøger læst saa meget om de Ulykker som Kjærlighed anretter; jeg priste mig derfor lykkelig fordi denne fordærvelige Lidenskab ingen Magt havde over mig, og opofrede mig allene til Opfyldelsen af mine Pligter, Venskab og Ømhed for mine Forældre.

Snart skulde jeg erfare at jeg havde forregnet mig.

Klosterets høie Abbedisse, Prindsesse *****, yndede mig særdeles meget. Denne høitærværdige alderstegne Dame lod mig derfor ofte kalde til sig, og gav mig mundtligen een og anden Befaling, Klosterets Bestyrelse angaaende, da jeg, i min Prin-

cipals Sygdom," næsten ene havde Forretningerne under Hænder. Hos denne min ophøiede Beskytterinde saae jeg eengang den unge og skjønne Comtesse Amalia *****, som tilfældigen var i Gemakket.

At beskrive det Indtryk som dette indtagende Syn frembragte paa mig, er en Umueighed. En saa ophøiet, reen himmelsk Skjønhed havde jeg endnu aldrig seet, og mit hele Væsen kom i saa stærk en Bevægelse ved at betragte hende, at jeg forglemte aldeles de Befalinger Prindsessen gav mig, og forlod først Gemakket efter at den høie Dame tre Gange havde sagt mig Farvel.

Mit Hjerte bankede voldsomt, og min eneste Tanke paa Hjemveien var den skjønne Comtesse.

Jeg forsømte mine Forretninger for aldeles at overlade mig til denne behagelige Tanke, og kom hver Søndag i Kirken, som var det eneste Sted hvor jeg stundom fik den skjønne Gjenstand for min haabløse Kjærlighed at see. Min Fryd var ubeskrivelig stor da jeg opdagede, at hun undertiden lod sit store brune sjælfulde Øie hvile paa mig.

Alle mine Ønsker, indskrænkede sig i Begyndelsen til at see den skjønne Comtesse nærmere ved, at høre Lyden af hendes Stemme og at kunde komme til at tale et Par Ord med hende.

Snart blev mine Forhaabninger større og en Hendelse opfyldte mit Ønske. Min Lidenskab skulde endnu blive stærkere, og slaae saa dybe Rødder i mit unge Hjerte, at de først kunde oprykkes med Døden. O, jeg Daare, overseae den uhyre Afstand som hendes høie Fødsel og min ringe Stand lagde imellem os. Omsider tænkte jeg, at en Forbindelse imellem os dog ikke var umulig. Dersom Amalia kunne elske mig, da ville Kjærligheden forvandle mig til hendes Lige, og jeg ved Daad gjøre mig hende værdig. Krigen syntes at tilbyde mig en gunstig Leilighed. Jeg vilde først sikkre mig den Tilbedtes Hjerte, og derpaa tage Tjeneste som Officier. I Krigen ville jeg udmærke mig ved Mod og Tapperhed. Paa Valpladsen skulde jeg vorde forfremmet Hædersfulde Skrammer skulde smykke mit Ansigt, og en Orden mit Bryst; da vilde jeg reise til Tydskland og forlange Amalia af hendes Fader, den mægtige Greve von *****, og han vilde ikke kunde afslaae at give mig sin Datter. Min ufornuftige Ven, som jeg gjorde til mine Planers Fortrolige, styrkede mig i min Daarskab. Han forskaffede mig militaire Bøger. Jeg vilde læse om Natten, og gjorde det virkelig; men naar Morgenen frembrød kunde jeg Intet af hvad jeg havde læst; thi medens mine Øine hvilede paa Bogstaverne, vare mine Tanker hos den yndige Comtesse og jeg lærde Intet.

Saasnart jeg havde kastet Bogen fra mig, ilede jeg, som for det meeste skeete hver Morgen ved Solens Opgang, til Slotshaven og derfra ud i Dyrehaven, hvor jeg, liig en anden Sigvart, klagede min Nød for Træerne og anraabte Alnaturens Skaber om Held for min ulykkelige Kjærlighed. Da jeg en Morgen Klokken fem kom tilbage fra en saadan Spadseretour, og gik over den saakaldede Vaskerbroe, blev jeg i Gangen, som fører fra Broen til Kirken, henrevet af nogle yndige Seraphtoner som bleve acompagneerte af det lille Orgel eller Positiv, som der bliver brugt ved Guds-Tjenesten.

Disse Himmeltoner fandt en dyb Gjenklang i mit Hjerte; og jeg nænte ikke at aande, af Frygt for at berøve mig en eneste af dem.

Fra hvis Bryst, tænkte jeg, kunde disse Englemelodier opstige? og kunde man vel antage at den magelige Organist var saa tidlig i Kirken?

Desuden var Spillet meget sjælfuldt og den skjønne Stemme aldeles værdig; det maatte altsaa være een af Kloster-Frøkenerne der sang — men de fleste af dem vare jo allerede aldrende, og man tænker sig stedse en smuk Stemme at opstige af en ung og skjøn Barm. Der var kun tvende unge Frøkener blandt dem og — mit Hjerte bankede heftigt — Amalia var den Ene. Det maatte altsaa være hende; thi

Frøken v. ***** var lille, skjæv og hæslig. Mit Hjerte sagde mig derfor at det var Amalia. Det bankede som om det vilde sprænge mit Bryst. Jeg kunde ikke lade være at forskaffe mig Lys i Sagen. Med sagte Fjed traadte jeg derfor ind i Kirken — og — ingen Pen kan afmale min Henrykkelse — det var hende. Yndig, som den yngste Gratie sad hun ved Orgelet i en let hvid Morgendragt. Hendes bølgende sorte Haar skjulte og blottede vexelviis den skjønne sneehvide Barm, og det yndige Øie hvilede paa Noderne der laae for hende. Hendes malerisk skjønne Arme vare blottede til over Albuerne. Med de yndige smaae Rosenfingre slog hun Tagenterne — og fra hendes Purpurlæber strømmede Ordene af den deilige Morgenpsalme: "Godheds Gud! den Spæde stammer Dig sin Lovsang."

Jeg tabte mig aldeles i Beskuelsen af denne Fylde af overjordisk Ynde og Skjønhed — og sank uvilkaarligen ned og tilbad, i den fortryllende Pige, Naturens herligste Smykke. Det var et Øieblik fuldt af uudsigelig Salighed, som kun kan føles ei beskrives.

Et Tilfælde endte Comtessens Sang og min sværmende Henrykkelse ved at høre og see hende. Jeg havde ladet Kirkedøren staae aaben. En Due, som næsten ikke kunde flyve, flagrede, forfulgt af en Kat,

ind i Kirken. Forgjæves søgte den at redde sig ved Flugten og flagrede fra een Stoel til en Anden. Næsten var den overvundet af sin fiirbenede Fiende, da den flagrede hen til Comtessen og hang sig ved Kloerne i hendes Kjortel som om den fordrede Redning og Beskyttelse hos hende. Amalia gav et høit Skrig af Angst, og holdt op at spille. Dog var hun hurtigt fattet og greb Duen med begge sine skjønne Hænder. Derpaa trykkede hun dens Næb til sine Purpurlæber og udbrød inderlig bevæget idet en Taare perlede i hendes skjønne Øie, og hun med sin hvide Haand glattede Duens Fjedre:

"Uskyldige søde Skabning! Du havde Tillid til mig. Du søgte Redning ved min Barm og held Dig! Du fandt den! Søde Barn! Du har vovet Dig fortidlig af Redet. Vil Du være min kjære Fange? Vil Du?" — Hun kyssede atter den sneehvide Due og trykkede den lempeligt til sit Hjerte.

O, Gud! havde hendes Skjønhed og himmelske Ynde henrevet mig, da fortryllede hendes Stemme mig aldeles. Aldrig har jeg før eller siden hørt en Stemme der var saa reen og melodisk. Den trængte sig lige til mit Hjertes Inderste — og jeg havde i dette Øieblik intet inderligere Ønske, end at hun vilde have vedblevet at tale; og jeg misundte den lykkelige Due de Kjærtegn hun ydede paa den;

thi hun trykkede atter dens Næb til sine yndige Rosenlæber; derpaa satte hun den paa sit Skjød, klappede den, og sagde: "at den var Uskylds og Troskabs Billede paa Jorden."

Duen som ikke kjendte sit Vel eller skjønnede paa sin Lykke, flagrede fra Amalia, og kom ned i Gangen lige ved Siden af Orgelet, som staaer paa Gulvet. Katten, som havde skjult sig i en Krog, styrtede løs paa sit Rov, der flagrede hen over Stolestaderne.

Amalia skreeg høit og ilede hen for at frelse Duen, som angstfuld blev ved at flagre fra Sted til Sted forfulgt af sin Fiende, som var nær ved at overvinde den. Endelig fløi den op i eet af Kirkevindverne for at komme ud, men blev standset af Ruderne.

Katten var med eet Spring oppe i Vindvet. Comtessen skreeg høit, og uden at tænke paa hvad jeg gjorde, sprang jeg med Lynets Fart op i Vindvet, greb Katten om Halsen, kastede den ned, og bragte Duen til Comtessen, der var yderst forfærdet over min pludselige Nærværelse. Duen, som jeg rev ud af Rovdyrets Kløer, blødte, og havde mistet en Deel af sine Fjedre. Comtessen modtog den med alle Tegn paa Ømhed og Taknemmelighed, og tryk-

kede den atter til sit Hjerte og sine Læber, og hendes Taarer trillede ned paa dens blodige Vinger. "De er god, naadige Comtesse!" — udbrød jeg med en Følelse som maa have udtalt sig i mit hele Væsen. — "De har endog Hjerte for et Dyrs Smerte og Fare! O, dersom denne Due vidste hvor uudsigelig lykkelig den er! O, min Comtesse! hvo der var saa lykkelig som den, at vorde Deres evige Fange, at blive kjærtegnet og pleiet af Deres skjønne Haand! at fremlokke en Taare af Deres yndige Øie!"

"Min Herre!" — udbrød den Yndige med al den Huldsalighed der var hende saa egen — "De er meget god at De kan antage det for Noget, som i sig selv er Intet. En Omhue som den ringeste Bondepige vilde viist imod denne kjære nydelige Skabning. Desuden har De gjort mere for den end jeg; thi De frelste dens Liv! Den var allerede blevet mig kjær, derfor takker jeg Dem inderligen!" — Hun neiede og vilde forlade Kirken.

"Comtesse!" — raabte jeg, og ilede efter hende — "Comtesse! gaae ikke endnu! Jeg maa endelig.... O, Gud! hvad vover jeg ikke! Jeg maa gjøre Dem en Tilstaaelse hvorpaa mit Livs Rolighed beroer. Jeg elsker Dem, som endnu ingen har elsket. Fra den Dag jeg saae Dem hos Prindsessen har min hele Sjæl flammet for Dem! O, Gud!

jeg er meget ulykkelig; thi uden Dem kan jeg ikke leve." — Taarerne styrtede af mine Øine; mit Hjerte bankede voldsomt.

"Hvad vover De?" — raabte hun ængsteligen — "Dette hellige Sted....." "Er indviet til Guds Dyrkelse" — udbrød jeg, og saae den Tilbedte lige ind i hendes Himmeløie, hvori der endnu hang en Taare — "men er Gud ikke Kjærligheds milde algode Skaber?" Han seer i mit Hjerte, og kjender dets Reenhed. Han misbilliger ikke min Kjærlighed; thi den er evig som han. End ikke Døden skal kunde udslukke dens stærke Flamme! Amalia! Lad Deres Kjærlighed adle mig! og mit hele Liv skal vorde indviet til Deres Tilbedelse og til at gjøre mig værdig til Deres Kjærlighed! Amalia! Mit Liv er i Deres Haand! Lad Deres skjønne Læber afsige min Dom!"

Amalia kom i en saa voldsom Bevægelse, at Duen flagrede fra hende og fløi lige mod mit Bryst. Jeg greb den i mine Hænder og raabte henrykt: "Denne Due, et Sindbillede paa Ømhed og Troskab, fløi lige fra Deres Hjerte mod mit. Maae jeg udtyde dette efter mit Ønske? Amalia! maa jeg?"

"Raader jeg mig da selv?" — fremstammede hun i Harpetoner. — "Jeg har en Fader, som sætter en høi Priis paa sit Stamtræ, og jeg er aldeles af-

hængig af Prindsessen og min Tante. Elskede jeg Dem endog, jeg torde ikke overlade mig til Haabet; thi...."

"O, Gud!" — raabte jeg henrykt — "De vredes ikke! De vil forunde mig den Lykke at vinde Deres skjønne Hjerte! Amalia! modtag Duen af min Haand. Hver Gang De seer den minde De: at jeg elsker Dem indtil Døden!"

"O, Gud! den bløder!" — udbrød hun med nedslagne Øine — "Prindsessen har en ypperlig Balsam. Jeg maa ile til hende. Det stakkels Dyr kunde let forbløde sig. Farvel min Herre!" — Hun ilede med Duen mod Kirkedøren.

"Amalia!" — raabte jeg, aldeles glemmende mig selv — "Amalia! giv mig Haab! Lad mig ikke fortvivle! Giv mig Haab!"

"Hvad vil De!" — gjensvarede hun, idet en Taarestrøm styrtede ned over hendes indtagende Aasyn — "Jeg raader mig jo ikke selv. De er meget ung og jeg er endnu yngre. Jeg veed ikke hvad Dag min Fader kommer og henter mig herfra. Jeg kan Intet love Dem. Lad mig nu gaae til Prindsessen! Jeg spillede og sang just den Morgenpsalme igjennem, som jeg i Dag skal synge for hende. Hun er maaskee allerede vaagen. Lev vel min Herre! og modtag den Forsikkring: at jeg stedse med Venskab

skal minde Dem og denne Morgen; samt, at denne Due skal være mig dobbelt kjær, fordi jeg modtog den af Deres Hænder. Lev vel!"

Hun svævede som en Madonna ud af Døren. Jeg stod som forstenet og saae efter den Fortryllende, knælede ned hvor hun havde staaet, og raabte uden for mig selv af Henrykkelse: "Tak Du Algode! hun elsker mig!" — Derpaa ilede jeg efter den Hulde for blot at see en Fliig af hendes flagrende hvide Klædebon.

Næste Morgen var jeg ved Solens Opgang i Kirken, hvortil jeg havde Nøglen. Min Længsel efter Amalia var uden Grændser. Klokken paa Taarnuhret, slog Fire. Den slog Fem; mit Hjerte bankede heftigt. Jeg troede ved dens sidste Slag at fornemme en svag Bevægelse i Døren og tænkte at Amalia rykkede i den. Jeg standsede mit Aandedrag for at høre Lyden af hendes Fodtrin; men mit Hjerte bedrog sig. Jeg blev i Kirken til Klokken Ni. Hun kom ikke, og fortvivlet forlod jeg det Tempel, hvor mine Bønner borde have svunget sig op for Verdners Skabers Throne, men hvis Hvelvinger kun gave Gjenlyd af mine forelskede Sukke.

Jeg var færdig at bukke under for min Fortvivlelse, thi tvende Maaneder henrandt, uden at

jeg fik den Tilbedte at see. Prindsessen, som var syg, lod holde Cabinetsprædiken hos sig. Den bivaanede alle Frøkenerne, derfor kom ingen af dem i Kirken og mit brændende Ønske at see Amalia blev uopfyldt. Jeg skrev hende derfor til og afmalede hende min Lidenskab med levende Farver. Mit første Brev blev modtaget, men ikke besvaret. De Andre, fik jeg uaabnede tilbage. Hvad jeg derover led, er ubeskriveligt. Min blomstrende Sundhed bukkede tilsidst under for Sjælens navnløse Lidelser. Jeg svandt hen, og mine Forældre og Venner frygtede ikke uden Grund for mit Liv. Omsider faldt jeg i en hidsig Feber. Jeg blev meget farlig syg og phantaserede stærkt; dog havde jeg stundom nogle lyse Øieblikke. I eet af Disse fortalte man mig: at mange af mine Bekjendtere og Velyndere havde besøgt mig og yttret den inderligste Deeltagelse for mig. Blandt mange Andre nævnte man Amalias Tante, den gamle Comtesse v. Z., som ledsaget af sin Søsterdatter, fire Gange havde besøgt mig; samt at Amalia havde yttret den inderligste Medynk med min Tilstand, og hver Gang svømmet i Taarer.

Hvad hverken den omhyggeligste Pleie eller Medicinen i flere Uger havde kundet bevirke, det udrettede denne fortryllende Tidende i faa Dage. Min Sundhed vendte tilbage; dog maatte jeg i nogen Tid holde Sengen. Jeg haabede med en ube-

skrivelig Længsel, at den Hulde atter skulde besøge mig, men hun kom ikke. Omsider var jeg saa vel, at jeg kunde gaae ud. Min første Gang var til Kirken. Jeg satte mig ned paa den Stoel for Orgelet, paa hvilken Amalia, hiin Morgen, havde siddet, og gjenkaldte i mit Minde enhver lille Begivenhed fra hiin mig evig uforglemmelige Morgen. Det mindste af den Huldes Ord var dybt indpræget i min Hukommelse. Jeg gik hen ved Vindvet, hvor jeg reddede Duen. Der laae endnu een af dens blodige hvide Fjedre paa Gulvet. Jeg tog den op og trykkede den til mit Hjerte; thi den havde jo været i Amalias Hænder og var berørt af hendes yndige Fingre. Idet samme hørte jeg Nogen tale uden for. Døren aabnede sig og den ærværdige Comtesse v. Z. traadte, ledet af Amalia, ind i Kirken. Jeg maatte holde mig ved Muren for ikke at falde, saa overrasket blev jeg ved at see den henrivende Gjenstand for alle mine Ønsker og Følelser.

"Bliv lidet min gode Tante!" — udbrød Amalia og satte sig paa den samme Plads som jeg nys havde forladt. — "Lad mig phantasere lidet paa Orgelet. Vi komme desuden tidsnok til Dyrehaven; thi Duggen er endnu i Græsset."

Med Forfærdelse saae jeg nu at Amalia var meget bleg. Hun maatte altsaa have været syg;

og dog var hun saa indtagende deilig. Hendes Skjønhed var saa henrivende. Der var noget saa Rørende i hendes hele Væsen. Hun var yndigere end den skjønneste af alle Italiens Madonner, og en Majestæt og Værdighed, som om hun var født til at bære Scepter og Krone var udbredt over hendes hele Væsen, udtalte sig i hendes mindste Bevægelse.

"Som Du vil min Amalia!" — sagde Comtesse v. Z. — "men syng til; jeg hører saa gjerne Din skjønne melodiske Stemme; men kan Du: da syng den smukke vemodige Sang, som jeg for tre Uger siden, i Dit Forværelse, for ikke at afbryde Dig, hørte Dig at synge ved Fortepianoet. Dens Melodie er smuk og Ordene trængte mig lige ind i Hjertet. Den ulykkelige Piges Skjebne har en Art Liighed med een af mine Ungdoms Veninders. Hun elskede ogsaa en Yngling af borgerlig Herkomst, og blev sin hele Levetid ulykkelig. Det er først et Aar siden at Døden endte hendes Hjertes Kampe."

"Deres Villie er mig en Befalmg!" — udbrød Amalia bedende — "men jeg synger meget ugjerne denne Sang, thi" — lagde hun med megen Betydning til — „jeg kjender den ulykkelige Pige, hvis Liv hentæres af den meest haabløse Kjærlighed."

"Du kjender hende?" — udbrød Comtesse v. Z. med megen Forundring — "desmere Interesse har

Sangen for mig. Siden maa Du fortælle mig hendes Historie. Syng nu, Amalia. Ikke sandt? Du vil ikke nægte mig denne Følighed."

Et dybt Suk banede sig Vei op af Amalias Barm. Hun lod sine skjønne Fingre falde paa Tagenterne og sang med en Følelse, som satte mig i den stærkeste Bevægelse, følgende Romance:

Ei Amor ændser Byrd og Rang;
Thi saarer han saa mangen Gang
Med sine skarpe Pile
To Væs'ner af forskjellig Stand.
Ei Hjertets Blødden agter han,
Men kan da grusomt smile.

Tidt er han som en venlig Dreng
Og flagrer over Dal og Eng
Omsnoet af Roser røde.
Tidt er han ogsaa som en Ørn,
Da er' hans Pile ikkun Tjørn
Og saarer indtil døde.

En Ungmøe af en gammel Slægt,
Gik ofte, uden Varetægt,
Tryg under Himlens Bue.
Da saae hun tidt en Yngling huld;
Hans Hjerte var, som prøvet Guld;
Og mild hans Øies Lue.

Han stod, som hun, i Livets Vaar;
Han talte neppe sytten Aar —
Og hun, var ikkun serten.
Dog var fornuftig han og god;
Let rullede hans unge Blod,
Og rank han var af Verten.

Hans Stemme, var harmonisk sjøn.
Han var Naturens ægte Søn
Uskyldig uden Sorger.
Han syntes født til Ædelmand,
Men han var kun af ringe Stand;
Hans Fader, ikkun Borger.

Snart var han Møen saare kjær;
Men ei hun veed hvad Elskov er
Og kjender ei dens Stempel.
Hvad ei hun vidste, lærde hun
Engang en aarle Morgenstund
Og det — i Herrens Tempel.

"O, Pige! giv Dit Hjerte mig!" —
Udbrød ung Anthon inderlig —
"Og stands min Elskovs-Smerte!
O, elsk mig, søde hulde Mø!
Og lige indtil jeg skal dø:
Du eie skal mit Hjerte!"

Flur Malle fra ham løs sig rev;
Thi hendes Øine aabned' blev:

Hun vilde sig bevæbne.
"Nei!" — raabte hun — "o, Anthon nei!
Jeg tør det sandeligen ei!
Jeg raader ei min Skjæbne!"

"Jo, Malle! jo! giv mig Din Haand!
Lad Hymens Gud, med Rosenbaand,
Omslynge fro os Tvende!
Lad ei Din Stand os skille ad!
Og gaae med mig ad Banen glad,
Til Dine Dages Ende!"

"Jeg tør det ei! Min Fader mig
Ei giver til en Borgerlig.
Hans Planer alt jeg fatter!"
Endskjøndt, alt bæved' hendes Røst
Hun dulgte Flammen i sit Bryst
Og lydig var som Datter.

"O, Malle! hør mit bange Raab
Forlad mig ikke uden Haab!
O, trøst mig dog i Nøden!
Et Ord, lad fra Din Purpurmund
Husvale mig i denne Stund:
Jeg ellers gaaer i Døden!"

Da flygtede hun som en Hind,
Med bittre Taarer paa sin Kind;

Nu sørger hun saa saare —
Og Anthon svinder som et Siv;
Brat Sorgen tærer hen hans Liv.
Snart lægges han paa Baare!

Romancen var til Ende. Amalia sang den sidste Deel af den, med bævende Stemme og Legeme. Taarerne styrtede frem af hendes blide Himmeløie, og overstrømmede saavel hendes skjønne Hænder som Tagenterne paa Orgelet. Den gamle Comtesse græd høit, og jeg havde bukket mig, lige ned til Jorden for ikke at røbe min Nærværelse. En unævnelig Fryd, en Salighed, den ingen Tunge kan udtale, ingen Pen beskrive, igjennemstrømmede min hele Sjæl. Jeg vidste nu at jeg var elsket. O, denne Vished havde jeg ikke bortbyttet for alle Jordens Kroner; og alene den gamle Comtesses Nærværelse holdt mig fra at kaste mig for den Tilbedtes Fødder. Jeg var uden for mig selv af Henrykkelse.

Da den sidste Tone af Efterspillet, som Amalia fuldførte med skjælvende Hænder, var forbi, udbrød den gamle Comtesse med Taarer og den inderligste Følelse:

"Den ulykkelige Pige! og endnu mere den ulykkelige Yngling! Dog de ere vel begge døde?"

"Nei, Tante!" — sagde Amalia, med taarekvalt Stemme — "De leve endnu; men den haab-

løse Kjærlighed modner dem i Livets Vaar, for Dødens alt for tidlige Høst."

"Det er skrækkeligt!" — jamrede den gamle Dame — "Venteligt er det ulykkelige Par i Tydskland?"

"Ja" — gjensvarede Amalia stammende — "jeg var i Tydskland da jeg første Gang lærde at kjende Pigen. Hun er — min Veninde."

"Og den Grusomme' — vedblev Comtesse v. Z. — "kan bringe det over sit Hjerte at lade en ædel elskværdig Yngling, som hun dog af Hjertet elsker, døe af Kjærlighed for sig? I Sandhed: hun er ikke god, ellers kunde hun ikke...."

"Hvorledes Tante!" — raabte Amalia — "De troer altsaa at den ulykkelige Pige borde....?"

"Kan hun her have noget Valg?" — spørgte Tanten med Heftighed — "da det gjelder et Menneskes Liv; da hun har havt saa store Prøver paa hans Kjærlighed for hende. Om han nu døer af Kjærlighed? synker i Livets Vaar i Graven? maa da den grusomme Pige ikke anklage sig selv, som hans Morderske? Maa hun ikke skinde hen som en Skygge, betynget med den skrækkeligste Samvittighed. Er Blod ei Blod? Og flyder det ikke lige rødt i Alles Aarer? Over alt: var det endog et Offer — er da et Offer, var det endog nok saa stort,

ikke en Pligt, naar det gjælder om at redde et Menneskes dyrebare Liv. Kjendte jeg denne Pige, hun være af nok saa høi en Stand, Ynglingen af en nok saa ringe — jeg vilde tilraabe hende: "Følg Dit Hjerte Du Forblindede! og red ham som Du elsker fra Døden!"

"Hvordan?" — raabte Amalia og Roser blandede sig iblandt Lillierne paa hendes Kinder — "Det er altsaa Deres Overbeviisning at den ulykkelige tvivlraadige Pige bør...."

"Kan hun have noget Valg?" — spørgte den Ærværdige næsten fortørnet — "Skriv den Forblindede til, Amalia! at hun bør handle, før det er for sildigt; og hun vil finde sin herligste Løn i den elskende Ynglings Kjærlighed, i at have fulgt sit Hjerte — samt i den Vished, at have gjort hvad der var hendes Pligt. O, havde min Veninde, om hvem jeg nys talte, fulgt sit Hjerte, da havde hun ikke hendraget sit Liv i Sorg og Græmmelse — da var hun ikke gaaet ud af Verden som en Vanvittig."

"O, Gud!" — raabte Amalia med en Henrykkelse, der straalede ud af hendes skjønne Øine og udtalte sig i hendes hele elskelige Udvortes — "ja jeg vil underrette hende om Deres Mening. Hun har megen Tillid til mig. Hun vil følge Deres Raad og sit eget Hjerte. Hun vil vorde lykkelig! og naar

hun er det: da ville hun og hendes Ægtemage, velsigne og elske Deres Minde!"

"Jeg vil selv skrive et Par Ord i Dit Brev" — sagde Comtessen og rakte Amalia sin Haand. — "Men kom nu og lad os gaae i Dyrehaven. Jeg vil underveis endnu tale et Par Ord med Dig om det unge ulykkelige Par. Kom min Amalia! Du er i en stærk Bevægelse. De Elskendes Skjebne har rystet alle Dine Nærver. Den fri Luft vil være Dig tjenlig." — Hun rakte Amalia sin Arm, og gik, ledet af den Hulde, ud af Kirken.

Jeg vaklede frem af mit Skjul. O, aldrig, aldrig! har nogen Dødelig været saa lykkelig som jeg. Alt hvad jeg havde lidt, var aldeles forglemt. Jeg knælede ned for den Almægtige og frembar ham min brændende Tak. Jeg bad længe og inderlig, medens Glædens søde Taarer overstrømmede mine Kinder og tolkede min Henrykkelse. Derpaa sprang jeg op. "Amalia!" — udbrød jeg glædedrukken af den høieste Fryd, og ilede efter den Elskede til Dyrehaven. Torde jeg end ikke tale til den Hulde — kunde jeg dog see hende. Jeg vilde læse min Lykke i hendes fortryllende Øie, i hendes himmelske Aasyn; og kunde jeg end ikke dette: da vilde jeg tilraabe den hele Natur: "Amalia elsker mig! Jeg er den lykkeligste af alle Dødelige i den hele vide Verden!"

Med bevinget Fod ilede jeg mod Dyrehaven. Ad en Gjenvei var jeg der endnu før Amalia og hendes Tante.

Omsider saae jeg dem da de traadte ind i Skoven. En blid Henrykkelse var udbredt over Amalias hele Væsen, som især udtalte sig i hendes af Himlens Salighed straalende Øine. Det var mig en Umulighed at nægte mig den Glæde at gaae den Hulde forbi — o, jeg vilde i hendes himmelske Aasyn læse min Lykke. Amalia og hendes Tante dreiede just forbi den grønne Høi mod Østen i Dyrehaven, da jeg kom dem lige imøde; Stien var saa smal, at jeg maatte trænge mig lige ind i en Tornebusk for at de kunde komme mig forbi. Jeg hilsede Damerne med megen Ærbødighed, i det mine Øine vare fæstede paa Amalia. "God Morgen, H!" — udbrød hendes Tante, med Venlighed — "er De nu aldeles frisk?" Jeg vilde svaret den ærværdige bedagede Dame, men Ordene døde paa min Tunge, thi Amalia, hvis Øine hvilede paa mine blege indfaldne Kinder, brast i Taarer. "Hvad fattes Dem?" — spørgte den Gamle atter med den inderligste Deeltagelse — "De skjælver jo over det hele Legeme. Faaer De ondt?"

"Nei, min naadige Comtesse! jeg befinder mig aldeles vel! meget vel!" — raabte jeg og bøiede

mig ned for at kysse hendes Haand. "De vel?" — vedblev hun og saae mig stivt ind i Øinene — "Nei De er endnu meget syg. De borde endnu ikke være kommet i Luften. De maae endnu i nogen Tid holde Dem inde."

"O, Deres Naade! jeg befinder mig i Dag saa vel, saa overordentlig vel, at nye Livskraft er strømmet i alle mine Aarer!" — sagde jeg med en let Hentydning paa hvad jeg havde hørt, og fæstede atter mine Øine paa den elskede Pige.

"Naar har det da saaledes bedret sig med Dem? thi i Gaar Aftes fortalte man os, at De neppe kunde være oven Senge." — sagde Comtessen atter og slap min Haand, som hun havde holdt indsluttet i sin.

"Jeg var, for en Time siden i Kirken" — gjensvarede jeg med endnu mere Betydning. "Der forundte Gud mig at finde Trøst og Husvalelse! O, jeg er siden den Tid som om jeg var født paa nye."

Amalia, som ikke kunde undertrykke den Skjelven der bemestrede sig hende, vendte sit sjælfulde Ansigt til Siden.

"De er altsaa kommet der før vi?" — spørgte Comtessen med Forundring — "thi vi gik lige fra Kirken her ud, og De maae jo have været i Dy-

rehaven længe før vi kom her, da De kommer os imøde fra den yderste Udkant af Skoven."

"O, Deres Naade!" — udbrød jeg stammende, idet jeg følte at Blodet steeg op i mine blege Kinder — "Jeg tør ikke dølge Sandheden for Dem. Jeg var endnu i Kirken før De og den unge Comtesse traadte ind i den; men jeg var bange for at paadrage mig Deres Unaade for min tidlige Nærværelse der, og blev derfor staaende stille i den dunkle Krog, hvor jeg havde taget Plads. Snart istemte den unge Comtesse den fortryllende Romance, som rørte mig lige til Sjælens Inderste. Da den var ude, kom De og hun i en ivrig Samtale. Jeg vovede ikke at træde frem af mit tilfældige Skjul. Desuden var jeg meget rørt; mine Øine stode fulde af Taarer. De forlode strax Kirken. Det elskende Pars Skjebne havde sat mig i en yderst vemodig Stemning. Jeg maatte ud i den frie Luft. Jeg gaaer muligen noget stærkere end De, og har allerede været paa den anden Side af Skoven. Jeg mødte Dem her, og vover at haabe Deres naadige Tilgivelse."

"O, hvad er her at tilgive? Aldeles Intet." — udbrød Comtessen med Godhed — "De kunde jo ikke vide at vi vilde gaae igjennem Kirken. Hvad siger De om den ulykkelige Ynglings Skjebne? I Livets Vaar, langsomt at modnes for Graven! Kan man

vel have anden Mening om Pigens Pligter end den som jeg yttrede for Amalia? og er det ikke hendes Pligt at gjøre ham lykkelig? saameget mere som han eier hendes hele Hjerte, og hun derved grundfæster sin egen Lykke? Og er det ikke Livets høieste Lyksalighed, at gjøre Alt for den som man elsker?"

"O, naadige Comtesse!" — raabte jeg ude af mig selv og kyssede henrykt hendes Haand — "Den lyksalige Yngling, som De frelser fra Døden, vil evigt velsigne Dem som hans Lykkes Skaberinde, og bevare Deres ædle Minde dybt i sit taknemmelige Hjerte!" Amalias Kinder vare blodrøde. Hun vilde sagt noget, men formaaede det ikke. Taus rykkede hun i den gamle Comtesses Arm for at faae hende til at gaae videre.

"Hvad fattes Dig Amalia?" — spørgte Comtessen deeltagende, og fulgte sin skjønne Førerinde.

"Intet!" — raabte Amalia — og lod den Rose, der havde hvilet paa hendes skjønne Barm, falde til Jorden.

Jeg tog den op, trykkede den til mine Læber og saae efter den Fortryllende, som, uden at vide det, havde tilstaaet mig sin Kjærlighed. O, jeg kunde have raabt: "Lykønsker mig I Himle! Du

Soel! I Skovenes Bøge! I rislende Kilder; thi Jordens fagreste Møe elsker mig!"

Kun den som har været styrtet i Elendighedens og Sorgens dybeste Afgrund og pludseligen er blevet hævet op af den, og sat paa Lykkesalighedens høieste Tinde, kan gjøre sig et Begreb om min Sindsstemning. Glæden, ja Henrykkelsen straalede ud af mine Øine og alle de som kjendte mig, forundrede sig over den Forandring, der var foregaaet med mig. Min Sundhed vendte med Kæmpeskridt aldeles tilbage. Man kunde læse min Lykke i mit Ansigt. Jeg var blevet bedre, blidere, godmodigere; jeg kunde have omfavnet min dødeligste Fiende. Jeg var et gandske andet Menneske.

Jeg veed ikke, om jeg har fortalt, at man fra Damernes Værelser, eller rettere, fra Slottet, kunde gaae ned til Kirken, og derfra igjennem en Gang over Vaskerbroen til Slotshaven og den dertil stødende Dyrehave. Det var meget sædvanligt, at Damerne gik denne Vei, naar de vilde promenere, og jeg havde Nøglen til den lille Dør hvorigjennem Præsten sædvanligen gik, for, useet af Menigheden, at kunne komme ud og ind, eftersom Omstændighederne fordrede og tillode det. Denne Kirke var for

mig mere end et Herrens Tempel. Der havde jeg saa ofte seet Amalia, der havde jeg tilstaaet hende min evigs Kjærlighed, der havde jeg hørt Tilstaaelsen om hendes Gjenkjærlighed, der var saa meget mere henrykkende for mit Hjerte, da hun ikke vidste at jeg var tilstæde da hun gjorde den. Intet Under da, at en sød Længsel, næste Morgen ved Solens Opgang førte mig i Kirken, som havde saamange dyrebare Minder for mit Hjerte. Maaskee ogsaa at en dunkel Anelse om at min Sjæls Elskede vilde komme der, var Aarsag i at jeg mødte der i den tidlige Morgenstund, da Kirken jo ingen Tid paa Dagen var lukket for mig. Jeg traadte ind i det høitidsfulde Tempel, over hvilket Morgendæmringen endnu hvilede; thi Solens første Straaler vare endnu ikke trængt ind igjennem dens høie Vindver. Alt var endnu stille som i Graven. Det var som om de Hedenfarnes Aander endnu uforstyrrede svævede ovenover Gravene i de dunkle Gange, og jeg blev staaende i Mørket ved Indgangen, som for at lytte til Væseners Susen, paa hvilke jeg, i Følge min oplyste Forstand, ikke troede. En underlig Brusen lød i den vestre Ende af Kirken, og en Gysen, som det var mig umueligt at undertrykke, igjennemlynede mit hele Væsen. Lyden blev stærkere og stærkere. Den kom nærmere hen mod Alteret, hvorved jeg stod. Jeg skammede mig for mig selv over at det var muligt at

jeg kunde nære blot een Tanke om noget Overnatur-ligt. Jeg gjorde mig med eet dristig og traadte et Par Skridt nærmere. Neppe havde jeg flyttet Fo-den, før jeg fik et Slag lige i Ansigtet, som, om det end ei var stærkt, dog gjorde at jeg bævede et Skridt tilbage. Jeg følte mig nu tydeligen berørt lige fra Ansigtet til ned over Brystet og Fødderne. Mit Hjerte bankede som om det vilde sprænge mit Bryst, og jeg var nær ved at styrte til Jorden. Idetsamme følte jeg en overordentlig stærk Bevæ-gelse paa mine Fødder; en afskyelig Hylen opstod. Jeg vovede ikke at see ned mod Gulvet, og vilde flye for dette Overraskende og Ubegribelige, som jeg ikke kunde udgrunde. Solen kastede i det samme sine første Straaler ind af Vindvet lige over for mig, og opklarede Mørket rundt om mig. Uvilkaarligen faldt mit Øie mod Gulvet — og jeg saae en Due, som blødende under en Taarnhøgs Klør og Næb krympede sig ved mine Fødder. Jeg trak lettere min Aande og befriede den Værgelse fra Høgens Mishandling, som ved Flugten reddede sig fra at blive et Offer for sin Rovtørst. Jeg tog den Be-friede i mine Hænder og ilede mod Vindvet for at betragte den. Jeg kunde ikke tvivle: det var Ama-lias Due. Jeg kunde kjende den paa dens sneehvide Farve, og de manglende Fjedre paa Halsen som Katten hiin Morgen, tilligemed lidet Huden havde udrevet.

Den uskyldige Skabning, som jeg anden Gang havde frelst, syntes ligesom at fryde sig over sin Lykke og at takke mig for dens Befrielse. Den flagrede tæt til mit Bryst og strøg sig kjærtegnende op af mine Arme og Hænder.

"Kommer Du fra Amalia, søde elskelige Flygtning?" — spørgte jeg, som om Duen kunde svare, og strøg dens purrede Fjedre glatte med min Haand. — "Er Du flygtet fra Din skjønne Herskerinde? Bringer Du mig et venligt Budskab fra hende? Hvad har hun da sagt? Sig mig det Du kjærlige Skabning! Hvordan vare hendes Ord? O, sig mig dem, og Du vil derved lægge Lykfalighed til min Lykke! O, Du venlige Skabning! gid Din Tunge kunde tale! thi vist nok veed Du noget som kunde glæde Din lykkelige Befrier. Hvad har hun sagt?"

"Jeg elsker Anthon!" — fremstammede en svag Stemme i Harpetoner. Jeg bævede tilbage saa at Duen flagrede i min Haand og min opvakte Phantasie var nærved at tro, at den Almægtige for min Skyld gjorde et Mirakkel og lod Duen tale. Med Henrykkelse fæstede mine Øine sig paa den nydelige Skabning, som jeg holdt i Haanden. Dog hurtigt fattede jeg mig og saae mig om i Kirken; da, o, henrykkende Syn, da saae jeg den elskede Pige staae noget fra mig foran Orgelet. Hun udstrakte sine

skjønne Arme mod mig og sagde med sin melodiske Stemme, som strømmede lige fra Sjælen:

"Jeg elsker Anthon!"

Maalløs af Henrykkelse stirrede jeg paa den Hulde og Duen flagrede fra mit Bryst til hendes Hjerte.

"Søde Flygtning!" — udbrød hun, for at skjule den stærke Bevægelse som hun var i — "Saa har jeg Dig da atter! Jeg tænkte nok at Du var flygtet ned i Kirken, da jeg fandt Døren til den aaben. Morgenrødens første Straale lokkede Dig. Du skjøi bort fra mig for at søge den Frihed som jeg saa gjærne vilde forunde Dig om den var Dig tjenlig."

Min Henrykkelse fandt Ord og jeg raabte: "Amalia! Du elsker mig?! Du er min!" "Til Døden!" — udbrød hun med den inderligste Henrykkelse og to store Perler glindsede i hendes yndige Øine.

Jeg udbredte mine Arme mod den Huldsalige. Hun sank til mit Hjerte. Det var som om min Sjæl vilde udaande sig i det første inderlige Kys, som den reneste uskyldigste Kjærlighed gav og modtog.

Amalia rev sig, efter en lang Omfavnelse, ud af mine Arme, og udbrød med sin Sølvstemmes rene Toner, smilende igjennem Taaren:

"O, min Anthon! hvad har Du ikke lidt for min Skyld. Med et heelt Liv fuld af uendelig Kjærlighed, vil jeg stræbe at lønne Dig for Dine skrækkelige Lidelser! O, at min Ømhed maatte udslette Mindet om: at jeg nær havde styrtet Dig i Graven!"

"Du er en Engel fra Himlen!" — raabte jeg i den overvættes høie Følelse af min Fryd og kastede mig for hendes Fødder. — "Amalia! Jeg elsker Dig, som maaskee endnu Ingen paa Jorden elskede! Uden Dig ønsker jeg ikke at leve. Du har fremtryllet mig en Himmel paa Jorden. Skulde jeg blive berøvet Din Kjærlighed — jeg føler det: jeg vilde blive det elendigste Menneske i hele Verden. Er Din Kjærlighed grundet paa Din rene Sjæls inderlige Følelse, er den uendelig og evig som den, elsker Du mig aldeles for Tid og Evighed: da hør min Bøn! træd med mig for den Eviges Alter, knæl ned for hans Throne og lad os for hans hellige Aasyn sværge hinanden Kjærlighed og Troskab til Døden."

Med en ubeskrivelig Ømhed hævede Amalia mig i Veiret. En himmelsk, undtalelig Ynde var udbredt over hendes hele Væsen, straalede frem af hendes ligesom forklarede Aasyn. Hun trykkede mig til sit bankende Hjerte og udbrød med et Udtryk af Kjærlighed i sin huldе Stemme som strømmede lige fra hendes rene Sjæls Inderste:

"Jeg har randsaget mit Hjerte! Hvert dets Slag er for Dig. Den Evige skuer ind i det. Jeg tør sværge denne høitidelige Eed. Kom min Sjæls Elsker! min Brudgom for Gud! men først ville vi anraabe den Albarmhjertige om at velsigne den evige ubrødelige Pagt, som vi i hans hellige Tempel, for hans Alters Fod ville knytte!" — Hun knælede ned, hævede sine skjønne Hænder mod Algodheds Fader og bad længe og inderlig.

Jeg fulgte den Frommes Exempel, og min Sjæl hævede sig paa Bønnens Vinger for Kjærligheds Skabers evindelige Throne. Da Bønnen var til Ende hævede Amalia sig op. Duen fløi fra hendes Bryst og satte sig paa det Øverste af Altertavlen, hvor den svævende slog med sine hvide Vinger.

"See, Uskylds Billede paa Jorden svæver som Arkens Due over Alteret, hvor vi skulde sværge hinanden evig Troskab!" — udbrød jeg med den høieste Henrykkelse og førte den elskede Pige for dets Fod, hvor vi knælede ned ved hinandens Side.

Med faa Ord, men af Hjerternes inderste Fylde, svoere vi at elske hinanden til Døden, idet vi anraabte den Albarmhjertige om at velsigne vor Pagt, og gav hinanden Hænderne til Pant paa evig Troskab. Derpaa hævede vi os op, og sank med udbredte Arme til hinandens Hjerter, med Læbe trykket mod

Læbe, Bryst mod Bryst. O, vi vare færdige at forgaae under Vægten af vor overvættes uendelige Lyksalighed.

Vi bleve pludseligen revne ud af vor Henrykkelse, i det vi hørte et rædselfuldt Fugleskriig over vore Hoveder. To Høge havde faaet Duen imellem dem, og forsøgte at sønderslide den Værgeløse. Amalia skreeg høit. Jeg ilede efter Rovfuglene, men det var mig umuligt at komme Duen til Hjelp; thi Høgene vare fløine med den op paa det øverste af Choret. Dens Fjedre faldt ned i Kirken, og da Høgene omsider flygtede ved vore gjentagne Skriig, faldt den sønderslidte Due ned ved Amalias Fødder.

"Alforbarmende Fader!" — raabte Amalia høit grædende, idet hendes hvide Hænder blev overstrømmet af Duens Blod — "er dette et Billede af min Fremtids Skjebne?! Skal mit Hjerte sønderslides af dens skarpe, rædsomme Torne?!"

Jeg forsøgte at trøste den elskede Brud, men det var forgjæves. Hendes Smertestaarer blandede sig med den sønderrevne Dues Blod.

Jeg havde fra den aarle Morgen været i en besynderlig vemodig Stemning, som Amalias Nærværelse og Følelsen af min høje Lykke havde bortjaget. Dette ubehagelige Tilfælde, i Forening med Amalias dybe Smerte, virkede atter paa en ubehagelig Maade paa mig. Imod min Villie styrtede Taarerne

fra mine Øine og jeg saae, ligesom Amalia, et flemt Forvarsel i Duens grusomme Sønderrivelse og Død i det Øieblik vi svore hinanden evig Troskab. Solen som havde straalet saa yndigt ind i Kirken, var aldeles forsvundet. Et dunkelt Tusmørke udbredte sig rundt om os. Lysningen blev saa svag som om det endnu var i Dagningen. Omsider knittrede et Lyn i Luften. Tordenen rullede over vore Hoveder. Det forekom os som om Kirkens Hvelvinger skulde styrte sammen, som om den Evige vilde vise os: at han misbilligede den Pagt, vi for hans hellige Alters Fod, uden vore Forældres Minde havde knyttet.

"Før mig op inden at man i dette Uveir savner mig!" — bad Amalia med bævende Stemme og trykkede sig tæt op til mit Hjerte.

Det var mig umuligt at svare. Taus slyngede jeg min Arm om den Huldes Liv og førte hende op af Trappen og ind i Gangen.

Som et himmelsk Drømmebillede forsvandt hun for mit Syn. Jeg ravede tilbage i Kirken, for igjennem den lille Dør ubemærket, over Gaden, at komme til mit Værelse. Tordenen dundrede Skrald i Skrald som om Verden skulde forgaae. Paa Veien rev jeg min Vest op, for friere at kunde drage min Aande. Regnen, der som i Strømme styrtede ned af de sorte Skyer, pladskede paa mit Hjerte, men

den kunde ikke afkjøle dets Brand, ikke standse dets vilde stormende Slag. Det var som om Gud og Naturen misbilligede min og den evigelskede Amalias Kjærlighed.

Uveiret trak over. Den skjønneste Eftermiddag fulgte paa den skrækkelige Formiddag, som havde efterladt sig meget ødelæggende Spor; thi i en Landsbye i Nærheden var, ved at Lynilden slog ned, nogle Stæder afbrændte. Da den laae paa Klosterets Gods, maatte jeg, i Følge min Pligt, ride derhen endnu inden Uveiret var forbi, saasnart vi kunde see Ilden. Jeg maatte blive ved Brandstædet for at staae de Ulykkelige bi og sørge for at de bleve fordeelte blandt deres lykkeligere Naboer, som Ilden havde skaanet. Mod Aften kom flere af Omegnens Beboere til de rygende Ruiner for at række de Brandlidte en hjelpsom Haand i Nøden, saa at de frelste Huse og Gaarde næsten vare fulde af Fremmede. Klokken kunde omtrent være syv, da en Bonde berettede mig at Prindsessens Kareet var kjørt ind i Byen. Jeg ilede ud for at see hvem der var i den. Snart holdt den for Skolen, hvor jeg var inde, og Præstegaarden næsten var nedrevet for at befrie den fra at blive antændt. Tvende Damer sad i Vognen. De vare min elskede Amalia og hendes

Tante, den ærværdige Comtesse v. Z. Gaden stod næsten under Vand. Jeg løftede derfor Damerne ud af Vognen og bar dem ind i Forstuen. Medens jeg havde denne kjære Ferretning med Amalia, slyngede hun sin Arm om min Hals og hviskede mig med sin søde Stemme i Øret:

"Min Anthon! For Din Skyld er jeg kommet herud; thi min Tante vilde sendt Dig det med en Tjener, som hun og jeg havde bestemt at give de stakkels Brandlidte!"

"Af Din skjønne veldædige Haand vil Gaven have dobbelt Værd for de Ulykkelige!" — sagde jeg idet jeg slap min elskede Amalia af mine Arme og førte hende igjennem Skolen ind i Stuen til hendes Tante, som alt havde aabnet sin milde Haand for nogle af de brandlidte Koner og Børn, som omgave hende, hvis Tak og Velsignelse lød os imøde. Amalia aabnede sin Syepose og lod sit gode Hjerte see i de Gaver, som hun med rund Haand uddeelte, og de Hjulpnes Taksigelser lød trindt om hende. Glædestaarer tindrede i de Øine, som nys havde fældet Fortvivlelsens bittre Taarer. Mit Hjerte bankede af Henrykkelse ved den Overbevisning jeg i dette Øieblik fik: at Amalia var ligesaa god, som hun var skjøn, omendskjøndt jeg aldrig havde tvivlet om at dette var Tilfældet.

Skoleholderens Kone nærmede sig nu til Amalia og hendes Tante med et nyefødt Barn, som hun holdt mod dem, og udbrød med Taarer i Øinene og det inderligste Udtryk i Stemmen, idet hun vendte sig til Amalia:

"Endskjøndt denne lille Skabning ikke kjender sit Tab, er den dog den Ulykkeligste af alle de, hvis Eiendomme i Dag gik op i Luer; thi Moderen døde idet den første Gang saae Lyset. For fire Dage siden begrov vi hende hist henne paa Kirkegaarden; og Faderen, som foruden dette, har otte Børn, mistede i Dag ved Branden alt hvad han eiede."

Amalia tog den slumrende Dreng paa sine Arme. Hendes Taarer beduggede hans spæde Hænder. "Ulykkelige Barn" — udbrød hun, med dyb Vemod og trykkede sine Rosenlæber paa Barnets lille Mund — "I Prindsessens Navn antager jeg mig Dig som Barn. Denne høie Dydige skal være Din Moder! og jeg vil være Dig en kjærlig Pleiemoder, og, saa ofte som det er mig muligt, forunde Dig mit eget Tilsyn. Imidlertid tag Dette til en Begyndelse!" Hun stak et Papiir, hvori var indsvøbt ti Dukater, ned paa Barnets Bryst.

"Naadige Comtesse!" — sagde Skoleholderkonen og bøiede sin Mund ned til Amalias Haand — "De er meget god. Himlen vil velsigne og lønne saavel

Dem, som den høie Prindsesse. Den moderløse Stakkel skulde i Dag været i Kirke, hvilket hidtil, paa Grund af hans Svaghed er udsat. Nu kom denne Elendighed over vore Hoveder og der blev ei heller i Dag noget af. Det er ikke at tænke paa at faae Faddere i disse Elendigheds Dage, men naar Faderen giver Præsten een af disse Dukater og Degnen tre eller fire Mark, saa kan Drengen maaskee endnu i Morgen blive døbt, at han ikke skal døe hen uden Daab og Sakramente. Dog Præsten er en god Mand — maaskee han tager Intet; saameget mere som det meste af hans Eiendom blev skaanet."

Konen havde taget Papiret ud af Barnets Svøb og udfoldet det, for at de Tilstædeværende kunde see hvad Amalia havde givet den Lille.

"Det er syndigt at Naademidlerne skulle betales!" — udbrød Comtesse v. Z. og tog Barnet af Amalias Arme. — "Det er en sød smilende Dreng!" — vedblev hun og kysede ham — "Men hvorfor skal hans Daab udsættes til i Morgen. Hans Livslys lader til at flamme svagt. Vil De H." — sagde hun og vendte sig til mig — "sende Bud til Præsten og Degnen, og bede dem om en halv Time at være i Kirken, for at indlemme denne lille Verdensborger i de Christnes Samfund. Hvad Daaben koster, skal jeg betale. De er nok saa god at være Fadder."

Jeg bukkede og gik for at udrette den ædle Comtesses Befaling. Underveis mødte jeg flere af de i Byen værende Fremmede. De tilbøde dem alle at være Faddere, hvortil de dog ved mig udbade dem Comtessens Tilladelse. Jeg lod Faderen til den Nyefødte kalde, og fortalte ham Barnets Lykke. Han var ude af sig selv af Glæde, og fulgte med mig til Præsten. Da jeg kom tilbage var Festens lille Helt pyntet. Amalias kunstfærdige Haand havde, af hendes eget og Tantens Sløer, forfærdiget ham et Christentøi. De selvbudne Faddere havde forsamlet dem i Skolen. Comtessen tillod dem gjærne at formere den Lilles Gudfædres Tal. "Og nu i Guds Navn til Kirken!" — raabte Comtessen. — "Det er neppe at jeg kan bære mig selv, derfor skal min Niece bære Barnet. Vil De Herr H. ledsage hende? thi vi ville ikke kjøre, da Kirken ligger lige her bag ved Skolen, at hun ikke, med den Lille, skal glide paa den vaade Jord?"

Jeg bukkede taus for den gode Comtesse, som, uden at vide det, opfyldte mit inderligste Ønske. Amalia lagde Barnet paa sine Arme, og gik ud af Døren til Haven. Jeg stillede mig ved hendes Side, og hvor Jorden var slibrig slyngede jeg min Arm om hendes yndige Liv og trykkede hende sagte op til mig.

Comtesse v. Z. kom, ledet af en Godseier der fra Egnen, lige bag efter os. De andre Faddere fulgte parviis efter, og den gode Skoleholderkone sluttede, fulgt af hendes Mand, det temmelig lange Følge. Præsten og Degnen modtog os i Kirkedøren. Den sidste begyndte Dybe-Psalmen, som hele Forsamlingen istemte, og den hellige Handling var begyndt. Jeg aabnede en Stoel for Amalia — o, det forekom mig som om jeg skulde træde for Alteret med den Hulde, og forenes med hende for Tid og Evighed.

Psalmen var til Ende, og Amalia traadte med Barnet hen til Daaben, ledsaget af Comtesse v. Z., som skulde holde Huen. Alle vi Faddere stillede os op ved Daaben — og til min Forundring og Glæde hørte jeg, at min elskede Pige gav Barnet Navnet: Anthon. Endog i det Øieblik da hun opfyldte denne hellige Pligt imod den grædende Dreng, var jeg ikke ude af den Huldes Tanker, men dvælede kjærligt i hendes Minde. Barnet vedblev at græde. To store Taarer trillede over Amalias skjønne Kinder ned paa dets Ansigt. Præsten tog deraf Anledning til, da Handlingen var til Ende, at tale Følgende, som gjorde et dybt Indtryk paa hele Forsamlingen.

"Du græder Du lille nyfødte Spæde! endskjøndt ingen Taarer, uden de Perler der faldt fra

Din huldе Gudmoders Øine bedugge Dine smaae Kinder. Du græder, uden at føle Dit Tab, uden at vide: at Din ømme Moder sank fra Dit unge Bryst ned i sin alt for aarle Grav! Du græder, og føler ikke den Lykke som han, den Evige, Algode, der throner over Stjernerne, i Dag, midt under den almindelige Ødelæggelse, har beredt Dig, hvorfor vi paa Dine Vegne ville lovprise hans Misskundhed og nedbede hans bedste Velsignelser over Din ophøiede Velgjørerinde — og de tvende Ædle, ved hvem hun oplader sin runde, milde Haand, for at mætte de Hungrige og klæde de Nøgne. Du har ophørt at græde, elskede Barn! Er det fordi en lys Barndoms Morgenrøde smiler Dig imøde? Fordi at Dyden og Veldædigheden leder Dine første Fjed i Livet? Nei Du kjære Uvidende! Sorg og Livets Trængsler ville fordunkle Din nys opklarede Morgen. Dit Hjerte vil ofte komme til at bløde, igjennemboret af Skjebnens og Ondskabens Pile; og Haabet vil ofte, liig et skuffende Blændværk, svæve forbi Dit Hjerte — og de Saar som hine sloge i det, vil da smerte dobbelt og vedblive at bløde — og maaskee at Du, med tusinde Ulykkelige, skal sørge over at Du er født. Ja, naar man betænker de mange Lidelser, hvorunder et Menneske, lige fra Vuggen til Graven, maa sukke, de mange Kampe, som det er nær ved at bukke un-

der for — de faa Glæder som bliver det til Deel i Livet, og de svare Sorger der ofte, endog i Livets feireste Dage bøier det mod Jorden — i Sandhed: da kunde vi næsten, med nogle østerlandske Folkeslag, græde og sørge ved det nyfødte Barns Vugge, mindende hvad der forestaaer det i Livet — og som de glæde os, og juble ved dets Grav; thi saa vide vi, at alle dets jordiske Trængsler ere endte. Dog vi ville af den alnaadige Guds Misskundhed nedbede Velsignelse og Held over alle Dine Dage, Du smilende Spæde! over hvis Slummer Uskylds Engle værne, Du som ved Livets første Aandedrag mistede Hende, under hvis Hjerte Du har hvilet og som fødte Dig med Kummer og Smerte. Dit Liv svinde hen i Fryd! Du voxe og tiltage i det Gode, og vorde alle Gode kjær! Dit Liv henrinde som den stille rislende Bæk mellem Engens duftende Blomster! Gudsfrygt og Dyd sætte sit evig straalende Stempel paa alle Dine Handlinger, og lede Dig frem til Jordens sandeste Held! Da skulle alle vi, som i denne høitidelige Stund nedbede Dig Himlens Velsignelser, fryde os over at Algodhed lod Dig fødes og — Alle de som blive Vidne til Din Udgang af Verden, skulde sørge for Du er ei mere, og Ømheds og Taknemmelighedstaarer skulle væde Din Grav!"

Præsten taug. Alle vare rørte indtil Taarer. Amalia trykkede min lille Navne til sit Hjerte og vuggede ham paa sine skjønne Arme, da hun med ham, omslynget af min Arm gik igjennem Haven til Skolen — hvor rige Gaver bleve offrede paa den spæde Verdensborgers Vugge.

Amalia havde under den hele hellige Handling forekommet mig som et overjordisk Væsen, og jeg kunde ikke paa Veien undlade at tilhviske hende: "Du er en Engel!"

"Jeg er Din til Døden!" — udbrød hun inderligen, og trykkede min Haand med Varme. — "Din er jeg i Liv og Død, og Intet i Verden skal kunde svække den hellige Troskabs-Eed som jeg for Guds Aasyn svoer Dig, i denne ellers saa rædselsfulde Morgenstund!"

Jeg blev den Huldsalige Svaret skyldig, thi Præsten kom til og fulgte hende ved den anden Side lige ind i Skoleholderens Stue.

Omsider vare Fadderne borte og Comtesse v. Z. og min Amalia belavede dem til at kjøre hjem, efter at de havde besørget den lille Anthon udsat til en bekjendt skikkelig Kone, hvis Mand var Skovfoged, og boede i Skoven i Nærheden af Stranden.

Det havde igjen begyndt at regne meget stærkt, da jeg hjalp Damerne ind i Vognen.

"De bliver jo ganske igjennemblødt paa Hesten" — udbrød den ærværdige Comtesse v. Z. — "Her er Plads i Vognen; sæt De Dem kun ind hos os. En af Tjenerne kan ride hjem paa Deres Hest."

Jeg fremstammede noget der skulde ligne en Undskyldning, og trak mig tilbage.

"Sæt De Dem kun ind! De har jo nylig været syg!" — vedblev Comtessen, idet Skoleholderen og hans Kone, skjød mig lempeligen op i Vognen.

Jeg var saa henrykt, som om jeg var kommet i Himmelen. Jeg sad paa Forsædet ligeoverfor Amalia. Hendes Rosenaande spillede paa mine Kinder.

Comtesse v. Z. talte meget om Branden og om hvad der borde og skulde gjøres for de Huusvilde.

Det var mig umuligt at svare hende i andet end afbrudte Ord; thi det var allerede mørkt — og Amalias Haand, som jeg holdt inden i min, udbredte den sødeste Gysen lige til mit Hjertes Inderste. O, jeg ønskede at Kjørselen aldrig maatte faae Ende.

Omsider rullede Vognen ind paa Slotsgaarden. Jeg sprang ud og løftede Damerne ned. Idet jeg holdt Amalia i mine Arme hviskede jeg sagte:

"I Morgen tidlig i Slotshaven!"

"Klokken Fem!" — udbrød hun i neppe hørlige Harpetoner, og svævede op af Trappen.

Som en Drømmende kom jeg over Gaden til mit Hjem. O, jeg følte at jeg var lykkelig som en Gud!

Det var mig umuligt at sove. Den sidste Dags Rædsler og Tryllerier stode hele Natten levende for min Sjæl. O, de Sidste overgik tusindfold de Første; mit Hjerte var fuldt af overjordisk Salighed, og jeg var med Morgenrødens første Purpurstraale ude af Sengen og endnu længe før Klokken Fem i Haven, hvor jeg, skjult af de løvfulde Træer, med den inderligste Længsel ventede paa min Sjæls tilbedede Pige.

Hun lod mig ikke vente forgjæves. Ved det sidste Slag af Fem, saae jeg hende svæve ned af den lange Allee. Jeg ilede mod den Hulde — og hun sank glædedrukken til mit Hjerte. Vi stode endnu i det sødeste Favnetag, da vi bleve opmærksomme paa Fodtrin i en Allee ved Siden af os. Forfærdet rev Amalia sig fra mit Hjerte. Jeg saae mig om til alle Sider, men blev Ingen vaer. Det var atter stille; Amalia og jeg tabte os snart i en fortrolig Samtale, udmalede os vor Fremtids Lykke med de

meest levende Farver, og svore: ved ingen Modgang, den maatte være nok saa stor, og komme fra hvad Kant den vilde, at lade vore Hjerter rive fra hinanden, da vi atter hørte Fodtrin i vor Nærhed. Hurtigen rev jeg mig fra Amalias Side og sprang over den lave Hække, under hvis tætte Blade jeg kastede mig til Jorden. Mit speidende Øie faldt igjennem en Aabning og jeg saae — Gartnerens unge Svend, som havde slynget sin Arm om Amalias Kammerpiges Liv, at gaae i en fortrolig Samtale med hende lige forbi Stedet hvor jeg havde skjult mig. Da de saae Amalia, som havde sat sig paa en Bænk, bleve de meget forfærdede og foer et langt Stykke fra hinanden. Jeg saae tydeligen igjennem Hækken, hvorledes Amalias Kinder blussede — og hun kunde ikke svare et Ord, da Pigen traadte hen til hende og med stammende Tunge udbrød:

"Naadige Comtesse! De maae ikke være vred paa mig, fordi jeg saa tidlig er gaaet herned i Haven! Jeg vilde bare tage lidt frisk Luft, og saa kom den tossede Gartner..... Man kan heller aldrig gaae i Fred for de Mandfolk! Comtessen kunde let troe at jeg....." Pigen holdt inde. Amalia blev endnu rødere, og Gartneren var reent forsvundet.

"Men naadige Comtesse!" — vedblev Ernestine — "hvordan er det med Dem? Deres Kinder blusse jo som Ild. Befinder De Dem ikke vel?"

"Jeg har Hovedpine!" — udbrød Amalia, og man kunde læse i hendes Ansigt, og høre paa hendes Stemme, hvormegen Umage det kostede hende at sige en Usandhed.

"Deres Naade taaler ikke Morgenluften. De er gaaet alt for tidligt ud. Maae jeg bringe Dem til Deres Værelser?" — sagde Ernestine med flydende Tunge og forsøgte at reise Amalia op af Bænken.

"Du skal have Tak!" — gjensvarede Amalia, og hendes i Taarer badede Øie, søgte mig forgjæves igjennem Hækkens tætte Grene, idet hun, ledet af Pigen, gik mod Slottet.

Jeg reiste mig op af mit umagelige Leie, og saae efter den Huldsalige saalænge som jeg kunde øine en Flig af hendes hvide Kjortel, og forbandede i Tankerne baade Gartnersvenden og Ernestine, fordi de havde berøvet mig den salige Nydelse, som denne herlige Morgen lovede mig. Jeg betænkte ikke, at de vare besjælede af samme Lidenskab som Amalia og jeg, og at det var den, der saa tidligen havde ført dem i Slotshaven.

Jeg ventede den hele Morgen paa at Amalia atter skulde komme i Haven og min Forventning blev ikke skuffet. Klokken omtrent Ni kom hun, med sin ærværdige Tante under Armen, som stedse paa den Tid der promenerede. Det var mig umuligt andet

end at gaae dem imøde for at nyde det fortryllende Skue af hende, for hvem min hele Sjæl flammede. Ligesom jeg var kommet dem forbi, og havde modtaget deres huldrige Hilsener, for min dybe Compliment, hørte jeg den søde Stemme, hvis mindste Tone gjenlød dybt i mit Hjerte, raabe:

"Herr H! De rev, idet De gik forbi, et Papiir op af Deres Lomme! Her er det." — Hun rakte mig et sammenlagt Papiir uden Udskrivt og ilede bort med sin Tante, uden at give mig Tid til at svare et Ord.

"Vi have tilforladeligen ikke læst det!" — raabte Comtesse v. Z. efter mig, idet hun med Amalia gik hen mod en Bænk for at hvile sig.

Med bevinget Fod ilede jeg ud af Alleen, rev Papiret op og læste:

"Jeg tør ikke mere møde Dig i Slotshaven, "min dyrebare Anthon! men da Du ofte har noget "at forrette i Riddersalen, hvor Bibliotheket er, vil "Du der stundom kunne faae en Samtale med Din "Amalia; og skulde vi blive overraskede vil det "ikke være paafaldende, naar vi i Samtalen staae "langt fra hinanden, og Du har Bøger eller Papi"rer i Haanden, som Du enten har hentet, eller skal "bringe ind i Bibliotheket. Dog maa disse Mø"der ikke finde Sted før op ad Dagen, og naar det

"er slet Veir, da jeg saa kan foregive at jeg gaaer "i den store Riddersal for at tage den Bevægelse jeg "ikke kan faae i Luften. I Morgen, kort før Klok- "ken Ti, vil jeg være der, saafremt Veiret bliver "daarligt; thi paa denne Tid er min Tante som "oftest hos Prindsessen, der nu er meget syg. Lev "vel, Du min Sjæls Brudgom! og elsk Din til "Døden tro og kjærlige Pige,

Amalia."

Jeg kyssede de elskede Træk som hendes dyre- bare Haand havde nedskrevet og gjemte Brevet paa mit Hjerte. Mismodig saae jeg mod Himmelen, der var reen og klar som Luen i Amalias yndige Øie. Jeg ønskede at den maatte blive sort som Jorden, samt at Hagel og Regnstrømme maatte styrte ned fra dens Skyer. Jeg tænkte ikke paa, at Millioners Haab om en riig Høst derved vilde blive sønderknuust — og saae i min brændende Lidenskabs Ruus, ikke Skjeb- nens vrede Torden, som, i kuldsorte tykke Skyer, trak sig op over Amalias og mit Hoved for at styrte os i grændseløs, uudsigelig Elendighed; og mit Sind vedblev i ti Dage at være mørkt, fordi Himlen i al den Tid var blaa og klar — og jeg var daarlig nok til, midt i den gyldne Høst, at anraabe Gud om Torden, Lynild, Regn og Storm.

Endelig bleve mine Ønsker bønhørte, men jeg blev endnu i tre Dage piint i længselsfulde Forventninger, thi Himmelen var vel overtrukket med sorte Skyer, men ikke en eneste Draabe Regn faldt fra den til Jorden. Omsider aabnede den sine Sluser, og Strømme af Vand styrtede ned paa den tørre Jord. Høstfolkene ilede hjem fra Marken, og jeg til Riddersalen, hvor jeg gav mig til at rage om i Bibliotheket. Ved det sidste Slag af Ti, stod min Soel op. Døren aabnede sig, og Amalia traadte ind af den. Jeg bævede tilbage ved at see hende, thi hendes skjønne Øine stode fulde af Taarer, som Prindsessens heftige, stærk tiltagende Sygdom, og nær forestaaende Død havde fremkaldt. Hendes ømme Sjæl var saa igjennemtrængt af Smerte, at jeg ikke formaaede at trøste hende; og vor eneste Samtale var om denne høie Dydige, i hvem jeg, ligesom Amalia, ærede og elskede en ædel høimodig Velgjørerinde, som vi Begge bævede for at miste. Jeg stod ved Bibliotheket, og Amalia ved Vindvet medens vi talede. O, hvor var det mig ikke smerteligt: at jeg ikke torde tage den Evigelskede i mine Arme og bortkysse Taarerne, der trillede ned af hendes yndige Kinder, hvorpaa Ungdommens friske Roser atter vare vendte tilbage. Amalia maatte snart gaae, da hun skulde ind til den døende Prindsesse, som næsten ikke kunde assee sin elskværdige skjønne Datter, som hun

kaldte den Hulde. Hun gik uden at jeg nød den Lykke, endog blot at trykke hendes Haand til mine Læber, thi Riddersalen stod aaben for alle Kloster-Frøkenerne, hvoraf Een eller Anden let kunde overrasket os, og vor Kjærlighed maatte være en Hemmelighed for Alle. Selv min ellers prøvede Ven, torde jeg ikke betroe hvor lykkelig jeg var, omendskjøndt han vidste at jeg havde elsket Amalia. Han troede: at jeg havde overvundet denne daarlige Tilbøielighed — og i denne Tro lod jeg ham forblive.

Veiret vedblev i nogle Dage at være uroligt, saa at Amalia den næste Dag, under samme Paaskud som før, kom i Riddersalen, hvor jeg allerede over en Time havde staaet og ventet ved Reolerne.

Smilende som den evig unge Hebe, traadte hun ind af Døren. Ingen Modgangs Taage fordunklede hendes yndige Himmeløie; thi det var bedre med den elskede Prindsesse, og man nærede Haab om hendes Opkomst. Omtrent halvanden Time vare vi sammen, og trods alle Forsigtighedsregler, tog jeg hende ved Afskeden i min Favn, og vi stod over et Minut med Hjerte trykket til Hjerte, Læbe mod Læbe; og man kunde i dette Salighedens Minut letteligen have overrasket os, thi vi havde forglemt Alt om os, kun ikke os selv og vor overvættes uudsigelige Lykke.

En Hunds Gjøen paa Gangen, rev os af hinandens Arme og Amalia ilede mod Udgangen. Jeg gik efter hende og bad hende at komme igjen næste Dag, ved samme Tid, hvordan endog Veiret maatte blive.

"O, Gud!" — sukkede hun — "Vi komme ikke til at tale et Ord sammen, thi min Tante, som jeg har maattet fortælle hvor jeg gaaer hen, har besluttet herefter stedse at gjøre mig Selskab her, for ligeledes at faae den Bevægelse, som hun i godt Veir ellers tager i Slotshaven eller Dyrehaven. Lev vel, min Anthon! Jeg maae ile for at undgaae at min Tante skal sende Ernestine efter mig. Gaae nu, min Elskede! at man ikke skal see os sammen."

"Kom i Aften i den lange Gang, der fra Kirken fører til Vaskerbroen!" — bad jeg og holdt fast paa Amalias Haand, som jeg havde taget inden i min — "Rygtet gaaer, at det der spøger, Ingen tør derfor komme der. Vi ere intet Sted saa aldeles sikkre. Klokken Elleve, naar Din Tante er i Seng, vil jeg vente Dig paa Broen; see eller høre vi saa Nogen, ile vi ind i Gangen."

"Nei Anthon!" — udbrød hun med nogen Heftighed — "Siden hiin Morgen, er jeg bange for at komme i Kirken; og Gangen støder jo umiddelbar til den. Omveien over Slotsgaarden til Ha-

ven og Vaskerbroen er ogsaaalt for lang. Desuden, som Du sagde: man paastaaer jo at det ikke er rigtig i den mørke Gang. Nei min Anthon! der tør jeg ikke komme."

Jeg anvendte min hele Overtalelsesevne for at formaae Amalia til at opfylde min Bøn, og var saa lykkelig at hun lod sig overtale til at komme der; men hun kunde hverken bestemme Dag eller Time, da hendes Tante, siden Prindsessens Sygdom, kun til ubestemte Tider, og ofte meget sildig, ud paa Morgenen, gik til Hvile. Den Dag, da det kunde skee, vilde hun sætte sit Rosentræ i Vindvet om Eftermiddagen. Dette skulde være mig et Signal til at vente hende. Nok engang, trykkede jeg min Mund paa hendes Rosenlæber. Derpaa ilede hun ud af Salen og jeg tilbage til Bibliotheket.

Næsten en Maaned var henrundet. Prindsessen var opsteget til hendes Søstre Englene, og hendes elskede Levninger hvilede allerede paa Kirkegaarden, blandt andre Døde af alle Stænder; og Sorgen for den høie Dydige syntes noget mildnet, da mit speidende Øie omsider saae Rosentræet i Amalias Vindve. Uagtet at det blev tidligt mørkt, vilde Dagen ikke faae Ende — og jeg syntes at jeg oplevede lige saa

mange Evigheder, som der var Timer til Klokken omsider slog Elleve. Lige fra Klokken var Ni, stod jeg paa Vaffelbroen og ventede, og jeg kunde ikke lade være at tænke paa Spøgeriet, som, efter Manges Sigende, hver Nat gik og puslede i Gangen — og Sagnet om den stakkels Vægter, der mistede sit Mæle, fordi han vilde trodse Spøgelset og raabte Tolv i Gangen, faldt mig tydeligen ind. Uvilkaarligen lyttede jeg om jeg ikke kunde høre Noget, men Alt var stille som i Graven. Jeg vendte mig om — og en hvid Skikkelse, som det syntes, uden Hoved, ilede imod mig. Jeg blev næsten aandeløs og formaaede ikke at røre mig af Stedet, men stirrede med stive Øine mod den frygtelige Gestalt, der nærmede sig til mig. "Anthon!" — raabte den med svag Røst, og jeg gjenkjendte min Amalias søde Stemme, og udbredte mine Arme. Hun sank til mit Hjerte, og Spøgelset, Vægteren og al min Sorg var aldeles forsvundet af min Erindring. Det var det sorte Slør hun havde over hele Hovedet, der, ved den blændende hvide Dragt, frembragte denne underlige Illusion hos mig, just i det Øieblik jeg tænkte paa det formeente Spøgelse, som Mange paastode at have seet uden Hoved at gaae over Broen ind i den lange Gang mod Kirken, ihvilken det dog, formedelst sine Ugjerninger i Livet, aldrig torde komme. Amalia kunde aldeles ikke undertvinge den Frygt der,

imod hendes Villie og Overbeviisning bemestrede sig hende; hun var derfor ikke at overtale til at gaae ind i Gangen. Hun paastod: at vi vare ligesaa sikkre for at blive bemærkede paa Broen som i Gangen, da man ogsaa troede at Spøgelset gik der; og jeg maatte finde mig i at blive staaende paa Broen, den hele Tid jeg talte med hende.

Dog hvad bryder Kjærlighed sig om, enten den throner i en Keisersal eller paa en Tue? Jeg var saa uudsigelig lykkelig. I en heel Time stod jeg med Amalia i mine Arme, trykket op til mit bankende Hjerte. O, jeg havde ikke bortgivet denne salige Nydelse for al Verdens Guld. Mit eneste Held var at elske og at blive elsket, og dette Held kunde Ingen paa Jorden nyde i en høiere Grad end jeg.

Min fortryllende Pige glædede mig ofte med sin Nærværelse paa Broen; men Efteraaret var for Haanden, Nætterne vare kolde; og hvad der var det værste: Amalia kunde ikke klæde sig varmt, for ikke at opvække Opmærksomhed om Nogen saae hende enten at gaae eller komme; og hun havde den lange Omvei over Slotsgaarden, igjennem et Stykke af Haven, at passere inden hun kom til Vaskerbroen, hvor jeg, beskyttet af Overtrøen, stod og ventede paa

hende. Jeg medtog derfor en stor Slængkappe, som jeg kastede over hende. Vi stode nu ofte hele Timer, Favn i Favn, Bryst mod Bryst under Kappen; men det hændte sig ofte: at Regn og Hagel pidskede os i Ansigtet. Da dette en Gang, i en overordentlig Grad, var Tilfældet, fik jeg den blu Pige overtalt til at træde ind i Gangen. Hun knuede sig frygtsom op til mig, og trak Kappen op Hovedet, da hun betraadte den; men snart vandrede hun tryg og tillidsfuld med mig i det øde Mørke — og Uskylds hellige Engle vandrede ved vor Side. Ingen ureen Tanke vanhelligede vore Hjerters inderlige Følelse.

Det blev nu lettere for Amalia, uden at blive bemærket, at komme til mig; thi hun kunde fra en anden Fløi af Slottet, end den hendes Tante og hun beboede, komme ned i den mørke Gang, hvor jeg, med en Blændlygte, som jeg havde forskaffet mig, ventede paa den Elskede. O, de Timer som jeg ved denne fortryllende Piges Side tilbragte i denne mørke Gang, vare de saligste i mit Liv; thi da havde endnu ikke den alfortærende Ild, som opslugte vore uskyldige Hjerters Fred og gjorde os saa uudsigelig ulykkelige, udbredt sig i mine Aarer.

Vinteren indfandt sig tidligen i sin hele Strænghed. Alenhøi Snee skjulte Mark og Enge, og Frosten blev snart saa haard at alle Have og Vande vare belagte med tyk Jis. Vi kunde derfor ikke samles i den mørke Gang uden for et Øieblik, og min inderlige Kjærlighed fordrede at Sammenkomsterne skulde vare hele Timer, og Disse syntes endog at rinde mig alt for hurtigt; ja ofte, naar vi havde tilbragt to Timer i hinandens Arme, forekom det mig, som om vi kun havde været fem Minutter samlede. Man vil derfor kunde gjøre sig et Begreb om min Fortvivlelse, da Amalia, som ved disse Aftenvandringer havde paadraget sig en Forkølelse, erklærede mig: at hun ikke torde komme i Gangen mere før Vinteren var forbi og Luften var mildere. Jeg tog en Afsked med den Elskede, som om jeg aldrig skulde see hende mere. Amalia deelte mine Følelser. Taarestrømme styrtede af hendes Øine, og det var kun med Magt at vi kunde rive os fra hinandens Hjerter.

Saaledes henrandt der mig fire sørgelige Uger, i hvilke jeg kun saae Amalia hver Søndag i Kirken, hvor det var neppe at vi torde lade vore Øine mødes, af Frygt for at paadrage os Mistanke. Denne Tvang var mig en Marter, og jeg pønsede Dag og Nat paa et Middel hvorved jeg kunde komme til at tale med den Huldsalige, for hvem min hele Sjæl

flammede af uendelig Kjærlighed; men Intet vilde falde mig ind — og jeg var nær ved at fortvivle, da et Exempel, som vist ikke var følgeværdigt, bestemte mig til at forsøge at faae Amalia i tale i hendes eget Værelse.

Som jeg en Aften havde sneget mig op paa Slottet, i Haab om at faae Amalia at see paa Gangen, og gik, for at opvække mindre Opmærksomhed, forbi Domestiquernes Værelser, saae jeg en Mandsperson at snige sig ud af Amalias Kammerpiges Værelse. Jeg skjulte mig bag ved en Dør, for at see om jeg ikke kunde opdage om det var Gartnersvenden, som Ernestine fulgtes med i Haven. Min Formodning blev til Vished: det var rigtig nok ham. Ernestine ledsagede ham i en Frastand, og saae sig allevegne om. Da de kom til den Dør paa Gangen, bag hvilken jeg stod, hvor der, formedelst den brede Dørkarm, var noget mørkt: stode de stille og talede sagte med hinanden, dog ikke sagtere end at jeg kunde høre hvert et Ord. Jeg var lutter Øre, og standsede mit Aandedrag for at det ikke skulde forraade mig.

"Peter!" — udbrød Ernestine, i det hun slyngede sin Arm om hans Hals — "Du maae ikke komme til mig før paa Fredag. Da er min Comtesse ene hjemme, da hendes Tante, tilligemed alle

de andre gamle Kloster-Frøkener, skal møde hos Decanessen, hvorfra de neppe komme før Midnat, da de først skulle samles efter Klokken Otte. Da det er et deiligt lyst Maaneskinsveir, saa vil jeg, naar jeg mærker at den gamle Comtesse er gaaet, bede Comtesse Amalia om Tilladelse til at besøge min Søster. Comtessen er god som en Engel: hun nægter mig det ikke, og morer sig den hele Aften med at spille paa Harpe eller Fortepiano. Er jeg ikke kommet til Klokken tolv — saa hjelper hun sig selv ved Afklædningen. Jeg bliver da i mit Kammer, og Du kan gjerne blive hos mig hele Natten."

Peter var henrykt, og trykkede et langt fyrigt Kys paa Ernestines fyldige Læber. "God Nat, min søde Dreng!" — vedblev Ernestine og skjød Gartneren lempeligen af sine Arme. — "Glem nu ikke, paa Fredag Aften Klokken et Qvarteer til Ni!"

En øm Omfavnelse — og det forelskede Par skiltes ad og gik bort af forskjellige Veie. Jeg skyndte mig at komme ud i det Frie; thi mit Hjerte bankede voldsomt. Ønsker, dem jeg aldrig før havde kjendt, vare opsteegne i det. En saadan Karl som denne Gartnersvend, kunde være en heel Nat hos sin Elskede, uden at forstyrres af Nogen — og jeg? — som en Tyv om Natten maatte jeg snige mig om før at faae et Favntag af den Pige jeg el-

skede til Døden, som jeg i sire lange Uger ikke havde talt et eneste Ord med, ikke trykket til mit bankende Hjerte. En vild Ild flammede i mit Bryst. Blodet brændte i mine Aarer. Jeg maatte see Amalia, skulde det endog koste mit Liv. Det var mig umuligt at forsømme den gode Leilighed som vinkede mig, den Eneste der muligen nogensinde vilde indtræffe. Kort sagt: jeg besluttede at passe paa, for at see om Gartneren paa den bestemte Tid gik til Ernestine. Dette skulde være mig Signalet til at Amalia var allene. Derpaa vilde jeg, saa hemmeligt som muligt, liste mig til hendes Dør og banke sagte paa den. Hun vilde lukke mig ind — og Saligheder ventede mig ved hendes elskovsfulde Hjerte. Jeg forglemte aldeles at betænke, den Fare vi Begge udsatte os for — og hvad Amalias Rygte vilde lide, om et Tilfælde røbede min Nærværelse hos hende. Min heftige Lidenskab, som var blusset op til en rasende Brand, lod mig oversee Alt — og ingen Synder som er dømt tildøde, kan saa inderligen længes efter at blive benaadet, som jeg længtes efter Fredag; og da den endelig oprandt for mig — vilde det ikke blive Aften; og da det endelig blev Aften, vilde Klokken ikke blive Otte. Omsider slog den. Mit Hjertes Slag vare endnu stærkere end Klokkens. Jeg ilede til Domestiquegangen og søgte mit mørke Skjul. Ernestine kom syngende ned fra Comtessen.

Lidt efter kom Peter. Ernestine kaldte ham til sig, og Døren blev lukket.

Jeg listede mig frem paa Tærne, og var saa lykkelig, eller rettere saa ulykkelig, useet at komme til Amalias Sovegemaksdør, hvorpaa jeg sagte bankede. Den blev aabnet — og jeg sank til Amalias elskovsfulde Hjerte.

"O, Anthon!" — udbrød den Overraskede, og rev sig ud af mine Arme — "Hvad har Du gjort? Om Ernestine eller min Tante kom tilbage? O, Gud! jeg var i dette Tilfælde forloren?"

Mine fyrige Kysse forhindrede den ængstede Pige i at tale videre. Snart henrev min stormende Lidenskab hende med; hun sank ned paa mit Skjød, og vi tabte os aldeles i Nydelsen af vor Lykksalighed, uden at lægge Mærke til Tidens Flugt.

"O, Gud!" — sukkede Amalia, med sagte Stemme, i mine Arme, da Taarnuhret slog Elleve, — "Nu maae Du forlade mig, min dyrebare Anthon! Min Tante kommer vist snart fra Decanessen. Dersom hun seer Lys hos mig, kommer hun bestemt herind for at sige mig Godnat."

Dette var et Tordenbudskab i mit Øre, thi jeg havde endnu saa overmaade meget at sige Amalia; og jeg syntes, at det var mig en Umulighed, før Klokken Tolv, at forlade den Hulde, som alt havde

reist sig op af Divanen for at lukke mig ud. Med den høire Arm trak jeg den Fortryllende ned paa mit Skjød, medens jeg med den venstre Haand slukkede Lysene. Amalia vilde holdt min Haand tilbage, men det var forsildigt.

Tykt Mørke omgav os — og som før, standsede jeg hendes Bebreidelser med mine stormende Kysse.

Der opstod en Art Tummel paa Gangen. Det var Amalias Tante, der med nogle af de andre Frøkener kom fra Decanessen. Forfærdede reve vi os af hinandens Favn. Amalia styrtede ned paa Knæ og raabte med bævende, taareqvalt Stemme:

"O, jeg Elendige! Forbarmende Gud! Gid jeg laae i Jorden!"

Jeg tog den Fortvivlede i mine Arme og mærkede, at hendes stride Taarer overstrømmede mit Ansigt. En skrækkelig Sjæleangst rystede mig til det Inderste. Uvilkaarligen sank jeg ned for Amalias Fødder og bad hende ikke at fortvivle — da et lykkeligt Ægteskab kunne jevne Alt, og desuden.....

"Tael ikke ud!" — raabte Amalia med en frygtelig Kulde — "men forlad mig — at min Skjændsel ikke skal vorde bekjendt over hele Klosteret! Gaae Anthon! Lad mig være ene i min Smerte; men vedbliv at elske mig mig! thi nu eier jeg Intet i den hele vide Verden, uden Din Kjærlighed."

"Jeg elsker Dig indtil Døden, min evig tilbedede Brud!" — udbrød jeg med bristende Hjerte og vilde atter taget den Høitelskede i mine Arme.

"Nei! Nei!" — raabte hun saa høit at jeg forfærdedes derover, og skød mig med Kraft fra sig — "Gaae! forlad mig nu! O, Anthon! dersom Du nogensinde har elsket mig: saa gaae nu, inden Mellemdøren bliver lukket: og kom her aldrig mere!"

"Amalia! Du er grusom!" — gjensvarede jeg og famlede om i Mørket efter Døren — "Amalia! min Amalia! sig, at Du tilgiver min grændseløse Brøde imod Dig — og jeg skal adlyde Din grusomme Befaling!"

"Kan man da vredes paa den som man elsker?" — spørgte Amalia med dyb Vemod og skød mig lempeligen ud af den aabne Dør.

Trods hendes Modstand, trykkede jeg hende endnu i Døren til mit stormende Bryst — og styrtede derpaa, som en Rasende, hen af Gangen og ned af Trappen.

Da jeg var paa Gaden kom jeg først til Besindelse. "Amalia! himmelske Pige!" — raabte jeg og vreed mine Hænder — "Du tilgav Forbryderen! Du tilgav Din Ufkyldes, Din Roligheds Morder; men aldrig, aldrig skal han tilgive sig selv!"

Jeg gik med Himlen og Helvede i min Barm. Min Sjæl var igjennemtrængt af den høieste Sa-

lighed og den dybeste Smerte. Jeg løb hen til Vaskerbroen og den mørke Gang, hvor jeg saa ofte, i uskyldig salig Henrykkelse, havde favnet Amalia ved mit Hjerte.

Jeg fornyede Troskabseden som jeg havde svoret den himmelske Pige, og bad den Evige, at beskytte og bevare hende. Jeg vilde ogsaa bede for mig selv, men jeg formaaede det ikke. Det forekom mig, som om jeg var uværdig til Himlens Naade. O, jeg følte dybt og smertefuldt: at Uskyldighedens Engle, som hidtil havde vandret ved min Side, vare flygtede fra den Brødebetyngede, for aldrig mere at vende tilbage.

Næsten fem Maaneder henrandt for mig i de meest martrende Qvaler, thi jeg talte i dem ikke et Ord med Amalia. Det var mig umuligt endog at faae den mindste Linie til hende; og jeg saae i al den Tid ikke et Ord fra hendes elskede Haand. Det eneste Sted hvor jeg, som sædvanligen, var saa lykkelig at see hende, var i Kirken; men til min Skræk opdagede jeg, at hun saae sygelig og bleeg ud; og til Slutningen, kom hun der ikke mere.

Kun den som har været i min Stilling, der har elsket som jeg, kan gjøre sig et Begreb om hvad

jeg leed; og ingen Ven eller Fortrolig havde jeg, ved hvis Barm jeg kunde udgyde min Kummer. Jeg var gandske et Rov for Stormen i mit Bryst, og var nærved at synke til Jorden for dens Vælde.

Som jeg en Dag, i Begyndelsen af Foraaret, tungsindig og nedsjunken i Betragtninger, gik paa Veien til Skoven, blev jeg pludseligen vakt af min Dybsindighed ved det Udraab:

"God Dag Herr H.! hvordan lever De?" — Jeg vendte mig om, og den unge Skovfogedkone, som havde modtaget Amalias og min lille Gudsøn til Opfostring, stod for mig med en lille Kurv paa Armen, hvori hun fra ***** havde hentet sig nogle faa Luxusartikler til sin lille Huusholdning.

Jeg studsede ved at see denne Kone, og erindrede mig, at der af det, som af den afdøde Prindsesse var bestemt til Underholdning for den lille Moderløse, var dets Pleiemoder, til Udbetaling, forfaldet 15 Rigsdaler; og da jeg just havde Penge hos mig, tilbød jeg Konen dem, da hun maaskee kunde være dem behøvende.

Konen afslog at tage imod Pengene i Skoven; men bad mig derimod at gaae hjem med sig for at betale dem; da jeg, som hun sagde, dog borde være vis paa at Barnet levede, inden jeg udbetalte Pengene.

Da Huset ikke var langt borte, føiede jeg Konen og gik med hende. Det var et meget næt og bequemt Skovhuus hun beboede; og jeg fandt, at saavel hun som hendes Mand vare meget mere dannede end man hos Bønderfolk kunde vente. Min lille Navne, var et deiligt muntert Barn; og man kunde, paa hans pæne reenlige Paaklædning og hans sunde livlige Udvortes see, at han blev behandlet vel. Jeg forundrede mig over, at han ikke var klædt som et Bondebarn, men endog i kostbare Klæder, som vare langt over hans Stand, og sagde det til Konen.

"Disse Klæder og endnu tre Skift, som jeg har til ham, har Comtessen, som holdt ham over Daaben, selv syet og foræret ham!" — forsikkrede Skovfogedkonen trohjertigen — "Den eiegode Comtesse, holder saa uudsigeligt meget af Drengen. Da hun sidst var her, var det neppe at hun kunde rive sig løs fra ham ved Afskeden, og hun gav mig en Dukat for at jeg skulde være god imod ham. Dog dette havde hun ikke behøvet, thi...."

"Hvordan?" — raabte jeg og stirrede paa Konen — "Har Comtesse Amalia været her?"

"Tre Gange" — gjensvarede Konen — "Vil Gud at det bliver godt Veir paa Søndag, saa kommer hun igien, for hun kan ikke afsee lille Anthon."

"Var hendes gamle Tante med hende?" — spørgte jeg hastigen og saae forventningsfuld paa den gode Skovfogedkone.

"De to første Gange" — sagde Konen ligegyldigen — "hun har i dette Foraar været stærkt plaget af Gigt. Derfor kommer hun vel neppe paa Søndag. Sidste Gang fulgte der ingen Andre med Comtessen, end Jomfrue Erneſtine og Tjeneren der stod bag paa Vognen. Men siden De taler om Comtessen, saa falder det mig ind: at hun spørgte, om De ikke havde været her og seet til den Lille. Hun gav mig endog et Brev, som jeg skulde levere Dem fra hende; men hun forbød mig strængeligen at ſlye det til Andre end til Dem selv, da, som hun sagde, det angik Barnets Vee og Vel, ifald hun, som hun befrygtede skulde falde fra imedens det var lille."

"Hurtigt! hurtigt!" — raabte jeg, og kunde neppe bie til Konen kom med Brevet. Hun gik ind til Barnet, medens jeg med bævende Haand brød Seglet og læste:

"Min dyrebare Anthon!

"Mit Haab har atter bedraget mig. Jeg "troede at være saa lykkelig at træffe Dig i Skov-"huset, hos vor fælles Gudsøn. Det er tredie Gang "at jeg er her, uden at dette mit brændende Ønske er "blevet opfyldt. Jeg bebreider Dig det ikke min Elskede! "thi Du veed jo ikke af at jeg er, eller har været "her: ellers var Du vist ilet til Din i Fortvivlelse "nedsjunkne Brud og søgt at gyde Trøst i hendes

"sønderknuste Hjerte. O, min Sjæls evigelskede
"Ven! jeg er færdig at forgaae af Smerte over
"at være Dig saa nær, og dog ikke kunde see Dig,
"ikke kunde udøse min dræbende Sorg i Din ømme
"Barm. Dog hvormeget jeg end længes efter Dig,
"maae Du ikke bryde det Løvte Du har givet mig;
"thi hos mig selv, kan og vil jeg aldrig see Dig.
"Derimod kunde det skee her i Skovfogedhuset uden
"at opvække Opmærksomhed; da det jo ikke kan for-
"undre Nogen, at Du stundom seer til Din lille
"Navne. Og at jeg kommer her vil aldrig være
"paafaldende, da jeg har Overopsynet over Bar-
"net, og hvergang medbringer en lille Pakke Klæ-
"der til det. O, at et Tilfælde vilde føre Dig her
"til Huset; thi jeg har Ingen, ved hvem jeg kan
"faae en Linie i Dine Hænder — og jeg tør ikke
"lade den troskyldige Skovfogedkone bringe Dig Bre-
"vet af Frygt for at det skal falde i Andres Hæn-
"der, og at forbyde hende at sige at Brevet var
"fra mig, var at vække hendes Nysgjerrighed ef-
"ter at vide Aarsagen til denne hemmelige Brev-
"vexling. Da hun troer at Brevet angaaer Bar-
"net, kan Du gjerne give hende et lille Svar om
"Du kan faae Skrivmaterialier. Det vil da heller
"ikke være hende paafaldende, om vi mødes her den
"første Søndag efter at Du har faaet dette Brev.
"Jeg vil vedblive hver Søndag at kjøre herud, lige til

"jeg træffer Dig — thi — er det ikke rædsomt? jeg "kan ikke lade mig mere see ude. Men vær forsig- "tig: thi jeg kan ikke komme uden at være ledsaget "enten af min Tante eller Ernestine.

"O, min Anthon! Du vil næppe kunde kjende "Din før saa blomstrende Amalia. Af Taarer, bræn- "dende Taarer, som Selvbebreidelse, Nag og For- "tvivlelse have fremkaldt, er mine Øines Ild ud- "slukt. Mine Kinders Roser ere falmede; jeg er "bleg og ligner en Skygge. Mit Haab staaer ene "til Graven! Snart, snart vil den modtage den "Angrende, hvis eneste og store Brøde var: at hun "elskede Dig høiere end Gud i Himmelen. Ja An- "thon! en rædsom Stund forestaaer mig. Vil jeg "kunde overvinde den? Og hvor skal jeg være naar "den kommer? Lad dette skrækkelige Budskab ikke "bøie Dig mod Jorden! Jeg er langsomt blevet "gjort fortrolig med dets Qvaler. Jeg er ikke saa "lykkelig at kunde tvivle, og seer min Fremtids- "Skjebne i et rædselsfuldt klart Speil. Jeg staaer "imellem Skjendsel og Døden: thi min Fader vil "aldrig kunde tilgive mig min Brøde; og hvad vil "der blive af, naar min Tante erfarer den? Vil "Sorgen ikke knuse hendes ømme ædle Hjerte? An- "thon! Det eneste Held jeg i min store Nød er i Be- „siddelse af, er: at jeg veed at Du elsker mig med en "Kjærlighed som er uendelig, som end ikke med Dit

"Hjertes sidste Slag, skal ophøre i Døden. Du er "mit Alt paa Jorden. Var ikke den Vished grund- "fæstet i min Sjæl, at Herren vil tilgive den An- "grende, og at vi ere Ægtefolk for hans Aasyn, om "vi end ikke ere det for Verden: da var jeg for længe "siden, af min grændseløse Elendighed, styrtet i Gra- "ven. O, at den Algode vilde forunde mig det "Held, at dette Brev snart maatte komme i Dine "Hænder! da skulde jeg finde Trøst ved Dit elskende "Hjerte. Du vilde hjelpe mig at bære og stride — "thi jeg føler det: uden Din kjærlige Deeltagelse, "vil mit Hjerte snart briste. Kom derfor, min Sjæls "for Tid og Evighed udkaarne Ven! Kom snart til "Din ulykkelige, men til Døden tro

Amalia."

Hvad jeg følte under og efter Læsningen af dette Brev lader sig ikke tænke, ikke beskrive. En stærk Skjælven angreb mig med frygtelig Vælde. Min Tilstand var, som Forbryderens der er dømt til Døden. Mit Bryst var saa beklemt som om jeg skulde qvæles, og ingen lindrende Taare mildnede mine navnløse Qvaler.

Jeg ilede ud i Skoven med saadan en Hur- tighed, som om det var muligt at flye for den strænge Dommer: Samvittigheden, som pidskede mig med Skorpioner. "Amalia!" — raabte jeg i den

høieste Fortvivlelse — "gode, ædle, herlige, uskyldige Skabning! jeg har brudt Staven over Din hele timelige Lykke og indviet Dig til navnløs Elendighed! Det er ikke blot Din Uskyldighed, Din Ære, jeg har myrdet: min rædsomme Lidenskab vil styrte Dig, i Livets Vaar, i Graven!"

Det faldt mig imidlertid ind: at et hurtigt Ægteskab, var det eneste der nogenlunde kunde redde Amalias Ære. O, men ingen af mine store Planer vare udførte. Jeg var hverken blevet Officeer, eller forfremmet paa Valpladsen. Ingen Orden, funklede paa mit Bryst. Jeg var kun den ubetydelige, fattige Anthon. Hvoraf skulde jeg kunde ernære en Kone? især Amalia, som var opdraget i Lykkens Skjød? hvis Vei hidtil havde været bestrøet med Roser. Og det var ikke at tænke paa, at Amalias Fader vilde give sin Datter andet end sin Forbandelse. Ja, havde vi ventet nogle Aar, og jeg ved Daad havde gjort mig Amalias Haand værdig, da vilde hendes Fader muligen have overseet min totale Mangel paa Ahner. Dog vi maatte ufortsvet forenes, skulde vi endog mangle Livets første Nødvendigheder. Et formeligt Ægteskab, var det eneste som, i Verdens Øine, kunde kaste et dunkelt Slør over hvad der var skeet. Men hvilken Præst torde vie mig til en adelig Pige? en Com-

tesse? Og desuden, vor store Ungdom? jeg sytten, og hun kun sexten Aar. Jeg havde hørt at ifølge et Lovbud, skulde en Yngling være tyve Aar inden han maatte træde for Brudeskammelen, og nogen Præst torde vie ham. Hvad skulde der under disse skrækkelige Omstændigheder, blive af den ulykkelige Pige? Og hvad var der tilovers for mig at gjøre? Jeg kunde ikke besvare mig noget af disse Spørgsmaale. Den sorteste Fortvivlelse omspændte min Sjæl. Jeg ønskede: at jeg var aldrig født til Verden, og forbandede mig selv som den der ene var Skyld i al den Elendighed der var dynget op over vore Hoveder. Omsider gav Naturen mig lindrende Taarer. Mit Hjerte blev noget lettet. Jeg anraabte Gud om Redning og Frelse i vor store Nød, og kom tilsyneladende rolig tilbage til Skovhuset.

Konen, som forundrede sig over min lange Fraværelse, havde dækket Bordet; men det var mig umuligt at spise. Jeg sporgte, om jeg kunde faae Blæk, Pen og Papiir. Skovfogden leverede mig det Forlangte. Jeg gik op i den anden Stue og skrev følgende Brev til Amalia:

"Min himmelske Amalia!

"Kunde jeg med mit Liv, udslætte Følgerne af "min altfor hæftige Kjærlighed og Letsind: Ved den "Alvidende, jeg vilde med Glæde lide Døden. Men

"dette er desværre en Umulighed, og jeg har gjort
"den Pige som jeg elsker høiere end mit Liv, Dig
"Amalia! saa uudsigelig, grændseløs ulykkelig. Kan
"Du tilgive min Brøde? Amalia! Engel! kan
"Du? O, dersom Du vidste hvad jeg følte og leed
"under Læsningen af Dit Brev: Du vilde ynke og
"beklage mig Ulykkelige; thi kan nogen Ulykke være
"større end den, at styrte hende som man elsker, i Elen-
"dighed? Jeg er straffet for min Brøde: thi jeg
"bærer Helvedes meest nagende Qvaler i min Barm,
"og min Samvittighed er mig en rædsom, stræng
"Dommer. Evigelskede, himmelske Pige! Du be-
"breider mig Intet. Du elsker mig endogsaa. Dit
"rene Hjerte flammer endnu for mig som paa hiin
"uforglemmelige Morgen, da vi, for Herrens Aasyn,
"for hans hellige Alters Fod, tilsvore hinanden evig
"Troskab og Kjærlighed. Jeg er denne uendelige
"Ømhed og Kjærlighed uværdig; thi liig Høgene
"som sønderrev Uskyldighedens Billede, den hvide
"Due, har jeg sønderrevet Dit englerene Hjerte.
"At det blør, er ene mit Værk. O, Amalia!
"lad det ikke forbløde sig! Lad Haabet gyde sin lin-
"drende Balsam i dets Vunde! Tænk ikke paa at
"forlade den Jord, hvis Prydelse Du er! Lev for
"det dyrebare Pant paa vor Ømhed som hviler un-
"der Dit ædle Hjerte! Lev ogsaa for mig, for

"Din Brudgom, Din Ægtemage, som elsker Dig "til Døden! Ja, min tilbedede Amalia! for Gud "er Du min Huustro, thi han seer kun paa Hjer- "terne hvoraf Troskabseden strømmer. Ikke paa, i "hvis Nærværelse den sværges. Hans Alvidenhed, "er mere end tusinde Vidner. I hans Haand ned- "lagde vi den hellige Eed, som for evigen binder "vore Hjerter og vor Skjebne til hinanden. Han "skuer dybt i vore Sjæles Inderste. Han veed, at "vi ere trofaste indtil Døden — og han vil be- "skjerme Dig midt i den rædsomme Orkan som farer "imod Dit Bryst. Du skal ikke synke. I hans "Haand ligger Din Frelse.

"Skjul Din Tilstand for ethvert Menneske! "Endnu er der langt til den forventede rædselsfulde "Time slaaer. Lad ikke Fortvivlelsen faae Magt "over Dig! Den dunkle Nat, kan, ved den Alfor- "barmendes Naade, forvandles til den klareste Dag. "Vi kunne endnu vorde lykkelige. Alt hvad et "Menneske med saa ringe Evner som mine kan ud- "rette, skal blive forsøgt. Jeg vil ansøge om, strax "at blive ansat som Officeer. Kongen er naadig og "god. Jeg vil tye til ham, som et Barn til sin "kjærlige og mildtdømmende Fader. Jeg vil aaben- "hjertigen tilstaae ham, hvor uudsigelig ulykkelig min "Lidenskab har gjort Dig. Han vil høre min Bøn "og Du skal for Verden blive, hvad Du alle-

"rede er for Gud: min retmæssige Huustro. Min "Flid skal gjøre Underværker for at forskaffe Dig, og "det forventede elskelige Pant paa vor uendelige "Ømhed, et sorgfrit Udkomme. Hvad Du taber i "Glands og Storhed, det skal min evige Kjærlighed "og Tilbedelse erstatte Dig, og Du skal vorde den "lykkeligste Huustro og Moder.

"Amalia! Lad dette skjønne Haab borttrylle "Fortvivlelsen af Din Sjæl; og sig mig, naar vi "samles paa Søndag, om Du samtykker i mit Fo"rehavende; det Eneste hvori jeg kan øine Redning "og Frelse.

"Dette Brev modtager Du strax ved Din "Ankomst her til Skovfogedhuset. Fra den tidlige "Morgenstund, vil jeg med Kjærligheds ømmeste Læng"sel vente Dig foran i Skoven bagved Haven. "Syng blot nogle Linier af Romancen om Malle "og Anthon, til Tegn paa at Du er allene, og jeg "skal ufortøvet ile i Dine Arme.

"O, min tilbedede, ved mig ulykkelig blevne "Pige! tør jeg ogsaa komme for Dine Øine? Maa "jeg ikke frygte for, i dem at møde de bitreste Be"breidelser? Nei! nei! Du elsker mig saa uud"sigelig høit; Du vil ikke forøge min Marter "ved at bebreide mig min Brøde; Du vil trykke "Din Lykkes Morder til Dit himmelske Hjerte og

"tilgive Din til Dødens sidste Stund, tro og kjær-
"lige

Anthon."

Jeg igjennemlæste hvad jeg havde skrevet. Mine stride Taarer vædede Papiret — og jeg syntes at det Haab som jeg havde givet Amalia var et Blænd-værk, hvortil jeg selv ikke havde megen Tillid. Jeg gav Konen Brevet, som lovede at levere det til Ama-lia strax ved Ankomsten, uden at Nogen fik det at see; da jeg indbildte hende, at der var Ting i det, Barnet angaaende, som for det Første maatte hol-des hemmeligt for alle Mennesker. Især maatte hverken den gamle Comtesse v. Z. eller Ernestine vide noget om det, da de kunde røbe det for Deca-nessen; og saa kunde Barnet let gaae glip af den lille Capital som Amalia, naar hun ved Døden afgik, havde tiltænkt det.

Konen lovede nøiagtigen at følge min Forskrift, og jeg forlod hende efter at have givet hende de Penge som hun skulde have, og desuden en Gave, fordi hun passede lille Anthon saa vel.

Jeg havde, medens jeg skrev Brevet til Amalia, fremkunstlet en Rolighed i min Sjæl som var langt fra at være den egen. Snart saae jeg den ulykke-lige Piges og min Skjebne i sit sande Lys, og Resultatet af alle mine Betragtninger blev — at

vi stode paa Kanten af en Afgrund, hvori vi snart Begge maatte nedstyrte. Imidlertid belavede jeg mig paa at udføre den Plan som jeg i det første rædselsfulde Øieblik havde lagt. Jeg opgjorde mit Regnskab, ordnede mine Sager paa det bedste, forskaffede mig forskjællige Atteſter om mit gode Forhold; og fremfor Alt: tilveiebragte nogle Hundrede Rigsdaler ved en formaaende Vens Medvirkning — og ventede saaledes, mellem ængstelig Frygt og Haab, paa Søndagen, som skulde bestemme min Skjæbne, og var fast besluttet, i eet og alt, at underkaste mig den elskede Amalias Villie.

Efter fem i en rædsom Sindsstemning tilbragte Dage, blev det omsider Søndag. O, jeg følte tilfulde, at dette var een af de vigtigste Dage som jeg endnu havde oplevet. Solen var neppe frembrudt, før jeg var oppe og saae ud af Vindvet. Himlen var mørk, som min Skjebne; enkelte store Regndraaber faldt ned fra de sorte Skyer, som Stormen snart søndersplittede, snart atter samlede, for igjen at sønderbryde dem.

"O, Gud!" — sukkede jeg og stirrede mod de oprørte Skyer — "Amalia tager vist ikke ud i sligt et Veir! En Uge skal atter henrinde for mig i

nagende Qvaler!" — Dog besluttede jeg at ride til Skovfogedhuset. Veiret maatte endnu blive ti Gange værre, det skulde dog ikke afholde mig fra at forsøge at faa den Tilbedede at see, og erfare om hun billigede den Plan, i hvilken der ene syntes at ligge Frelse. Klokken otte holdt jeg paa min Hest uden for Huset. De gode Folk undrede dem over at jeg, i et saa uroligt Veir, var ude og spørgte mig: hvorhen jeg agtede mig saa tidligen. Jeg foregav at jeg vilde til ****, men bad Skovfogden at gjemme min Overkjortel til jeg kom tilbage, da den var mig for tung. En List som jeg ene havde opfundet, for at det ikke skulde være paafaldende at jeg gik ind i Huset om Amalia skulde tillade det.

Medens Skovfogden tog min Frakke og bar den ind i Huset løb Konen hen til mig, og udbrød med megen Vigtighed:

"Hr. H.! Comtessen er meget veltilfreds med den Maade, hvorpaa De vil udsætte de Penge som hun ønsker at Barnet skal arve om Gud kalder hende; kun vil hun have tyve Rigsdaler lagt til Summen. Dog det er sandt, hun har vel skrevet det i Brevet som hun flyede mig til Dem, da hun i Fredags var her, med sin gamle Tante, for at see til lille Anthon. Jeg maatte endog opholde den Gamle, medens hun skrev det; thi De veed jo nok, at der ingen

Moders Sjæl maa vide det ringeste af det Hele før Alt er baade klappet og klart."

"Et Brev?" — raabte jeg utaalmodigen. Hurtigt! Lad mig faae det! Gaae, iil!

Konen løb ind i Huset, og kom strax ud med Brevet i Haanden. Jeg raabte hende imøde:

"Da Comtessen har været her i Fredags: kommer hun vel ikke i Dag?"

"Jo," — gjensvarede Konen — "hun kommer i Eftermiddag, thi hun havde ikke alt det Tøi færdigt som hun vilde give Anthon. Hun bringer selv Resten, for at hun kan see hvordan det klæder ham."

Jeg rev Brevet af Haanden paa Konen og gav min Hest af Sporerne. Neppe var jeg et Par Bøsseskud fra Huset, før jeg aabnede det og læste:

"Min Brudgom!

"Dit dyrebare Brev har indgydet mig Haab "og Tillid til Forsynet. Jeg vil ikke fortvivle: thi "jeg veed at Din Kjærlighed er evig, som Din ædle "Sjæl, hvorfra den strømmer. Hvor kan den være "ulykkelig, der er elsket saa høit? Jeg eier en Him"mel i Dit Hjerte, og jeg vilde ikke bortbytte min "Lykke for en Krone. Det Lod som Skjebnen vil "forunde mig ved Din Side, vil blive misundelses"værdigt. Hvad bryder jeg mig om Rang og Rig-

"dom? At være Din elskede Huustro er min Hæ-
"der, Stolthed og Lykke. Den Hytte som jeg beboer
"med Dig, skal Din Kjærlighed forvandle til et kon-
"geligt Slot; og den Træbænk hvorpaa jeg sidder,
"lænet op til Dit for mig bankende Hjerte: vil være
"mig en Throne.

"Ja min dyrebare, elskede Ven! siden jeg mod-
"tog Dit kjærlighedsfulde Brev, er jeg blevet som
"født paa nye, og Fremtiden smiler mig i Rosenskjær
"imøde. Hvo kan adskille vore Hjerter, naar vi ikke selv
"ville det? Min Adel? Den nedlægger jeg uden at
"det skal koste mig et Suk, for den Lykke at blive
"Din Kone. Min Tante? Hun er ædel og god;
"Ahnestolthed er hende aldeles fremmed; og er det ikke
"efter hendes eget Raad, at vi have knyttet den Om-
"hedspagt som kun Døden kan sønderrive? Min
"Fader? Vel er han ikke uden Fordomme, men jeg
"veed at han ønsker kun min Lykke. Han har tu-
"sinde Gange forsikkret mig: at for at grundfæste
"den, kunde intet Offer i Verden være ham for
"stort. Og hvad forlanger jeg da af ham? Kun
"hans Velsignelse, og den lille Capital af ti tusinde
"Specier, som min forevigede Moders Fader, kort
"før sin Død, indsatte for mig i Banken i Ham-
"borg. Min Plan er allerede lagt. Jeg vil til-
"skrive den ømmeste af alle Fædre, og han vil ikke
"gjøre sin eneste, elskede Datter ulykkelig ved at nægte

"hende sin Sjæls udkaarne Brudgom. Jeg nedlæg-
"ger da min lille Capital i Dine Hænder. Du
"vil anvende den saaledes at den kan forskaffe os
"et tarveligt Udkomme, og mere forlanger jeg ikke.
"Min Fader vil selv lægge min Haand i Din; og
"naar han seer hvor uudsigelig lykkelig Du gjør
"hans elskede Datter, da vil han med Faderfryd
"trykke Dig op til sit Bryst og kalde Dig sin elskede
"Søn. Ja, Din Godmodighed, Dit lyse Hoved
"og modne Forstand, i Forening med Din medfødte
"Elskværdighed: kan ikke andet end vinde Dig hans
"Hjerte.

"Reis derfor ikke til Kongen. Vel veed jeg at
"han er ædel og naadig, og muligen vilde opfylde
"Din Bøn; men min dyrebare Anthon! troer Du
"at jeg kunde leve, naar jeg vidste at Du var om-
"givet af alle de Rædsler som Krigen fører med sig?
"Naar Dit Liv stedse svævede i Fare? Nei, Du
"maae ikke blive Officeer! Vinder Du da end ikke
"Ærens Palmer, da skal Din Amalias Haand om-
"slynge Dit skjønne lokkede Hoved med Kjærligheds
"yndige Krandse. Bellonas Fakkel skal aldrig op-
"lyse vort fredelige Hjem, ved hvis stille Arne vi
"vilde opreise Amor og Hymen et Alter og dyrke dem
"af vore elskende Hjerters hele Fylde. Jeg har be-
"sluttet at begynde at udføre min Plan, med at gjøre
"min gode Tante til min Fortrolige; men jeg har

"hidtil ikke kunnet faae denne frygtelige Tilstaaelse "over mine Læber. Desuden er jeg bange for at "det skulde kunde have en skadelig Indflydelse paa "hendes Helsen, da hun i nogen Tid har været me: "get svagelig og ofte maa holde Sengen. Jeg "troer at det var godt, om hun i Forveien, i et Brev, "forberedede min Fader paa det som jeg nødvendigt "maae tilstaae ham.

"Anthon! jeg kan ikke nægte for Dig: at det "vil koste mig megen Selvovervindelse at gjøre disse, "for vort Fremtids Vel, saa nødvendige Skridt; og "jeg beder Gud om, dertil at forunde mig Kraft og "Styrke. Dog hvad der skal skee, maae skee snart, "inden den vigtige Stund, som jeg ikke uden Frygt "kan see imøde, oprinder. Den almaadige Gud "vende alle Ting til det bedste!

"O, min Anthon! Nu har jeg ikke talt med "Dig i fem lange Maaneder. Seet Dig har jeg "ofte; nogle Gange i Kirken; oftere naar Du er "gaaet over Slotsgaarden. Dette er den eneste "Glæde jeg har havt i min lange sørgelige Eensom: "hed. Du kan derfor dømme om hvor inderligen "jeg længes efter Søndag. Da Du venteligen kom: "mer før jeg, skal dette Brev ligge til Dig at "Du kan modtage det strax ved Din Ankomst. Jeg "veed at det vil glæde Dig, og jeg vil saa inder:

"lig gjerne glæde min Anthon. Ja til Opfyldelse "af denne kjære Pligt, indvier jeg, med navnløs "Henrykkelse, mit hele Liv; og min Ømhed skal ikke "med det vorde udslukt; thi en Stemme i mit In= "derste, som aldrig kan forstumme, siger mig: at vi "med en ædlere, renere, inderligere og helligere Kjær= "lighed skulle elske hinanden hvor alle Gode eengang "samles, for Naadens Thrones Fod, i Guds uen= "delige Evighed. O, der ligger Salighed i denne "Vished; og naar den er grundfæstet i vore Sjæle: "da er alle Jordens Lidelser, ja selv Adskillelse og "Døden, Intet; thi kun af Døden, kan den over= "vættes evige Lyksalighed udspringe. Skulle alle "mine skjønne Drømme, om en blid Fremtid, forsvinde "som Midnattens Taage for Dagens Soel, skulle "vi end aldrig her vorde forenede, og Døden, "endnu i Livets Vaar, rive os fra hinanden: da "lad os finde Trøst og Beroligelse i dette skjønne "Haab, denne himmelske Vished, og vi kunne aldrig "vorde aldeles ulykkelige her; og ovenover Stjernerne "vide vi jo, at vi skulle evigen vorde forenede. Den "som iler forud, er da den lykkeligste. Den Tilbageblevne "see da rolig sin Opløsning imøde og vente til Dødens "Engel vinker, og Himlen aabner sig for den fra "Støvets Byrder befriede Sjæl; da skulle vi favne "hinanden i evig Kjærlighed. Først da ere vi i vort "rette Hjem, i Kjærligheds evige uendelige Tempel.

"Jeg bliver alvorligere end jeg havde ønsket. Dog "Du min elskede Ven! vil ikke kalde min urokkelige "Troe paa det alkjærlige Forsyn, Sværmerie eller "smile ad den unge Philosophinde. Min Stilling "og Eensomheden, har lært mig at bede at haabe. "Gud har tilgivet den Angrende; hans hellige Engle "have, i trøstende Drømme, omsvævet mit taarevædede "Leie — og jeg har seet Himlen aaben. Dog troe ikke "min elskede Ven! at Døden er mit Ønske. Nei, jeg "elsker Livet, fordi Du lever; fordi jeg ønsker at "gjøre Dig saa lykkelig, som det er muligt at nogen "Mand kan blive det ved en Huustroes kjærlighedsfulde "Barm, for selv at nyde Jordens høieste Lykke ved "Dit elskende Hjerte; for, til mit Hjerte brister i Dø- "den, at være Din tro og kjærlige

Amalia."

At beskrive den Salighed der, under Læsningen af dette dyrebare Brev, igjennemstrømmede mit qval-omspændte Hjerte, er en Umulighed. Jeg hævede mine af Glædestaarer vaade Øine mod Himlen og takkede den Algode, fordi han havde givet mig Jordens huldeste Pige; og fordi denne Engels Hjerte flammede for mig i en saa uendelig Kjærlighed. Jeg havde givet min Hest Tøilen. I min Henrykkelse mærkede jeg ikke at den gik med mig hvorhen den vilde, før den atter stod for Skovfogedhuset. Skovfogden, som troede at jeg formedelst Regnen var vendt til-

bage, kom ud og bad mig at stige af og spørgte, om jeg ikke vilde spise Frokost hos ham. Jeg fulgte denne gode Mands Indbydelse og gik ind i Stuen til hans venlige Kone, som sad og gav den lille Anthon Die, medens hendes halvandetaarige førstefødte Søn sad paa hendes Fodskammel, og havde sit blide Øie heftet paa den yngre fremmede Broder, som dog havde berøvet ham den Næring af det moderlige Bryst som af Naturen ene var bestemt for ham, men som Menneskekjærlighed bød, at overlade til den svage Moderløse for at vedligeholde hans Livs næsten udslukte Lue, hvilket over al Forventning var lykkedes den ædle Kone, som elskede ham med en Moders hele Kjærlighed.

"Det var ret vel Hr. H.! at De kom tilbage" — udbrød Konen med megen Godmodighed — "det er jo et Veir saa man ikke skulde jage en Hund ud. Og til **** har De to stive Mile. Slaae De Dem til taals og bliv hos os, til Uveiret er gaaet over! Desuden vente vi bestemt den unge smukke Comtesse, og saa kan De jo mundtligen svare hende paa Brevet."

Mit Hjerte bankede heftigt ved denne mig saa kjære Indbydelse, som jeg med Glæde modtog. Skovfogden dækkede Bordet og nødte mig til at spise. Stormen raasede udenfor, men i mit Hjerte var det

stille. Amalias Huldsalighed havde fremtryllet Himlens Fryd i min glade Barm.

Mod Middag lagde Veiret sig, og Klokken to kom Amalia. Min Glæde var ubeskrivelig stor, da jeg saae at hun var ene i Vognen. Jeg løftede den Dyrebare ned og trykkede hende til mit elskovsfulde Bryst idet jeg bar hende ind i Stuen, hvor hun var velkommen som en Engel fra Himmelen; og de glade Folks Tak og Velsignelser strømmede hende imøde.

Om Eftermiddagen maatte Manden paa Embedsvegne i Skoven, og Konen gik i Kjøkkenet for at lave Caffe og gjøre Forberedelserne til det lille Maaltid, hvormed hun vilde tractere den kjære Gjæst og mig til Aften. Vi bleve derfor gandske allene.

"Jeg har gjort Dig ulykkelig!" — udbrød jeg med Taarer og trykkede Amalias Haand til mine Læber. — "Himmelske Pige! kan Du tilgive mig? O, jeg føler dybt og inderligen, at Du har Grund til at hade mig; og det vilde ikke undre mig, om Du forbandede den Time da Du lærte mig at kjende."

"Slemme Tvivler!" — gjensvarede hun smilende igjennem Taaren, som stod i hendes skjønne brune Øie — "Hvor er det Dig muligt at troe at Kjærlighed og Had kunne rummes i eet og det samme

Hjerte? Jeg elsker Dig til Døden. Jeg lever og aander kun for Dig; hvor kan Du da troe, at jeg kan hade Dig?" — Hun aabnede sine skjønne Arme, og jeg sank til hendes elskovsfulde Hjerte. Vore Læber mødtes og fæstede dem paa hinanden. Det var som om Jorden rullede bort under vore Fødder og vi berusede os aldeles i den Henrykkelse som vi i dette fortryllende Nu nød, saa at vi forglemte Alt om os, og lagde ikke Mærke til Skovfoged-Konen, som i det samme traadte ind i Stuen med Kaffekanden i Haanden, og stirrede paa os med den høieste Forundring.

"Jeg vilde bare spørge, om De befalede at drikke?" — spørgte Konen stammende og meget forlegen, idet hun trak sig henimod Kjøkkendøren.

Ved den første Lyd af hendes Læber reve vi os forfærdede fra hinanden, og det var ingen af os muligt at tale! Amalias Øine sank ned paa lille Anthon, som laae smilende og vaagen i Vuggen, og rakte de smaae Arme mod hende.

Jeg ilede hen til Vindvet og stirrede ud i Skoven. Den eneste Tanke jeg var mig bevidst at have var den, at vor vigtige Hemmelighed, som hidtil havde været skjult for ethvert Menneske, nu var røbet.

Konen brød omsider denne lange Pause, hvori

vor Forlegenhed saa tydeligen udtalte sig, idet hun med megen Godmodighed udbrød:

"Comtessen og Hr. H. behøve ikke at frygte for, at jeg skal fatte nogen ond Formening af hvad jeg har seet. Desuden: et Kys kan jo tages og gives i al Uskyldighed. For den Rene er Alle-ting reent; og hvem vilde vel fordømme Deres Naade, fordi De har et Hjerte? Endskjøndt De er af saa høi en Stand, er De dog ikke mere af Stok og Steen end en Anden. Jeg veed bedst hvordan det gik mig og min Hans, i Frierdagene; vi kysse-des Minsanten ogsaa. Men det maa jeg sige til hans Berømmelse: han meente det ærligt og godt med mig, og jeg har aldrig fortrydt at jeg blev hans Kone. Men det er sandt; vi vare hinandens Lige; her er det derimod anderledes: Comtessen er jo af Adel, og Hr. H's Forældre — jeg kjender dem Begge meget godt — ere jo ikke andet end jævne ærlige Borgerfolk."

"Vare de endog kun Bønder" — raabte Ama-lia, idet hun med Kraft og ubeskrivelig Ynde hævede sig i Veiret og greb min Haand, som hun trykkede til sit Hjerte — "jeg vilde dog elske ham, saa længe som jeg lever og aander. Han er min Kjæreste, min Brudgom og for Gud min Mand! Vi have tilsvoret hinanden evig Troskab; uden ham kan og vil jeg ikke leve! Du veed nu min Sjæls dyrebareste

og vigtigste Hemmelighed. Du kunde gjøre saavel ham som mig yderst ulykkelige, om Du forraadte den for noget Menneske. Men jeg kjender Dig. Du er god og retskaffen. Du skal være min Fortrolige, min Veninde; og naar mine nagende Sorger præsse Taarerne af mine Øine, da skal Du see dem flyde; da skal Dit Venskab aftørre dem. Sværger Du mig ubrødelig Taushed: da skal Din lave Stue vorde mit Kjærlighedstempel; da skal jeg her samles med min Anthon, og Du skal fryde Dig ved min overvættes store Lykke! Lise! føler Du Dig stærk nok til at kunne tie, da sværg mig det til ved den alvidende Gud, og, det lover jeg Dig helligen: jeg skal vide at belønne Din Troskab!"

Konens Øine vare blevne vaade; taus nærmede hun sig til Amalia, og trykkede hendes Haand til sine Læber; derpaa lagde hun Haanden paa sit Hjerte, og henfaldt i dybe Tanker. Det var som om hun fattede en svær Beslutning.

"Du tier?" — udbrød Amalia vemodigen — "Har jeg da taget Feil af Dig? Lise! tør eller kan Du ikke tilsværge mig Taushed, vær da oprigtig og siig mig det aabenhjertigen. O, Gud! vor Skjebne er nu i Dine Hænder. Lise! Du har saa ofte forsikret, at Du havde mig meget kjær; kan Du nu bære det over Dit Hjerte at gjøre mig ulykkelig?'

Lise begyndte at hulkgræde og faldt for Amalias Fødder. "Naadige Comtesse!" — raabte hun med Hæftighed — "jeg kunde lade mit Liv for Dem om det kunde gjøre Dem lykkelig, men opfylde Deres Begjæring, det kan, det vil, det tør jeg ikke! Det vilde være at synde mod Gud, og ....

"Grusomme Kone!" — afbrød Amalia hende — "kalder Du det at synde: at tie med en Hemmelighed som et Tilfælde og Uforsigtighed forraadte Dig? Velan da! Gaae Uværdige! Fortæl hvad Du veed, og styrt os Begge i den yderste Elendighed!"

"O, Gud i Himlen!" — raabte Konen, og faldt atter for Amalias Fødder. — "De knuser reent mit Hjerte! Vil jeg da forraade Dem? — Vil jeg gjøre Dem ulykkelig? Nei, før vil jeg døe; thi De har gjort mig meget Godt, og De har det ædleste Hjerte under Solen. Himlen beskytte og bevare Dem alle Deres Dage! Men jeg beder Dem selv at betænke om man bør bryde een Eed, for at sværge og holde en Anden? Jeg har tilsvoret min Hans: Intet at dølge for ham, ja at lade ham være fortrolig med mit Hjertes Tanker. Hvor kan jeg da tilsværge Dem, ubrødelig Taushed? og blev jeg ikke en Meenederske imod min ægteviede Mand, om jeg gjorde det? Jeg vilde aldrig mere kunde see ham ind i hans ærlige Øine. Ja jeg vilde have en

Samvittighed som om jeg havde stjaalet eller myrdet. Nei Deres Naade! forlang af mig hvad De vil — blot ikke, at jeg skal bryde den Troskab som jeg skylder min kjære, gode Mand! O, jeg elsker ham saa ubeskrivelig høit. Næst efter Gud i Himmelen, er han mig det Dyrebareste paa den hele Jord. For ham kan og vil jeg aldrig have nogen Hemmelighed. Han skal kunde skue lige ind i min Sjæls Inderste."

Amalia løftede den ædle Kone op; og trykkede hende med Varme til sit Hjerte.

"Du er god og retskaffen!" — udbrød hun og kyssede Lise paa hendes rene Læber. — "Dette Øie kunne ikke lyve! Er Din Mand saa retskaffen som Du — dog det maa han være, ellers elskede Du ham ikke saa inderligen — da vil min Anthon og jeg, ingen Hemmelighed have for ham. Han skal som Du, eie vor hele Fortrolighed. O, Gud!" — vedblev Amalia med flammende Øine idet hun atter trykkede Lise til sit Hjerte — "jeg takker Dig for denne ædle Veninde i Nøden! Vil Du Lise, staae mig bi? Vil Du hjelpe mig at kæmpe og stride? Vil Du skjule mig for de Nysgjærriges Blikke? eller — om det er Himmelens Villie at jeg i Livets Vaar skal vandre Heden, uden at min Sjæls inderligste Ønske vorder opfyldt, uden at min elskede H. er blevet min Ægtemage — vil Du da forunde mig en Plads hvor jeg kan døe? Lise! vil Du?"

Lise græd høit og forsikrede Amalia, at hun aldeles vilde rette sig efter hendes Villie naar kun Hans maatte vide det; og lovede, at saavel hun som han skulde tilsværge os Troskab; ligesom hun reent ud sagde: at hun af Alt, kunde slutte sig til Amalias sande Forfatning.

En Taarestrøm, var den ulykkelige Amalias Svar.

Jeg tog den Hulde i mine Arme og forsøgte at berolige hende, hvilket ogsaa omsider lykkedes for mig.

Hans, som af Lise var underrettet om hvordan Sagerne imellem Amalia og mig stode, kom ind til os og tilsvor os evig Taushed; hvilken Eed Lise igjentog idet de Begge lagde Hænderne paa deres ærlige Hjerter. Det blev nu, efter Overlæg med disse gode Folk, aftalt: at Amalia, saasnart som muligt, skulde aabenbare hendes Tante sin sande Stilling; derpaa skulde hun foregive at hun vilde reise til Hovedstaden, hvor hun vilde forblive, hos en der boende Tante, i nogle Maaneder. For at Ingen skulde mærke hendes List, vilde hun, nogle Uger i Forveien, ligesom belave sig paa denne Reise; omsider lade pakke ind, og virkeligen reise til **********. Hun vilde stige af i en Gjæstgivergaard, hvor jeg iforveien skulde være. Derpaa vilde vi gaae ud af Porten, leie os en

Bondevogn og begunstiget af Natten og Mørket, endnu før Dagens Anbrud, være ved Skovfogedhuset, hvor den øverste Stue, som havde en Dør ud til Humlehaven hvilken naaede lige ud til Skoven, skulde være bequemt indrettet for Amalia; og til denne Stue skulde intet Menneske have Adgang. Og for endmere at dølge den kjære Gjæst's Nærværelse, skulde der foregives: at Stuen var fyldt med Høe, som fra Vinterfoderet var blevet tilovers; og et stort Chatol med Skab skulde sættes for Døren, som dog maatte kunde lukkes op indvendigt fra, for at Amalia igjennem en Aabning, som kunde anbringes i Skabets Bagklædning, kunde modtage hvad Lise bragte hende; hvilket hun endog kunde gjøre i Andres Overværelse, da det blot vilde lade som om Lise gjemte noget i Skabet. Humlehaven skulde aflukkes med et høit Tjørnegjærde, saa at Amalia, saa ofte som hun vilde, kunde skjult af Gjærdet og Humlen, gaae i Skoven, hvori der sjeldent kom Andre end den gode Hans, da det var en Friskov. Den samme Vei skulde jeg ogsaa gaae naar jeg vilde besøge Amalia, som i dette Fristed skulde tilbringe Tiden indtil enten vor Skjebne havde taget den forhaabede ønskelige Vending, eller ogsaa hendes Nedkomst var forbi. I dette skrækkelige Tilfælde, skulde den gode Lise antage sig den Spæde, og Amalia maatte tage tilbage til Klosteret, hvor Ingen kunde formode det ringeste om

hvad der var foregaaet med hende. Vi ville vente og haabe Alt af Tiden — og da maatte jeg, paa een eller anden Maade, søge at komme i kongelig Tjeneste, for at vi, engang i Tiden, kunde opnaae den Lykke at vorde forenede. "Men" — sluttede Amalia, idet hun omfavnede mig inderligen og trykkede sit skjønne Hoved ned mod mit Bryst — "ikke Officeer Anthon! O, Gud! enhver Kugle som blev affyret mod Dit Bryst, vilde tusinde Gange igjennembore mit bævende Hjerte!"

De sidste af disse kjærlighedsfulde Ord udaandede hun paa mine Læber i et langt inderligt himmelsk Kys, og vi tabte os atter i en øm hjertelig Omfavnelse.

"Gaae nu min elskede Ven!" — udbrød Amalia, da Solen begyndte at dale — "Jeg venter Erneſtine, som jeg tillod at stige ud af Vognen for at besøge sin Søster som boer her ved Udkanten af Skoven. Jeg har ingen god Tro til denne Pige. Forlad mig derfor nu, inden hun kommer og overrasker os! Jeg er mindre god end Erneſtine troer mig at være, thi jeg gav hende kun denne Tilladelse for at undgaae hendes besværlige Selskab, at jeg kunde faae Leilighed til at tale med min saalænge savnede, evigelskede Anthon!"

"Pige! Kone!" — raabte jeg i Følelsen af min uudsigelige store Lykke — "Engel fra Himlen!

Var jeg endog en Fyrste og det ædleste Menneske paa Jorden, jeg kunde ikke blive elsket høiere. O, Amalia! jeg er ikke denne overordentlige Ømhed værd! Du er en Engel, og jeg...."

"Anthon! Anthon!" — afbrød Amalia mig med høi Alvor og megen Ømhed i Stemmen — "Ved den almægtige Gud! ved min Kjærlighed til Dig, som er mig det helligste paa Jorden, sværger jeg Dig til: at jeg Intet har at bebreide Dig; og, dersom Du elsker mig: da lov mig høitideligen for Gud: at intet Nag skal forstyrre Freden i Din skjønne Sjæl. Jeg elsker Dig: Du elsker mig, deri bestaaer ene min jordiske Lykke og denne Salighed bortbytter jeg ikke for al Verdens Throner. Du er altsaa Skaber af min hele Lyksalighed i Livet. Kan selv den meest brændende Kjærlighed betale Dig dette mit store Held! Anthon! Du er mig værd! Var jeg end Jordens største Monarkinde, der ene raadte sin som Millioners Skjæbne: jeg vilde hæve Dig op paa min Throne. Du skulde beherske mine Riger, som Du evig er Konge i mit Hjerte! God Nat min Elskede! min Ven! min Brudgom! Mød mig her om otte Dage; og forskræk Dig ikke om Du seer mig i Følge med min Tante, thi da er hun indviet i vor sørgelige Hemmelighed. Maaskee hun da allerede har tilskrevet min Fader! God Nat Du

min Sjæls Brudgom. Du mit Alt paa Jorden! God Nat! Sov vel og drøm om Din Amalia!"

"Himmelske Pige! Tryllerinde!" — raabte jeg og trykkede den af Himlen Velsignede saa fast til mit Bryst, som om hun aldrig mere skulde af mine Arme.

"Jomfrue Ernestine kommer!" — raabte Lise, idet hun ilende kom ind i Stuen.

"Gaae ud igjennem Haven!" — bad Amalia i sagte Toner — "Jeg skal faae Hans til at trække Hesten ud til Dig. God Nat Du min Eneste paa Jorden! God Nat!"

Hun skjød mig lempeligen ud af Døren, og jeg hørte Ernestine tale i den anden Stue.

"Fader i Evigheden!" — raabte jeg og stirrede mod den aldeles klare, azurblaa Himmel — "lad mig beholde denne Engels himmelske Hjerte! Lad mig ved hendes Haand vandre Livets Bane! Er den endog bestrøet med Torne: hendes uendelige Ømhed for mig, skal forvandle dem til Roser!"

Den jernhaarde Skjebne vilde det anderledes. Den holdt allerede det blinkende Sværd, der skulde igjennembore Amalias bløde Hjerte og styrte mig i den skrækkeligste Elendighed, i sin stærke Haand. Med en frygtelig Vælde blev det slynget mod vore

Hjerter — og man maa undre sig over, at de ikke, i deres uudsigelige Qvaler, brast i Døden.

Sex Uger efter denne i navnløs Henrykkelse tilbragte fortryllende Dag, sad Amalia ved min Side i det venlige Skovhuus. Vor List var fuldkommen lykkedes og ingen paa ***** havde den ringeste Formodning om Aarsagen til hendes Reise. Den ærværdige Comtesse v. Z., som, under Foregivende af at see til den lille Anthon, var kommet til de gode Skovfogedfolk, sad ved hendes anden Side. Den ædle Gamle havde, med den hende egne Sjælsstorhed, modtaget Efterretningen om hendes Søsterdatters beklagelsesværdige Stilling, og ingen Bebreidelse var kommet over hendes Læber. Dog var hun, ved denne uventede Tilstaaelse, blevet dybt rystet, og hendes Sundhedstilstand var endog derved blevet noget forværret. Hun nærede en Moders hele Ømhed for Amalia, og opfyldte aldeles hendes Ønske ihenseende til at tilskrive Faderen, dog uden at nævne de ulykkelige Følger af hendes og min Kjærlighed. Amalia havde med samme Post, tilskrevet hendes Fader et ømt, datterligt, bønfaldende Brev, hvori hun bad om hans Velsignelse og Samtykke til sit Ægteskab med mig, forsikrende: at hun elskede mig indtil Do-

den, og at hans Afslag vilde knuse hendes Hjerte, dog uden at nævne de nærmere Omstændigheder. I begge Brevene var han paa det inderligste anmodet om, snarligen at berolige Amalias ængstede Hjerte, og at glæde hende med et tilfredsstillende og forønsket Svar.

Comtesse v. Z. søgte saa meget som muligt at berolige Amalia, som bævede for at erholde et Afslag af hendes Fader. Jeg bad den Elskede paa det inderligste, at være rolig og at forvente Alt af sin ædle Faders Høimodighed; og vi vare omsider saa lykkelige, at forjage de mørke Skyer der vare leirede paa den Huldes ellers saa aabne Pande. Amalia blev endog munter; og da den venlige Sommeraften var saa særdeles indbydende, fik jeg hende overtalt til at nyde den i den yndige Bøgelund, som stødte lige til Skovfogedhusets Have. Det er mig umuligt at beskrive de Aands- og Hjertes-Fortrin, som denne herlige sjælfulde Pige, i disse for mig saa salig henrundte Dage, og Uger udviklede. Mindet om dem, gjennemlyner endnu mit Hjertes Inderste. I dem levede jeg mit egentlige Liv; og jeg kunde med Sandhed, om Døden i hiin min saligste Tidspunkt havde overrasket mig, med Danmarks første Digter udraabt: "Jeg kan døe! thi jeg har levet!"

Saaledes henrandt fulde to Maaneder for mig og min Elskede i uudsigelige Henrykkelse. Formedelst Nærheden med ***** var det mig muligt hver Eftermiddag, aldeles ubemærket, at komme til hende; og ofte var Natten og Morgenrøden i Strid med hinanden inden jeg forlod den Huldsalige, som maatte nyde den Hvile om Dagen, som hun i inderlige fortrolige Samtaler, dem Kjærlighed kryddrede, ved mig blev berøvet om Natten. O, Gud! hvi skulde den Lykke dog ikke være mig beskjæret: aldrig at vorde revet fra denne elskværdige fortryllende Piges Side?!

Amalias Fader var paa en Reise i det sydlige Tyskland, derfor varede det længe inden de ham tilskrevne Breve kunde blive besvarede. Den Elskede havde kun fjorten Dage til sin Nedkomst, da jeg en Eftermiddag sad henrykt lige over for hende, som, for at adsprede sin Sorg over Faderens vedvarende Taushed, havde lagt Harpen op til sit skjønne Bryst, og hentryllede mig i Himlen ved, med sin henrivende skjønne Stemme, at synge Romancen: "Ei Amor ænder Byrd og Rang ꝛc."

Neppe vare de sidste Toner paa Harpens Strænge hendøde, før Amalies Tante pludseligen, igjennem Humlealleen, traadte ind til os. Sorgen stod malet i den Ærværdiges Aasyn. Amalia blev betaget af den høieste Rædsel, og det var neppe at

jeg kunde føre den ædle, alderstegne Comtesse til en Stoel, saaledes blev jeg betaget af Skræk og Forfærdelse ved Tanken om det Tordenbudskab hun muligen havde at forkynde.

Amalia brød omsider denne qvalfulde Taushed, idet hun med bævende Stemme og Legeme udbrød:

"Siig mig Tante! hvad der er forefaldet? — Lad mig hurtigen erfare den Tidende, som skal knuse mit Hjerte!"

Den Ulykkelige vaklede og havde jeg ikke grebet hende i mine Arme, var hun faldet om paa Gulvet.

Comtesse v. Z. vilde tale, men de stride fremveltende Taarer forstummede hendes Stemme. Taus fremtog hun et Brev og rakte det mod den blide, bævende Korsdragerinde, som med skjælvende Haand brød det og læste:

"Min inderligen elskede Datter!

"Dit første Aandedrag kostede Din ædle Mo-
"der Livet."

"Nei jeg kan ikke læse videre" — sagde Amalia med strømmende Taarer og rakte mig Brevet. Jeg greb det med rystende Haand og læste det Følgende høit, medens jeg ofte blev afbrudt af den hæftige Bevægelse som jeg kom i under Læsningen.

"Medens hun kæmpede med de skrækkeligste "Fødselssmerter, maatte jeg, for at mildne hendes "forestaaende Død, love hende, at gjøre Alt for at "fremme det Barns Lykke som hun følte vilde koste "hendes dyrebare Liv; og dette troede hun ikke kunde "skee paa en bedre Maade, end ved at tilsværge hen- "de, ved Ægteskab at forene det med en af hendes "afdøde Broders Tvillingbørn, som kun vare to Aar "gamle; blev det en Søn, med hans Datter; og blev "det en Datter, da med Sønnen. Jeg tilsvoer hende "det høitideligen; og hun hensov blideligen i Haabet "til dette Løftes Opfyldelse, idet hun gav Dig Livet. "Mit Tab var grændseløs som min Smerte, og "jeg gjorde Alt, i Din Opvext, for at danne Dig for "Din unge Fætter Greve B******, som, under hans "fortreffelige Onkels Opdragelse, er blevet et meget "værdige Menneske. Din Moders ædle Søster, "Comtesse v. Z. ønskede at fuldende Din Opdragelse. "Jeg sendte Dig derfor tillidsfuld til hende, thi jeg "vidste at alle den Saliges blide Dyder thronede i "hendes Hjerte da hun selv havde opdraget Din "Moder, hendes tyve Aar yngre Søster. Min "eneste Brøde er, at jeg ikke har fortroet Din mo- "derlige Veninde denne urokkelige Bestemmelse: thi "da vilde hun have vogtet Dig fra at indgaae en "Forbindelse med den ulykkelige Yngling som Du "aldrig kan vorde til Deel; thi Grev B****** har

"allerede i fire Aar været underrettet om sin Bestem-
"melse; og hans hele Sjæl hænger, fra Barndom-
"mens Bekjendtskab, ved Dig med en brændende Li-
"denskab; og han seer ene sin Lykke i at vorde fore-
"net med Dig. Du er en ædel, god og lydig
"Datter: Du vil ikke sønderrive en Pagt som blev
"knyttet, før Din Læbe kunde stamme, over hvilken
"Din forevigede Moders Velsignelse hviler, og
"som forsødede Din ædle Bedstefaders Dodsstund;
"hvortil han skjænkede Dig ti Tusinde Specier, med
"den urokkelige Betingelse: at Du skulde indgaae den,
"og gjøre hans elskede Sønneson lykkelig. Et heel
"Liv fuldt af Ømhed og jordisk Lyksalighed, forenet
"med Glands og Vælde, vinker ad Dig. Din Fornuft
"vil sige Dig, hvad der er for Dig at gjøre; og Du
"vil indsee: at det er Din Pligt, at neddempe en
"Lidenskab, som vil gjøre Din hele Familie saa over-
"vættes ulykkelig og strøe Tvedrags og Uenigheds
"Sæd i de Hjerter som i flere Aar, ved det inderligste
"Ømheds- og Venskabsbaand, have været forenede.

"Desuden: hvor kan en Comtesse v. *****
"saa aldeles forglemme hvad hun skylder sig selv og sin
"adelige Slægt, at hun kan bortlove sin Haand til en
"Borgerlig, han være for Resten noksaa fortjenstfuld
"og retskaffen? Er denne Ynglings Kaar ublide:
"i Sandhed jeg vil med Glæde oprette hvad Lykken
"har forsømt imod ham. Hvad bryder jeg mig om

"Penge, naar det gjælder min eneste elskede Dat-
"ters Lykke?

"Amalia! jeg fordrer min og min Families
"Rolighed af Dig. Du vil ikke forglemme hvad Du
"skylder Din ædle Moders Minde, som i sit sidste
"Øieblik kun var beskjæftiget med Din Lykke. Du
"vil betænke: at denne Forbindelse vilde knuse Din
"ømme Faders Hjerte, hvis eneste Haab og Glæde
"Du er paa Jorden. Jeg venter Dit Svar og
"haaber at det vil være saadant som det en Com-
"tesse v. ***** og min Datter egner og anstaaer,
"og er, med de bedste Velsignelser for Dit Fremtids-
"vel, Din til Døden ømme og elskende Fader

v. *****."

Amalia sank besvimet op til mit Bryst endnu inden jeg havde udlæst Brevet, som havde gjort det voldsomste Indtryk paa hendes blide Hjerte og tydeligen viist hende sin og min rædselsfulde Fremtid.

"O, Gud! hun dør!" — raabte jeg, betagen af den høieste Fortvivlelse, og bar hende hen paa Sengen. Comtesse v. Z. ilede ud og hentede Skovfogedkonen. Amalias Bevidsthed vendte snart tilbage, men, o, Gud! med den de allerheftigste Smerter. Ethvert af hendes Skriig var et Dolkestik i mit Bryst.

Den gode Lise brast i Taarer og skreg høit idet hun vreed sine Hænder:

"Forbarmende Gud! hvad skal her blive af? Hendes Time er for Haanden. Vi kunde ingen nærmere Gjordemoder faae end een som boer halvanden Miil borte. Vi have hverken Heste eller Vogn. Hvad skal her blive af? O, Du Fader i Himlen! hjelp os i denne store Nød!"

Hvo der har et Hjerte som staaer aabent for sine Medmenneskers Nød, kan tænke sig ind i vor skrækkelige Stilling. Den eneste som ikke syntes at føle den i saa høi en Grad, var den ulykkelige Amalia; selv i det Øieblik da hun havde de heftigste Fødselssmerter, søgte hun at trøste mig og hendes grædende Tante; ja hun udviiste en Storhed og Sjælsstyrke i denne rædselsvangre Time, som man neppe skulde tro at finde hos et saa ungt og ulykkeligt Fruentimmer; en Kraft, som ene Tillid til Forsynet og hendes ædle Sjæls Styrke kunne skjænke, som henrev os Alle paa det inderligste.

Hun takkede mig, under de ømmeste Omfavnelser, for min Kjærlighed og Troskab; og tog det Løfte af sin Tante: at hun aldrig maatte forlade en, ten vort Kjærligheds dyrebare Pant eller mig om hun skulde døe, som hun bestemt troede; men derimod udvirke: at de Penge som hun havde staaende i

Hamborg bleve mig udbetalte, for at jeg kunde leve uden Nærings-sorger og opdrage vort Barn; og da hun saae, at jeg svømmede i Taarer og vred mine Hænder af Fortvivlelse, henviste hun mig til det alstyrende Forsyn, uden hvis Villie ingen Spurv falder til Jorden og intet Haar af vore Hoveder. Da jeg vilde ile bort for at forskaffe hende en Læge erklærede hun: at næst efter Gud vilde hun kun modtage Hjelp af den gode Lise, som personligen kjendte det Onde hvoraf hun nu leed. "Nei min Anthon!" — vedblev hun — "jeg kjender min Brøde. Den algode Gud har tilgivet mig den — men, skulde jeg endog derfor lide Døden: min Faders Navn skal være uplettet, og min Moder skal hvile med Ære i Graven. Gaae nu min velsignede Anthon! min Elsker, min Brudgom og Mand! Gaae ud i Skoven og bed Gud om t give mig Kraft og Styrke i denne svære Prøvelses-Time som forestaaer. Naar den er overstaaet, den være lys eller mørk, den bringe Liv eller Død, skal Du blive kaldet. Dør jeg, da lad Din fordoblede Ømhed erstatte den Ufødte sin Moder, og da skal Du et Øieblik lægge mit Smertesbarn ved mit stivnede Hjerte og derpaa lukke mine Øine. Gaae nu Anthon! Min Time stunder til! Lev vel; lev evigt vel!"

Mine Fortvivlelses-Skriig steeg mod Himlen. Den gamle Comtesse og Lise skjød mig ud af Døren, som de tillaaste efter mig.

Jeg knælede ned og hævede mine Hænder mod Himlen. Jeg vilde bede, men formaaede det ikke, thi Amalias Smertes-Skriig, som lød hen til mig, foer som skjærende Dolke igjennem mit Hjerte. Jeg ilede ind i Skoven for ikke at høre dem, men endog der banede de dem Vei til mit Øre. Min Tilstand var yderst skrækkelig; jeg forbandede mig selv og min rasende Lidenskab. Jeg følte tilfulde: at jeg ikke kunde overleve denne rædselsfulde Dag, dersom den skulde blive Amalias Dødsdag, og jeg kaldte mig selv, under fortvivlede Skriig, gjentagne Gange hendes Morder.

Jeg havde vel neppe gaaet en Time i Skoven, før Skovfogden, ad en anden Vei, forbi Huset, kom ilende imod mig. Glæden smilede frem af hans aabne Aasyn. Han saae sig om til alle Sider, derpaa udbrød han næsten hviskende:

"Vær nu glad! Alt er godt. Comtesse Amalia har faaet en lille Datter!"

Jeg blev stum af Henrykkelse og trykkede Hans, under utallige Glædestaarer, til mit bankende Hjerte, hvori den høieste Lyksalighed strømmede. Derpaa slap jeg ham af mine Arme og ilede med Stormens Fart mod Huset. Al min Sorg og Fortvivleise

var forsvundet. Jeg var næsten vanvittig af Henrykkelse. "O, Gud!" — raabte jeg overlydt — "jeg takker Dig! Jeg er Fader! Amalia lever! O, Fryd! o, Glæde! Jeg er Fader! jeg er Fader! jeg er Fader!"

Ingen som betænker hvor ung jeg var, kun sytten og et halvt Aar, vil undre sig over dette barnlige Udbrud af min Glæde, som pludseligen blev standset ved det at Hans greb mig fat i Kjortelen og trak mig fra Amalias Dør, som jeg vilde til at gribe fat i, med det Udraab:

"Jeg troer at De er fra Forstanden! De maa vente til min Kone kalder paa Dem. Den lille Comtesse er jo endnu hverken vasket eller paaklædt, og hendes Moder skal jo ogsaa først hen i Sengen. Nei det gaaer ikke an. Jeg veed selv bedst hvorlænge jeg maatte gaae og vente paa Marken da min Jens blev født. Nei, nei! man maa give Tid. Kom nu med mig ind i Stuen, saa kan De selv høre at alt inde hos Comtessen er roligt og godt." Han trak mig ind i Stuen, hvor den gamle Comtesse kom fra Kjøkkenet med en Skaal Vand, som hun satte ind i Skabet for at Lise kunde tage det inden fra. Glædestaarerne hang endnu i hendes blide Øie. Da hun havde sat Skaalen, gik hun hen til mig og gratulerede mig, idet hun gav mig et

hjerteligt Kys, og forsikkrede: at Amalia havde havt en meget let, skjøndt noget for tidlig Nedkomst, som var foraarsaget af det voldsomme Indtryk hendes Faders Brev havde gjort paa hende.

Jeg blev som lynslagen ved dette Budskab, og raabte med skjælvende Stemme saa høit at det lød ind til Amalia:

"Gud i Himlen saa er da Barnet dødt!" da idet samme en lille spæd skrigende Stemme lod sig i Sideværelset høre. O, den var de reneste Himmelmelodier i mit lyttende Øre. Jeg rev Skabsdøren op, for ikke at tabe en eneste af dens Toner. Comtessen udbrød smilende, idet hun belavede sig til at gaae uden om Huset for at komme ind til Amalia:

"Det gjør intet til Sagen, derfor kan den smilende Guds Engel gjerne leve. Jeg er selv kommet for tidlig til Verden, og dog har jeg oplevet en Alder af tredsindstyve Aar. Nei vær De fuldkommen rolig! Næst Guds Bistand, skulde vi nok holde Liv i Barnet. Lise kan meget godt give det Die; nu er lille Anthon jo over et Aar; han kan derfor gjerne undvære Brystet. Vær De kun rolig! Alt kan endnu blive godt og tage en bedre Ende end vi torde haabe. Jeg vil skrive Amalias Fader til, og berette ham de sande Omstændigheder. Han maae jo inet Hjerte have, naar han ikke saa bliver af en an-

den Mening. Haab De paa Gud! De og Amalia kan endnu blive lykkelige!" —

Hun ilede ud af Døren; men hun efterlod himmelsk Trøst i mit for Haabets-Tryllerier saa aabne Hjerte. — Jeg følte mig atter saa uudsigelig inderlig lykkelig, og alle mine Ønsker vare i dette glade Øieblik indskrænkede til at see Amalia og mit Barn. Endelig kom Lise og vinkede ad mig; dog bad hun mig paa Veien, at vogte mig for at tale noget som kunde sætte Amalias Sind i Bevægelse. Jeg lovede Alt og fulgte efter Lise, som det forekom mig mere krøb end gik. Endelig aabnede hun Døren. Amalia laae i Sengen, smilende som en Brud, og rakte sin Lilliehaand mod mig. Jeg sank til hendes Bryst, og trykkede et Kys paa hendes blodløse Læber. Lise rakte mig min Førstefødte. Jeg trykkede mine Læber paa dens lille Mund, og mine Glædestaarer faldt ned paa dens Kinder.

"Giv mig min Datter, min dyrebare Anthon!" — bad Amalia med sin yndige Sølvstemmes himmelske Toner — "hun skal modtage den Næring som Naturen bestemte hende. Tilgiv min gode Tante! at jeg heri er Dem ulydig. Anthon! Læg Din Datter ved Din Kones Bryst. Himlens Velsignelse hviler over vor Pagt, thi den har givet os et deiligt velskabt Barn! Den vil fremdeles tage

os i sin alnaadige Varetægt, og vi skulle leve længe i Kjærlighed og Ægteskab paa Jorden!"

"Himlen vil velsigne mig ved Dig, Du af Himlen Velsignede!" — raabte jeg besjælet af himmelsk Fryd, og bøiede mig ned over de Elskendes Hjerter.

Det var een af de gladeste Dage som jeg har oplevet, da det dyrebare Pant paa min og Amalias gjensidige Kjærlighed blev døbt i den Bondebye hvori der Aaret i Forveien var Ildløs. Skovfogden havde foregivet, at han havde fundet et Barn, indsvøbt i nogle usle Pjalter, i Skoven; og da han virkelig indbragte vort Barn, saaledes klædt, i nogle Bønders Nærværelse som vare hos ham, blev Sandheden af hans Foregivende ikke draget i Tvivl. Han anmeldte det for Øvrigheden og Lise erklærede: at hun ikke vilde lade Barnet, som ellers skulde været udsat paa Sognets Bekostning, komme fra sig. Hans foranstaltede nu det lille Hittebarns Daab; og det var aldeles ikke paafaldende at han bad Comtesse v. Z. til at holde det over Daaben, da man vidste at hun ofte kom i hans Huus for at see til den lille Anthon, som hun kaldte sin Pleiesøn.

Ingen undrede sig over at han med megen Høitidelighed bad en Deel Personer uden for Bondestanden, hvoriblandt jeg naturligviis ogsaa var, til Faddere; thi man troede at han gjorde det for at faae en god Faddergave, som Hjelp til Barnets Opdragelse.

Alt gik efter Ønske. Søndag Formiddag, samledes vi Alle i Skovfogedhuset. Comtessen v. Z. og den Kloster-Frøken som skulde holde Huen, kom dertil i Kareet; og vi kjørte Alle i Processíon til Kirken, hvor min Datter erholdt Navnet Amalia, efter hendes skjønne Moder; og Ingen anede, at det var hendes Grantante som gav hende det, eller at hendes egen Fader var iblandt Fadderne.

Jeg havde forsynet Lise med Penge, hvorfor der var anrettet et godt Middagsmaaltid for Fadderne. Glæden var almindelig. Lise fik rigelige Gaver paa Vuggen; og da man tabte sig i Gisninger angaaende den lille Amalias Forældre, og omsider maatte tilstaae: at man ikke vidste hvem man skulde gjætte paa, formodede Ingen, at Barnets Fader sad ved Bordet og at dets Moder laae faa Skridt fra dem i Sengen og kunde igjennem den af Skabet skjulte Dør høre ethvert Ord der blev talt. Glæden blev omsider næsten støiende hos nogle af Herrerne, som havde leet for dybt i Glasser. Midt i min Henrykkelse

smertede det mig meget, at jeg, tilligemed Amalias Tante, maatte tage bort med de andre Faddere for ikke at opvække Mistanke. Dog neppe var jeg med mine fire Reisefæller ankommet til *****, før jeg hemmeligen lod min Hest sadle og red ad en Omvei til Skovfoged-Huset. Jeg traf den hulde Moder siddende opreist i Sengen, med den smilende Spæde ved sit skjønne Bryst. Vor Henrykkelse manglede Ord. Jeg tilbragte hele Natten ved den Elskedes Seng; og Morgenrødens første Straaler blodfarvede allerede den østlige Horizont, da jeg svang mig paa Hesten for at ride til *****, hvor jeg var saa heldig ubemærket at faa Hesten ud paa Marken og igjennem Haven at komme paa mit Værelse. Jeg kastede mig kun halv afklædt paa Sengen. Søvnen lukkede snart mine Øine og jeg nød atter den forsvundne Dags og Nats henrykkende Tryllerier, thi Amalia, med sin diende Spæde ved Brystet, omsvævede mig i yndige Drømme.

Skovens gule Blade begyndte allerede at falde til Jorden, hvor de henveiredes for den kolde Luftning, da Amalia var aldeles restitueret, og gik med mig i Bøgelunden for at tage frisk Luft, medens Lise passede den lille Amalia, hvis simple Vugge stedse stod i Lises Stue, da det elskede Barn derimod havde en Anden som var bedre, i Amalias eget Kammer.

Amalia var i en meget sørgmodig Stemning; og det faldende Løv, der ligesom er et Symbol paa Døden, virkede paa en ubehagelig Maade paa hendes for ethvert Indtryk modtagelige Sind, der desuden var dybt bøiet formedelst at hun endnu intet Svar havde faaet fra hendes Fader, enten paa Frøken v. Z's. eller hendes eget Brev, hvori den rene Sandhed af hendes Tilstand var ham skildret; og intet Udtryk, det Anger eller barnlig Kjærlighed kunde fremføre, var forsømt for at bevæge ham til Medynk, og stemme ham for vore Ønsker.

Taus gik den Huldsalige længe ved min Side, aldeles fordybet i sine Tanker. Hun trykkede min Arm med Inderlighed op til sit Hjerte, idet hun med dyb Veemod udbrød:

"Anthon! seer Du hvorledes Naturen langsomt uddøer? Aldrig skulle de Løv som nu falde til Jorden, mere grønnes. De skulle forvandles til Støv, og, selv de som have frydet dem ved deres Friskhed og livlige Farve — skulle ligegyldigen nedtræde dem under Fødderne, og om kort Tid, ikke erindre at de have været til. Naturens Død er et talende Billede paa Forgjængeligheden. Saaledes skulle ogsaa vi henvisne og falde til Jorden. Vandreren skal ligegyldigen gaae vor Gravhøi forbi — og snart skulle vi ikke erindres mere."

"Du glemmer min Elskede!" — udbrød jeg og omfavnede den huldrige Qvinde — "at Træet skal atter klædes med yngere og skjønnere Løv, samt at den Ædles Minde rækker over Tid og Grav. Og hvor ofte har Du ikke med Henrykkelse omtalt det evige Liv, som de Godes rette Hjem, hvor det som kun her var Frøe, der skal vorde den herligste Frugt; hvor Aanderne skulle samles i uadskillelig evig Forening?"

"O, min Anthon!" — gjensvarede Amalia med Taarer og uudsigelig Blidhed i Stemmen — "hvor ofte bliver ikke Skovens Løv, inden det endnu ret er udfoldet, Dalens Lillie, inden den har aabnet sit Bæger og Markens Ax, inden det er modnet afrevet, søndertraadt, afmeiet og kastet i Ilden? En skrækkelig Anelse, den jeg ikke formaaer at neddæmpe, siger mig: at vore Hjerter blive revne fra hinanden; og kan dette vel skee, uden at de maa briste? Jeg havde i Gaar en rædsom Drøm, som vedbliver at staae levende i min Erindring. Jeg drømte at jeg var i Rosenlysthuset i min Faders Have, og flettede en Krands af røde Roser, hvormed jeg vilde omslynge mit Haar idet jeg frydede mig inderligen over nogle yndige Himmeltoner, der fra ubekjendte Instrumenter og Væsener lød mig imøde. Midt blandt disse henrivende Melodier, syntes jeg at gjenkjende Din Stemme. Jeg kaldte paa Dig ved Navn, og Du kom ufortovet til mig. Dit Aasyn straalede i en overjordisk

Glands og Din Stemme var den blideste Harmonie. Du bøiede Dig hen imod mig. Jeg aabnede mine Arme og Du sank til mit Hjerte. "Amalia!" — udbrød Du med et himmelsk Smiil og saae paa mig med Dit sjælfulde Øie — "hvi spilder Du Tiden med at flette Rosenkrandse? veed Du da ikke at det i Dag er vor Bryllupsdag? Følg med mig til Myrthelysthuset, der ville vi flette Din Brudekrands!" — Du rakte mig Din Haand men bævede tilbage, thi Rosenkrandsen som jeg holdt i Haanden var forvandlet til en uhyre stor Buxbomskrands, saadan som de ere man om Vinteren lægger paa Liigkisterne; og de blegrøde Baand, hvormed jeg havde bundet Krandsen, vare kulsorte. Forfærdet reiste jeg mig op, og saae med Skræk: at alle Roserne i Lysthuset vare forvandlede til Tidsler hvorpaa jeg rev Ansigt og Hænder tilblods da jeg ved Din Haand forlod dette mig saa rædselsfulde Sted og ilede mod Myrthelysthuset. Da vi omsider kom til det, kunde vi ikke finde dets Indgang. Vi søgte trindt omkring det, men forgjæves; og forundrede os høiligen derover, da vi tilforn saa ofte havde vederqvæget os i dets yndige Skygge. Omsider rakte Du Din Haand hen og afbrød en Green hvoraf Du flettede en Krands, som Du omvandt med lysegrønne Silkebaand, og satte paa mit Hoved. "Kom nu og lad os ile til Kirken!" — udbrød Du med Henrykkelse — "Hører

Du ikke den herlige Kirkemusik der toner for os?" Jeg hørte nu med Skræk og Forundring at Liigpsalmen: "Gud veed hvor nær mig er min Ende," blev spillet; og midt imellem de klagende, sørgelige Toner kunde jeg høre vor lille Amalias veemodige Graad. Jeg ilede tilbage, for at komme til Barnet, men blev, tilligemed Dig, standset af en Afgrund, som havde aabnet sig for vore Fødder. Jeg gav mig til at græde bitterligen, fordi jeg ikke kunde komme til mit Barn. Da raabte en meget haard Stemme: "Daare! hvad skal Du hos den Bastard? Følg mig: jeg skal styre Din Skjebne! I det samme rev en høi Skikkelse min Haand fra Dig og slæbte mig bort med sig. Du ilede efter os, og vilde rive mig fra ham. Med Løve, styrke kastede han Dig til Jorden, saa at Du slog Dit Bryst tilblods i Faldet. Af Forfærdelse over at see Dig blødt holdt jeg begge mine Hænder for Øinene, og opdagede nu: at Myrthekrandsen, som Du havde sat paa mit Hoved, var forvandlet til en Tornekrone der forvoldte mig megen Smerte. Den høie Skikkelse, i hvem jeg nu tydeligen gjenkjendte min Fader, rev Tornekronen af og satte en Krone af smeddet Jern paa mit Hoved. Da begyndte min Hals, formedelst den uhyre Vægt, at bøie sig. Det var som om en Klippe hvilede paa mit Hoved, og jeg sank med et Angstskrig i Jorden, som lukkede sig over mig; og ned i min rædselsfulde Grav lød Dit og vort

Barns Klageskriig. Jeg vaagnede op i det samme. Kolde Sveddraaber stode paa min Pande. Aldrig forglemmer jeg, oplevede jeg end et Menneskes høieste Alder, denne forfærdelige, rædselssvangre Drøm. Jeg havde virkeligen udstødt tvende stærke Skriig. Lise var derfor ilet til mig, og da jeg vaagnede, stod hun foran mit Leie."

"Det var da jeg om Eftermiddagen havde lagt mig paa Sengen, at jeg havde denne Drøm. Da jeg vaagnede, slog Klokken Tre; det samme maa den vel nu være." — Hun tog sit Uhr op; Viseren stod paa Tre. Hun betragtede Uhret med dyb Vemod, derpaa udbrød hun høitideligen:

"Min elskede Ven! Dette lille Guldur har tilhørt min Moder. Du har ofte roest dets Skjønhed og udmærkede Gang. Det har i fem Aar hvilet paa mit Hjerte. Modtag det af Din Amalias Hænder! Hæng det paa Dit Bryst og lad det, naar mine Been for længe siden ere hensmuldrede, minde Dig om mig og denne Time!" — Hun rakte Uhret henimod mig, men — var det ikke et særdeles mærkeligt Tilfælde? just som jeg vilde modtage det af hendes elskede Haand, sprang Fjederen i det med et saa stærk Knald, at jeg af Forundring lod min Haand synke og Amalia beholdt Uhret.

"Forbarmende Gud!" — raabte hun og bævede tilbage — "Fjederen sprang! Dets Løb er standset.

Snart er ogsaa mit Livs Uhr udrundet! Anthon! hvilket rædsomt Varsel!"

De sidste Ord vare endnu ikke hendøde paa hendes Læber da en høi mager Skikkelse, ledsaget af Skovfogden, med langsomme Skridt nærmede sig til os.

Amalia blev betagen af den rædsomste Sjæleangst og raabte med den yderste Forfærdelse, medens hun holdt begge Hænderne for Ansigtet: "Anthon! Anthon! red mig, frels mig! Der kommer Skikkelsen fra min Drøm. O, Gud! hvor skal jeg skjule mig?!"

"Rolig min Elskede!" — bad jeg rystende af Skræk ved dette uventede Syn. "Fat Dig! Det er formodentligen Din Fader."

"Og Du hendes Forfører!" — tordnede den Frygtelige, som stod lige ved os — "Gaae at jeg ikke i min billige Vrede igjennemborer Dit sorte Hjerte!"

"Gaae min Anthon!" — bad Amalia idet hun vreed sine Hænder og krympede sig for Faderens Fødder."

Uden at oppebie om jeg gik eller blev, løftede Greven sin Datter op og førte hende, uden at tale et Ord mod Skovfogedhuset.

Jeg ilede i en Fraſtand efter. Jeg vilde være nærværende om den saa høilig forurettede Fader skuld-

mishandle Datteren. Med mit Liv vilde jeg da forsvare hende, og Veien til hendes Bryst skulde kun gaae igjennem mit Hjerte. Hvad jeg i dette tordensvangre Minut følte, kan ingen Tunge udtale; og midt i min Fortvivlelse, kunde jeg ikke faa den frygtelige Drøm af mine Tanker.

Efter en Times Forløb blev jeg, ved Hans, kaldet ind til Greven. Ingen Synder, som føres for den strængeste Domstol, kan være i en skrækkeligere Stemning end jeg var da jeg traadte ind i Stuen. Greven stod som den hævnende Guddom for mig, og Vreden lynede fra hans dybt indfaldne Øine mig imøde. Paa Bordet laae tvende Pistoler; og der var foruden ham og mig, Ingen i Stuen.

"Nedrige Forfører!" — udbrød han tænderskjærende med kold Foragt, idet han rakte mig den ene Pistol — "Du har bragt Skjændsel over mit Hoved. For Din Brødes Skyld, skulle disse graa Haar med Vanære bringes til Graven. Om jeg, uden at give Dig Leilighed til at forsvare Dig, igjennemborede Dit sorte Hjerte: da skeete Dig Din Ret. Men jeg er Adelsmand og Ridder. Du skal ikke døe værgeløs. Tag denne Pistol og følg mig! Fal-

der Du, da falder Du paa Dine egne Gjerninger. Falder jeg, da er her Reisepenge!" Han kastede en tung Pung fuld af Guldpenge for mine Fødder.

Jeg tog Pungen op og lagde den paa Bordet ved den anden Pistol. Mit Liv syntes i dette Øieblik, da Amalia upaatvivlelig var tabt for mig, at være mig til en Byrde. Uden at betænke mig udbrød jeg derfor med Rolighed, idet jeg afslog at modtage Pistolen:

"Herr Greve! De behandler mig grusomt; thi De kalder det Niddingsdaad, som ene er Virkningen af en reen og uskyldig Kjærlighed. Dog naar jeg sætter mig i Deres Sted, vilde jeg muligen handle og dømme ligesom De. Jeg maatte aldrig have elsket Amalia, naar jeg kunde affyre en Pistol mod hendes Faders Hjerte; og Livet uden hende, er mig piinligere end den marterfuldeste Død. Jeg erkjender Dem villigen for min Dommer, og læser tydeligen i Deres Aasyn: at De allerede har afgjort min Skjebne. Velan! her er mit Bryst! Følg mig udenfor, og lad saa deres Kugle igjennembore dette sønderknuste Hjerte!"

"Du skal døe med Vaaben i Hænderne!" — raabte Greven rasende — "Du har gjort mig æreløs; vil Du ogsaa gjøre mig til Snigmorder?"

"Aldrig! aldrig!" — raabte jeg med Heftighed — "Forbandet være min Haand, gid den raadne af

min Arm, om jeg nogensinde løfter den imod den Mand, som gav Amalia Livet! Kom, og tryk Pistolen af imod mit Bryst! Jeg skal modtage Døden af Deres Haand som en Velgjerning."

"Vel, hader jeg Dig indtil Døden!" — sagde Greven med Heftighed — "men dræbe Dig paa denne Maade, vil jeg ikke! Ved min ved Dig bortrøvede Ære sværger jeg: at Du skal duellere med mig! Lodkastning skal afgjøre, hvilken af os der skal skyde først." — Han fremtog sin Tegnebog, hvoraf han afrev tvende Blade og skrev "Først" paa det Ene og "Sidst" paa det Andet. Derpaa rullede han dem sammen, kastede dem i sin Hat og bad mig, iblinde, at tage det ene af Bladene.

Uvilkaarligen greb jeg, med bortvendt Ansigt, i Hatten og tog det ene Papir. Jeg rullede det op, og "S i d s t" stod paa det. "Jeg takker Dig Gud!" — raabte jeg og holdt Papiret høit i Veiret — "Jeg skal ikke dræbe noget Menneske: jeg skal kun døe! thi, ikke sandt Herr Greve! De forstaaer at træffe? Kom nu. Jeg er rede!"

"Besynderlige Yngling!" — udbrød Greven med en Art Godmodighed — "Du søger Døden! Ja," — raabte han derpaa saa Vindverne rystede — "Du maa døe! Du s k a l døe! Kun ved at udgyde Dit Blod,

kan jeg faa min tabte Ære tilbage. Tag Pistolen og følg mig! Skyder jeg feil: da sæt Din Kugle lige ind i dette blødende Hjerte. Kom!"

Jeg tog Pistolen og fulgte den rasende Gamle, fast besluttet, om han ikke traf mig, at skyde den af i Luften.

Døren blev hurtigen og med Magt revet op. Amalia, fulgt af Hans og Lise, styrtede ind i Stuen og standsede Greven og mig, ligesom vi vilde gaae ud af den.

"Fader! Anthon!" — raabte Amalia ligesom i Vildelse — "Forbarmelse med mig Svage! thi hvilken af Eder der falder, drager mig med sig i Graven! Fader! Dersom Din Hevn fordrer et Offer, da lad det være mig: thi jeg føler at Dødens Orm allerede gnaver paa mit Hjerte! Anthon!" — vedblev hun og vendte sig aldeles mod mig — "er det muligt at Du kan ville udgyde min Faders Blod? Dersom Du kan det: da har Du aldrig elsket mig!"

"Amalia!" — raabte jeg med vild Lidenskab og trykkede hende med Kraft til mit Hjerte — "jeg har elsket Dig! Jeg elsker Dig indtil Døden. Med mit Blod vil jeg besegle denne hellige Kjærlighed! men aldrig skal jeg saalænge jeg aander, løfte Haand imod Din Fader, langt mindre udgyde en eneste Draabe af hans Blod. Lev vel! og tak for al Din Kjær-

lighed! Jeg gaaer min sidste Gang paa Jorden! Hisset, Hisset, skulle vi atter samles, for aldrig mere at adskilles!"

"Hvordan" — skreeg Greven aldeles ude af sig selv og forsøgte at rive Amalia fra mig — "Du vilde altsaa dog gjøre mig til Din Morder? Kom, følg mig!"

"Jeg slipper ham ikke" — raabte Amalia idet Taarerne strømmede fra hendes Øine og hun omslyngede mig med hendes Armes hele Kraft. — "Han er mit Barns Fader! Hans Blod rinder i dets Aarer! Fader! Forbarmelse! Jeg vil opfylde Din grusomme Fordring: jeg vil fraside mig ham! Jeg vil lade Dig raade over min Haand; men jeg slipper ikke min Elsker af mine favnende Arme; ingen Kraft skal rive ham fra mit Hjerte, før Du lover mig: at lade denne skrækkelige Duel fare, samt, at hans Liv skal være Dig en Helligdom, ligesom Dit er ham. Tilsværg mig det ved min Moders Aske! Fader! hør min Bøn, før Fortvivlelsen knuser mit Hjerte!"

"Unge Menneske!" — udbrød Greven med en Blanding af Godmodighed og Kulde — "Du er ædlere og bedre end jeg havde formodet. Drag herfra i Fred, og kom i Morgen til mig paa Herregaarden ******. Du synes at fortjene en bedre Skjebne. Jeg vil sørge for Din Lykke!"

"Lykke!" — raabte jeg med bristende Hjerte, idet Amalia løsrev sig af mine Arme — "Der er ingen Lykke for mig uden Døden."

"Jeg takker Dig Fader!" — udbrød Amalia, med næsten døende Stemme. — "Du er mild og naadig. I min Dødsstund skal jeg takke Dig. Lev vel Anthon! Vi sees aldrig mere her paa Jorden!"

Greven løftede Amalia op og førte hende ud af Døren.

Jeg stod som en Marmorstøtte og saae efter den Ulykkelige. Mine Øine havde ingen Taarer. Det var, som om jeg var aldeles tilintetgjort. Hans Kom og ruskede i mig, for at vække min Besindelse. Lise tog min Datter, og lagde hende paa mine Arme. Barnets Graad vakte mig af min skrækkelige Dvale. Jeg trykkede den ulykkelige Spæde til mit Hjerte. Min Fortvivlelse opløste sig i Graad. Jeg lagde omsider den Lille i Vuggen og mine Taarer faldt ned paa hendes smaae Hænder.

"Gud velsigne Dem, gaae nu Hr. H.!" — udbrød Lise med Taarer i hendes venlige Øine — "thi jeg hører nu at Greven er inde i Kammeret med den stakkels Comtesse. Hans! følg Du med ham, og forlad ham ikke før han er hjemme. Vær De nu kjønt rolig!" — vedblev hun og tog mig hjertelig i Haanden — "Comtessen maae jo blive her for

det Første. Greven logerer jo paa ******. De kan da nok faae hende itale. Gud velsigne Dem, gaae nu. Jeg skjælver og bæver over mit hele Legeme, naar jeg tænker paa hvor nær De var Døden! Lev vel til vi sees! Gud velsigne og bevare Dem!"

Hans tog mig om Livet og førte mig lempeligen ud af Døren. Fortvivlet stirrede jeg mod Skyerne og raabte:

"Det er forbi."

Efter en skrækkelig uden ringeste Søvn tilbragt Nat, stod jeg ved Solens Opgang ud af Sengen og ilede til Skovhuset. Jeg traf den gode Lise svømmende i Taarer. Saavel Amalia som min Datter, vare borte. En lukt Vogn, var i Mørkningen kommet for Døren. En Kone og en ung Pige sadde i den. Til denne Kone overgav Greven selv Barnet; og Amalias Fortvivlelse og Bønner, om at beholde det, vare frugtesløs. Dog havde Lise med Glæde opdaget, at Konen havde Die. Hun havde ogsaa talt til hende, men de Svar som hun fik vare tydske og altsaa for hende uforstaaelige. Konen var belavet paa Alt hvad Barnet kunde behøve paa en lang Reise; og det blev indsvøbt i en kostbar Fokvarks Kaabe.

Amalias Fortvivlelsesskriig, løb efter Vognen da den rullede bort. Greven selv, syntes bevæget og tiltalte sin Datter med megen Mildhed; men da de Begge talte Tydsk, havde Lise intet forstaaet af deres Samtale.

Noget efter at Konen var kjørt bort med Barnet, havde Amalia pyntet sig og hængt et stort sort Slør over hendes af Graad ophovnede Ansigt; og medens Greven et Øjeblik var fraværende havde hun sagt:

"Sig til min ulykkelige Anthon: at han kan være fuldkommen rolig for sin Datters Skjebne, omendskjønt jeg ikke selv kjender den. Jeg vil tilskrive ham et Par Linier, pas paa naar...." Idet samme kom Greven; og da Lise havde hjulpet Comtessen med hvad hun skulde, maatte hun forlade Værelset. Da det var næsten mørkt, kom der en holsteensk Vogn for Døren; og det var neppe at den ulykkelige Amalia fik Tilladelse til at tage Afsked med Hans og Lise, saadan havde Greven ilet med Afreisen. Idet Amalia, ved Grevens Hjelp, steeg op i Vognen, havde hun ladet et Stykke Papiir falde, som Lise hemmeligen tog op. Jeg rev det fra den tro Sjæl, som grædende overrakte mig det, og læste:

"Hvad Livet adskiller: skal Døden forene. Dette "er min Trøst idet jeg bliver revet fra Dit tro "Hjerte for at slaaes til Alteret og blive smedet i

"Jernlænker, hvis Vægt vil nedtynge mig i Jorden. "Man kan berøve mig Alt, kun ikke min Kjærlighed "til Dig. Den skal jeg medtage i Evigheden. Au- "thon! hør min sidste Bøn! Er det Dig muligt, "da glem mig! og nyd Dit Livs Vaar og Sommer "i en ædel elsket Mages Favn, som er lykkeligere "end jeg, men som dog eier mit Hjerte! Snart dæk- "ker Jorden mine navnløse Lidelser og da...."

Mere var der ikke skrevet. Det var neppe at jeg kunde læse de sidste Linier, thi de vare næsten udslættede af Amalias Taarer. O, Gud! mon nogen- sinde en Yngling paa min Alder, har igjennemgaaet slige sjælerystende Lidelser? og maa man ikke undres over, at mit Hjerte ikke brast i sin uendelige Smerte?

"Men" — udbrød Hans efter at han nogen Tid havde staaet og betænkt sig — "det var dog ikke ret af den gamle Comtesse at fortælle saadan en Bjørn af en Fader, hvor den unge Comtesse var skjult. Veed De hvad Hr. H.! vil De lyde mit Raad, saa skal De slet ikke tage til ****** til Greven, som han bad Dem om. Jeg troer saa ikke, at han har noget Godt i Sinde med Dem."

"Jo, jo," — raabte jeg næsten i Vildelse og Haabet om at faae Amalia at see, var det endog blot et Glimt af hende, skjød sig med Vælde op i mit Hjerte — "jeg vil, jeg skal, jeg maa tale

med ham. Hvad agter jeg mit Liv, da jeg har mistet Amalia? Maaskee at jeg enten faaer den Tilbedte at see, eller erfarer hendes Skjebne. Meget kan ved denne Sammenkomst være at vinde, Intet at tabe. Lev vel! og bed Gud om, at give mig Styrke og Kraft til at bære og lide!"

Jeg ilede hurtigen ud af Døren og svang mig paa Hesten, som jeg i fuld Trav lod løbe mod Herregaarden ******, hvor jeg formodede at Amalia var indsluttet; og jeg forglemte over den evigelskede Moder, næsten gandske at tænke paa min bortførte spæde Datter.

Med et qvalomspændt, fortvivlet Hjerte traadte jeg ind for Grev *****. Han stod op fra Divanen, hvor han sad og hilsede mig med Høflighed; ja jeg kunde næsten sige: Venlighed. Han var, som forrige Dag, klædt i Sort; men en Stjerne, og tvende Ordener, funklede paa hans Bryst; og paa hans Ansigt, syntes en høi Grad af Værdighed at hvile. I hans indfaldne sorte Øine var en mild Lue, som vidnede om et ædelt Hjerte; og jeg opdagede, at Amalia, i sit skjønne udtryksfulde Ansigt, havde flere af hans Ærefrygt indgydende Træk. Han maatte vist, i sine yngre Aar, have været en yderst indtagende

Mand. Det var som om en dyb Kummer havde gjort ham gammel før Tiden, thi endskjøndt hans rige lokkede Haar næsten var gandske hvidt, saae han neppe ud til at være halvtredsindstyve Aar.

"Kom nærmere Hr. H.!" — bad han, da jeg, efter at have hilset ham med et let Buk, blev staaende ved Døren — "Jeg har miskjendt Dem. Deres Adfærd og uforfærdede Mod, den Fortvivlelse hvormed De søgte Døden, har overtydet mig om: at De er en Yngling som har Hjertet paa det rette Sted, endskjøndt det, ihenseende til min Datter, har ført Dem paa en farlig Afvei; thi De har gandske forglemt hendes Stand, samt at hun har en Fader. Min Svigerinde, som jeg overanvordede dette mit eneste Barn, har ikke bevogtet hende med den Omhu som hun skyldte sin afdøde Søsters Minde og min Ære; og, som jeg, med den skrækkeligste Forundring, erfarer: selv tilraadet den Uerfarne, at kaste sig i Deres Arme. De rædselsfulde Følger som dette ulykkelige Skridt har havt, kan ikke tilintetgjøres. Dog vil Deres Fornuft sige Dem: at De aldrig kan blive min Svigerson. Hvad der kan reddes, vil jeg redde: min Families Ære. Min Datter har, som De selv hørte, erklæret at hun vil lyde mine Befalinger. Hun giver Dem, ved mig, Deres Troskabs Løfte tilbage, og, ønsker De det, da vil hun

gjøre det skriftligen: thi her paa Jorden seer De hende aldrig mere!"

Fortvivlelsen gjorde mig maalløs. Det var mig umuligt at svare et Ord.

"De er et Menneske med Hoved og Hjerte." — vedblev Greven — "De skal Intet mangle. Vælg Dem selv hvad Vei De vil betræde. De bedste Anbefalinger og ti tusinde Specier, den Summa som min Datter, om hun havde døet, vilde efterladt Dem, staaer til Deres Disposition. Det vilde smerte mig om den Yngling som min Datter har havt saa megen Svaghed for, nogensinde skulde komme til at lide Nød. Tag dette Papiir! og saasnart De enten er som myndig eller kan blive det under en Curator, skal Pengene i ********** blive Dem udbetalte."

Denne skjøndt ædelmodige, dog udelicate Behandling af Greven, opbragte mig. "Nei! nei!" raabte jeg med Harme, og skjød Obligationen fra mig — "De har gjort mig saa ulykkelig som et Menneske paa Jorden kan blive. De har berøvet mig alt Livets Held, Alt hvad der bandt mig til den øvrige Skabning: Deres Datter. Troer De, at Noget i Verden kan erstatte mig dette ubodelige Tab? Behold Deres Penge, og modtag den Forsikring: at jeg vilde holde mig for det meest foragtelige af alle Mennesker, om jeg modtog dette Til-

bud. Jeg vil ikke hendrage den lange Tid som jeg endnu kan have tilbage, i en forgyldt Skjændsel!"

"De er brav!" — sagde Greven og trykkede min Haand — "dog det maatte De ogsaa være, ellers kunde Amalia ikke have elsket Dem. Af en saa ædel Yngling kan man forvente ethvert Offer, naar det gjælder en heel Families Ære og Lykke. Lov mig helligen: at De aldrig vil forsøge at faa Amalia at see, aldrig at skrive hende til — og at De, som er Amalias inderligste Ønske, snart vil ægte en Pige af Deres Stand. Deres daarlige Kjærlighed, vil da Tiden tilintetgjøre — og De skal atter vorde lykkelig. Til Gjengjeld lover jeg Dem: at antage Deres Datter som mit Barn, og at lade hende lyse i Kuld og Kjøn. Hele Verden vil da antage hende for min Datter og Amalias Halvsøster, og hun skal i Tiden være min Arving. Lov mig dette høitideligen, og jeg vil troe Dem paa Deres Ord. De grundfæster da Amalias Lykke og har min hele Agtelse. Lover De mig det?"

"Jeg sværger det! — raabte jeg med bristende Hjerte og gav Greven min Haand.

"Jeg har ikke taget Feil af Dem!" — udbrød han med Inderlighed og trykkede mig til sit Bryst. "Lev vel! De skal høre fra mig!"

Han tørrede en fremvældende Taare af sit Øie, og ilede ind i Sideværelset.

Jeg styrtede som en Vanvittig, ud af Døren, ned af Trappen og op paa Hesten. Hvordan jeg kom hjem, veed jeg ikke; og endnu i dette Øieblik undrer det mig, at jeg ikke mistede Forstanden. To Dage derefter reiste Greven. Jeg saae aldrig enten Amalia eller min Datter mere.

Uden Ven eller en eneste Fortrolig, for hvem jeg kunde udøse min sjælemartrende Kummer, hensvandt min Tid i navnløs Elendighed, som endog havde en skadelig Indflydelse paa min Sundhed og bragte mig nær Graven. Omsider seirede min Ungdom, og jeg blev, imod alle mine Kjæres Formodning, atter frisk, og overtog mine længe forsømte Forretninger.

Den første Tidende som mødte mig ved min Opkomst var: Comtesse v. Z's. Død. Jeg offrede denne min Amalias anden Moders Minde utallige Taarer, og maatte beklage: at enhver Kilde til at erholde nogen Efterretning om den Uforglemmelige og min Datter, var aldeles standset.

Endnu før min Helbredelse var der indløben et Brev fra Bankør *** i **********, som tilmeldte mig: at en betydelig Summa Penge var indløben mig til Udbetaling. Min Fader, som med-

bragte Atteſter om min Sygdomstilſtand, modtog Beløbet uden, al Efterſpørgelſe uagtet, at faa at vide hvorfra disſe Penge kom; og i de ſenere Aar, modtog jeg ofte større og lignende Summer mod min Qvittering.

Min Delicatesſe krympede ſig i Begyndelſen ved at modtage disſe betydelige Remisſer, men de bleve mig endog paanødte; og jeg maatte, naturligviis, formode hvo der var Affenderen. Imidlertid, kom aldrig nogen Yttring desangaaende over mine Læber; thi en dunkel Anelſe, ſom endog var mig en ſmertelig Vished, ſagde mig: at den ulykkelige Gjenſtand for min evige Kjærlighed, nu tilhørte en Anden. Jeg nævnede derfor aldrig hendes elſkede Navn uden i Eenrum; o, men det ſtod med uudſlættelige Træk præget i mit Hjerte.

Jeg var endnu meget ung, da jeg blev anſat i kongelig Tjeneſte. Tiden havde vel ikke tilintetgjort den Tilbedtes Minde, men dog noget mildnet hendes Savn, da jeg, den Eed tro ſom jeg havde tilſvoret hendes Fader, og ifølge hendes eget Ønſke, traadte i Ægteſkab med min nuværende Kone. Fire blomſtrende Børn gjøre Fordring paa min faderlige Ømhed, og eie den uindſkrænket. De ere mit Livs Glæde og min Fremtids Haab; for Deres Skyld lever og aander jeg kun; og deres Moder er min

trofaste Veninde, som med Blidhed leder mig igjennem Livets ofte tornefulde Veie.

At beskrive hvordan det er gaaet mig i flere Aar, fra det Tidspunkt Amalia blev mig berøvet, vilde være overflødigt; thi naar jeg undtager min vedvarende Sorg — o, som jeg maatte dølge for Alle — var mit Liv kun det sædvanlige Hverdagsliv, som jeg forkortede ved at skrive tvende Bøger der ikke bleve modtagne uden Bifald; og som, da de omhandlede det Fag hvori jeg var ansat, maaskee bidroge til at jeg blev forflyttet og fik et bedre og større Levebrød.

Jeg kommer nu til en Begivenhed som det aldrig vil blive mig muligt at opklare, endskjøndt den har rystet mig til Sjælens Inderste, og som jeg egentligen borde fortie. Det vil derfor ikke forundre mig om man drager Sandheden af den i Tvivl; thi der gives Øieblikke hvori jeg selv antager det Hele, som jeg nu vil fortælle, for et Phantasiespil — og dog: jeg torde, for hvilken Ret det skulde være, aflægge mit edelige Vidnesbyrd paa at det er den rene upyntede Sandhed. Gives der ikke mange hemmelige, dunkle og underfulde Kræfter i Naturen? og have ikke endog udmærkede Lærde, antaget: at Aandernes

Aabenbaring er mulig? og at de kunde vise dem for de Personer som de i Livet have elsket — og som vedvarende elske dem enten i den Tanke at de endnu ere levende, eller ogsaa begræde deres alt fortidlige Bortgang, og ønske Gjensynet af dem med en Længsel der strømmer lige fra Sjælen og, om jeg maa udtrykke mig saaledes, er blevet dens eneste Attraa og sande Natur.

Jeg havde i ti Aar, ikke hørt det ringeste enten fra Amalia eller min Datter. Om de levede? hvor de opholdt dem? vidste jeg aldeles ikke. Af en Reisende havde jeg erfaret, at Grèven havde solgt sine Eiendomme i det ****ske Hertugdømme og var, med sin hele Familie, reist, som Nogle meente, til Engelland. Andre troede, til Sydtydskland; og atter Andre, vilde med Vished vide: at han havde kjøbt en Dal i det yndige Schweitz, hvor han vedvarende vilde forblive. Om Amalia var gift? om hun endnu mindede mig med Kjærlighed? om min Datter vidste hvo der var hendes Fader? dette vare Spørgsmaale som jeg uafladeligen gjorde mig selv; og det var ikke sjeldent at mit hele Væsen, især naar jeg var ene, blev betaget af en saa uudsigelig vemodig Længsel efter de Hulde, at Taarerne strømmede fra mine Øine, og jeg høit og tydeligen udtalte det elskede Navn som stedse gjentonede i min Sjæl. — Ofte stod jeg forventningsfuld og lyttede, som om det var muligt at en Stemme fra det Fjerne kunde svare mig.

Som jeg en Aften, lidet før Solens Nedgang, i en usædvanlig vemodig Stemning gik i den deilige Bøgeskov ved *********e og høit udtalte det dyrebare Navn, begyndte Bladene i den unge Bøg, under hvis Grene jeg stod, i det aldeles stille Veir, at bevæge dem. Himmelske Toner, o, som fra Amalias Harpe, lød i deres milde Susen; og med en Forundring som er ubeskrivelig hørte jeg, at det var Melodien til Amalias Romance: "Ei Amor ændser Byrd og Rang," som for Alle, mig undtagen var ubekjendt, der gjenlød for mit lyttende Øre. Fra de yderste Grene, syntes især Tonerne at komme. En sneehvid Due fløi ned af Træet og flagrede imod mit Bryst, ligesom paa hiin mig uforglemmelige Morgen i Kirken. Jeg vilde gribe den og trykke den til mit Hjerte, men den forsvandt som en Skygge imellem mine Hænder. Harpetonerne, som vedvarende havde gjenlydet, tabte sig i sørgelige hendøende Melodier; som tilsidst aldeles forstummede. Solens sidste Straale sank ned i Havets speilklare Flade. Det blev atter stille i Bladene. Et dunkelt Mørke omgav mig. Fortvivlet kastede jeg mig paa Jorden, vred mine Hænder og raabte: "Amalia er død!"

Fire Uger derefter modtog jeg med Posten, følgende Brev. Her er det. Det har nu i sex Aar hvilet paa mit Hjerte, og det skal følge mig i Graven.

Den 10de August 1821.

"Min evig elskede Anthon!

"Du er frisk og vel. Sundhedens Roser blom-
"stre paa Dine fagre Kinder; og Du er ikke aldeles ulyk-
"kelig. Dette veed jeg af Bankør *** og det er
„den eneste Glæde jeg har paa mit smertefulde Sy-
"geleie, hvoraf jeg aldrig mere skal opstaae; og jeg be-
"nytter den sidste Legems- og Aandskraft som jeg endnu
"har tilbage, for at tilskrive Dig disse Linier. Jeg
"bryder ingen Eed ved at gjøre det: thi min Ge-
"mal, har i to Aar slumret i Graven, og min Fa-
"der har, for at mildne min langsomme Oplysning,
"og lindre de Qvaler som nu i ti Aar have om-
"spændt mit Hjerte, selv givet mig Tilladelse til at
"sige Dig mit sidste Levvel, og at underholde mig
"med Dig i de faa Timer jeg endnu har tilbage her
"paa Jorden. Anthon! dersom alle Ting vare som
"for ti Aar siden, da ville min Fader selv lægge min
"Haand i Din; thi endnu i Dag, har han bitter-
"ligen bebreidet sig: at han rev vore tro Hjerter fra
"hinanden. Men nu er det for sildigen. Du til-
"hører Din ægteviede Hustro, og jeg Døden. Li-
"vets Nydelser vinke Dig; mig vinker Dødens En-
"gel idet han peger paa min aabne Grav; og jeg
"skal nedstige i den uden at have seet Dit elskovs-
"fulde Øie, uden at have trykket Din Haand til
"mit bristende Hjerte.

"Anthon! Du maa ikke fortvivle fordi jeg hen-
"tæret og vissen forlader det Liv, hvori Du endnu
"lever og blomstrer i Ungdommens Kraft og Fylde;
"— o, gid jeg kunde sige: som den lykkeligste af Dit
"Fødelands Sønner, som den misundelsesværdigste
"Mand og Fader! Jeg kunde ikke bære Dit Savn.
"Min virkelig ædle Gemals Ømhed, kunde ikke
"vinde mit Hjerte. Min Kulde, som jeg ikke
"kunde undertvinge, jog ham i Døden. Han
"gik i Krigen, og en Kugle endte paa Valplad-
"sen hans daadfulde Liv. Maa jeg da ikke be-
"breide mig hans Død, og ansee mig som hans Mor-
"derske? Har min Tilværelse, ikke forbittret min
"ædle Faders Liv og bragt navnløs Elendighed over
"Dine Dage? O, Du min Sjæls Tilbedte! er det
"ikke skrækkeligt for mig, at have forbittret deres Dage
"som jeg skyldte den høieste Ømhed? og at have gjort
"Dig som jeg elsker høiere end mit eget Liv, ulykkelig?

"Een Fryd har den Algode forbeholdt mig,
"midt i mine Lidelser. Det er Din og min Dat-
"ter, som, under Navn af min Søster, er fremblom-
"stret ved mit Hjerte. Hun er et huldrigt Barn,
"og min Faders Kjærlighed for hende er uden Grændser.

"Min dyrebare Anthon! hver Gang jeg seer
"paa dette elskværdige Væsen, staaer Du levende for
"min Sjæls Øie; thi endskjøndt man siger at hun
"skal ligne mig, har hun dog Dine venlige himmel-

"blaa Øine, og Dit søde Smiil er leiret om hendes "indtagende lille Mund; ligesom hun har Dit rige, "mørke, lokkede, Haar.

"Jeg maa afbryde; thi jeg kan ikke mere taale "at sidde opreist i Sengen."

Den 11te August.

"Jeg har aabenbaret vort elskede Barn, at Du "er hendes Fader. Hun svømmede i Taarer og be- "klagede at hun ikke kjendte Dig, ikke kunde trykke "Din faderlige Haand til sine Læber. Det lille "Uhr som Du saameget yndede, hvis Fjeder sprang "i hiint uheldsvangre Øieblik da jeg vilde give Dig "det, har hun modtaget af min døende Haand og "lovet mig stedse at bære det — for at levere Dig "det fra mig, om hun nogensinde skulde være saa lyk- "kelig at træffe Dig; i hvilken Henseende hun og- "saa, naar hun raader sig selv, vil reise til Dit "Fødeland. Du vil da paa dette lille Minde fra "Din Amalia, gjenkjende Din Datter. Men, er "det ikke skrækkeligt? min Fader har allerede bestemt "hende for en ung sextenaarig Baron af en rig og "adelig Slægt; og for at ingen af de unge Men- "nesker skal træde i mit ulykkelige Fodspoer, er denne "Bestemmelse dem forkyndet. Min Fader troer "derved at vedligeholde sin Stamme, da mit Ægte- "skab har været barnløs. Himlen lægge sin Velsig-

"nelse til denne Forbindelse, som jeg aldrig skal see "fuldbyrdet, og bevare det elskede Barn fra den skræk- "kelige Skjebne, der i en Alder af syv og tyve Aar "styrter mig i Graven!"

Den 14de August.

"Anthon! mit Livs Lampe er næsten udslukt, "og det er neppe at jeg kan føre Pennen. Dog skal "de sidste Øieblikke jeg har tilbage, være Dig helli- "get; og Dit elskede Navn skal svæve paa mine Læ- "ber idet min Aand forlader sin brøstfældige Bolig "og svinger sig didhen, hvor vi nadskilligen blive "forenede: for det evige Livs lysende Throne, hvor "Døden har mistet sin Braad og ingen Magt for- "maaer at adskille hvad Algodhed selv forenede.

"Jeg maa atter afbryde. I Morgen haaber "jeg at have Kræfter til at skrive mere."

Den 15de August.

"Jeg har adsporgt Lægen. Han maatte sige "mig Sandheden. Kun tre Dage endnu skal denne util- "fredsstillede Længsel, denne almægtige Kjærlighed, "som Du antændte i mit Hjerte, vedblive at brænde. "Naar de ere henrundne, da ere dets Slag standsede; "og jeg skal medføre alle mine Følelser for Dig, til "Evigheden. Jeg er saa lykkelig at være forsonet "med min Gud. Alle de som omgive mig, elske

"mig inderligen; og min nær forestaaende Opløsning,
"fremkalder uophørligen Taarer i Deres Øine. Kun
„et Savn har jeg i min Dødsstund. Det er Dit
"sidste Farvel som jeg savner. Ja, misundelsesværdig
"vilde min Dødsstund være, naar jeg kunde trykke
"Din kjærlige Haand til mit Hjerte idet det brast,
"naar jeg vidste at Du skulde lukke mine Øine.

"Amalia viger intet Øieblik fra min Side.
"O, jeg vilde saa gjærne udraabe til hele Verden:
"jeg er hendes Moder! under mit Hjerte
"har hun hvilet! men jeg tør ikke, og det søde
"Barn har lovet mig: for ethvert Menneske, endog
"for hendes tilkommende Gemal, at fortie denne
"vigtige Hemmelighed. Anthon! Jeg maa stedse
"have den uskyldige Engel ved min Seng, for
"ret at kunde overlade mig til Tanken om Dig,
"hendes velsignede Fader, for at gjenkjende Dig
"i hendes himmelske Smiil og Øie. O, hvor ofte
"smiler hun ikke igjennem Taaren for at jeg ikke
"skal see at hun græder. God Nat min Sjæls El-
"sker! I Morgen mere."

Den 16de August.

"Anthon! min Elsker! min Brudgom og Æg-
"temage for Gud! Jeg kan neppe mere skrive.
"Det bliver saa dunkelt for mine Øine, og det er
"neppe at jeg kan hæve Haanden op fra mit Bryst
"medens jeg skriver. Lev evigt vel! Tak for al

"Din tro Kjærlighed! I den har jeg ene levet, og "aldrig har jeg holdt op at elske Dig. Himlens "rigeste Velsignelser hvile over Dig og alle Dine "Dage. Jeg veed at Din Huustro har født Dig "trende Børn: Himlen velsigne dem og hende. Lev, "og nyd Din Alders skjønne Sommer! og uendelig "Ømhed lønne Dig, fordi Din Kjærlighed i et heelt "Aar skabte mig Himlen paa Jorden! Pennen bli"ver mig saa tung. Mit Legeme er næsten dødt; "men min Aand har endnu Kraft, og til den svin"ger sig ind i Evigheden skal den ene være beskjæfti"get med Dig. Lev vel! Lev evigt vel!

"Det bliver Nat. Dødens Engel vinker. Jeg "kommer! Anthon! Himlen aabner sig — mit Øie "skuer Guds Herlighed. — Kun faa Timer, og jeg har "udstridt. Vi sees igjen! Amalia."

Man forglemme ikke at disse Tildragelser deels bleve fortalte, deels forelæste Grev H's. Familie imod Slutningen af Sommeren 1827 i Overværelse af den unge Enkebaronesse v. B., som havde gjort et saa ubeskriveligt Indtryk paa mig. Grevinden og Comtessen svømmede i Taarer, og jeg bemærkede at Baronessen var særdeles bevæget under hele Fortællingen. Da jeg forelæste Amalias Afskedsbrev: blev denne Bevægelse overordentlig hæftig. Taarestrømme

styrtede fra hendes skjønne Øine; og hun forlod Havestuen, hvor vi vare samlede, endnu før Brevet var udlæst.

"Hun er virkelig altfor følsom!" — udbrød Greven da Baronessen var borte — "Deres Fortælling Hr. H.! har interesseret os Alle; men der bør dog ogsaa være et Maadehold i Udbrudet af de Følelser som man skjænker Andres Lidelser. Den gode Dame har vist henbragt en stor Deel af sin Tid med at læse Romaner, ellers kunde hun ikke...."

"Kan dette Beviis paa hendes bløde Hjerte forundre Dig min Bedste?" — afbrød Grevinden hendes Gemal. — "Du veed jo at hun havde det Uheld, at miste sin Gemal tre Maaneder efter Brylluppet. For at adsprede denne Kummer, reiste hun med os hertil. Nu da dette næsten var lykkedes for os, og især for Ida, som er opdraget med hende, faaer hun Brev at hun maa ile med Afreisen, da hendes gamle Fader ligger for Døden. Du veed selv hvor ubeskrivelig høit hun elsker ham, og at hun er hans Alt paa Jorden. Hun har derfor været i en yderst vemodig Stemning, og i den lader man sig saa let henrive. Dog Herr H!" — vedblev hun og vendte sig til mig — "Lad hendes Fraværelse, ikke afholde Dem fra at fuldende Deres Fortælling. Den har banet sig Vei lige til vore Hjerter, og jeg tør

forsikre: at ingen af os kunne sove, før vi have hørt den til Ende."

"Der er intet mere at tilføie, Deres Naade!" — gjensvarede jeg med et Buk, idet jeg søgte at standse de Taarer som Læsningen af Amalias Brev havde fremkaldet af mine Øine. — "Den Uforglemmelige, hviler i Graven. Min Datters Skjebne, er mig aldeles fremmed; thi Stedets Navn, hvorfra Brevet er skrevet er ikke anført i det. Jeg lever ene i Haabet om at gjenfinde den Tilbedte i Himlen. Først der vil den Lykke som jeg forgjæves søgte paa Jorden, fremblomstre for mig. Først der skal jeg ligeledes gjenfinde min Datter."

Jeg var alt for dybt rystet ved at minde mig mit forsvundne Haab, og de Lidelser som saa ofte vare nærved at knuse mit Hjerte og styrte mig i Graven, til at jeg længere kunde være hvor der var Mennesker. Jeg maatte ud i det Fri. Den kolde Natteluft, skulde afkjøle mit hede Hjerte. Jeg sagde derfor den grevelige Familie Godnat og ilede igjennem Haven ud ved Søen, hvor jeg udstrakte mine Hænder mod den funklende Himmel og raabte med taarekvalt Stemme: "Amalia! Amalia! over hvilken Stjerne svæver Din skjønne Aand? Naar skulle vore Sjæle forenes?"

Det var meget over Midnat, da jeg, igjennem Haven, gik tilbage til mit Værelse. Inden jeg endnu var nær ved Vaaningshuset, svævede en hvid Skikkelse mig imøde. Da den var kommet mig nærmere stod den et Øieblik stille, og, som det lod, ventede paa mig. Min hele Sjæl nærede kun een Tanke, og den svævede over Skyerne lige ind i Guds Evighed; og mit Ønske steeg for den Almægtiges Throne, om at den Elskedes Aand maatte aabenbare sig for mig. Man undre sig derfor ikke over, at dette uventede og pludselige Syn, i den maaneklare Nats Stilhed, rystede mig indtil Sjælen; og at jeg i nogle Minutter troede: at Amalias Aand var nedsvævet fra sin Saligheds Himmel for at opfylde det inderligste Ønske som jeg siden Modtagelsen af hiint sørgelige Brev havde næret. Skikkelsen begyndte atter at nærme sig til mig. Den havde aldeles Amalias ranke Figur og hendes svævende Gang, og den blændende hvide Dragt bidrog meget til at forstærke Illusjonen. Uvilkaarligen aabnede jeg mine Arme og ilede mod den elskede Skikkelse, idet jeg af min Sjæls hele Fylde raabte: "Amalia!"

Skikkelsen sank til mit Hjerte.

"Alforbarmende Gud!" — raabte jeg, og vikkede mig løs af den kjære Forønskedes Arme — "Er det intet Bedrag! Amalia! Du lever!?"

"Din Amalia er død!" — gjensvarede den Elskelige med Amalias søde Stemme — "men jeg lever! jeg er Din Datter! Fader! Din Amalia lever! Hun trykker sig op til Dit Hjerte og beder om Din Velsignelse!"

Behøver jeg vel at sige: at Baronesse v. V. var min og Amalias elskede Datter? at det var hende som jeg holdt i mine Arme? Nu var det mig tydeligt, hvorfor hun havde sat mit Hjerte i saa stærk en Bevægelse. Hun var sin huldе Moders udtrykte Billede; ja, endog Amalias rene Sølvstemme tonede ud af hendes skjønne Læber. Dog hvor kunde jeg formode at træffe min Datter, som jeg troede var mit inde i Schweitz, her hos Grev H.? Desuden: den Færdighed hvormed hun talte mit Fødelands Sprog? Dog, faa Ord opklarede Alt: hun havde lært Sproget af sin Moder, og siden fuldkomnet sig mere i det i Omgang med den elskværdige Familie, hvis Gjæst hun var, medens Grev H. opholdt sig som Diplomatiker ved det.....ske Hof, hvor hendes Bestefader, efter hendes Moders Død, i fem Aar residerede; deels for at fuldende hendes Opdragelse, og deels for at søge den Adspredelse som han dog aldrig fandt, eller nogensinde kunde finde paa Jorden. Og jeg troer desuden med fuldkommen Vished: at det var Naturens Røst som talte i vore Hjerter. Algodhed vilde forunde mig den Lykke, at gjenfinde mit tabte Barn.

Med brændende Taarer takkede jeg ham for denne Naade, medens jeg holdt den Hulde i mine Arme. Vor Henrykkelse, manglede Ord; o, men vi følte Begge hvor overvættes lyksalige vi vare; og jeg tør næsten med Sandhed sige: at dette Øieblik var et af de lykkeligste i mit hele Liv.

Min elskværdige Datter brød omsider Taushe-den, idet hun med den samme Stemme som saa ofte havde sat mit Hjerte i den sødeste Bevægelse spørgte:

"Min dyrebare Fader! Du veed at jeg er Moder; vil Du ikke give Din spæde Datterdat-ter, Din Velsignelse?"

Dette havde jeg, i Henrykkelsen over at have fundet min Datter, aldeles forglemt. "Kom mit elskede Barn!" — udbrød jeg, slyngede mine Arme om hendes slanke Liv og bar hende næsten op af Trappen.

"Hun er opkaldt saavel efter min Moder som Dig, min elskede Fader! Anthoniette Amalia, er hendes Navn. Hendes Fader var jeg saa ulykkelig, ved et Fald med Hesten, at miste endnu før den uskyl-dige Spæde blev født!" — Dette fortalte Amalia mig medens vi gik igjennem den store Sal der førte til hendes Værelser ind i Sovekammeret, hvor den yndige Glut, smilende som en Lysens Engel, laa vaagen i Vuggen og udstrakte sine smaa Arme mod den skjønne Moder.

Amalia tog hende op, og lagde hende paa mine Arme. Jeg var for rørt til at kunde tale. Taus velsignede jeg min Amalias og min Datterdatter. Dette Øieblik lignede i Henrykkelse det, da jeg første Gang lagde min Datter ved hendes huldrige Moders Bryst og næsten var vanvittig af Glæde over at Gud havde skjænket mig hende.

"Fader!" — udbrød Amalia med Taarer i hendes skjønne blaa Øine, da hun havde lagt Barnet i Vuggen, idet hun løste en Kjæde af sin Hals — "modtag af Din Datters Haand, min Moders Uhr, hvis Fjeder i et meget betydningsfuld Øieblik i hendes og Dit Liv, som hun paa sit Dødsleie fortalte mig, brast i hendes Haand. Lad det hvile paa Dit Hjerte! og gjem det til en evig Erindring om min dyrebare uforglemmelige Moder!"

Havde man givet mig et Grevskab — jeg skulde med Ligegyldighed have modtaget Gavebrevet; men dette Uhr? tusinde Erindringer strømmede, ved at see det, ind i mit Hjerte. Mit taarefulde Øie fæstede sig med den dybeste Vemod paa det; og var det muligt? selv i denne Salighedens Stund blev jeg betaget af den dybeste Smerte.

Amalia, som saae det dybe Indtryk Uhret gjorde paa mig, tog det af min Haand, bandt Kjæden om min Hals og lod det glide ned paa mit Bryst.

Morgenrøden blodfarvede allerede Ruderne, og endnu kunde jeg ikke rive mig af min gjenfundne Datters Arme. Vi kunde ikke faae aftalt. Der var saameget at spørge om; saameget at fortælle. Omsider bad Amalia mig at gaae, for at min Nærværelse ikke skulde kaste nogen Skygge paa hendes Caracteer, da hun havde lovet sin døende Moder: evigt at bevare denne dyrebare Hemmelighed; ligesom hun bad mig: at omgaaes hende med megen Forsigtighed, naar Nogen var nærværende. Dog maatte hun love næste Dag at gaae en Spadseretour med mig ganske ene, da hun, den følgende Dag, skulde reise tilbage for at forsøde sin syge Bedstefaders Dødsstund. Desuden fordrede ogsaa Bestyrelsen, saavel af hendes egne som hendes Datters og Bestefaders Eiendomme, hendes hastige personlige Nærværelse i B., hvor Greven i den senere Tid havde opholdt sig.

Jeg sukkede over de grusomme Forhold, som saasnart skulde rive den Gjenfundne af mine Arme; dog trøstede det Løfte mig som jeg modtog af den Hulde: at hun efter sin Bedstefaders Død, hvis eneste Arving hun var, vilde sælge alle sine Eiendomme og bortforvalte hendes Datters Godser, som hun kunde tage i Besiddelse naar hun enten blev gift eller myndig. Derpaa vilde hun reise til hendes Fødeland, hvor hun med mig, min Kone og hendes fire Halvsøskende, kun vilde udgjøre een Familie.

Jeg forlod hende ved Solens Opgang, med et Hjerte fuld af glade Drømme om en lykkelig Fremtid; men mit Haab var en yndig himmelfarvet Sæbeboble, som snart skulde briste for at indvie mit hele Liv til Savn; for at dynge en Sorg over mit Hoved, som jeg vel stundom kan skjule for mine Omgivelser, men som med mit Hjertes sidste Slag først kan ophøre.

Man forlange ingen omstændelig Beskrivelse over min Tilstand, da det sidste Slag af Skjebnen ramte mig; thi blot Tanken om det, kommer mit sønderknuste Hjerte for stærkt til at bløde. Enhver som kan føle, vil fuldkommen kunne sætte sig ind i min Stilling uden at jeg behøver omstændeligen at omtale den. Jeg skrider derfor til Enden af disse sørgelige Begivenheder; og man vil indsee Grundene hvorfor jeg ikkun har betjent mig af Prikker og enkelte Bogstaver til at betegne saavel mit som de Andres Navne med; thi aldrig skal Amalias Familie-Navn, komme over mine Læber.

Min Datter reiste med sin lille Anthoinette, efter at jeg i den tidlige Morgenstund havde taget en øm og kjærlig Afsked med hende og hun havde lovet, ofte at tilskrive mig. Hun holdt ogsaa Ord, og fra Hamborg modtog jeg et særdeles sjælfuldt Brev fra hende som aldeles viiste hendes fuldendte Uddannelse og høistelskværdige Caracteer.

Siden saae jeg ikke en Linie fra hendes dyrebare Haand, hvilket smertede og ængstede mig inderligen. Saa ofte som det var mig muligt og Velanstændigheden vilde tillade det, besøgte jeg Grev H., hvis Gemalinde og Datter jeg vidste stode i Brevveksling med Amalia. Da jeg, ni Uger efter at hun var reist, atter ankom til Grevens: fandt jeg saavel Grevinden som Comtessen svømmende i Taarer. O, jeg vidste strax, at deres Sorg angik mig meget mere end de formodede. Jeg blegnede; og havde Grevinden ikke ført mig til en Stoel, var jeg sunket til Jorden.

"O, Gud! veed De det allerede?" — udbrød Grevinden med dyb Smerte — "O, dette Sorgens-Budskab har rystet os Alle til det Inderste. Hun var saa ung og elskværdig, saa riig og god. Og den deilige søde lille Pige som var Arving til tre Godser og ....

"Ere de Begge døde?" — raabte jeg med den skrækkeligste Fortvivlelse og stirrede paa Grevinden med den sidste Gnist af Haab, at faae den Svar: at min Datterdatter i det mindste levede.

"Begge!" — gjensvarede hun med bristende Hjerte. — "Den lille Anthoinette blev paa første Station, paa den anden Side af Hamborg, angrebet af nogle meget ondartede der grasserende Børnekop

per. Baronessen vilde ikke forlade sin diende Datter. Hun forblev derfor med hende i den nærmeste Flække, hvor hun traf en Læge. Sygdommen tiltog hos Barnet, og snart blev den samme Moder selv angrebet af den. Alle Midler bleve anvendte for at frelse Begges Liv. Duelige Læger fra Hamborg bleve, efter hendes Folks Foranstaltning, forskrevne. Tre Uger efter Sygdommens Udbrud, døde Barnet; og fjorten Dage senere, den ædle Amalia uden at have efterladt sig nogen Bestemmelse eller sidste Villie angaaende hendes Formue. Her er hendes Kammerjomfrues Brev, der beretter os denne sørgelige Tidende, samt, at der ved Stafet er kommet Efterretning om: at Greven kun i tre Dage overlevede sin Datter. Vi fik dette Sorgens Brev i Gaar med Posten. Læs det selv. Er det ikke skrækkeligt, at langtude Beslægtede skulle arve den uhyre Formue?"

"Jeg seer paa den stærke Bevægelse De er i" — vedblev Grevinden — at dette dobbelte Dødsfald gaaer dem nær til Hjertet.

"Ja Frue Grevinde! ja!" — raabte jeg halv vanvittig og styrtede ud af Døren.

Aldrig, aldrig vil jeg holde op at sørge. Mit Haab er ene, at gjenfinde de elskede Forudgangne i Evigheden!

(Meddeelt af A. F. S*****.)

Thorvald og Thora

eller:

det dyre Davrekjøb.

En historisk, romantisk Fortælling

af

Johannes Wildt.

Kjöbenhavn.

Trykt og forlagt af L. J. Jacobsen.

1828.

Thorvald og Thora

eller:

det dyre Davrekjøb.

En, paa et sjællandsk Sagn grundet, romantisk Fortælling.

Ved Siden af den yndige Skovvei, som fra Roeskilde løber forbi Isefjorden mod Frederiksund, bliver den Reisende standset af Kudsken som peger hen paa en Eng og viser ham tvende store Stene som hæve dem op af Græsset. Paa den Ene, siger han, er en Blodplet som aldrig kan udslettes. Hvad der især drager den Reisendes Opmærksomhed til sig, er: at disse Stene ere som oftest omvundne med Blomsterkrandse, der, i een Kjæde, slynger sig om dem begge. "Det er det dyre Davrekjøb!" siger Karlen, og fortæller om en Yngling som der er blevet myrdet — han veed ei selv for hvor mange hundrede, eller tusinde Aar siden — og han kan ikke fuldende den begyndte Fortælling, fordi han ikke veed mere end han alt har sagt. Dog henviser han stundom den Reisende til en i Skoven, henad Veirbro-Mølle til, boende ærværdig gammel Mand, som han siger kjender alle Sagn, og gjerne fortæller dem. Man kunde næsten kalde denne Mand, en Eremit; thi han lever ganske ene i en beqvem med vilde Roser bekrandset Hytte, og seer intet Levende om sig uden

de tro Huusdyr som han med rund Haand pleier. Rygtet siger: at han har fundet en nedgravet Skat, som sætter ham i Stand til at leve uden Mangel. Nok er det: hans Hytte er bequemt indrettet, og han mangler aldrig en Vederqvægelse at byde den muntre Reisende eller den mødige Vandrer der træder over hans Dørtærskel.

Som ethvert Menneske i Livet har en Yndlingstilbøielighed som han hænger ved med Lidenskab, og dyrker af sin hele Sjæl, saaledes har denne Olding, en saa uimodstaaelig Lyst til at efterforske gamle Sagn, at han ofte har vandret mange Mile, fra Landsbye til Landsbye, fra Hytte til Hytte for i denne Henseende at tilfredsstille sin Videlyst.

En Reisende, som for faa Aar siden opsøgte bemeldte Mand, for at erfare noget om det dyre Davrekjøb, som han af sin Kudsk var blevet gjort opmærksom paa, var saa heldig, foruden Oldingens mundtlige Fortælling om nærværende Sagn, fra hans Haand at erholde nogle Optegnelser dette og flere Sagn angaaende, som Tid efter Anden i dette Hefteskrivt vil blive meddeelte. Til en Prøve leveres her:

Sagnet om det dyre Davrekjøb.

Ragnvild var blevet kjed af Menneskene og deres Falskhed; han drog derfor fra Hoffet i Roes-

kilde, hvor hans Kone troløs havde forladt ham, og drog med sit eneste Barn, den yndige tiaarige Thora, til den sidste af de Borge Sviig og Bedrag havde levnet ham, dybt inde i een af Herthas skjønneste og tykkeste Skove, Vesten for Isefjorden.

Her fremblomstrede Thora, i den fri Natur, blandt vilde Rosenbuske, til Ungmøe; og hun var den skjønneste Blomst i Ragnvilds med egen Haand dyrkede Have. Naar han saae en Tusindskjøn, sagde han stedse: "Du er dog ikke saa skjøn som min Thora!" — og han nente aldrig at afbryde den.

Men Thora var ikke allene skjøn: hun var god; Fromhed smilede ud af hendes skjønne himmelblaae Øie, og igjennem det kunde man see lige ind i hendes blide ømhedsfulde Hjerte.

"Skal da denne skjønne Blomst ukjendt henvisne?" — sporte Ragnvild ofte sig selv. — "Skal Ingen uden jeg, fryde sig ved dens rene Himmelduft? Nei! Nei!" — gjensvarede han da sig selv — "thi Ingen er den værd. Den skal tabe sine Blade i Bedet hvor den udfoldede dem. Ukjendt af Alle skal den henvisne, for paa nye at blomstre i Himlen."

Skjebnen vilde det anderledes. Haven blev snart ung Thora for lille. Hun vovede sig ud i Skoven omkring Borgen — og da Ragnvild ikke misbilligede disse Vandringer, thi den elskede Datter havde jo godt af

Bevægelsen og den frie Luft, og hendes tro Tærne, Ingeborg, fulgte stedse med hende, gik Thora omsider dybere ind i Skoven og hun var ofte nærved at forvilde sig. Engang skeete dette virkeligen. Thora og Ingeborg vandrede vildfarende om i Skoven. Det blev Middag, og endnu fandt de ingen Udvei. Skoven syntes aldrig at faae Ende. Solen begyndte at Dale — og dog blev de fortvivlede Pigers Angstraab ikke hørte. Nesten var Solen aldeles nede, da Skoven begyndte at blive lysere. De beængstede Piger ilede mod den lyse Udkant. De yndigste Fløitetoner lød dem i møde. Thora bevingede sine Fjed. Ingeborg, som var træt, fulgte langtsommere efter. Snart stod Thora for en speilklar fersk Søe. De yndige Fløitetoner lod til at komme fra Sivet. Thora var saa beængstet at hun ikke torde raabe. Omsider kom Ingeborg, og hun raabte af alle Kræfter:

"Red, frels os! Vi ere vildfarne!"

Sivene begyndte at røre dem. En Baad lod sig tilsyne. Den som sad i den, styrede mod Land. Det var en meget smuk Yngling. Han sprang af Baaden og tilbød sig at være Pigernes Ledsager; dog, da han hørte hvor de vare fra, bad han dem at stige i Baaden da de saa snart kunde være hjemme. Thora tog den Haand som Ynglingen rakte hende — og en sød Skjælven, den hun aldrig før havde

fornummet, gik lige ind til hendes Hjerte, idet Ynglingen trykkede hende i sin Favn og løftede hende i Baaden.

Det var Thora umuligt at tale. Selv Ynglingen var meget underligt stemt; og der var en lang Pause medens han, med Aaren, skjød Baaden ind igjennem Sivene. Ingeborg brød omsider Tausheden idet hun spurgte:

Hvad er Eders Navn? thi før I har sagt os det, tør vi ikke tro Eder.

"Mit Navn er Thorvald!" — gjensvarede Ynglingen og greb begge Aarerne, da Baaden nu var ude af Sivene.

"Det var Løier!" — raabte Ingeborg og loe høit — „saa hedder I jo næsten ligesom min Jomfrue. I to, kunde ret blive et smukt Par. Man kan høre paa Navnene, at I ere bestemte for hinanden."

Thora blev skamrød over denne utidige Spøg af Ingeborg, og ønskede at hun endnu gik vildfarende om i Skoven.

Thorvald svarede ikke et Ord — men roede af alle Kræfter.

"I svarer mig ikke et Ord" — vedblev Ingeborg — "Nu, nu, værer kun ikke vrede! Jeg sagde det kun af Skjemt; men læg Mærke til mit Ord: af Skjemt kan blive Alvor."

Thoras Hjerte bankede heftigt og Thorvald forglemte ganske at roe, saa at Baaden, ved den lille Luftning, atter drev ind i Sivene. Der hørtes Raab fra Skoven. Thora syntes at kjende sin Faders Stemme. Hun var glad over at Noget hendte, som kunde rive hende ud af den farlige Stilling hvori Ingeborgs utidige Skjemt havde bragt hende. Raabene bleve stærkere. Thora bad Ynglingen at besvare dem, og styre Baaden mod Land. Thorvald raabte nu med fuld Stemme: Her er Thora! Baaden stødte mod Land, og Thora sank til sin Faders Hjerte.

Hr. Ragnvild, var uden for sig selv af Henrykkelse, da han holdt den elskede Datter i sin Favn; thi hvorlet kunde hun ikke være kommet til Skade? og om dette endog ikke blev Tilfældet: hvor ubehageligt var det da ikke for hende at tilbringe Natten i den mørke Skov, under aaben Himmel? En Taare trillede ned af hans Kind ved Tanken om den tilbedede Thoras Fare, og han lovede sig selv: at hun aldrig, uden under Ledsagelse af ham selv, skulde faae Tilladelse til at gaae i Skoven.

Det smertede Thora inderligen, at den ømmeste af alle Fædre havde ængstet sig saa meget for hendes Skyld. Med barnlig Ømhed hang hun Faderen om Halsen og bad ham, at tilgive hendes Uforsig-

tighed at vove sig saa langt ud i det Tykke af Skoven. Ragnvild trykkede Seglet paa Tilgivelsen paa den Yndiges bedende smilende Læber, slyngede sin Arm om hendes Liv, og gik med sit Følge ind i Skoven.

"Hr. Ragnvild!" — udbrød Thorvald og ilede efter de Bortgaaende — "I har igjennem Skoven en stor Omvei, og kan neppe være hjemme før Midnat. Over Enden af Søen derimod, kan I, om en halv Time, være paa Eders Borg. Eders Datter er vist mødig af den lange Vandring. Behager det Eder derfor ikke at sætte Eder, med hende, i min Baad, og tillade mig at roe Eder hen til Eders Fiskerhuus? Derfra har I jo kun et Par Steenkast til Eders Borg."

Ragnvild skammede sig over at han i Henrykkelsen over at have fundet sin Datter, reent havde glemt at takke den unge Mand som vilde bragt hende til ham. Han bad derfor Thorvald om Tilgivelse, og tog med Taknemmelighed mod Ynglingens Tilbud.

Thorvald, tog atter Thora i sin Favn og løftede hende i Baaden. Hans Hjerte bankede atter ved den Yndiges Barm; og det forekom ham: som om han i Aftenens Stilhed kunde høre dets Slag, endnu længe efter at han var stiget i Baaden. Thora,

som var kommet til at sidde lige for Thorvald, skjulte sine blussende Kinder ved Faderens Barm og lod som om hun sov i hans om hende slyngede Arme; men hun sov ikke; hun tænkte paa Thorvald og kunde ikke glemme Ingeborgs betydningsfulde Ord.

"Hvem er Du vakre Yngling! som har beviist mig og min Datter denne Tjeneste?" — spørgte Rangvild, da Thorvald havde løftet Thora af Baaden og vilde til at vende tilbage — "Er Du en fri Mand, som eier sin egen Gaard og Grund? eller sukker Du under en Tyrans Svøbe?"

"Jeg er fri som Jeg!" — gjensvarede Thorvald — "men vredes ikke ædle Herre! naar jeg siger Eder: at Eders fordums Borg, Ragnvildshøi, nu tilhører mig. Jeg fik den i Arv efter min Fader, som Gud kaldte til sig for et halvt Aar siden."

"Han er nu for sin Dommer!" — raabte Ragnvild — "Borgen berøvede han mig ved Svig, da han — skjælver Du ikke Yngling? — uagtet han havde tilsvoret mig evigt Venskab — havde gjordt min Huustro troløs, og berøvet min Datter sin Moder. Over denne Eiendom hviler Forbandelse, og den vil i Tiden dynge Sorg og Elendighed over Dit Hoved!"

"Hr. Ragnvild!" — udbrød Thorvald dybt bevæget — "Jeg var et Barn, da det, som I fortæller, tildrog sig. Jeg er altsaa uskyldig i det Hele. Eders Forbandelse skal ikke hvile over mig: thi jeg vil give Eder Borgen, med alle sine Herligheder, tilbage. Endnu i Morgen kan I tage den i Besiddelse; men jeg beder Eder: vær barmhjertig! og tael intet Ord som kan krænke min Faders Ære i Graven! Han er, som I sagde, nu for sin Dommer; og I vil ikke forglemme: at jeg skylder ham Livet, at jeg er hans Søn — og ikke bør taale at der tales ondt om ham."

"Du er brav!" — sagde Ragnvild med bortvendt Ansigt — "Borgen er Din! aldrig tager jeg den tilbage. Og nu: Godnat!"

Ragnvild ilede med sin Datter mod Borgen. Thorvald sprang i Baaden; men hans Hjerte fulgte med Thora til Borgen; og Thora kunde ,ikke sove om Natten, for at tænke paa den skjønne Thorvald; og da hun ved Solens Opgang faldt i Søvn: omsvævede han i blids Drømme hendes Leie.

Et Par Maaneder vare henrundne — og Thoras Tungsindighed var næsten forsvundet. Hun

sang, hun dandsede atter; og forglemte ikke mere at vande sine Blomster og give hendes kjære vingede Selskabere Føde. Hr. Ragnvild, som havde været bekymret for den Huldes Sundhed: frydede sig inderligen over denne Forandring, og han besluttede at glæde alle sine Undergivne, paa Thoras foreſtaaende syttende Fødselsdag som indtraf først i Juni Maaned. Da skulde det gaae lystigt til; Haven skulde oplyses med brændende Begkrandse og Fakler, og der skulde dandses hele Natten. Dog skulde ingen andre, end Egnens Bønder, samt de nærmest boende Herrer og Riddere, med deres Børn, indbydes; og frem for Alt: maatte de Fattige paa denne Glædesdag ikke forglemmes.

Endelig frembrød den forønskede Morgen. Ragnvild kunde ikke sove; han var derfor ude af Sengen, endnu før Solens Opgang; og da han hørte at det var levende i Thoras Kammer, gik han derind for at indbyde den Hulde, til at see Solen staae op; et Skue som han sjeldent, paa nogen skjøn Dag, nægtede sig. Thora stod og madede en lille Svaleunge, som de ubarmhjertige Forældre havde kastet ud af Redet. Da hun var færdig dermed, og havde tildækket den nøgne Spæde, fulgte hun Faderen, som igjennem Haven førte hende et godt Stykke igjennem Skoven til en Høi hvorfra man havde den herligste Udsigt. Morgendæmringen, veeg lidt

efter lidt for Morgenrøden, og snart frembrød Solens første Straaler og oplyste alle Gjenstandene omkring dem. Mod Østen laae den skjønne færske Sø, over hvilken Thorvald, hiin Aften, roede Ragnvild og Thora. Søen faldt ud i en Arm af Issefjorden over hvilken man havde en yndig Udsigt af Dennes speilklare Flade. Vandet syntes at være forvandlet til et Hav af røde Flammer. Det var en usædvanlig deilig Morgen. Skovenes Eg og Bøge, prunkede endnu med deres lyse Kroner; Rugen, som nys havde faaet Vipper, bølgede sig i Morgensolens Straaler for de milde vestlige Vinde, som et let bevæget Hav. Dugdraaberne hang, som funklende Deamanter, paa Blomsternes kun halv aabnede Bægere; og utallige Fugle sang i Træernes Toppe Alnaturens Skabers evige Lov. Dagens Konge, steeg høiere og høiere paa den azurblaae Himmel og forvandlede den østlige Horrizont til et uhyre Ildhav, der syntes at bevæge sig alt som Solen kom høiere op paa Himlen. Natten var aldeles forsvundet, og den herligste Morgen, smilede Fader og Datter imøde. Enkelte Hjorte ilede, stolt kneisende, forbi Høien for at slukke deres Tørst i Søens krystalklare Vand. Selv, den skye Hare, syntes at være mindre frygtsom og løb ligge forbi Ragnvild og Thora paa Skraaningen af Høien. Yndige Fløitetoner, lød neden under deres Fødder fra Søens Bred. Fra hvem kunde disse

Himmelmelodier komme, uden fra den gode Thorvald? De fremtryllede, med en magisk Kraft, hans blide Minde i Thoras Hjerte. Hun lod sit Øie dvæle paa Søen; men hun saae ikke Thorvalds Baad. Ventelig, var den skjult af Sivene. Omsider taug Fløiten og en Stemme, hvis Grundtone var den reneste Tenor, istemte, med meget Udtryk, en Morgenpsalme. Ragnvild og Thora vare lutter Øre. De gjentoge Psalmens Ord i Stilhed og deres Hjerter svævede paa Bønnens Vinger mod Verdeners Skabers evindelige Throne. Stemmen taug, og Fløiten lod sig, i et sjælfuldt Mellemspil, høre imellen Versene. Sivene bevægede dem for den milde Luftning. En Baad lod sig tilsyne. Thora havde ikke bedraget sig; Thorvald sad i Baaden. Fra hans ædle Bryst, opsteeg de Seraphtoner, der fandt en saa dyb Gjenklang i Faderens og Datterens Hjerter. Thorvald saae og hørte Intet. Hans Sjæl havde svunget sig op for Skaberens Throne. Han mærkede ikke at Baaden drev mod Landet; og han sang det sidste Vers, lige under Høien hvor Ragnvild og Thora stode.

Ragnvild deelte ganske Thoras Følelser. Hans Hjerte var igjennemstrømmet af den høieste Henrykkelse og den reneste Fryd. Han kunde have faldet sin Fiendes Søn om Halsen. "God Morgen Thorvald!" — raabte han ned til Ynglingen der overrasket ved dette Udraab, saae op mod Høien.

"Tak for din skjønne Morgensang!" — vedblev Ragnvild, idet han slyngede sin Arm om Datterens Liv og førte hende ned af Høien.

"Fader!" — bad Thora med hendes rene Sølvstemme, som aldrig pleiede at forfeile sin Virkning — "Fader! vil Du glæde Din Thora: saa beed Thorvald om at være vor Gjæst i Dag! Det vil forhøie Glæden paa min Fødselsdag. Vil Du?"

Ragnvilds Ansigt blev med eet mørkt, idet der opgik et Lys i hans Sjæl. Han stirrede taus hen for sig uden at svare, og fordoblede sine Skridt, som om han vilde flye for en i Nærheden værende Fare. "Nei! Nei!" — raabte han med en saadan Kraft i Stemmen, at Thora bævede tilbage. — "Han er en Søn af min dødeligste Fiende, af h a m der berøvede m i g min Ægtemage, D i g Din Moder! Aldrig skal han sidde ved mit Bord eller komme under mit Tag! Jeg hader ham ikke! Han er mig endog kjær. Men modtage ham som Gjæst? Nei aldrig! Aldrig!"

Thora taug, og vendte sit Hoved til Siden for at skjule Taarerne der overstrømmede hendes skjønne Kinder. Meget forstemte og tungsindige, uden at tale et Ord mere, gik Fader og Datter ved hinandens Side til Borgen; og Ragnvild bævede ved det Blik han havde kastet i Thoras Hjerte. Erindringen om den deilige Morgen var reent forsvundet.

Yndigt tonende Fløiterne og Skalmeierne i Ragnvilds, ved tusinde Lampers blændende Skin oplyste Have. Ynglingerne og Møerne tumlede dem i lystige Dandse. De Gamle saae med den inderligste Glæde paa den muntre Ungdom, mindede deres egen forlængst forsvundne Vaar og søgte at erstatte den, ved den herlige Viin og det fede Randers Øl, som Ragnvilds Tjenere hele Natten vedvarende frembar. De mørke Skyer paa Huusherrens eller saa aabne Pande, syntes at være i Aftagende; og han saae med den inderligste Fryd, paa den elskede Datter, da hun, med een af Egnens unge Knøse, med bevinget Fod, svævede ned af de Dandsendes lange Række. Kort sagt: Alt syntes at aande Munterhed og Glæde; men det syntes kun saa: thi Thora, den yndige Thora, listede sig, da Dandsen var til Ende, hen paa et mørkt Sted i Haven og græd bitterligen. Den døvende Musik, som banede sig Vei til hendes Øre, syntes hende at være disharmonisk og skurrende, idet hun sammenlignede den, men de rene Melodier der strømmede af Thorvalds Fløite. Hun syntes endnu at høre de henrivende Toner. Uvilkaarligen udstrakte hun Hænderne mod Søen og udbrød med den dybeste Vemod: "O, Thorvald! uden Dig . . . . " — hun vilde sagt mere, men holdt pludseligen inde, da hun greb sig selv i et Udbrud af Følelser som jog Blodet op i hendes Kinder, som hendes fine Jomfruelighed fordømte,

og som hun ansaae for utilladelige, ja syndige, da hun vidste at hendes Fader aldrig vilde give hende til en Søn af den som han kaldte sin Dødsfiende, sin hele jordiske Lykkes Morder, som var Skyld i at hans Haar var blevet hvidt endnu inden han var halvtredsindstyve Aar; og, som han sagde: havde aabnet hans aarle Grav.

Thora blev afbrudt i sine Grublerier ved nogle henrivende Fløitetoner som syntes at komme oven fra. Hun var lutter Øre, og nænte neppe at aande for ikke at tabe en eneste Fjerdendeel af de yndige Himmel-Melodier der, som fra Skyerne, tonede Salighed i hendes Barm. Omsider taug Fløiten og en skjøn Tenor-Stemme lod sig høre. Thora vidste ikke hvad hun skulde gjøre — om hun skulde flye eller blive — thi hun kunde ikke tage Feil af denne Stemme, som fra den tidlige Morgen havde gjentonet i hendes Hjerte. Det var Thorvald der sang; men hvor var han? Thora bævede. Var han allerede blandt de salige Aanders Tal? og lød Sangen til hende fra Himlen? Den fromme Thora var fra hendes Opvarterinder bibragt Troen paa det Overnaturlige, som alle hendes Faders Fornuftgrunde ikke havde kundet udrydde. "Thorvald er død"! — raabte hun fortvivlet og omfavnede den hundredaarige Bøg, under hvis Grene hun stod, idet hendes brændende

Taarer trillede ned ad dens revnede Bark. — "O, Du hellige Jomfrue!" — raabte hun og stirrede mod den mørke Himmel — "Thorvald er død! Han ligger vist begravet under Søens Bølger; og, fortalte ikke een af vore Gjæster: at han var en Hedning? som ikke troede paa den Herre Christus? Men Gud er naadig. Han har alligevel taget ham til sig i sin Saligheds Himmel: thi derfra strømme disse himmelske Toner. O, Thorvald! med Dig bortdøde al Thoras Glæde paa Jorden!" — Fortvivlet græd hun og vreed sine Hænder.

Fløitetonerne bleve endnu blidere, endnu mere høitidelige. De vare som fra en bedre Verden, og Thoras Fortvivlelse smeltede ved dem hen i en sød Vemod. Omsider ophørte de og Stemmen sang med inderlig Følelse:

Var Odin fuld af Sviig og List?
Og er hans Lære Tant?
Jeg veed det ei for ganske vist;
Min Granskning ei det fandt;
Er Du en Gud, o, hvide Christ?
Er hvad Du lærde sandt?
Hvi seer man Dig da ei paa Jorden,
Da Du al Verdens Gud er vorden?

Men hvi er' Guderne af Steen,
Som hist i Lunden staae?
Har de ei mangt en Brøst og Meen?
Seer man dem ei forgaae?

Var deres Lære puur og reen:
Man ei dem falde saae.
Og er Valhalla lys og prægtig,
Hvi er ei Odin evig mægtig?

Eet veed jeg: Himlens skjønne Soel
Og Lundens klare Elv,
Samt Bjerg og Dal, fra Pol til Pol,
Har ikke skabt sig selv.
Er Himlen Almagts faste Stoel,
Er Maadens Væld han selv?
O, før mig da fra Jordens Zone
At jeg kan knæle for hans Throne!

Et dybt Suk lettede Thoras beklemte Bryst. Den Elskede ønskede at finde Veien til Himlen. Han var altsaa endnu paa Jorden, og hans Hjerte stod aaben for Christi Lære, hvorved den fromme Thora hidtil havde været saa tryg og lykkelig. Men hvor var han da? Var det da en Efterligning af hans Stemme, der, fra en Engels Bryst, fortryllede hende i Nattens Stilhed? Thorvald selv kunde det ikke være, thi der var en høi Ringmuur og dybe Grave om Borg og Have. Ingen kunde komme i Haven, uden at gaae igjennem Gildehallen, hvor hendes Fader og Gjæsterne vare samlede. Hun svimlede i en Labyrinth af Tanker, og hendes hele Sjæl smeltede sammen i Kjærlighed for den ubegribelige Yngling,

som, endskjøndt han var en Hedning, syntes at være beskyttet og staae i Forbindelse med Himlen og dens hellige Engle. Fløitens Trylletoner afbrød omsider Thoras Betragtninger, og efter et smukt Præludium sang Stemmen atter:

Jeg sidder som en Fugl paa Qvist
Med Tvivl udi mit Sind.
O, siig mig: — thi Du veed det vist —
Var jeg som Hedning blind?
Før mig da til Din Herre Christ,
Luk mig i Himlen ind!
Vær Thora! Du den huldе Dise
Som Himmelveien mig skal vise!

Stemmen taug, idet Fløiten faldt ind og spillede Melodien med meget Udtryk og Følelse. Thora var som fortryllet. En henrivende Begeistring var udbredt over hendes hele, saavel indvortes som udvortes Væsen. Hun hævede begge sine Hænder mod Himlen, og sang med en Følelse og en Stemme, som kom lige fra hendes Sjæls Inderste:

Kom Yngling, kom! her er min Haand!
Jeg Himmelveien veed.
Man finder den, ved Tro og Aand
Og Christen-Kjærlighed.
Dig lede vil den Helligaand
Mod Evighedens Bred.
Hans Lys skal flamme i Dit Hjerte,
Og for Dig tænde Troens Kjærte.

Knæl ned for Herren, bed og haab
Vær from i Sind og Siæl;
Da skal, i Salighedens Daab,
Dig aabnes Naadens Vælb!
Da hører Gud Dit Klageraab;
Da skaber han Dit Held.
Da blomstrer Fryd paa Dine Veie,
Og hvad Du ønsker skal Du eie!

Forsoneren, Guds egen Søn,
Udgjød for os sit Blod.
Derfor, han hører Uskylds Bøn
Og er den Fromme god.
Thi knæler her jeg ned i Løn
Ved Bøgens haarde Rod
Og sværger fro, ved Evigheden:
Jeg Dig veilede vil Herneden!

Thora taug. Fløiten, som havde accompagneret hendes Sang, vedblev endnu at tone. Omsider taug den ogsaa. Træets Grene begyndte at bevæge dem. Thora troede at det var Herrens Engle der legede i Bladene: thi Himlen havde aabnet sig for hende, og hun knælede i Aanden ned for den Eviges Throne. Bevægelsen i Grenene blev stærkere. Thora følte sig omslynget af et Par kraftfulde Arme. Hun gav et Skrig af Forfærdelse, og sank til Thorvalds Hjerte.

"Thora! min Thora!" — raabte Ynglingen henrykt — "Du vil antage Dig den Forladte! Ved

Din skjønne Haand skal jeg mildeligen ledes til Himlen, naar jeg ved Dit ømme Hjerte har nydt alle dens Saligheder paa Jorden. Du elsker mig! ikke sandt? Du vil vorde min, for Tid og Evighed?"

Thora rev sig af Thorvals Favn, thi et Billede af hendes Fremtid svævede i dette Salighedens Nu, som en dunkel Skygge, forbi hendes Sjæls Øie. Hun vidste, at hendes Fader aldrig vilde give hende til Thorvald, og uden hans Minde vilde hun aldrig bortgive sin Haand. "Nei! Nei!" — raabte hun — "Jeg kan aldrig blive Din! Du skal ikke vorde fortabt! Jeg vil vise Dig Veien til Himlen, ved at lære Dig at kjende Herrens Ord. Du skal, som jeg, blive en Christen! Men først i Himlen skal jeg vorde Din Brud! Her paa Jorden...."

"Tael ikke ud!" — raabte Thorvald — "thi Dine Ord ere skrækkelige. De ere mere dræbende end Skyens Lyn og Torden. Dersom Din Fader er en Christen, hvi følger han da ikke den christelige Læres milde Bud, som man siger skal være: at tilgive sine Fiender? Og er jeg hans Fiende? Skal jeg bøde for hvad min Fader forbrød? Thora! Jeg elsker Dig høiere end jeg elsker Livet! Lov mig derfor at vorde min Brud paa Jorden, om Du endog først skal blive min Huustro i Valhalla eller Himlen!"

„Naar Du er christnet vil jeg aabenbare min Fader at Du elsker mig" — udbrød Thora, blidt grædende — "Saalænge ville vi taalmodigen oppebie Tiden uden at sværge hinanden evig Troe. Mød mig hver Middag, medens min Fader tager sin Hviletime, ved Freias Kilde i Bøgelunden. Jeg vil da medtage det Pergament, hvorpaa den hellige Pater Martin har optegnet de vigtigste Punkter af Christendommen. Naar Du har indprentet dem i Din Hukommelse kan Du blive døbt. Maaskee da min Fader seer Dig med andre Øine, og lægger min Haand i Din; thi jeg hørte i Dag ved Gildebordet at han sagde: at alle Hedningerne vare Gudsfornægtere som efter Døden kom i Skjærsildens Flammer, som for dem aldrig faaer Ende: da de bespotte den hellige Christus og døe hen uden Daab og Sakramente. Han undrede sig endogsaa over at vor Konge, Harald Blaatand, som er en christelig Fyrste, ikke med Ild og Sværd nøder dem til at lade deres Hedenskabs Synder aftvætte i den hellige Daab. Men, sig mig, Thorvald! hvi sang Du i Morges en af den hellige Ansgarius's Morgenpsalmer, da Du dog endnu er en Hedning?"

Thorval taug et Øieblik, derpaa tog han Thoras Haand og trykkede den med Varme, idet han med dæmpet Stemme udbrød:

"Den har jeg lært af Din Moder. Hun sang den hver Morgen. Da hun, i en usel Hytte, forladt af min Fader og hele Verden, laae paa sit Dødsleie lod han mig, den sidste Morgen hun levede, kalde for sig. "Thorvald!" — udbrød hun med halv brustne Øine og rallende Stemme — "Jeg er, som Du veed, en Christen; men til Straf for mine Synder maa jeg nu døe blandt lutter vilde Hedninger som drive Spot med min Troe. Det gjør Du ikke, min elskede Dreng! thi Du er from og god endskjøndt Du er en Hedning. Syng, derfor min Morgen-Psalme for mig, og lad mig ved Din Stemmes Toner svæve ud af Livet, i hvilket jeg har været en Skjændsel blandt Qvinder, for at modtage den Lod som er beredt de Onde hos Djævelen og hans Engle! Eller" — spørgte hun — "mener Du Thorvald! at jeg kan faa Naade efter Døden, og gjenfinde min saa høiligen forurettede Mand og Datter i Himlen?"

"Jeg forsikkrede hende: at jeg troede det bestemt, da hun angrede sin Ugjerning, og jeg havde hørt at hendes Gud var naadig og god, og tilgav alle Syndere naar de bade ham derom. Hun trykkede min Haand op til sit stormende Hjerte, og kaldte mig en Engel, der forsødede hendes Dødsstund. "Syng nu min Morgenpsalme!" — udbrød hun efter et

Ophold hvori hun havde bedet i Stilhed — "Jeg veed at Du kan den udenad. Aldrig vil nogen Morgen mere oprinde for mig paa Jorden. Jeg føler at det bliver Nat for mine Øine; men af Nattens Skjød udrinder jo Dagen; og, som Du sagde, Gud er naadig og tilgiver den angrende Synder. Syng nu min elskede Dreng! Syng mig ind i den sidste lange Søvn, hvoraf jeg aldrig mere skal opvaagne."

"Jeg knælede ned for hendes Leie og begyndte at synge, men blev ofte afbrudt af mine Taarer. Inden Sangen var til Ende, var Din Moder død. Jeg trykkede hendes Øine til, og kastede hende selv en Grav under en Taarepiil paa Marken. Siden den Tid har jeg faaet denne Psalme meget kjær. Jeg synger den hver Morgen, og da tænker jeg stedse paa Din Moder."

Thora græd høit, og trykkede Thorvalds Haand til sit Hjerte.

"Du har ved Din Beretning gjort mig overvættes lykkelig" — udbrød hun blideligen — "thi nu veed jeg at min Moder ikke er iblandt de Fortabte. Jeg skal møde hende i Evigheden!"

Der hørtes Fodtrin i Nærheden, og flere Stemmer raabte paa Thora.

"Gaae Thorvald!" — bad den Hulde — "man søger om mig. I Morgen sees vi ved Freias Kilde!"

Thora gik de Kommende, hvoriblandt hendes Fader var, imøde. Som et forfulgt Egern løb Thorvald op i Bøgens Krone for ikke at vorde opdaget, at han kunde passe Leiligheden til at komme ud af Haven. Ragnvild spørgte sin Datter: hvi hun havde været saalænge borte. Thora undgik at svare idet hun skjulte sit Ansigt ved Faderens Bryst. Hun var saa uudsigelig lykkelig og dog kunde hun ikke aflade at græde; men det var Glædestaarer hun fældede. Glædestaarer over at hendes Moder, som en angrende og bodfærdig Synderinde var gaaet ud af Verden. Thora havde saa inderlig gjerne raabt "Moder!" men hun torde det ikke, thi Ragnvild havde lagt en svær Forbandelse paa den der nævnede hans troløse Huustroes Navn.

Thorvalds Videbegjerlighed og Nemme, overgik langt den skjønne Lærerindes Forventning; og Thora glædede sig inderligen til den Dag da hun skulde være Vidne til hans Daab. Hun troede at det var hendes Pligt at bringe den ædle Yngling fra hans Vildfarelse; og betænkte ikke: at i de Timer hun underviiste ham, slyngede Kjærligheden sine Kjæder saa fast om deres Hjerter, at disse Kjæder ikke kunde sønderrives, uden at Hjerterne skulde briste i Døden.

Sommeren henrandt i uforstyrret Fryd for disse Uskylds og Naturens yndige Børn; og Uskyldighedens Engle forlode aldrig den Kildes Rand, hvor Thora sad og lærte Thorvald at kjende Forsoneren og lyde hans Bud. Dog blev hele Tiden ikke anvendt til Thorvalds Underviisning. De unge Hjerter vare ofte omslyngede af Haabets yndige Krandse. Hvad de ønskede, det haabede de ogsaa; og i et saadant saligt Øieblik, gav den hulde elskende Pige efter for Ynglingens Bønner og svoer ham Troskab til Døden; dog uden at love at give ham sin Haand, da en bange Anelse sagde hende: at hun neppe torde haabe at erholde sin Faders Samtykke. "Du eller aldrig nogen Mand paa Jorden!" — udbrød hun med høj Alvor og inderlig Følelse, og gav Thorvald sin Haand. — "Jeg kjender min Fader! vil han end ikke lægge min Haand i Din, saa vil han dog aldrig tvinge mig til at ægte nogen Anden. Jeg er Din Brud paa Jorden, for at vorde Din Huustroe i Himlen!"

"Paa Jorden!" — raabte Thorvald, og trykkede den Yndige til sit Hjerte — "endnu paa Jorden skal Du være min Huustroe. Paa Søndag drager Du med Din Fader til Kirken. Han vil da være Vidne til min Daab, og da vil jeg, naar vi gaae ud af Herrens Huus, bede ham om Din Haand. Du skal forene Dine Bønner med mine — han

vil ikke kunde modstaae os, og vi skulde vorde lykkelige."

Saaledes drømte Thorvald, og hvergang han havde seet Thora blev hans Haab større. Thora deelte sjeldent hans Anskuelser; ja hun ængstedes inderligen for sin Faders Vrede, om han skulde opdage hendes Sammenkomster med Thorvald. Men fandt de ikke Sted for den gode Ynglings Sjæls Saligheds Skyld? og maatte hun ikke frygte for Himlens Vrede, om hun forsømte dem? Men naar Thorvald var døbt, behøvede han ikke mere hendes Underviisning; da vilde hun, som det en ærbar og tugtig Jomfrue, og lydig Datter sig egner og sømmer, blive hjemme; og dersom hendes Faders Villie fordrede det: da vilde hun fraſige sig Thorvald — men dog vedblive at elske ham til Døden.

Thorvald havde forregnet sig. Hvad Thora med bange Anelser havde frygtet, indtraf. Ragnvild afslog, med en Bestemthed, som betog Ynglingen ethvert Haab, at give ham sin Datter; og det at Thorvald var blevet christnet, kunde ikke bidrage til at rokke hans Beslutning. Selv den ærværdige Pater Martin, søgte, da han saae de Elskendes Fortvivlelse, at bevæge Ragnvild: men alt forgjæves. Han satte sig i Vognen med Thora — og bestemte sig til, for Eftertiden at holde sin Andagt hjemme,

for ikke at møde Sønnen af den Mand, der havde bragt Sorg og Vanære over hans Hoved. Han elskede Thora høiere end han elskede sit Liv. For at gjøre hende lykkelig, vilde han have givet hende til den ringeste Betler, om hun havde elsket ham; men til Thorvald — den forhadte Vingos Søn? Nei aldrig! aldrig! før vilde han see Thora paa Baaren; før vilde han tusinde Gange lide Døden. Han yndede, han agtede Thorvald. Han frydede sig inderligen over at han var vundet for Himlen; men give ham sin Datter? Hans hele Væsen geraadede, ved den blotte Tanke, i Oprør. Da han kom hjem sluttede han sig inde og gik længe, i den største Bevægelse, op og ned af Gulvet. Derpaa stampede han med Fødderne, saa Vindverne rystede og raabte med tordnende Stemme: "Nei! Nei!"

Thora, som havde sit Værelse ved Siden af Faderens, hørte hans Udraab. Hun vidste nu at hendes Fremtids Lod var kastet. "Thorvald! elskede Thorvald!" — udbrød hun med bristende Hjerte — "Jeg elsker Dig til Døden! men jeg seer Dig aldrig mere!"

Skjebnen vilde det anderledes.

"Fader!" — bad Thora efter nogen Tids Forløb — vil Du glæde Din Thora: da sælg, eller bortbyt, Din Borg og Eiendom her! Jeg synes ikke om at være her længere: thi Alt minder mig om ham som Du har forbudet mig at nævne. Jeg kan aldrig gaae ud, af Frygt for at møde ham eller see hans Baad paa Søen. Lad os drage over paa den østre Side af Isefjorden. Jeg har hørt, at der skal være deilige Enge og Lunde. Der vil Din Thoras Hjerte slaae mere frit. Der vil hun lettere kunde glemme. Der vil Thora atter blive Thora! og Du skal ikke mere græmme Dig over mine forgrædte Øine og blege Kinder.

Ragnvild trykkede sit ulykkelige Barn til sit Hjerte, som blødte ved hendes Lidelser; men han vaklede ikke. "Du er min egen kjærlige Datter!" — udbrød han dybt bevæget. — "Din Villie skee! Tiden og min Ømhed skal give Dig Dit Hjertes tabte Fred tilbage! Inden Træerne udfolde deres Blade, skal Dit Ønske vorde opfyldt!

"Tak! tak! min dyrebare Fader!" — raabte Thora lidenskabeligen og trykkede hans Haand til sine Læber. — "Du er god imod Din Thora!" Naar Isefjordens brusende Bølger adskille hans og mit Hjerte, da vil mit Hjertes Bevægelser blive mindre voldsomme. Det skal ikke mere bløde. Den frie Natur, Bøn og Gudspaakaldelse skal vorde dets Lægedom.

Ragnvild holdt Ord. Han solgte sin Eiendom; afskedigede alle sine Tjenestefolk og Trælle, og drog, før Foraarets Komme, med sin Datter, over Issefjorden, til den mindre, men skjønnere, Borg som han havde kjøbt ved dens østlige Bred. Nye Tjenestefolk og Trælle modtoge Borgherren og hans Datter paa Eiendommens Grændse. Ragnvild, vilde ikke have at Noget skulde minde den elskede Datter om Gjenstanden for hendes ulykkelige Kjærlighed; men han forglemte: at Mindet om den ædle skjønne Thorvald var dybt indprændet i Thoras Hjerte, og, at hun tog sin haabløse Kjærlighed med sig over Issefjorden til den nye Borg.

Det var en meget yndig Dag i Mai, da Thora, med sin nye Tærne, lystvandrede i Bøgelunden som nys havde faaet sine lysegrønne Blade. Nattergalen, sang i søde, vemodige, smeltende Toner den lykkelige Kjærligheds Priis. Dens fløitende Toner, mindede Thora om den fraværende Elsker som hun aldrig mere skulde see, og dog aldrig kunde glemme. Hun vendte sig mod Vesten, og saae ud over Issefjordens himmelblaa Flade. "Thorvald!" — udaandede hun i neppe hørlige Toner — "grusomt er min Faders Bud: jeg maa, jeg vil, nævne Dit

elskede Navn! Hist, paa den anden Side af Isefjorden, er Din Søe. Der gynger Du som Svanen blandt Sivene, spiller paa Din Fløite, og tænker paa Thora, medens hun her hentæres af Kjærligheds Længsel og modnes langsomt for Graven. O, blot een Tone af Din Fløite er mig mere end alle Philomeles Triller. En Sang opsteget af Dit ædle Bryst: er mig Himmelmelodier; og et Tryk af Din Haand....“ Thora blev afbrudt i sine Grublerier af nogle vemodige Fløitetoner, der syntes enten at være meget svage, eller at komme længere inde fra Skoven. Hun gik uvilkaarligen et Skridt efter Lyden. Fløitetonerne bleve endnu mere klagende. Thora brast i Graad og udstrakte sine Arme mod den Egn hvorfra de kom; men lod dem strax synke og vendte sig bort for at skjule sin stærke Bevægelse for hendes Tærne, som i en Afstand betragtede hende.

“I synes min Jomfrue!” — udbrød Zøgna — “at finde Behag i dette Fløitespil. Det er ogsaa skjønt at høre; men han som blæser Fløiten, er endnu meget skjønnere. Han er hist henne bag Hvidtjørnsbuskene. Jeg saae endnu et Glimt af ham da vi gik der forbi.“

“Hvordan? Du kjender ham?“ — raabte Thora, forglemmende sig selv, og greb Zøgnas

Haand. — "Naar er han kommet her? Jeg har ikke hørt . . . ."

"Jeg vidste det ikke selv, før for otte Dage siden;" — udbrød Jægna troskyldig — "dog skal han have været her noget længere. Det er den nye Jæger, som Eders Fader har taget i sin Tjeneste. Han opholder sig stedse hos den gamle Snedker, som boer her i Skoven. Ingen skal kunne overgaae ham i at bruge Kastespyd, Bue og Pile, og han skal allerede have dræbt tre Ulve og to Vildsviin, foruden en Mængde Ræve og andre skadelige Rovdyr. Naar han ikke er paa Jagt: morer han sig med at blæse paa Fløite. O, han er saa smuk, at alle Pigerne ønske at de maatte faae ham til Elsker; men jeg troer dog at han . . . ."

"Tie stille!" — bad Thora, idet hun trak sin Aande lettere, ved at erfare at Fløitespilleren ikke var den elskede Thorvald. Hun var glad ved at det som hun baade haabede og frygtede var ugrundet. Dog snart fordybede hun sig igjen i Tanker, som Jægna vækkede hende af, idet hun atter udbrød:

"I skulde see ham, min Jomfrue! saa skjøn en Ungersvend som han: er ikke her i Egnen, ja maaskee ikke i hele Landet. Han har en høi kongelig Pande, over hvilken rige krøllede Lokker bølge

sig. Hans Øine ere blaae, som den skyefri Himmel, og naar han seer paa een: trænge de sig lige ind i Sjælen. Hans Vext er høi, rank og fyldig; og endskjøndt han maa tjene og adlyde, synes Ingen som han, født til at befale og herske; og hvad der især forhøier hans medfødte Ynde, er en Sørgmodighed, der er udbredt over hans hele Væsen, som han forgjæves søger at skjule. Han har vist havt en Kjæreste, som er blevet ham utro; men jeg tænker dog, at om saa er: da maa han dog en Gang kunde glemme hende. Dersom Eders Fader vilde give mig en god Medgift, og I mig min Frihed: da tog han mig vist til Ægte — Jeg kunde jo lade mig christne — da vilde han nok blive munter, thi den gamle Snedker, som holder meget af ham, siger: at ham fattes Intet uden en smuk Kone. Ja, naar han fik et Par Rollinger om sig, som kunde ride Ranke paa hans Knæ, da blev han bestemt munter; og saa løb han ikke saa meget om i Skoven og glemte vel ogsaa de mange sørgelige Stykker som han ideligen spiller paa sin Fløite."

Fløiten som havde pauseret lod sig atter høre i vemodige Phantasier. Thora brast i Graad og rev sig med Magt løs fra de søde smertevækkende Trylletoner. Med bevinget Fod ilede hun mod Borgen.

Zøgna, som havde ventet at faa den skjønne Jæger at see; vel endog at tale et Par Ord med ham, ilede brummende bag efter.

Thora gik nu ikke mere i Skoven. Hun ønskede at høre Jægeren fløite; men hun vilde ikke forsætligen forstærke Mindet om *ham* som det var hendes Pligt at glemme, og enhver Tone af Jægerens Fløite fremtryllede det kun alt for levende i hendes Hjerte. Zøgna var utrøstelig fordi hun maatte blive hjemme hos sin Jomfrue, thi hun vilde saa gjerne see den skjønne Jæger, som hun havde sat sig i Hovedet at vilde have til Mand. Da hun engang traf den gamle Snedker, bad hun ham at formaae Jægeren til at skjære hende en Fløite. Den Eenfoldige, troede: at man kun behøvede at have en Fløite, for at kunne spille vaa den; og hun syntes at det var en Lise for hendes forelskede Hjerte, at have samme Beskjeftigelse som *han*, der var Gjenstanden for hendes brændende Kjærlighed. Det varede ikke længe, før den gamle Grim bragte hende en skjøn udskaaren Fløite fra Jægeren, som troede, at hun allerede havde nogen Færdighed paa Instrumentet, og derfor ønskede sig et Nyt og Bedre. Zøgna satte strax Fløiten for Læberne, men alt hvad hun fremkaldte derved var nogle grove skurrende Toner og Grims Skoggerlatter over hendes Feilgreb.

Zøgna græd af Harme over, at hendes Forventning var tilintetgjort. Grim trøstede hende det bedste han kunde, og lovede, i det han klappede hende paa de runde Kinder: at han vilde formaae den unge Jæger til at lære hende at blæse paa Fløite, men saa skulde hun ogsaa love at blive hans Kone, naar hans gamle Skulda, som allerede skrantede, var død. Zøgna klappede i Hænderne af Glæde og lovede Alt; men snart faldt det hende ind: at det ikke lod sig gjøre, da hun aldrig torde forlade Thora, og Thora aldrig forlod sin Faders Værelser og Fruerstuen, hvortil Jægeren ikke kunde tilstædes Adgang. Zøgna var derover utrøstelig, og afslog med Vrede at give Grim det Kys, som han forlangte for hans Tjenstagtighed. Grim gik, og Zøgna satte atter Fløiten for Munden, i Haab om at kunne lære sig selv at spille.

De fæle skurrende Toner hun udstødte, lød ind i Thoras Kammer. Hun gik derfor ind til Zøgna for at spørge, hvorfra denne ubehagelige Lyd kom; og blev meget forundret, da hun traf Tærnen med Fløiten i Haanden. En uvilkaarlig Lyst til at forsøge, om hun ikke kunde aflokke dette Instrument, der saa ofte havde henrevet hende til Sjælens Inderste, nogle Toner, greb hende pludseligen, og det lykkedes hende at faae nogle rene, skjøndt vilde, Toner ud af det.

"Vil Du, Zøgna! overlade mig denne Fløite?" — udbrød Thora bedende, idet hun løste et Smykke af sin Hals — "jeg vil betale Dig det med Guld."

Det blændende Smykke var altfor smukt og kostbart, til at Zøgna kunde modstaae dets Glands. Hun greb det med Begjerlighed — og Handelen var sluttet.

Thora betragtede Fløiten med dyb Vemod. Saadan havde den, Thorvald saa mesterligen tracterede, netop seet ud. Hun mindede sig hvor skjøn han saae ud, naar hans Læber hvilede paa den, og hans hvide Fingre bevægede sig op og ned af den. Denne Fløite, endskjøndt hans Læber aldrig havde berørt den, skulde være hende en kjær Erindring om den fraværende, for hende tabte Elsker. Thora ilede med den ind i sit Kammer og hendes Øie fæstede sig paa den store Bøg, der med sine Grene beskyggede hendes Vindver, som om Thorvald sad i den, og et dybt Suk banede sig Vei fra hendes beklemte Bryst, idet hun trykkede Fløiten til sit Hjerte. Hun kunde ikke aflade atter at forsøge at frembringe et Par Toner, og det syntes endnu at lykkes hende bedre end før, da hun var inde i Zøgnas Kammer — og hun besluttede nu for Alvor at forsøge at lære sig selv at blæse paa Fløite. Flere, i de følgende Dage gjentagne Forsøg, overbeviste hende om, at det ikke var

en Umulighed, og hendes Fader glædede sig inderligen over, at den elskede Datter havde valgt dette Middel til at adsprede sig, og haabede at hun derved skulde være saa lykkelig at glemme Gjenstanden for hendes haabløse og ulykkelige Kjærlighed. O, den gode Gamle bedrog sig skrækkeligen. Denne Kjærlighed havde slaaet alt for dybe Rødder i Thoras bløde Hjerte, og det som han troede skulde tilintetgjøre den: kunde ikke andet end forstørre dens Vælde.

Der blev nu talt over hele Borgen om det Besynderlige, at Jomfrue Thora nesten stedse øvede sig i at spille paa Fløite; og især forundrede den gamle Snedker Grim sig høiligen over, at det var Thora og ikke Zøgna der spillede. Han fortalte den unge Jæger denne Begivenhed, og sagde, at naar saadan en høibaaren Jomfrue vilde have en Fløite: borde hun dog betale den, og raadte Jægeren: at gaae til Borgen, for at fordre den Betaling han tilkom for Fløiten.

"Nei! Nei!" — raabte Jægeren og faldt Grim om Halsen — "Intet vil jeg have! Intet! Desuden veed Du jo, at Hr. Ragnvild ikke gjerne seer mig, og neppe vilde antage mig formedelst en Lighed som jeg skal have med en afdød Person, som han hader indtil Døden, og at det kun var paa Grund af Din Forbøn, min hjelpeløse Stilling, og for at

faae udryddet de mange Ulve og Vildsvin, der næsten trængte dem lige til hans Borg, at han beholdt mig. Jeg hader ikke denne sære gamle Mand, men jeg ynder ham ei heller, og vil aldrig, uden den høieste Nødvendighed, møde for hans Aasyn. Men Grim! jeg har hørt at Thora skal ikke allene være skjøn, men god og vennesæl. Jeg vilde derfor gjerne give Halvdelen af mine Leveaar, for at kunne gjøre noget, som kunde forvolde hende Glæde. See dette Guld! det har Du hidtil ikke vidst at jeg eiede. Det vil jeg give Dig, om Du vil søge at faae Adgang til Thora og formaae hende til, blot een Dag, i Middagsstunden, medens hendes Fader sover, at gaae herud i Skoven, for at jeg kunde lære hende de rette Greb paa Fløiten. Siig hende: at hun, uden at kjende dem, aldrig vil rigtig kunne lære at spille!"

De vægtige Guldstykker faldt i Grims Haand, og han var aldeles til Jægerens Tjeneste. Han vilde allerede gaae til Borgen, da Jægeren kaldte ham tilbage og forsikkrede: at han vilde have sit Guld tilbage, dersom Grim Intet udrettede. Grim blev ved denne Betingelse som lynslagen, og han foresatte sig, hvordan det endog maatte gaae, og hvad Midler han endog skulde bruge, at faae Thora til at lære Fingergrebet af Jægeren: thi han vilde ikke miste de fire vægtige Guldstykker. Han betragtede og veiede

dem vel tyve Gange i Haanden, medens han gik til Borgen. Saameget Guld havde han tilforn aldrig eiet. Det maatte vedblive at være hans, skulde han endog derfor nedstige i Nastrons Flammer.

Han fik let Adgang til Thora, da han havde medtaget et lille Skriin, som hun, ved Zøgna, havde bestilt hos ham, for deri at kunne lægge hendes kjære Fløite; og han fremkom strax med sit Ærinde, men fik lige saa hurtigt Thoras bestemte "Nei" paa hans Bøn; og hun forundrede sig høiligen, da han paa den meest krybende Maade, ja næsten grædende, vedblev at gjentage sin Bøn til hende. Zøgna trængte ligesaa heftigt ind paa Thora som Grim, men alt hvad de Begge udrettede var: at Thora, som saa inderligen ønskede at lære at spille rigtigen, for omsider at indprænte Thorvalds Melodier i sin Hukommelse, lovede at sende Zøgna til Snedkerhuset, for at hun kunde lære Fingergrebet, for siden at bibringe sin Jomfru det. Grim forlod saaledes dog med halv forrettet Sag Fruerstuen, og glædede sig inderligen over, dog at kunde beholde de tvende af Guldstykkerne. Jægeren anhørte med megen Smerte Grims Beretning, dog lod han ham beholde alt Guldet, men modtog den forelskede Zøgna med megen Kulde, da hun endnu samme Eftermiddag meldte sig hos ham som hans Discipelinde, og kunde ikke dølge for hende, hvor

misfornøiet han var over at underviſe hende iſtedet for hendes Jomfru.

Maaneder vare henrundne inden Søgnas ubevante Fingre kunde lære Grebene; og da hun omſider havde fattet dem, leverede han hende en anden og bedre Fløite, ſom han bad hende at bringe Thora, imod at faae den, hun først havde modtaget, tilbage. Søgna bragte ham den endnu ſamme Dag, tilligemed en tung Pung af Guld i Betaling for den fra Thora. Jægeren fæſtede ſin Mund paa det Sted, hvor Thoras Roſenlæber havde hvilet, og trykkede Søgna Guldet i Haanden. Søgna ſkjulte Pungen paa ſin Barm og glædede ſig over at hun dog fik nogen Erſtatning for hendes ubønhørte forelſkede Sukke, og ſagde ved ſig ſelv paa Hjemveien:

"Derſom jeg ikke beſtemt vidſte at den toſſede Jæger aldrig har ſeet min Jomfru: da ſkulde jeg næſten troe at han var ſaa forvoven at elſke hende. Jeg er dog ogſaa ſmuk, men for min Skjønhed har den Taabe ſlet ingen Øine. Naa, naa, det faaer at være det ſamme: jeg faaer mig vel en Mand! De ere nuomſtunder ikke ſaa ſjeldne."

Thoras Flid var overordentlig, og hun nemmede i en meget kort Tid Fingerſætningen paa Fløiten,

til Jægnas store Forundring, hvem den havde været saa vanskelig, og hendes Fryd var meget stor da hun, efter nogen Tids Forløb, kunde aflokke Instrumentet enkelte rene Toner. Som hun en Dag sad i sit eenlige Kammer med den nye Fløite ved hendes Rosenlæber, syntes hun at høre nogle svage Fløitetoner i det Fjerne. Hun lyttede med megen Opmærksomhed og fandt at hun ikke havde bedraget sig. "Det er den gode Jæger", — tænkte hun — "som fornøier sig ved at spille, medens han, i Følge sit Kald, maa vandre i Skoven." Thora blev af hendes Fader, der lod hende kalde, afbrudt i sine vemodige Betragtninger, og havde næsten glemt disse henrivende vemodige Toner, da hun næste Dag igjen hørte dem, men ikke i saa lang en Fraskand, saa at de vare meget tydeligere. Snart opdagede hun, at det hele Fløitespil kun bestod i meget lette i hverandre flydende Toner, som uophørlig bleve gjentagne. Hun forsøgte nu at gribe de samme Toner paa Fløiten, og til hendes store Forundring lykkedes det hende over al Forventning, og Jægeren, thi hvem anden kunde det vel være? vedblev at spille eet og det samme, som hun vedvarende spillede efter. "Det gode Menneske" — udbrød Thora med Inderlighed, da han omsider holdt op at spille — "veed, at han ikke tør komme til mig, men han vil i det Fjerne lære mig at spille paa det Instrument, som jeg fra hans Haand har mod-

taget, og som han veed, at jeg elsker med megen Lidenskab. Denne Opmærksomhed skal han ikke vise mig omsonst. Jeg vil bede min Fader om at give ham en Belønning, som ret kan glæde ham. Zøgna elsker ham. Dersom han deler hendes Følelser, da skal min Fader give ham Huus og Jord — og jeg skal give Zøgna sin Friehed og et godt Udstyr!" Thora kaldte paa Tærnen og forkyndte hende sin Lykke.

"O, min hulde Jomfrue!" — udbrød Zøgna, meget vemodig — "jeg troer ikke at han har Øine for mig, endskjøndt mange dog har sagt, at jeg ikke er hæslig. Imidlertid vil jeg endnu ikke opgive Haabet om at vinde den Utaknemmelige. Og vidste jeg at det kunde hjelpe: vilde jeg gjerne ti Gange lade mig døbe; thi Grim siger at han er en Christen!"

Thora forsikkrede den letsindige Pige, at ene en dyb og inderlig Længsel efter Gud og Christus maatte bevæge hende til at forandre Religion, samt at Gud vilde fortørnes, naar hun gjorde det af egennyttige Hensigter.

Ragnvild kom til, og Samtalen var afbrudt. Han kom for at føre Thora ud i Lunden ved Aaen uden for Haven, hvor han, den hulde Datter uafvidende, havde ladet bygge et skjønt Skovhuus under tvende blomstrende Lindetræer, for at hun der ufor-

styrret af Borgens Støi, kunde overlade sig til hendes Yndlingslyst, at spille paa Fløite. Over Døren var med store Bogstaver udskaaret: Thoraslyst, og alle Bequemmeligheder forefandtes i de smaa nætte Stuer, hvis Vægge vare udstrede med kunstige Afbildninger af alle mulige Slags danske Fugle og Blomster. Hvad der især frydede Thora, var en yndig rislende Kilde bag ved Huset, ovenfor Aaen, midt i en yndig Blomsterhave, hvori Nordens og Sydens Blomster strede med hverandre om Prisen, og prunkede i alle de syv Farvers yndige livlige Skjær, straalende i Aftensolens milde Purpur-Lue, og hævende deres Kroner mod den skyefri azurblaa Himmel.

En reen ublandet Fryd, den Ragnvild over et Aar ikke havde seet i Thoras Aasyn, straalede frem af hendes blide Himmelsie. Hun faldt Faderen om Halsen og takkede ham inderligen for denne kjære uventede Gave, og undrede sig over, at hun ikke havde vidst det ringeste om dette skjønne Anlæg, der ligesom ved et Tryllerie var fremkommet.

"Det milde, tidlige Foraar og den yndige Sommer" — udbrød Ragnvild og trykkede Thora til sit Hjerte — "samt uafbrudt Flid og hensigtsmæssig Bekostning, har gjort det, som Du, min elskede Thora! anseer som en Umulighed, mulig; og kan det bidrage til at

adsprede Din Kummer: da er ingen lykkeligere end Din omme, Din kjærlige Fader! Du har i de sidste Maaneder aldrig lystvandret i mine Skove, derfor har Du ikke seet de mangfoldige Mennesker, som her dagligen have arbeidet."

Thora takkede sin Fader endnu engang, og kunde ikke see sig mæt paa Kunstens og Naturens herlige Frembringelser, der her saa søsterligen, til hendes Glæde, rakte hinanden Haanden; og hun vidste ikke hvilken af dem hun skulde give Fortrinet.

Aftenen svandt for Fader og Datter i stille Glæde. Det var de første glade Timer de nød sammen siden den Dag da Thorvald blev døbt, og Ragnvild nægtede ham Thoras Haand.

Næste Dag sad Thora, i sit Skovhuus paa Thoraslyst, nedsjunken i vemodige Erindringer. Hendes skjønne Hoved hvilede tungsindig paa Lilliehaanden, og hendes Tanker dvælede paa den anden Side af Issefjorden ved Thorvalds Søe og Freias Kilde, hvor de skjønneste Timer i hendes Liv vare henrundne. Hun blev opvakt af sine dybsindige Grublerier ved Lyden af Jægerens Fløite, der tonede i det Fjerne, dog noget nærmere ved, end den forrige Dag, og ligesom da, i korte belærende Stykker. Thora forsøgte atter at blæse dem efter, og hun syntes at det lykkedes hende endnu bedre end den første Gang.

Hun var lutter Øre, og hendes Rosenlæber vedbleve længere end tilforn at være hefte de paa den kjære Fløite, hvorpaa hendes hvide Fingre allerede flyttede dem med Færdighed. Hun gik hver Dag, til en bestemt Tid, til Lunden, og neppe havde hun aabnet sine Vindver ud til Aaen, før de belærende Toner, efter hvilke hun saa inderligen længtes, strax lode dem høre, og saaledes gik det hver Dag i flere Maaneder, saa at Thora, ved Høstens Ende, kunde blæse Fløite med temmelig Færdighed. Da hun stedse gik allene til Thoraslyst, for uforstyrret at kunde foretage disse kjære musikalske Øvelser, vidste Ingen at de fandt Sted, og Ragnvild, hvis Ydlingsfornøielse det var at høre Thoras Fløitespil, i det stille Tusmørke, troede at det var ene hendes Flid, uden nogen Undervisning, der havde forskaffet hende den store Færdighed, hvormed hun trakterede Instrumentet og beundrede hendes Genie for det. Thora, som havde besluttet, at udbede sig en Belønning for Jægeren af Faderen — kunde aldrig faa denne Bøn over sine Læber, hun vidste ei selv af hvad Aarsag. Hun havde af Jøgna erfaret, at han havde været saa ligegyldig ved den Belønning hun sendte ham for Fløiten, at han endog havde bortgivet Pungen med Guldet, men derimod trykket den simple Fløite, som han havde fordret tilbage, til sine Læber og sit Hjerte. Denne Adfærd blev Thora en uopløselig

Gaade. Skulde denne Fløite være ham kjær, fordi den kom fra hende? Dette var jo en Umulighed, da han aldrig havde seet hende. Men hvorfor kyssede han da Fløiten og trykkede den med en saa inderlig Heftighed til sit Bryst? Var det dog mueligt at han kunde elske hende? For en Pige, der var ham aldeles ligegyldig, havde han vist ikke anvendt saamegen Flid paa at lære den ulærnemme Tærne Fingergrebene; og nu hans uafbrudte Umage med, fra Begyndelsen af, at lære hende at spille? Det var jo aldeles urimeligt at han kunde elske den, der var af saameget høiere Stand end han. Desuden havde han jo aldrig søgt at komme i hendes Nærhed, naar hun med sin Fader, igjennem Skoven var draget til Kirken. Ja een Gang, da de i Frastanden havde seet ham, var han endog ilet ind i det Tykke af Skoven, for at undgaae at møde dem. Dersom han nærede den ringeste Tilbøielighed for hende, hvorfor vilde han da skye hende? Hun ønskede selv, blot een Gang, at see dette sjældne Menneske, der havde viist hende en saa stor Opmærksomhed, for at hun kunde takke ham, og spørge: hvad hun kunde gjøre for ham, hvorved hun kunde vise ham sin Erkjendtlighed; og Thora følte en inderlig Trang til at vise det gode Menneske, at hun var ham forbunden. "Men" — tænkte hun videre — "er det ogsaa ham, kan det ikke være en Anden end

netop denne Jæger, der har viist mig denne Opmærksomhed? Nei! nei!" — svarede hun selv — "Ingen uden den gode Jæger kan saadan spille Fløite her i Egnen. Det er ham! Bare jeg kunde komme til at takke ham!"

Kort Tid efter at Høsten var tilendebragt og Hæser stode bag hver Mands Gaard, og fulde vare alle Lader, gav Ragnvild alle sine Undergivne et herligt Høstgilde, hvorved den huldе Thora var Værtinde, og sørgede omhyggeligen for alle Gjæsterne. Hendes Øine søgte forgjæves iblandt den forsamlede Skare af Ynglinger om Jægeren, som hun nu for første Gang erfarede hedde Svend, men de fandt ham ikke; thi han var, som den gamle Snedker Grim sagde, upasselig, formedelst et Fald i Skoven, og maatte blive hjemme. Thora sørgede over hans Fraværelse — thi, foruden hendes Lyst til at takke og lønne denne besynderlige Yngling, kunde hun ikke nægte for sig selv, at hun ønskede blot een Gang at see ham, var det endog kun i Fraſtanden, for at erfare, om han svarede til den Beskrivelse Sogna havde gjort over ham; thi var den sandfærdig, da maatte han ligne hendes elskede Thorvald; men hendes Ønske blev uopfyldt — thi Svend kom ikke, hvormeget end alle de unge Piger længtes efter ham; og da een af Karlene omsider paa deres Bøn — thi de ønskede at dandse efter hans Fløites yndige Toner — gik til

Snedkerhuset for at hente ham, afslog han med megen Bestemthed at komme, paa Grund af at han var syg, og Karlen maatte, til Pigernes store Sorg, med uforrettet Sag gaae tilbage.

Thora kom ved dette Budskab i en særdeles vemodig Stemning. Dersom den gode Jæger var syg — og dette var jo uden for al Tvivl, da han selv havde bekræftet Grims Udsagn desangaaende — da var det jo Thoras Pligt at sende ham Lægemidler og kraftige, styrkende Spiser. Men hun havde jo personligen, da hun var vel forfaren i Lægekunsten, ydet alle de der havde været syge paa Borgen sit Tilsyn; hvorfor da nægte den gode Jæger det? han, som havde saamegen Fordring paa hendes Erkjendtlighed? Thora vidste ikke hvad hun skulde gjøre. Maaskee at den gode Svend, var farlig syg? thi ventelig var han styrtet med Hesten. Thora gik til sin Fader og raadspørgte sig med ham i denne Henseende. Ragnvild var af den huldе Datters Mening, at hun selv skulde besøge Jægeren, der, formedelst hans overordentlige Dueligheд til at udrydde Rovdyr, vedligeholde Skoven og anlægge nye Planteskoler var blevet haal uundværlig. Dog besluttede han, selv at gaae med Thora til Snedkerhuset; og Grim fik Befaling at sige Svend: at han næste Morgen kunde vente dem, og at han imidlertid skulde forholde sig

rolig og forblive i Sengen. Thora tilbragte en Deel af Natten med at tilberede Lægemidler af kraftige Urter og Rødder; og da hun henad Morgenstunden kastede sig paa Leiet, anraabte hun Gud inderligen for den kjære Ubekjendtes Helbredelse, og var oppe med Solen for at gaae til ham.

Det var endnu tidligt paa Dagen da Ragnvild og Thora, fulgt af Jøgna, som bar de styrkende Sager og Lægemiglerne, traadte ind i Snedkerhuset, hvor de bleve modtaget af Grim og hans alderstegne Skulda, som berettede dem: at Svend var blevet ude af sig selv af Glæde, da han hørte at Jomfrue Thora vilde helbrede ham, ja endogsaa forunde ham hendes personlige Nærværelse og Tilsyn. Han havde derfor tilbragt Natten uden Søvn, og var først i Morgenstunden faldet til Roe; dog spørgte Skulda, om hun ikke maatte ledsage Herren og Jomfruen ind til ham.

Ragnvild og Thora fulgte den gode Gamle, som aabnede Døren ind til Svends Kammer for dem.

Ynglingen laae i Sengen, med Ansigtet aldeles indhyllet i Puderne og vendt imod Væggen, og, som det lod, i en dyb Slummer. Skulda kaldte gjentagne Gange paa ham; omsider ruskede hun i ham og raabte "Svend! Svend!" men han vaagnede

ikke, og vedblev at ligge i samme Stilling uden at bevæge sig det ringeste.

"Men saa vaagn dog op Svend!" — raabte Grim som var kommet ind i Kammeret — "Jomfrue Thora kan dog ikke helbrede Dig ved blot at see Dig i Din krøllede Nakke." — Forgjæves; Svend vaagnede ikke. Thora blev tilsidst urolig, og frygtede for at han var død; hun bøiede sig derfor over ham; og hendes Glæde var ubeskrivelig, da hun formærkede at han drog sin Aande. Hun tog nu hans Haand, som laae oven paa Dynen, inden i sin for at fornemme om han var varm.

"Han brænder som Ild!" — udbrød hun — "og jeg fornemmer en svag Bevægelse i Haanden!" — Hun lod nu sine Lilliefingre glide op paa Ynglingens Haandled, for at fornemme hvordan hans Puls slog, at hun deraf kunde slutte sig til om han var farlig syg eller blot forkølet.

"O, Gud!" — raabte hun, og vedblev at holde paa Haandledet — "hans Blod er i en voldsom Bevægelse. Hans Puls slaaer som om den vilde sprænge Huden!"

"Saameget syg kan han ikke være," — forsikkrede Skulda — "thi han var jo saavel i Forgaars Aftes, som i Gaar Morges i Skoven; og jeg

kan see at han endog i Dag har været oppe, thi baade hans Yndlingsfløite som og alle hans Pergamenter hvorpaa han hver Dag præger Runer, ere jo borte. Det er underligt nok at han har gjemt dem. Det pleier han ellers aldrig."

"Det behøver han heller ikke Moder!" — gjensvarede Grim — thi ingen af os kan jo læse. Ja, maaskee at han var bange for at enten Hr. Ragnvild eller Jomfrue Thora skulde see i Pergamenterne, der ere ham som en Helligdom."

Ragnvild blev kjed af al den Snakken, og bød Thora at anordne hvad der skulde bruges naar den Syge vaagnede, at de kunde gaae tilbage til Borgen.

Thora efterfulgte sin Faders Befaling, og forlod med ham og Zøgna Snedkerhuset.

Neppe vare de borte, før den formeente Syge sprang ud af Sengen, og tillaasede Døren.

"Fader i Himlen!" — raabte han ude af sig selv af Henrykkelse — "Hun var nær ved mit Hjerte. Hendes Aande spillede paa min Kind, og hun holdt min Haand længe indesluttet i sin! O, Salighedens Salighed! Thora, hulde elskede Thora! fra Dine Silkefingre, flammede en Ild som satte mit hele Hjerte i Bevægelse! O, at jeg havde tordet indslutte Dig i mine Arme! at jeg havde tordet raabe: Thora! min Festemøe, min elskede Brud!

jeg sover ikke; jeg lever aander kun for at elske og tilbede Dig! Til Dødens sidste Stund, er jeg Din Thorvald! For blot at være i Din Nærhed har jeg underkastet mig denne Forklædning, denne underordnede fornedrende Tjeneste. Ja, for blot at see Dig: vilde jeg gjerne nedstyrte mig i den dybeste Afgrund; og salig, misundelsesværdig, skulde min Død vorde naar de søde Ord af Dine Rosenlæber: Jeg bliver Thorvald tro indtil Døden, tonede efter mig ved Nedstyrtningen. Men Du veed ikke, at Din Thorvald er Dig saa nær; og at han, for at hans pludselige Nærværelse hos Dig ikke skulde forraade hans List, maatte lade som han sov. O, Thora! en fortærende Ild brænder i mit Hjerte; naar skal det atter banke ved Din elskovaandende Barm? Naar skulle mine favnende Arme omslynge Dit skjønne Liv? Naar tør jeg for den hele Verden kalde Dig min Huustro? og skulle vi kun ved Din Faders Grav, samle Blomsterne til Din Brudekrands?"

Thorvald blev pludseligen revet ud af sine Syvmerier, da det bankede stærkt paa Døren. Hurtigen aabnede han den. Skulda traadte ind med et Bæger i Haanden. Hun forundrede sig meget over at den Syge var oppe; og bemærkede, som hun ogsaa sagde ham, at hans Øine spillede som havde Freia aabenbaret sig for ham i en huldsalig, yndig Drøm.

"Det har hun ogsaa Moder Skulda!" — raabte Thorvald med høi Begeistring. — "Hun stod for mit Leie, og heldede sit skjønne guldlokkede Hoved over mit Bryst! Mit Hjerte, som flammede af Elskovs høieste Fryd, slog lige ved Gudindens Svanebarm. Hun tog min Haand inden i sin, og Veltalenheds sødeste Honning flød ud af hendes yndige Rosenlæber! O jeg kunde....

Skulda afbrød den Henrykte, idet hun rakte Bægeret hen imod ham og sagde:

"Du er vild i Hovedet Svend! og har drømt det som her virkeligen gik for sig; eller ogsaa Du har været halv vaagen: thi her har ingen anden Freia været, end den huldе Jomfru Thora; og hende vilde jeg snarere ligne ved den moderlige Frigga, thi hun er god og veldædig som den høie Gudinde selv; endskjøndt vist ikke Freia kan have et skjønnere Haar, et blidere Himmelsie, en hvidere Haand, et smækkrere Liv og en yndigere Fod end hun. Kom nu og nedsvælg den styrkende Drik som hun med hendes egen Lilliehaand, af Markens Urter, har tilberedt for Dig.

"Det er Gudenectar!" — raabte Thorvald, udtømte Bægeret i et langt Drag, og vilde ile ud.

"Men saa bliv dog Svend!" — bad Skulda og holdt ham i Fligen af Trøien — "Du skal blive

i Sengen, og maa ikke gaae i Skoven før Du er fuldkommen frisk."

"Jeg er frisk, som Fuglen under den hvelvede Himmelbue" — raabte Thorvald og Henrykkelsen som han var i, fremstraalede af hans talende skjønne Øie. — "Denne Drik har aldeles helbredet mig. Den har lagt Aar til mine Dage. Ja havde jeg end spiist alle Idunas Æbler, de kunde ikke saaledes have forynget mig! Jeg maa ud i Skoven. Stuen er for snæver for den Salighed som mit Bryst indslutter; men i Dag, vil jeg ikke medtage Bue og Pile. I Dag, skal intet Dyrs Blod flyde. Kun denne kjære Fløite skal følge mig. Dens Toner skal stige mod Skyerne og bane dem Vei for min Gudindes Øre!"

Med hurtige Skridt ilede Thorvald i Skoven. Skulda saae længe efter ham og rystede paa det gamle Hoved, i det hun langsomt udbrød:

"Han er ellevild i Hovedet og maaskee sygere end han selv veed af, eller vil vide. Naar jeg ikke grant vidste: at han har ladet sig forføre til at antage denne vrange Troe som de kalde Christendom, da kunde jeg ikke formode andet end at han endnu fulgte den gode gamle Lære; thi han var jo henrykt over den Drøm som han havde havt om Freia; ja han talte jo endog noget om Idunas Æbler, som jeg i min

Ungdom, af den gamle Isbrand Offerpræst, hørte kunne gjøre Folk udødelige. Jeg gad dog ogsaa engang smage en Bid af saadant et Æble; thi vel er jeg gammel, men jeg havde dog nok Lyst til at leve en Snees Aar endnu. Den gode Svend! hvor glad han var! O, gid jeg dog maatte opleve den Glæde før jeg dør, at see ham vende tilbage til vor gode gamle Troe! Da vilde jeg med Roe lægge mit Hoved til Hvile; thi han er god og brav og har i den Tid han har været her, gjort os meget Godt; men desværre, det Onde griber mere og mere om sig; og er det ikke skrækkeligt: at vi maa adlyde et christent Herskab? Dog det maa jeg sige: de Christne ere ikke saa onde, og hidtildags have vi kommet ret godt tilrette med dem!"

Skulda havde den Vane at tale vel meget med sig selv, hvorover hun stundom forsømte saavel Stegerset som Thenen. Grim kom derfor til og mindede hende om at tilberede den røgede Vildsvinskinke, som hang over Arnestedet. Skulda adlød strax sin Husbonde; og medens hun røgtede sin Dont, talte hun vidtløftigen med sig selv om, hvor godt denne Skinke skulde smage den gode Jæger naar han kom hjem fra Skoven.

Thora kom nedsjunken i dybe Tanker hjem, og ængstede sig meget over Jægerens fast unaturlige Søvn, og det stærke Oprør der var i hans Blod; men hvad der især forekom hende besynderligt, var den Bevægelse som han, den Døden lignende Søvn uagtet som han var i, havde gjort med Haanden, da hun holdt den inden i sin; og hun syntes, ved nøiere at eftertænke Sagen, at denne Bevægelse havde meget Ligning med et svagt Haandtryk — og — hun kunde ikke nægte sig selv: at dette Haandtryk, var gaaet hende lige ind til Sjælen og sat hendes Hjerte i en for hende uforklarlig Bevægelse. Thora blev saa ofte afbrudt i sine Grublerier, at hun besluttede at gaae til Thoraslyst for at være ene med sig selv og sine Tanker. Ved Indtrædelsen i Lunden, lød de yndigste Fløitetoner hende imøde. Thora blev staaende som forstenet — thi hvorfra kunde dette Fløitespil komme, da den gode Jæger laae syg og derfor umuligt kunde være i Skoven? Hendes Forundring blev endnu større, da hun hørte Melodien af Thorvalds Sang: Var Odins Lær Sviig og Liist, blive blæst med en Følelse og et Udtryk som om den flød fra selve den elskede Ynglings Læber og Fløite. Uvilkaarligen ilede hun imod Aaen fra hvis anden Bred Fløiten lød; o, men havde der endog været en Bro over den: hun kunde dog ikke kommet videre, thi en uhyre høi Steenmuur hævede

sig paa den modsatte Side imellem Aaen og Skoven som gjorde, at Thora var indsluttet i sin Lystlund som i en Festning og altsaa fri for ethvert Overfald, eller Besøg. Thora blev staaende ved Aaens blomstrende Bred; men hendes hele Sjæl var paa dens anden Side i Skoven, hvorfra Fløiten uafbrudt vedblev at spille den yndige Melodie som aldrig havde afladet at gjenlyde i hendes Hjerte. Omsider taug Fløiten, og, Thora var nærved at segne til Jorden af Forundring. Den huldrigste Tenorstemme lod sig høre. Hun kunde ikke tage Feil; det var den elskede Thorvald der sang:

"Fra Isefjordens vestre Bred,
Og fra min kjære Sø:
Jeg drog til dette fjerne Sted
At søge Dig min Mø!
Jeg holder Dig min svoerne Eed,
Indtil at jeg skal dø.
Og riig jeg er i Qval og Smerte:
Naar Thora! jeg kun har Dit Hjerte!

O, hæv Dit Øies Himmelblaa
Mod Egens Krone grøn:
Da skimter Du Din Thorvald staae
Blandt Grenene i Løn.
Ei bort fra Aaens Bred Du gaae,
Før Du har hørt hans Bøn.
Et Trostens Ord, lad af Din Læbe
Hans bange Hjertes Qvaler dræbe!

Barbarisk, er Din Faders Bud;
Det knuse vil mit Bryst.
For Himlen, er Du jo min Brud;
Paa Jorden, al min Lyst!
Vor Kjærlighed bifalder Gud;
Thi, hør Din Thorvalds Røst
Og svar mig med Din søde Stemme,
At jeg kan Himlens Fryd fornemme!

Thoras hele Væsen smeltede sammen i salig Henrykkelse. Hun kunde ikke tvivle: det var den evigelskede Ungersvend der sang og spillede. Han havde altsaa, af Kjærlighed til hende, paataget sig den besværlige Tjeneste som Jæger; et Offer, som ikke uden ved uendelig Kjærlighed kunde belønnes. Den elskende Pige forglemte i dette Overraskelsens-Salighedens-Minut, aldeles hendes Faders Forbud; ja alt i den hele Verden var forsvundet af hendes Erindring, undtagen den elskende for hende Alt opofrende Yngling. Hun udstrakte sine Arme mod Egen, hvorfra Melodien af Sangen atter gjenlød, og — o, navnløse, himmelske Syn — hun saae Thorvald høit oppe i Træets Krone med Fløiten for Læberne. Den almægtige Kjærlighed begeistrede den Hulde; og med en Stemme, som strømmede ligefra Sjælens Inderste, sang hun følgende Qvad, som Thorvald med Fløiten accompagneerte:

Du stedse var og er mig kjær,
Min Sjæls udvalgte Ven!
Velkommen til Din Thora vær,
O, elskte Ungersvend!
I Liv og Død, kun Din jeg er;
Jil til Din Thora hen,
Og Dig min Kjærlighed skal sige:
At evigen jeg er Din Pige!

"O, Gud!" — raabte Thorvald og Fisiten sank fra hans bævende Læber. — "Min Thora! søde, himmelske Møe! Jeg kan ikke komme til Dig! Seer Du ikke den høie Muur, med alle sine uhyre spidse Jernpiger? Din Fader og Alle, kan fra Borgen overskue den. Der er Livsfare ved at bestige den, og, om jeg endog vovede det, og det lykkedes, vilde vi da ikke derved strax vorde røbede? og Følgerne blev: at Du muligen blev indsperret, og jeg for stedse bortvist fra Din strænge Faders Enemærker, hvor jeg dog, ved at være i Din Nærhed, har følt mig saa uudsigelig lykkelig. Ja jeg vilde med Glæde tjene Din Fader som Jægeren Svend, min hele Levetid. Aldrig skulde han erfare at jeg var den ulykkelige Thorvald: naar jeg blot een Gang dagligen, maatte forundes den Salighed at skue Himlen aaben i Dit sjælfulde Øie, at henrykkes ved Lyden af Din fortryllende Stemme, og høre Dig sige: Jeg elsker Thorvald!"

"Jeg elsker Thorvald, til mit Hjerte brister i Døden!" — udbrød Thora under blide Taarer. — "Hvormed, uden ved den inderligste Ømhed, kan jeg lønne Din alt opoffrende Kjærlighed? Min Sjæls hele Ømhed skal derfor ene være Dig helliget. Du forlod Din Hjemstavn, hvor alle Dine Ungdomsglæder smilede frem af enhver Busk, Du forsagede alle Dine vante Bequemmeligheder; istedet for at byde som Herre: lod Du Dig befale og adlød som Tjener — og alt dette for min Skyld! Thorvald! med Anger føler jeg: at jeg er ulydig imod min Faders Bud; men Kjærligheden i mit Bryst har seiret. Kom ofte her i Træet ved Ringmuren! Kan jeg da end ikke favne Dig i mine Arme, ikke trykke Dig op til mit bankende, elskende Hjerte: kan jeg dog see Dig, høre Din skjønne mandige Røst og henrykkes ved den Forsikring af Dine Læber: at Du elsker mig til Døden."

Thorvald var steget ned paa en af Egens nederste Grene som hang ud over Ringmuren, saa at hans hele skjønne Kæmpeskikkelse var synlig for Thora. Han støttede sig med Ryggen mod en større Green og udstrakte begge Armene mod Thora, medens han med flammende Øie og Kjærlighedens hele Ild udbrød:

"Thora! ædle, herlige, fortryllende Pige! Din Thorvald elsker Dig til Døden; men endnu

i Livet skal Du vorde min Viv, min elskede Eiendom. Kjærlighed forvandlede mig til Jæger; dens Vælde er uendelig; den trodser alle Forhindringer og overvinder dem. Himlen selv, bestemte vore Hjerter for hinanden. Kun Døden, mægter ene at adskille dem. Aldrig forlader jeg den Egn, det Sted — det være en Kongehal eller et Fængsel — hvor Du, min tilbedede Pige! opholder Dig. Synlig, eller usynlig skal jeg stedse omsvæve Dig — og naar en Faders uforsonlige Had og Tyranie er nærved at bøie Dig mod Jorden, naar Dit Hjerte ei længere kan bære sine navnløse Qvaler, da, men først ogsaa da skal jeg med kraftfuld Haand gribe Dig før Du synker; og da skal Du vorde min for Tid og Evighed; det sværger jeg saasandt som jeg hedder Thorvald Vingo! og elsker Dig til Døden!"

"Frygter Du ikke for at blive Meeneder?" — tordnede en barsk Stemme. Thora vendte sig om og blev, som truffet af Himlens Lyn da hun saae sin Fader, som havde hørt Slutningen af hendes og Thorvalds Samtale, staae bag ved sig.

"Nidding! Træl!" — raabte Ragnvild atter med en saadan Kraft, at alle Sangfuglene fløi bort af Træernes Qviste — "Jeg vil ikke kjende Dig under Din forhadte og forbandede Faders Navn! Som Trællen Svend, skal min Hevn knuse Dig! Kom Du forhærdede, unaturlige Datter!" — ved-

blev han, idet han rev Thora med sig — "eller vil Du før at jeg skal blive, for at Din Boler med en forgiftet Piil kan gjennembore mit Hjerte?"

Den ulykkelige Thora, var aldeles bedøvet. Uden at svare Faderen et Ord, paa de frygtelige Bebreidelser der fra hans Læber strømmede hende imøde, kom hun til Borgen hvor Ragnvild indsperrede hende i Fruerstuen og tillaasede Døren. Først da hun var ene, vendte hendes Besindelse tilbage. Hvad der meest smertede hende var, at Faderen havde udskjældt Thorvald for hendes Boler. Hendes fine jomfruelige Følelse, var derved paa det dybeste krænket. "O, Gud!" — sukkede hun, og en Taarestrøm skaffede hendes beklemte Hjerte Luft — "saa dybt troer min Fader altsaa at jeg er faldet. O, Fader! Du er grusom! Er det ikke nok at Du knuser mit Hjerte? vil Du ogsaa berøve mig min Ære? Gid jeg laae i Jorden! thi kun i Graven er Fred."

Ragnvild ilede som en Rasende ind i Gildehallen hvor en Deel af hans Undergivne og Trælle, ved Andendags-Høstgildet, vare forsamlede.

"Jeg er paa det grusomste fornærmet af een af mine egne Undergivne eller Trælle!" — skreg han Forsamlingen imøde — "Denne Ridding, er Jægeren Svend. Bevæbner Eder med Buer, Kastespyd og Pile! Tager alle mine Heste! Jler! Omringer og griber denne Usle! Vil han ikke godvilligen følge

med Eder: da igjennembore hans forræderske Hjerte! Han falder da paa sine Ugjerninger, og jeg skal forsvare dette Drab paa Thinge. Friheden, og den bedste af mine Bøndergaarde, giver jeg den som bringer mig ham død eller levende! Ilet! Han kan ikke være langt borte. Gjennemsøger hele Skoven! Min Vredestorden skal knuse Eder, om I ikke hurtigen adlyder mit Bud!" — Da Bønderne, hvoraf Nogle, især blandt de Ældre, havde Svend meget kjær, tøvede med at adlyde denne grusomme Befaling, brølede Ragnvild, saa Glasruderne i de høie Borgvindver klirrede: "Feige Trælle! adlyder! eller jeg skal lade Eder klynge op i Skovens høieste Træer!"

De forfærdede Bønder styrtede ud af Døren.

Den ellers saa godmodige Gamle, var blevet forvandlet til en fnysende Løve; thi Grim Snedker havde ved Gildet fortalt: at Svend, frisk og munter, som den der aldrig havde været syg, var, med Fløiten under Armen gaaet i Skoven strax efter at Ragnvild og Thora vare gaaet til Borgen. Ragnvild gik til Thoraslyst, for at berette Datteren denne besynderlige Omstændighed. Han var nær blevet tilintetgjort af Forundring og Harme, da han fandt Thora i en saa kjærlig og ivrig Samtale med den formeente Jæger, i hvem hun strax gjenkjendte sin forhadte Dødsfiendes Søn. Han ansaae nu den hele Sygehistorie, for et aftalt Spil imellem Thora og Thor-

vald; et Spil, som ene ved hans Mellemkomst var blevet forpurret. Han troede bestemt: at de ofte havde havt Sammenkomster i Skoven, og kun ventede paa hans Død for at kaste dem i hinandens Arme. Ja selv Tanken om Thoras Fløitespil gjorde ham rasende, thi han vidste nu hvem der havde været hendes Læremester. Ragnvild kunde derfor ikke andet, end anseе sig for at være paa det skjendigste bedraget af det Barn som han elskede med mere end en Faders Ømhed. Det var altsaa derfor at Thora vilde til denne Borg: at hun uhindret kunde overlade sig til sin Kjærlighed og hemmeligen mødes med Thorvald saa ofte som hun lystede, da Ingen der kjendte ham. Derfor, var Thorvald gaaet i hans Tjeneste som Jæger. "O," — raabte han og rev Haaret af sit hvide Hoved — "Thorvald er den nedrigste, lumpneste Forfører, ret et Billede af hans skjendige Fader! — og min Datter? hun som jeg haabede, skulde forsødet mig min Alderdom: er den falskeste, den troløseste af sit hele Kjøn! og jeg skulde ikke rase! Ha! at man vilde bringe mig Forføreren levende, at jeg i hans Blod kunde køle min rasende Hevn! Mit Glavind skulle da igjennembore hans sorte Hjerte! Dog nei," — vedblev han tænderskjærende — "dette var en altfor hæderfuld Død. Han er min Træl. Kun for Heltens Bryst slibes Staalet, for Trællens Hals

spindes Hampen. Ja Nidding! Du skal hænges; og Ravnene skulle udhakke Dit forelskede Hjerte!"

Bønderne fandt letteligen Thorvald, thi han var endnu i Nærheden af Borgen, for, om muligt, at erfare Thoras Skjebne og i Nødsfald, komme hende til Hjelp. Thorvald var saa fordybet i sig selv, at han ikke lagde Mærke til at Bønderne i Frastanden, og i største Stilhed, omringede ham. Han havde nylig været saa uudsigelig lykkelig. Alt hvad han havde opoffret for den elskede Pige, var saa rigeligen lønnet; men just som han var ved at bestige Lykkens Tinde, styrtede det skjønne Luftempel ned i Afgrunden. Han var nu mere end nogensinde før, fjernet fra sine Ønskers Maal. Der var kun eet Middel tilbage som kunde krone de Elskendes Kjærlighed med Lykke; og det var: med Magt at bortføre Thora. Men vilde dette ikke knuse Faderens Hjerte? og kunde Thora være lykkelig naar hun vidste at hendes Fader, for hendes Skyld, sørgede sig tildøde? Thorvald forkastede derfor Bortførelsen som et syndigt Middel; o, men han gjorde det med bristende Hjerte, og med den yderste Fortvivlelse. Dog besluttede han: at blive i Nærheden af den elskede Pige, skulde han endog derfor anvende den yderste List og stedse være udsat for Livsfare. Thorvald blev vækket af sine dybsindige Grublerier ved Bønderne, der gjorde Kredsen om ham tettere. En næsten hun-

dredaarig Gubbe, nærmede sig til ham og udbrød dybt bevæget og med inderlig Følelse:

"Du Ulykkens Barn! hvad har Du gjort? Vor ellers saa milde Herre, tørster efter Dit Blod. Han har befalet os: at bringe Dig, enten levende eller død, for ham. Du har stedse viist Dig god og retskaffen; ved de vilde Jagtsvelser, har Du skaanet vore Marker og Enge. Ti Fold har vor Høst været i det Halvaar Du har forestaaet Jagten: thi Du lod ikke Hestene og Hundene nedtræde vore Agres Grøde under Fødderne. Det var Dig viist umuligt, at begaae en Forbrydelse; Herren maa være vildledt af Dine Fiender, og af dem har Du mange blandt vore unge Karle, fordi at Pigerne stedse give Dig Fortrinet for dem, og lytte saa gjerne til Din Fløites yndige Toner. Er Du derfor uskyldig, saa følg os og forsvar Dig. Sæt os ikke i den skrækkelige Nødvendighed, med Magt at gribe — eller endog at dræbe Dig; thi det gjælder vort Liv om vi ikke adlyde vor strænge Herres Befaling. Du er sikkert uskyldig. Ja, Du kan umuligt være andet. Kom derfor og forsvar Dig. Naar Du hverken har begaaet Mord, Tyveri eller Ran, kan han dog ikke, uden at være det største Umenneske, lade Dig dræbe. Kom!"

Thorvald var under denne Tale geraadet i det frygteligste Raserie. Bønderne havde trængt dem

ganske tæt om ham, saa at den Kreds hvori han med Oldingen stod, var meget lille. Af nogle af de Yngres Øine, fremlyste Glæden over at faae denne frygtelige Medbeiler ryddet af Veien; og de stode færdige til, enten at gribe ham eller at lade de allerede paa Buerne lagde Pile flyve af mod hans Bryst. Thorvalds hele Væsen, var i en skrækkelig Bevægelse. Hans Hænder knyttede sig krampagtigen; Vreden lynede ud af hans Øine. Hans hele Heltefigur, forkyndte Udbruddet af den frygtelige Orkan som raſede i hans Inderſte. Kun hans Læber taug, og det var som om han ventede paa først at blive angreben, for, som Løven, at styrte mod den store Skare af Smaadyr der, ligesom i et Anfald af Vanvid, torde vove at byde deres Herſker Spidsen.

Den Gamle, som læste i Ynglingens Sjæl, vilde afværge Udbruddet af hans Modstand, fordi han yndede den gode Jæger meget, og vidste at det kun vilde bidrage til at forværre hans Sag, som han desuden troede dog maatte kunde lade sig jevne. "Kom Svend!" — udbrød han derfor og greb Ynglingens Haand som han trykkede med Varme — "Kom og følg os godvilligen. Enhver Modstand af Dig, vilde være Daarskab; thi seer Du ikke at Du er omringet? Kom!"

"Nei! nei!" — tordnede Ynglingen saa Flere i Kredsen vege forfærdede tilbage. — "Jeg er en

fribaaren Mand, af een af Danmarks ældste Slægter, og føler at jeg i enhver Henseende er ligesaa god som den blodtørstige Usling I kalde Herre. Han har Intet at byde over mig. Vil han mig noget, da kan han komme til mig her i Skoven. Jeg vil vente paa ham til Solen daler. Gaae og forkynd ham dette. Paa sliig en ussel Klappejagt fanger han ikke Thorvald Vingo. Adspreder Eder! gaaer!"

"Nei holdt!" — raabte een af Karlene — "For saa godt Kjøb slipper Du ikke. Følg os, eller mit Kastespyd skal bide sig fast lige midt i Dit Hjerte!"

"Nidding!" — raabte Thorvald saa høit at Echoet gjentog hans Udraab i det Fierne — "troer Du at kunde overvinde Thorvald?" — og idet samme kastede han, med Kæmpekraft, Karlen mod Jorden, rev ham sine Vaaben af Hænderne, vendte sig i en uimodstaaelig bydende Stilling imod Forsamlingen og tordnede den imøde:

"Viger feige Trælle, af den feigeste Tyran! som istædet for, paa gammel dansk Viis at møde selv, sendte Eder! Adsplitter Eder ufortøvet, og forkynder mit Bud! eller dette Spyd, skal rase frygteligt i Eders Indvolde!"

Den omkastede Karl reiste sig op og ilede langt udenfor den snart opløste Kreds; og Ingen vovede

mere at gjøre Mine til at angribe Thorvald, der, som en Døden udslyngende Halvgud, blev staaende paa sin Plads, i en bydende Stilling, midt iblandt dem.

Oldingen var den eneste som ikke veeg. "Svend!" — udbrød han, og en Taare glindsede i hans blide Øie — "Du er en veldig Kæmpe! hvad har Du derfor vel at frygte af Ragnvild, som er en kraftløs Olding? Han har svoret vor Død, om vi ikke bringe Dig for ham. Han har os Alle i sin Magt: thi vi ere hans Livegne. Vi vide ikke Din Brøde, om det ellers var muligt for Dig at have begaaet nogen; men det synes, som om den ædle, skjønne, blide Jomfrue Thora er indviklet i Din Sag, thi Ragnvild har behandlet hende med megen Strænghed og indsperret hende, til videre Forhør og Dom, i Fruerstuen. Maaskee Dit Udsagn, eller Din Bekjendelse, kan formilde hendes Skjebne; og Du frelser da os Andre fra at blive opofret for Ragnvilds Vredes rasende Hevn!"

"Hvad siger Du? Thora?!" — raabte Thorvald med Heftighed. — "Thora er uskyldig som den diende Glut! Er det muligt at den unaturlige Fader kan mishandle denne englefromme, uskyldige Pige? Ja jeg vil fremstille mig for ham. Men ikke overvunden; frivilligen, og uden at underkaste mig hans Dom, vil jeg træde over hans Dørtærskel. Ad-

splitter Eder derfor i Skoven, alle i hyrede Leiesvende! Kom! Du skal føre mig for Din Herre!"

Bønderne adlød øieblikkeligen hans Befaling. Thorvald greb Oldingens skjælvende Haand, og gik med Værdighed, og tilsyneladende Rolighed, mod Borgen.

Oldingen bævede heftigt da han, understøttet af Thorvald, traadte ind i Gildehallen, hvor den fnysende Borgherre, med Vredens lynende Blikke, i sit ellers saa godmodige Aasyn, sad og ventede. Bønderne, som i en Afstand vare fulgte efter Thorvald og Gubben, opfyldte snart Hallens Baggrund og stode forventningsfulde efter at erfare Sagens Udfald; og Ønsket: at Thorvald maatte miste Livet, stod i tydelige Træk tegnet paa Manges Ansigter.

Ragnvild, som var iført fuld Rustning, blev med rolig Fatning siddende paa sit Dommersæde; dog saae man, at denne Rolighed var en paatagen Maske, som han snart, under Forhørets Hede, aldeles tabte. "Hvo er Du?" — spørgte han, og saae med et skarpt igjennemborende Blik paa Thorvald — "som ved Svig og List har trængt Dig ind i mine Enemærker og forsøgt at forføre min Datter, mit eneste Barn, til at forglemme sine Pligter og at være ulydig imod mine Befalinger?"

"Mit Navn er Thorvald Vingo!" — gjensvarede Ynglingen — med lynende Blikke — "Dette

Navn har jeg baaret siden min Fødselsstund; og Du var selv eet af Vidnerne, da det blev mig givet paa ny i den hellige Daab. At jeg, som Du, er en fri Mand: veed Du ligeledes. Med hvad Ret vover Du derfor, voldeligen at vilde lade mig berøve Frihed og Liv? Kan Din rasende Hevngjærligheds Brand, da aldrig holde op at flamme? og skal jeg undgjælde for en Brøde som blev begaaet medens jeg endnu var et Barn? Du est en Olding og staaer allerede med den ene Fod i Graven. Bliv menneskeligsindet inden det er for sildigt! Giv mig Din Datter til Huustro! og jeg skal kappes med hende i at forsøde Din Alderdoms mørke Dage, og elske Dig med en Søns hele Kjærlighed!"

Ragnvilds Læber fortrak sig krampagtigen; og det var kun med Møie at han undertrykte sit frembrydende Raserie. Den frygtelige Gjæring som hans hele indvortes Væsen var i, berøvede ham Bruget af Mælet. Thorvald vedblev derfor efter et Ophold:

"Ei sømmer det sig for Dig som er et dødeligt Menneske, at adskille de Hjerter som den Evige selv forenede. Søg at ligne den Gud som Du med Læberne offentligen bekjender! Den ulykkelige Thora har altfor længe, med blødende Hjerte, sukket under Vægten af det unaturlige Had som omsider,

om Du ikke lader det uddøe i Dit Bryst, vil styrte hende i Graven. Lad hendes ædle Hjerte atter aabne sig for Livets Glæder! Ragnvild! oplad den ulykkelige Piges Fængsel! Aldrig har hun forbrudt sig imod Dig; og, det tilsværger jeg Dig ved den uendelige evige Gud som throner over Stjernerne: at i Dag var det den første Gang at jeg, siden hiin frygtelige Adskillelse efter min Daab..."

"Ha! usle, frække Løgner!' — brølede Ragnvild — "dersom jeg ikke selv havde hørt.... Jeg kjender Dig ikke, og vil ikke kjende Dig uden som Jægeren Svend! Under dette Navn, har Du formeret mine Trælles Tal. Som Jægeren Svend, stander Du for min Dom. Griber og binder denne Nidding, at han ikke skal undløbe sin velfortjente Straf; fører ham saa ud, og hænger ham i det høie Træ hvor jeg traf ham i en forrædersk Samtale med min Datter.

Thorvald var saa aldeles bedøvet at han ikke lagde Mærke til, at nogle af de stærkeste Bønderkarle grebe ham og bandt hans Hænder paa Ryggen.

"Og nu Nidding!" — vedblev Ragnvild med fraadende Læber — "Du vilde fuldende det Skjændselsværk, som Din Fader, ham hvorover min evige Forbandelse hviler, begyndte; men det lykkedes Dig

ikke. Dine Minuter ere talte. Gaae fra mine Øine, og lid Dine Ugjerningers velfortjente Straf!"

Thorvald var som aldeles tilintetgjort. Han aabnede sine Læber for at tale, men stod længe inden det var ham muligt at fremføre et Ord. Omsider blev han sig selv mægtig. Uagtet han var bundet, hævede han sig med en ubeskrivelig Værdighed i Veiret. "Du udskjælder mig for Nidding og Træl" — udbrød ham med Fatning — "hvo af os to som i Grunden tilkommer disse Benævnelser, vil Din Fornuft, om den nogensinde vender tilbage, sige Dig. Jeg har hidtil anseet Dig for en godmodig, stivsindet Daare. Nu mærker jeg: at Du er en rasende Vanvittig, og den unaturligste Fader paa Jorden; thi Du styrter Din ædle, fromme, huldе Datter i Dødens aabne Strube. Er Du derimod ikke vanvittig, som er den mildeste Dom man kan fælde over Dig: da er Du en aabenbar Skurk og Nidding, samt en Træl af Dine Lidenskaber og en blodtørstig hevnaandende Hedning; thi det er kun Dine Læber der bekjende Christus: aldrig har Du baaret ham i Hjertet. I et halvt Aar har jeg, for Din huldе Datters Skyld, været Din Jæger. Du har anmasset Dig Magt over mit Liv; men, da Du er en Ynder af Jagten maa Du vist kjende det gamle Ordsprog som siger: "man skal ikke sælge Huden før man faaer skudt Bjørnen." Du

er den hulde Thoras Fader og en Gubbe, ellers skulde min Arm knuse Dig. For Dine graa Haars og hendes Skyld, skaaner jeg Dig. Men, læg Mærke til mine Ord: fra dette Øieblik af, ere Dine Faderrettigheder over denne herlige Pige, som for Guds Aasyn er min forlovede Brud, mig et Intet. Vil Gud føie mine Ønsker, da vorder hun, endog uden Dit Samtykke, min Hustru. Fra dette Øieblik af, er jeg Din aabenbare Fiende. Thora skal vorde min, skulle jeg endog med Magt rive hende fra Dit Hjerte. Enhver List imod Dig, vil jeg holde for retfærdig; og, det sværger jeg, saa sandt som jeg hedder Thorvald Vingo, og er en fri Ædelmand der er Herre over sin egen Skjebne, og træder Tyranie og Vold under Fødderne: at Du, med al Din Magt, ikke skal krumme et Haar paa mit Hoved!" — Ved disse Ord sønderrev han med Løvestyrke sine Baand, kastede de otte Bønderkarle som holdt paa ham til Jorden, og gik langsomt og med Værdighed ud af Døren.

Ingen vovede at følge ham.

"Ha Nastrons Flammer!" — skreeg Ragnvild, forglemmende at han var en Christen. — "Usle feige Trælle! Hvordan staae I der? Ilter! gjennemborer hans forræderske Hjerte. Ha! I tøve? Adlyder mit Bud eller skjælver for min Hevn. Er jeg end for svag og kraftløs til at knuse Niddingen,

formaaer jeg dog endnu at træde Eder Alle ned i Støvet under mine Fødder!"

Den forsamlede Bondeskare ilede ud, men Ingen vovede at nærme sig Thorvald, der nedsjunken i dybe Tanker, med sagte Fjed, nærmede sig Snedkerhuset.

Den gamle Skulda brast i Taarer, da hun saae den gode Svend saa mørk og sørgmodig træde ind; men da han ikke vilde smage den rygende Vildsvineskinke, pakkede sine Sager sammen og vilde til at gaae bort: da skreeg hun høit og vred sine Hænder, thi hun elskede Jægeren som om han var hendes kjødelige Søn. Hendes Klageskriig lød efter den Bortvandrende; og Solen dalede i sit Blod idet Thorvalds Helteskikkelse forsvandt for hendes vaade Blikke, i den mørke Bøgeskov.

Ragnvilds Blod var endnu i en frygtelig Gjæring da han traadte ind i Fruerstuen til Thora, som reiste sig op og gik den fortørnede Fader med Ydmyghed i Møde, for om muligen at formilde hans Vrede. Med korslagde Arme stod han længe og saae paa den fromme bedende Datter, der knælede ned for hans Fod, og bad ham, under en Strøm af Taarer, atter at være god og at gjenskjenke hende sin Kjærlighed. Det var, som om Ragnvilds Hjerte blev bevæget, og som om han søgte at hærde sig

imod de Følelser af Medynk, han følte at opstige i det for den ulykkelige Datter som omfavnede hans Knæ og badede hans Fødder med sine stride Taarer, og Kampen i hans Aasyn var kjendelig; men det var kun en meget kort Tid at disse Følelser syntes at faa Overmagt. Vreden lynede atter af hans Øine, og han raabte med en Stemme som igjennemborede Thoras hele Hjerte, idet han med saadan en Magt losrev sig fra hende, at hun styrtede omkuld paa Gulvet:

"Fra mine Øine Slange, som jeg kun alt forlænge har næret ved mit Hjerte! Du er en værdig Datter af den troløseste af alle Mødre og Huustroer paa hele Jorden! Følg efter den Nidding som har berøvet mig Dit Hjerte. Lev, som fordum Din Moder, et herligt Liv, i en bedøvende Sandseligheds-Ruus ved hans Side; og naar Du da, ligesom hiin Uværdige, ingen Ydigheder mere har for Forføreren, naar han forlader Dig for at hylde en yngre og skjønnere Qvinde — ihukom da mine Advarsler! Mind da, at Din Ulydighed aabnede mig Graven. Gaae saa om i Skoven og spil paa Din Fløite, indtil Du, bedækket med Skam og Pjalter, ligesom Din Moder, forladt af Alle, udaander Din Sjæl i en usel, elendig Hytte paa Marken!"

"Det er formeget!" — jamvede Thora som havde reist sig op og støttede sig ved Bordet for ikke

at falde — "Fader! Du er grusom! Skal jeg lide for min Moders Brøde? og troer Du at jeg nogensinde kunde.... at den ædle Thorvald...."

"Ha! Narstrons Flammer! Død og Fordømmelse!" — raabte Ragnvild aldeles ude af sig selv — "Du vover at nævne hans Navn for mig? Gaae! Følg ham! Forlad mig for evigt! og bring Intet med Dig, uden min Forbandelse og denne Fløite!" — Den Rasende kastede Fløiten for Thoras Fødder, og ilede med fraadende Læber og knyttede Hænder ud af Døren. Det var, som om han undflyede for ikke at mishandle den ulykkelige Datter.

"Ja Fader!" — jamrede Thora og tog Fløiten op af Gulvet — "ja jeg skal flye fra Dit Aasyn. Tung er den Byrde jeg medtager: Din Forbandelse. Aldrig vil det gaae mig vel: thi min Faders Forbandelse hviler over mine Dage. Aldrig, aldrig skal jeg mere skue hans Aasyn; men min Bøn skal nu og stedse være, om Velsignelse af Himlen for min elskede Fader. O, gid han aldrig maa fortryde, at han forskød sit eneste Barn der elskede ham saa inderligen! Gid han ikke maa savne en Datters Pleie i sin Dødsstund! Gid jeg atter maa erholde hans Kjærlighed i Himlen!" — Hun ilede igjennem den aabne Dør over Gaarden mod Veien til Venstre, som hun med vaklende Fod betraadte.

Da hun var bagved den Banke som skjulede Borgen, knælede hun ned og hævede sine fromme Øine mod Himlen, medens hun med Sjæl og Læber bad:

"Fader i Himlen tag mig i Din almaadige Varetægt!" — Hun kunde ikke sige mere. Taarerne qvalte hendes Stemme. Taus vedblev hun længe at hæve Hænderne mod de allerede tindrende Stjerner. Derpaa reiste hun sig op og vandrede trøstig videre.

Thora havde omtrent gaaet en Miil, uden at see et Menneske, da en godmodig Stemme, lige bagved hende, pludseligen udbrød:

"God Aften! Hvorhen saa sildigt?"

Thora bævede, og følte nu først det Usømmelige der var i at vandre allene, paa den øde Landevei, i Aftenens Stilhed. Det var derfor neppe at hun vovede, med sagte Stemme, at svare:

"God Aften!"

Thora saae nu, i det lyse Maaneskinsveir, at Manden der havde hilset paa hende, bar et Fiskegarn paa Nakken, og en Kurv i Haanden hvori hun hørte at levende Fiske sprællede. Hun fik derfor nogen Tillid til ham da hun erfarede, at han var af dem: som i Ansigtets Sved fortjene Brødet; og vovede, skjøndt med bævende Stemme at spørge:

"Er dette den rette Vei til Slangerup?" — thi Thora havde besluttet at gaae til sin Faders

Søster som boede i Slangerup, og give sig under hendes Beskyttelse.

Manden, som havde betragtet Thora med Opmærksomhed, formedelst hendes fine Stemme og kostbare Dragt, saae endnu nøiere paa hende og udbrød med Forundring:

"Veed I min ædle Frue, eller Jomfrue, hvad I nu er, ikke bedre Veien og vover Eder dog ud saa sildigen? I er paa Roeskilde-Veien. Vil I til Slangerup, da maa I gaae tilbage. Naar I kommer forbi Ragnvilds Borg som ligger til Høire, da løber Slangerup-Veien til Venstre. Men Skoven der, er mørk og Skummel. Man taler ogsaa om at der i den, opholder sig Røvere. Vil I derfor lyde mit Raad, da følg med mig og bliv Natten over i min Hytte! Himlen har velsignet min Dont; jeg har min Kurv fuld af herlige Fiske. Min Eva tilbereder os snart et godt Maaltid; og I kan sove hos min Datter i det friske Høe paa Loftet, som er hendes Leie saalænge Sommeren varer. I Morgen gaaer jeg til Slangerup for at sælge Fisk — og da skal jeg ledsage Eder lige ind i Byen."

Ærlighed fremlyste af den gode Fiskers Tale. Thora tog derfor uden Betænkning imod hans Tilbud; og takkede Gud inderligen paa Veien, fordi hun ikke skulde tilbringe Natten under aaben Him-

mel. Hun fortalte Fiskeren, som anhørte hende med den største Deeltagelse og Forundring, underveis hvo hun var og Aarsagen hvorfor hun maatte forlade det faderlige Huus.

"Eva! her bringer jeg Dig en Gjæst!" — raabte Nas-Fisker sin Kone, der stod uden for Døren, imøde. "Skynd Dig nu at tilberede os en Ret Gjeder. Men Fisken veed Du, er vant til at svømme; Du maa derfor ikke tage for knapt til Smørret, og være brav rundhaandet med Møden. Thi den gode Jomfrue, har gaaet er langt Stykke Vei og er baade træt og mødig. Naa Eva! rap Dig! Hvor er Gritti, at hun kan hjelpe Dig?"

"Hun er ude ved Stranden at lede om Dig." — gjensvarede Eva vemodigen — "Bare hun ikke kommer noget til saa sildigen. O, Nas! Du faaer ikke Tid til at spise, thi Du maae endnu i Nat ledsage den gode Thorvald over Fjorden. Du veed, at han ikke kjender Skjærene og Bankerne i den. O, mit Hjerte bløder for den gode unge Herre. Der har været fæle Optrin imellem ham og den gamle Ragnvild. Thorvald vil hjem for at forsyne sig med tro Folk, og hvad han ellers mangler; derpaa vil han komme igjen for, om Jomfrue Thora indvilger det, med Magt at føre hende fra den grumme Fader.

Han har flyet mig et Pergament til Jomfruen, tilligemed en Armring, som jeg i Morgen skal see at faa overleveret til Tærnen Zøgna fordi hun skal give Pergamentet til Thora."

Thora, var nærved at segne om af Henrykkelse ved Evas Fortælling. Taus trykkede hun den gode Kone til sit Hjerte. O, hun følte dybt og inderligen, at hun ikke var forladt i Nøden; thi hendes Skjebne var i Himlens og gode Menneskers Hænder.

"Hurra! Heisa!" — raabte Ras og kastede sin Hue høit op i Luften — "Skynd Dig med Fisken Moder! Der bliver ingen Seilads af i Nat. Ragnvild har selv forstødt og forjaget sin Datter. Som jeg vandrede mod Hjemmet...."

"Hvad siger Du Ras?" — raabte Thorvald, som igjennem det aabne Vindue havde hørt Samtalen, og styrtede ud af Døren.

"Thorvald!" — raabte Thora med en Følelse som kom lige fra hendes Sjæls Inderste, og sank næsten afmægtig op til den tro Elskers Hjerte.

Thorvalds Henrykkelse, var under Grændser. Han tog den elskede Pige paa sine Arme, og bar hende ind i Hytten.

"Nu afsted med Dig i Stegerset!" — raabte Ras-Fisker, idet han tørrede en Taare af Øiet, og skjød den blidt grædende Eva ud af Døren.

"Nu adskille os Intet uden Døden!" — udbrød Thorvald inderligen og trykkede Thora atter til sit Hjerte.

"Min Fader" — begyndte Thora grædende — "har selv løst det Baand hvorved mit frivillige Løfte til ham, fængslede min Villie. Thorvald! jeg er nu Din for Tid og Evigheden. Lad Kirken lyse sin Velsignelse over vore Hjertens Pagt, og Intet skal adskille os uden Døden! O, Ingen paa Jorden var saa lykkelig som jeg, naar jeg ikke var betynget med min Faders Forbandelse. For dens Skyld, vil al Lykke og Velsignelse vige fra mig. O, Thorvald! den ærværdige Fader Martin sagde stedse: "Vee det Barn, over hvilket en Faders eller Moders Forbandelse hviler! Dets Høst i Livet skal vorde Tidsler og Torne; Helvedes Qvaler skal omspænde dets Hjerte i Dødsstunden: og det skal mistvivle om den evige Salighed."

"Du er uden Brøde, skyldfrie som den hellige Jomfrue" — forsikkrede Thorvald og kysede Taarerne af den Huldes Kinder — "Over Dig og Dine Dage skal Himlens rigeste Velsignelser hvile; og Din gru-

somme Fader, skal kalde sin uretfærdige Forbandelse tilbage; om ikke før, saa naar han staaer for Foden af den evige Dommers Throne!"

Gritti kom hjem, og berettede: at hun havde mødt Ragnvild, som med en stor Deel af sine Folk, med den største Ængstelighed, søgte om Thora. Han havde udstødt de rædsomste Forbandelser mod Thorvald som han troede havde ventet paa hende i Skoven, og bortført hende. Derimod havde han nævnt Thoras Navn med Ømhed, og bebreidet sig sin Haardhed imod hende; samt lovet den en stor Belønning, som kunde opdage det Sted hvortil hun var flygtet.

"Hører Du Thora!" — udbrød Thorvald og trykkede den Elskede med Ømhed til sit Bryst — "Din Fader har allerede hævet Forbandelsen. Velsignelsernes rigeste Væld, Ømhed og Kjærlighed, skulle forsøde alle Dine Dage, og Du skal vorde den lykkeligste Huustro paa Jorden!"

Thorvald havde neppe udtalt, før Ras, som var gaaet ud, styrtede ind og raabte:

"Thorvald og Thora! I maa i Øieblikket ile til Fjorden, kaste Eder i Baaden og roe med den ud i Sivene til Ragnvild har været her; thi jeg hører hans Stemme i Nærheden. Han er her vist om faa Øieblikke. Iler! I har ingen Tid at spilde!"

Thora blev betagen af den høieste Forfærdelse. Hendes Hjerte bankede den elskede Fader imøde. Hun havde gjerne kastet sig for hans Fødder og vendt tilbage i hans Arme. Men hun havde igjennem den tynde Væg, imellem Fruerstuen og Gildehallen, hørt hans skrækkelige, truende og undsigende Udladelser mod Thorvald. Kunde hun derfor andet end frygte for Thorvalds Liv, om den paa det grueligste opbragde Fader, med sit vistnok bevæbnede Følge, traf hende med den Elskede i Fiskerhytten? Og desuden, Grittis Fortælling? Hun bestemte sig derfor til at flygte; og Ragnvilds ængstelige Raab, hvoriblandt hun tydeligen hørte sit Navn, lød allerede i Nærheden, da hun, omslynget af Thorvalds Kæmpearm, vaklede ud af Hytten, og ilede mod hans i Fjorden ventende Baad.

Thorvald løftede den Hulde i Baaden, som stedse laae ved Strandbredden til hans Afbenyttelse, stødte fra Land, og styrede ud mod de høie tætte Siv.

"Naar her er Fred og ingen Fare" — raabte Ras med halv dempet Stemme efter de Bortseilende — "skal jeg raabe ud efter Eder. Værer imidlertid ganske rolige; thi Ingen kan sætte efter Eder, da min Baad ligger i den lille Bugt paa den anden Side af Skoven."

Ingen af de Flygtende hørte de sidste Ord; thi som en afskudt Piil fløi Baaden fra Land. Den standsede snart i Sivene. Thorvald hævede den besvimede Thora op til sit Hjerte, og overgjød hendes Tindinger med Vand for at kalde hendes Bevidsthed tilbage.

Thora aabnede snart sine Øine og knuede sig tet op til Thorvalds Barm, der blev overstrømmet af hendes bittre Taarer, som endnu bleve stridere, da hendes Faders gjentagne Raab paa hendes Navn banede sig Vei til hendes Øre, og som gloende Dolke igjennemborede hendes Hjerte.

"Nei" — udbrød Thorvald, efter at have forsøgt Alt for at berolige den Fortvivlede — "ikke vil jeg berøve en Olding sin Datter, og den ømmeste af alle Døttre, hendes Fader. Vend tilbage i hans Arme — og lad mit Hjerte briste langt fra Dig i uendelige, langsomme Qvaler! Thora! jeg elskede Dig ikke, dersom jeg ikke havde Kraft til at bringe Dig ethvert Offer!" — Han greb Aarerne og vendte Baaden mod Landet.

"Nei! nei!" — raabte Thora og kastede sig atter til Thorvalds Hjerte. — "Her er min Plads og derfra skal ene Døden eller Vold kunde rive mig! Jeg er evig Din! — Du vil have Medynk med mig Svage og ikke forglemme: at jeg var Datter før jeg blev Festemøe."

"Thora! min evigtilbedte Brud!" — udbrød Thorvald med den høieste Begeistring, trak begge Aarerne ind i Baaden og trykkede den Huldsalige til sit bankende Hjerte — "Jeg fortjente ikke en tusinde Deel af denne uendelige Ømhed, om jeg nogensinde kunde glemme det. O, dersom Din Fader vilde forglemme den Brøde hvori jeg er uskyldig: han skulde i mig have den ømmeste og kjærligste Søn. Hvor kunde jeg andet, end elske Thoras Fader?"

"Tak min Thorvald!" — sagde Thora blidt grædende ved hans Bryst — "derfor skal den Alnaadige lønne, og jeg elskede Dig saalænge som jeg lever og aander. Jeg vakler ikke mere. Min Beslutning er uigjenkaldelig fattet. Jeg har Pligter imod min Fader; men har jeg ikke ogsaa dem mod Dig? Før mig hvor hen Du vil! Jeg følger Dig, var det endog i Døden!"

"Min Thora! himmelske Pige!" — udbrød Thorvald henrykt og trykkede sin Mund paa den Huldriges Purpurlæber — "skulde disse hellige Pligter, da aldrig kunne forenes? og vil det ikke omsider lykkes vore vedvarende, forenede Bestræbelser at bøie Din Faders Hjerte? Vi ville forvente Alt af Tiden og Himlens Naade. Han troer at min Fader, ved Svig, berøvede ham sin fordums Borg Ragnvildshøi. — Jeg har Grund til at troe det Modsatte. Det være nu som

det vil: jeg afstræder den lovformeligen til ham. Inden otte Dage skal den atter være hans Eiendom. — Dette skal være Begyndelsen til Udsoningen imellem os. Jeg eier desuden en yndig Borg med herlige Skove og Jorder paa det skjønne, blomstrende Møen. Der skal vort Liv henrinde i trofast Kjærlighed, indtil vore Dages Ende."

Nas-Fisker raabte fra Landet, at Thorvald og Thora kunde vende tilbage, da Ragnvild, med sit Følge, var borte.

Thorvald styrede Baaden mod Land og bar Thora ind i Hytten, hvor det dampende Aftensmaaltid ventede paa de Elskende som toge Plads ved Bordet.

Thorvald var henrykt. Han stod nu ved Grændsen for alle sine Ønsker. Alt aandede Glæde i Hytten. Bægeret gik rundt, og Skaaler bleve tømte paa de Forlovedes Held og Lykke; men fra Thoras Himmelsie faldt en Taare i Møden, thi hun mindede sig hendes Fader og vidste at han sørgede for hende.

Lænkehunden, uden for Hyttens Dør, begyndte at gjøe.

"Pas paa!" — udbrød Nas med Glæde — "det er vist den fromme Pater Emanuel, som har været henne ved Vetrbro at døbe den gamle syge Torm-Smed, som paa Sottesengen er blevet omvendt,

der kommer tilbage. Vi ventede ham allerede i Middags. Den ærværdige fromme Fader, er blevet slemt forfulgt af Hedningerne; og det er kun ved at holde sig skjult i en Hytte i det tykkeste af Skoven, og give sig ud for en Brændehugger, at han kan undgaae nye Mishandlinger. Han er en sand Trøst for alle de Christne her i Egnen, som ikke kunne komme den lange Vei til Kirken; men han tør kun i den dybeste Løndom uddele de hellige Sakramenter, da den barske Grimhald, som eier den uhyre Strækning Land, lige fra Ragnvilds Borg, til næsten en halv Dags Reise paa hiin Side Skoven, er en ivrig Hedning. Den fromme Pater vil derfor før udsætte sig for at blive ihjelslaget, end forlade de Mange for hvem han har antændt Troens hellige Lys ved Christus. Han har døbt saavel mig, som min Eva og Gritti; det er nu tre Aar siden. Endnu i Søndags vare vi hos ham for at skrifte. Der blev med det samme to Børn og en Mand døbte; samt et Par unge Folk ægteviet. Hør" — vedblev Ras med Eftertryk — "jeg vilde give al den Fisk som jeg fangede i Eftermiddag, til at det var Pateren: for saa kunde han jo strax vie Hr. Thorvald og Jomfrue Thora; thi endskjøndt jeg aldrig har seet Jomfruen før i Aften, veed jeg dog: at hun har lidt og døiet meget Ondt, fordi hun elsker Thorvald. I tie I unge Kiærreste-Folk. Synes I da at mit Forslag er saa ilde?" — I

det samme bankede det tre Slag paa Døren. Ras sprang op fra Bordet og raabte jublende, idet han aabnede Døren;

"Seer I: jeg tog ikke Feil? Hurra! Heisa! Glæde over al den Gaard! Nu bliver her Bryllup i Huset! Hurra!"

Pater Emanuel traadte ind og saae spørgende og forventningsfuld paa den overgivne Ras, der ikke lod ham komme til Orde, men raabte ham imøde:

"Fromme Fader! I har dog vel Eders Præsteornat skjult i Sækken som I bærer paa Nakken? thi her er Velsignelse for Eder at vinde. I maa straxvie disse af en ond Skjebne forfulgte unge Mennesker til hinanden! Vil I?"

Thorvald sprang op og greb Emanuels Haand. Han vilde forenet sine Bønner med den gode Fiskerk, men Glæden bandt hans Tunge. Taus trykkede han Emanuels Haand til sit Hjerte.

Thoras skjønne Hoved sank ned paa hendes Bryst, og en stærk Skjælven, den hun ikke kunde modstaae, rystede hende lige ind til Sjælen.

"Vil I ægtevie dem ærværdige Fader?" — spørgte Ras paany — "I gjør derved en god Gjerning hvorfor I vil høste Himlens Løn. De ere begge Christne. Eders Ven, Pater Martin, har døbt dem."

"Da ere de vel underviiste." — sagde den Ærværdige med Blidhed. — "Jeg kjender Dig Ras! som en gudsfrygtig, ærlig og oprigtig Mand. Vil Du borge for at de ere Christne, samt at de Begge ere ugifte, da vil jeg lyse Velsignelsen over deres Hjerters Pagt og ægteviie dem i den treenige Guds Navn, til at vandre uadskillige paa Jorden, saaledes at de efter dette Liv kunne samles i Himlen."

Thorvalds Henrykkelse fandt omsider Ord. Hans Taksigelser til Pater Emanuel, vare næsten stormende. Han trykkede ham med Hestighed til sit Bryst og forsikkrede: at næst efter Gud og Thora, skulde han elske ham høiere end noget andet Menneske paa Jorden.

Thora var noget fattet; men da Pater Emanuel sporgte: om hun ønskede at vorde ægteviet til Thorvald, var det hende umuligt at svare. Forskjellige Følelser igiennemstrømmede hendes Hjerte. Det Forhold hvori hun skulde indtræde, var saa nyt. Overgangen for hende fra Ungmøe til Huustro, saa pludselig. Og det at hendes elskede Fader ikke lagde hendes Haand i Thorvalds, fremkaldte i hendes Tanker og Følelser et Savn som foraarsagede hende megen Smerte. Thora var ikke ubestemt, men hun syntes at være det; hvorfor Pater Emanuel, da

hun under en Taarestrøm vedblev sin Taushed, med megen Blidhed udbrød:

"I synes, min ædle Jomfrue! endnu at trænge til at indslutte Eder ene, med Eder selv og Gud, for nøiere at undersøge Eders Hjerte, inden I knytter det Baand som det ikke blev givet noget Menneske at løse. Helliger derfor Natten til Bøn og Gudspaakaldelse. Raadspørger den Evige, og paa en Stemme i Eders Bryst vil I fornemme hans Svar. Er det saa hans almægtige Villie, at I skal træde ind i den hellige Ægtestand: da skal Ras i Morgen ved Solens Opgang ledsage Eder til min Hytte i Skoven, hvor jeg har et lille skjult Capel med et Altar og den Korsfæstedes Billede. Der vil jeg da vie Eder til denne Ungersvend, som imidlertid følger med mig; thi før den hellige Pagt er knyttet, maa I ikke være nogen Nat under eet Tag sammen. Kom Thorvald! Jeg er mødig af den lange Vandring. Bær Du min Sæk! Det er sildigt og jeg stunder til Hvile."

Den fromme Olding havde læst i Thoras Sjæl. Taknemmeligen trykkede hun derfor hans Haand til sine Læber, og forsikkrede: at hun følte en inderlig Trang til at anraabe Gud om Naade og Velsignelse for sit tilkommende Ægteskab, som hun var fast besluttet at indgaae; og sluttede med, idet hun sank

til Thorvalds Bryst, at hendes Kjærlighed til ham var uendelig og først skulde ophøre med hendes Liv.

Thorvald var ikke meget tilfreds med denne Opsættelse, men han maatte finde sig i den. Skjøndt meget ugjerne, og efter nogle Indvendinger, indvilgede han omsider i den fromme Thoras Beslutning. Eva og Gritti, vare ganske af Emanuels og Thoras Mening. Nas-Fisker derimod, holdt med Thorvald, og syntes: at det ikke var værd at opsætte det til om Morgenen, som kunde skee om Aftenen.

Da Pater Emanuel havde vedervæget sig lidet ved Spise og Drikke, belavede han sig paa at vandre til sin Skovhytte. Thorvald tog hans Sæk, som var tung af Levnetsmidler, paa Nakken. Thora trykkede sine Purpurlæber til Thorvalds blussende Kind og lovede endnu engang, næste Morgen at komme tidligt. Emanuel ilede ud af Hytten. Thorvald fulgte langsomt efter ham.

Thora tog Gritti med Ømhed i sine Arme, og udbrød smilende igjennem Taaren i hendes yndige mørkeblaae Øie:

"Gritti! vil Du i Morgen være min Brudepige?"

"Med Glæde!" — jublede Gritti — "I skal see at jeg har kjønne Klæder. Vel sandt: Somme-

ren er snart forsvunden, men I skal dog ikke mangle Blomster til Eders Brudekrands. Men til Gjengjæld fordrer jeg ogsaa, at I endnu inden vi gaae til Hvile, skal spille et Stykke for mig paa Eders Fløite: thi jeg har hørt, at I skal spille saa overmaade herligt." — Gritti rakte Thora Fløiten. Nas og Eva nærmede dem, og stode forventningsfulde med Øinene hefstede paa Thoras Fingre og Læber.

"Nei!" — udbrød Thora, og Fløiten faldt af hendes bævende Hænder — "aldrig, aldrig skal jeg mere spille paa denne Fløite, som min Fader gav mig, tilligemed sin Forbandelse, da han forskjød mig! Aldrig skal mine Læber mere aflokke den en Tone!" — Mindet om denne Dags Rædsler, malede sig nu, med stærke Farver, for Thoras Sjæl. Hun saae i Tankerne hvorledes hendes gamle Fader sørgede over hendes Tab og fortrød sin Haardhed imod hende. Hendes Taarer randt stride ved disse Erindringer; og hun syntes aldrig at have elsket sin Fader saa høit som nu, da hun muligen aldrig skulde see ham mere.

Endelig frembrød den for Thorvald saa forønskede Morgen. Han hilsede den ved Solens Opgang og bad den Almægtige om Held og Lykke, til sin forestaaende Forening med den tilbedte Thora. Den

ærværdige Pater Emanuel havde gjort Alt i Stand i det lille underjordiske Capel, hvis Indgang var skjult af et tæt Krat og nogle temmelig store Stene. I den tidlige Morgenstund, havde han smykket det lille Gudstempel med Efteraarets skjønneste Blomster; og tvende gule Voxlys flammede i de smukt udskaarne Træ-Kjærter, paa det lille Alter, de unge Brudefolk til Ære. Den fromme Fader ventede med Længsel paa Bruden for at Gudstjenesten ikke af een eller anden Forbigaaende, som dog muligen kunde komme den Vei i Skoven, skulde blive bemærket.

Solen steeg allerede høiere og høiere paa den blaae skyefri Himmel, og endnu kom Thora ikke, eller lod ved Nogen fra Fiskerhytten høre fra sig. Den elskende Thorvald blev derfor yderst utaalmodig og ængstelig. Det var kun med Møie at Emanuel kunde trøste ham og forhindre ham i at gaae til Hytten for at hente Thora, eller erfare Aarsagen til hendes Bortebliven. Emanuels Timeglas var fem Gange vendt, og ligesaa mange Gange udrundet, da Thorvalds Utaalmodighed var steget til den høieste Grad. Emanuel kunde ikke længere holde ham tilbage. Han ilede afsted efter den elskede Pige; og den nagende Frygt: at noget Uheld kunde have mødt Thora, eller at hun vel endog var blevet opdaget og indhentet af Ragnvild, bevingede hans Fied, saa at han snart naaede den gode Ras-Fiskers

lille gjæstvenlige Bolig. Hytten var ganske tom — og Tegn til at Beboerne havde pyntet dem, sporedes allevegne. Deres Hverdagsklæder fantes hængende paa Væggen — og flere Blomster, ligesom en Ræst af de der vare bundne i en Krands, laae paa Bordet, tilligemed lidet grønne Silkebbaand; ventelig en Levning af de, hvormed den elskede Thoras Brudekrans var bundet. Thorvald vidste ikke hvad han skulde tro. Det lod jo til, at Alt havde været vel og fredeligt i Hytten; samt at Thora, tilligemed dens Beboere, var, efter Løvte og Aftale, gaaet til Pater Emanuels Skovhytte. Thorvald søgte saameget som muligt at berolige sig — og formodede tilsidst, at de muligen vare gaaet af en anden Vei end han, og at han af den Aarsag ikke havde mødt dem i Skoven. Han ilede derfor saa hurtigt som muligt tilbage, rev Døren op til Hytten og blev betaget af den høieste Forfærdelse, da han fandt en halv afmægtig Pige i Emanuels Arme, ihvem han snart gjenkjendte Ras-Fiskers og Evas Datter, den gode Gritti. Thorvald stod som forstenet. Han læste i Grittis og Emanuels Ansigter: at et Sorgensbudskab ventede ham. Han mægtede ikke at spørge. Taus stod han, et Billede paa den sorteste Fortvivlelse.

Den ærværdige Fader, som havde forbundet Grittis blødende Pande, brød omsider denne qval-

fulde Taushed idet han med en dyb Følelse af Vemod udbrød:

"Fat Dig min Søn! og bær med Underkastelse i Herrens Villie det Kors, som hans Algodhed og Viisdom har paalagt Dig, uden at knurre; og ær en Faders Rettigheder over sin Datter, der ere helligere end en Ungersvends over hans Festemøe. Din Thora, er paa Veien hertil indhentet af nogle af Ragnvilds bevæbnede Trælle, som han selv anførte. Den gode Nas, som vilde forsvare hende, blev igjennemboret af et Kastespyd og skal ligge død i Skoven. Eva flygtede; man veed endnu ikke hvor hun har skjult sig; og da Gritti vilde gjøre det samme, faldt hun og havde nær kløvet sin Pande paa en skarp Steen. Hæv Dit Hjerte til Himlens og Jordens vise Styrer. Beed ham om Kraft til at bære og lide! da skal Fortvivlelsen flye fra Dit Hjerte; Du skal ikke synke under Din svare Byrde, og Alt skal vendes til Dit sande Vel, enten her paa Jorden eller hist i Himlen!"

Thorvalds Øine rullede vildt i Hovedet. Han havde hverken Øre eller Sjæl for den gode Paters Trøstegrunde. Fortvivlet stirrede han hen for sig; og ingen lindrende Taare, mildnede hans Hjertes uendelige, navnløse Qvaler.

"Kom Thorvald!" — udbrød Emanuel atter. — "Vare vore Hjerter end saarede til Døden, maatte

Menneskelighedens Pligter dog være os hellige. Følg med mig og den ulykkelige Datter, som allerede begræder sin Fader som død! Maaskee at hans Liv endnu kan reddes. Gritti gaaer foran at vise Vei!"

Thorvald hørte og saae Intet. Alle hans Muskler vare i en voldsom Bevægelse. Hans Hænder vare knyttede. Den høire Arm hævet. Hans hele Stilling var truende Kraft, og han saae ud som om han, i retfærdig Vrede, vilde slynge Død og Ødelæggelse trindt om sig.

Emanuel ruskede i den Fortvivlede og bad ham atter at følge sig; men det var ham umuligt at vække Thorvalds Besindelse. Han vilde omsider gaaet allene ud i Skoven med Gritti; men han frygtede for at forlade den ulykkelige Yngling, hvis Sjæls- og Legemskraft han saae var i et meget frygteligt Oprør; ja, hvis Udbrud let kunde blive farligt end for hans eget, eller den altfor strænge og hadefulde Ragnvilds Liv, om han i den første Hede ilede til Borgen for at udfri Thora.

Hvad ikke Emanuels Overtalelser og Bønner kunde udrette, det bevirkede et Par Ord af den grædende, blødende Gritti — som hændervridende udbrød:

"Hr. Thorvald! hvor kan I være saa grusom: ikke at ville forsøge at redde min Faders Liv, da han har udgydet sit Blod for Jomfrue Thora?"

"Hvad siger Du?" — raabte Thorvald i Bildelse — "for Thora? For min Brud? Siig mig Gritti! hvor er hun? Jeg vil frelse hende, gik endog Veien til hendes Redning igjennem Ild og Luer! Stakkels Gritti, Du bløder! O, siig mig — vær barmhjertig og siig mig: bløder Thora ogsaa?"

"Nei."— gjensvarede Gritti — "Hun er nu paa sin Faders Borg; men min ulykkelige Fader ligger for hendes og Eders Skyld og forbløder sig, ja er maaskee allerede død, i Skoven. O, Thorvald! dersom J ikke iler med mig ud til ham, da har J aldrig elsket Thora."

"Jo, jo!" — raabte Thorvald, og det var som om hans fuldkomne Besindelse vendte tilbage. — "Jeg har elsket hende; og før skal Himlens Torden knuse Hjertet i mit Bryst, før det skal holde op at elske Thora! Kom Gritti, føer mig til Din Fader! Siden skal jeg... Kom Gritti! Viis mig hvor han faldt og blødte for Thora."

Gritti ilede foran. Emanuel og Thorvald fulgte efter hende.

Gritti var ofte nærved at segne til Jorden, formedelst det meget Blod hun havde mistet; og det var kun med megen Besværlighed, og understøttet af Thorvald og Emanuel, at hun slæbte sig til Stedet hvor den ædle Ras, svømmende i sit Blod, laae

udstrakt i det høie Græs. Den tro Eva laae paa Knæ og vred sine Hænder over hans afsjælede Lemme, og hendes Smertestaarer og fortvivlede Skriig, kaldte ham forgjæves tilbage. Gritti kastede sig over Faderens Liig, og raabte: at hun vilde følge sin Fader i Døden.

Thorvalds vilde Smerte, opløste sig i dyb inderlig Vemod, og hans stride Taarer vædede den tabte Vens igjennemborede Bryst. Derpaa rev han de fortvivlede Qvinder fra Liget, og trykkede dem til sit blødende Hjerte, idet han med Kraft udbrød:

"Denne Ædles Blod raaber om Hevn, og jeg sværger at jeg...."

"Ingen Eed min Søn!" — udbrød den ærværdige Pater Emanuel, med høi Alvor i Stemme og Geberder. — "Hevnen hører allene til Gud. Og siger ikke Forsoneren selv: "Elsker Eders Fiender! Gjører dem Godt som Eder hade! Beder for Dem som overfalde og forfølge Eder, at I kunde vorde Børn af Eders Fader som er i Himlen!" — Thorvald! Du er en Christen, og maa handle som det sig en Christen egner og anstaaer. Min Søn! læg Din Haand paa dette stivnede, igjennemborede Hjerte og sværg ved den treenige Gud i Himlen: at Du aldrig nogensinde, ved hvilket somhelst Middel, vil søge at hevne enten Dig eller ham! Sværg! og

den Uendeliges Miskundhed skal følge Dig paa alle Dine Veie!"

"I fordrer en Umulighed! Jeg kan det ikke!" — sagde Thorvald med Uvillie, og vendte sit Ansigt bort fra den Myrdede.

"Du kan og Du skal det!" — vedblev Emanuel med Værdighed og Kraft — "saafremt Du ønsker at gjenfinde Din tabte Ven i Guds uendelige Evighed!"

"Jeg ønsker ingen Hevn! thi den kan ikke give mig min Huusbonde tilbage!" — udbrød den fortvivlede Huustro og greb Thorvalds Haand. — "Lad ham sove i Fred! Den vilde Hevn ville kun forstyrre hans Salighed, og forlænge hans Pine i Skjersildens Luer."

"De ere kun for de forstokkede Syndere!" — trøstede den Ærværdige. — "Vær derfor trøstet Du fromme sørgende Enke! Din tabte Ven har allerede modtaget sin Andeel i den evige Salighed!"

Emanuel vendte sig atter til Thorvald, og intet Middel, det Religionen og hans høie Veltalenhed gav ham i Hænde, blev uforsøgt for at bevæge Ynglingen til at lade sin Hevntørst fare. Eva og Gritti forenede deres Bønner med den værdige Herrens Tjeners. Thorvald kunde omsider ikke længere staae imod. Høitideligen lagde han Haanden paa Ligets blodige Bryst og svoer: aldrig at hevne enten

dette Drab, eller nogen anden ham af Ragnvild tilføiet Forurettelse. Derpaa tog han Eva og Gritti i sine Arme og udbrød inderligen under blide Taarer:

"Fra i Dag af, er jeg Eders Forsørger! I skulle forlade dette Sted, hvor I mistede hvad der var Eder det dyrebareste paa Jorden. Naar vi have ydet Eders tabte Mand og Fader den sidste sørgelige Pligt, da drager I til min Borg paa Møen, hvor I skulle byde som Herskab i min Fraværelse; thi aldrig forlader jeg den Egn hvor Thora lever. Det har jeg svoret og Thorvald holder Ord og Eed, skulde han endog derfor lide Døden. Men nu ville vi bære vor hedengangne Broder til Pater Emanuels Hytte og rede ham en Seng i Jordens dybe Muld!"

"Hvor han skal slumre sødeligen til Basunens Stemme kalder alle de Døde op af deres Grave."— sagde Pater Emanuel med høitidelig Inderlighed. — "Da skulde vi gjenfinde ham i forklaret Herlighed. Han er kun gaaet foran, at berede os Veien."

Thorvald tog det kjære Liig paa sine Skuldre og bar det mod Emanuels Hytte. Han var i en, skjøndt sørgelig, dog stille vemodig Stemning; thi Optrinet ved Liget havde noget mildnet Stormen i hans sønderknuste blødende Hjerte.

Den grædende Enke og Datter, fulgte, ledet af Pater Emanuel, tause Efter Liget;] og kun Haabet

om at gjenfinde den Elskede i Himlen, opretholdt dem i den svare Prøvelse som Herren havde paalagt dem.

Thora sad, nogle Uger efter at hun var ført tilbage til hendes Faders Borg, nedsjunket i meget sørgelige Betragtninger, i hendes Fængsel i Fruerstuen, hvis Vindver Ragnvild havde ladet forsyne med et stærkt Jerngitter, og truet den ulykkelige Pige med at det skulde blive hendes evige Fængsel om hun ikke tilsvoer ham: aldrig mere at tænke paa nogen Forbindelse med hans Dødsfiendes forhadte Søn; en Eed som Thora aldrig kunde eller vilde sværge. Hun havde seet den tro Ras falde, og hendes stride Taarer randt endnu til hans Minde. Hun glemte over denne Ædles sørgelige Død, nesten hendes egen og Thorvalds skrækkelige Skjebne; samt at hun, langt fra den Elskende, skulde tilbringe sit unge Liv i et Fængsel. Dog snart fornyede Erindringen om den sig i hendes Sjæl og hun kunde ikke andet end fortryde, at hun ikke hiin Aften, da hun var i Fiskerhytten, havde givet efter for Thorvalds Bønner og ladet sig vie til ham. Da havde de ved Daggryet, seilet over Isefjorden, igjennem Sundet, omkring Amager til Thorvalds Borg paa Møen, hvor Himlens Salighed havde ventet dem ved hinandens Hjerter. Der havde hendes Faders rasende Had, ikke kundet forfølge Thorvald — og de havde været fuldkommen

trygge og lykkelige. Nu var Alt, d:t Modsatte. Thora var sin Faders Fange; og Thorvald, som hun vidste ikke forlod den Egn hvor hun levede og vilde forsøge Alt for at befri hende: havde længe svævet, og svævede endnu i en stedsevarende Livsfare, da Ragnvild, gjentagne Gange, havde tilsvoret ham Døden, og lovet den som kunde dræbe ham, en stor Belønning.

Zøgna, som paa nogen Tid havde viist en underlig Adfærd imod Thora, hvilken den hulde Ulykkelige dog ikke lagde meget Mærke til, aabnede Døren med Nøglen, traadte ind til den dybt Nedbøiede, og udbrød med megen tilsyneladende Inderlighed og Følelse:

"Min ædle Jomfrue! Det smerter mig meget at see Eder i denne bedrøvelige Forfatning; ligesom det gjør mig uudsigelig ondt, for Eders gamle Fader. En Eed af Eder, kan jo gjøre Alting godt og bringe Fred og Roe tilbage her i Borgen. I lægger da Aar til hans Dage og grundfæster Eders egen Lykke, thi I kan da udvælge Eder hvilken Ægtemage I maattee behage at kaste Eders skjønne Øine paa. Og hvad er det da for et Offer Hr. Ragnvild fordrer for Eders Frihed og Lykke? Kun at I skal sværge at I aldrig vil...."

"Hold inde Zøgna!" raabte Thora med ædel Harme — "Troer Du at jeg vil indvilge Dig det, som jeg med Bestemthed nægtede min Fader, som

paadrog mig hans Vrede, idet Glædestaarer, over atter at have mig, tindrede i hans Øine, da han med Henrykkelse trykkede mig til sit Hjerte? Er det af egen Tilskyndelse, at Du martrer mig med denne Anmodning: da befaler jeg Dig at tie. Er Du derimod sendt til mig fra min Fader, da beed ham at forbarme sig over mig og ikke fordre en Eed som jeg umuligt kan gjøre uden at forspilde min evige Salighed: "thi en Meeneder skal ikke arve Guds Rige;" og jeg har for den Alvidendes Øine svoret at elske Thorvald, og at blive ham huld og troe indtil mit sidste Aandedrag!"

"Ja min Jomfrue" — gjensvarede Tærnen — "Eders Fader har sendt mig til Eder, og jeg synes at det er et Barns Pligt at..."

"Du har heri Intet at synes eller mene!" — udbrød Thora med Høihed — "Gaae bort! Jeg vil være ene! Og jeg beder Dig alvorligen: ikke at indblande Dig i hvad der kan være imellem mig og min Fader. Han vil nok selv sige mig...."

"Betænk hvad I gjør." — raabte Zøgna med et underligt spodsk Smiil. — "I skulde ikke afvise mig saa haanligen, omendskjøndt jeg kun er Eders Tærne; thi I maa vide: at jeg formaaer Noget hos Eders Fader; og min Forbøn kunde muligen aabne Eder Fængslets stærkt tillaasede Dør, som ellers

kan vorde lukket saalænge Eders Fader lever; og han kan endnu have mange Aar tilbage."

"Paa denne Maade, vil jeg aldrig modtage Friheden!" — sagde Thora med kold Foragt og vendte Zogna Ryggen.

"Giv J kun Tid! Gjemt er ikke glemt!" — raabte Zogna med et af Vrede blussende Aasyn og ilede ud af Døren, som hun med Heftighed slog i efter sig og med megen Larm tillaasede.

"Hvad var dette?" — spørgte Thora sig selv og saae med den høieste Forundring efter den Bortgaaende; og en Mistanke, den hun længe havde søgt at forjage som aldeles usandsynlig og ugrundet, vaagnede atter i hendes Bryst. "Er det virkeligt muligt" — spørgte hun sig selv — "at min Fader....? Nei, nei!" — raabte hun derpaa, og lagde Haanden paa sit rene Hjerte — "min Fader kan have været noget venlig og nedladen imod denne frække Skabning; men elske hende? Nei, nei, det er en Umulighed!"

Og dog var det saa. Ragnvild havde fra den første Dag han kom til sin nye Borg, fundet Behag i at betragte Zognas mørkebrune Øine, rige krøllede Lokker i Panden, og trinde fyldige Arme. Ofte havde han tilbragt hele Timer hos Thora i Fruerstuen, blot for at mætte sine Øine ved Skuet af hendes Tærne. Dog Zogna elskede den formeente

Jæger alt for høit, til at lægge Mærke til Ragnvilds ømme Diekast; men da Underviisningen med at lære Fingergrebene paa Fløiten var til Ende — var det Haab Zøgna havde om at vinde, den for hendes Yndigheder altfor blinde Jæger, ogsaa til Ende. Hun gav derfor fra den Tid af mere Agt paa sine andre Omgivelser, og var paa Veie til at lade sit let bevægede Hjerte indtage af Ragnvilds Kjøgemester; hvorfor hun kom meget tidt i Stegerset. Det var hende i Førstningen ikke paafaldende, at Herren ofte kom for at anordne Noget, Maden angaaende, naar hun stod hos Kjøgemesteren ved Arnestædet; men da denne pludseligen blev afskediget, og Zøgna overdraget hans Forretninger, som hun for det meeste maatte foretage under Ragnvilds Overopsyn, hvorved han var yderst venlig og forekommende imod hende; da bleve hendes Øine opladte, og hun saae sig allerede i Tankerne som Borgens Frue og Thoras Stedmoder. Det kom kun an paa, at forstærke den Gamles Elskovsflamme, og at faae ham til at erklære sig for hende, som han hidtil havde undladt og blot ladet det blive ved forelskede Diekast. Hvad der især kom den listige Pige tilpas, var: at Thora tilbragte hele Dage i hendes Skovhuus, saa at hun havde frit Spillerum for hendes snart udkastede rænkefulde Plan, som var: at lægge Ragnvild aldeles i sine Lænker — men dog at nægte ham sin Gjenkjærlighed

indtil han lovede at ægte hende; og før at gjøre dette muligt, vilde hun, saasnart som det lod sig gjøre, lade sig døbe.

Intet Middel, som Coquetterie — thi deri var Jøgna vel øvet — kunde udrette, blev forsømt for at udføre hendes Plan. Hun klædte sig nu med megen Omhyggelighed. Et kortere Skjørt, for at den lille Fod kunde blive synlig, blev anskaffet. Ærmerne paa hendes Trøie bleve, paa Grund af at hun skulde bage og syde, afskaarne; derved kom den trinde Arm aldeles for Lyset — og da det var en meget varm Sommer, kastede hun Huen og lod det ravnsorte Haar, i tykke Fletninger, falde ned over den, formedelst Heden, blottede sneehvide Hals. Dog havde det muligen varet længe inden den forelskede Gamle havde erklæret sig, dersom Tildragelsen med Thorvald og Thora ikke var indtruffen; thi Ragnvilds Ønsker vare i Førstningen indskrænkede til, blot at see den sunde, blomstrende Skabning i Nærheden; ja vel endog stundom, som hændelsesviis, at berøre den runde, fyldige Arm; men da han var saa yderst fortvivlet over Thoras Tab, som han dog selv havde foranlediget, da hans Sorg næsten gik over til Vanvid, og han i denne Stemning tilbragde Natten med at søge om Thora i Skoven, da veeg den Listige ikke fra hans Side — og det var hende der, skjøndt i Fraværenden, næste Dag, og uagtet Thora, for at være

ukjendt, som Brud var smykket som en Bondepige og klædt i Grittis Søndagsdragt, gjenkjendte den Ulykkelige da hun, med Fiskerfamilien, gik mod Pater Emanuels Hytte for at blive ægteviet til den elskede Thorvald. Da Ragnvilds stormende Glæde over atter at have den elskede Datter hos sig, noget var sagtnet, og hans Vrede mod Thora, som han stedse troede skyldig, vendte tilbage: da gjød Zøgna Olie i Ilden, og indbildte den svage Fader, at Thora ofte om Natten havde havt Sammenkomster med Thorvald i Skoven, som havde varet lige til Morgenstunden. Fra denne Tid af, behandlede han den ulykkelige Datter meget haardt, og fordrede en Tilstaaelse som den uskyldige Thora ikke kunde give. Paa Zøgnas Raad, blev der nu sat Jernstænger i Fruerstuens Vindver for at Planen med den Gamle desbædre kunde udføres i Thoras Fraværelse. Ragnvild trængte sig nu stedse nærmere og nærmere til Zøgna, eller rettere: hun drog ham til sig. Han kunde omsider ikke et Øieblik være fra hende; og glemte over denne Rænkefulde, snart hvad der saa nyligen havde tildraget sig. Hans Ønsker bleve nu mere dristige. Han tilstod Zøgna sin Kjærlighed, og ledsagede Erklæringen med et kostbart Halssmykke, som Zøgna vel modtog som en velfortjent Hylding for hendes Ydigheder; men dog afslog Ragnvild enhver Gunstbevisning, som noget der kun tilkom den der vilde erklære sig for hendes Brudgom

og ægte hende naar hun var christnet, hvilket hun havde isinde at blive saasnart Leilighed dertil gaves, og hun kunde blive lidet underviist i Christendommen. Denne List virkede, og efter flere forgjæves Forsøg paa at vinde den snu Tærne, uden at ægte hende, lovede Ragnvild hende omsider sin Haand, saasnart hun var døbt; og han paatog sig selv hendes Underviisning.

Zøgnas Hovmod steg nu til det Høieste. Hun befalede som Frue i Huset, og Alle, undtagen Thora, som ikke saae Andre end Zøgna, vidste paa hvad Fod hun stod i Huset. Dog, det var ikke nok for Zøgna at blive Ragnvilds Huustro: Thora skulde ud af Huset, om hendes Lykke skulde blive fuldkommen; hun overtalte derfor Ragnvild til at bortgifte Thora som det eneste Middel til at bortfjerne hende aldeles fra Thorvald. Ragnvild, som var ligesom et andet Menneske siden den ulykkelige Lidenskab opstod i hans Hjerte, samtykkede i Alt. Een af hans Ungdomsvenners Sønner, som længe havde elsket Thora, blev hemmeligen bestemt til at være hendes Mand — og Zøgna paatog sig selv det Hverv at overtale sin fordums Herskerinde til at bortgive sin Haand, efter at Faderens gjentagne Forsøg desangaaende havde været forgjæves. Ovennævnte hendes Samtale med Thora, var den første der om denne Gjenstand fandt Sted; og flere forgjæves Forsøg overtydede snart Zøgna om, at

Thoras Bestemthed i denne Henseende var urokkelig. Hun fandt det derfor nødvendigt, at udtænke en anden Plan, som hendes Skarpsindighed ogsaa snart udkastede; og hun forberedte den med at sikkre sig Thoras Tillid, ved at lade som om hun ønskede Undervisning af hende ihenseende til sin forestaaende Daab, som den ædle Thora med inderlig Glæde gav hende. Ved den forstilte Længsel som Zøgna yttrede efter at blive døbt, vandt hun den umistænkelige Thoras uindskrænkede Velvillie; og den Ædle angrede inderligen, at hun havde kunnet mistænke Zøgna for at staae i lastværdige Forhold; thi den der saa inderligen længtes efter at skue Lyset, kunde umuligt, efter Thoras høie Begreber om Dyd og Retskaffenhed, begaae en Gjerning som neppe kunde undskyldes af den der vandrede i Vankundighedens Mørke, og aldrig attraaede at forlade det.

Medens den huldе Thora hensukkede sit Liv i sit velforvarede Fængsel, vel vidende: at den trofaste Thorvald var i hendes Nærhed, men uden at erholde den ringeste Efterretning fra ham, var Thorvalds Stilling ikke mindre sørgelig. Alle hans Forsøg paa blot at faae det ringeste Budskab fra Thora, bleve tilintetgjorde ved Ragnvilds, eller rettere: Zøgnas Aarvaagenhed, og de Sikkerhedsanstalter der vare tilveiebragte for at fjerne de Elskende aldeles fra hinanden. Dog vilde Thorvald muligen, ved Hjelp af en Deel

af sine Undergivne, med Magt kunde have udrevet Thora af sit Fængsel, men dette vilde havde kostet Blod, og han havde høitideligen lovet Pater Emanuel, der ærede Faderens Rettigheder over Datteren, at afstaae fra ethvert voldsomt Foretagende, men derimod forsøge at bevæge den stivsindede Gamle ved milde Midler; og naar Disse mislykkedes, da først at tage sin Tilflugt til List som den Ærværdige da ansaae som tilladelig.

Thorvald gav derfor Ragnvild Borgen Ragnvilds høi, lovformeligen tilbage; men den Uforsonlige, sønderrev Documentet som forkyndte ham dette store Skridt til Forsoning af den ædle Yngling, og forsikkrede Thingmanden, som overbragte ham Pergamentet: at Thorvald kunde beholde Borgen, tilligemed hans evige Forbandelse. Flere anseelige Mænd der i Egnen, paatoge dem at overtale Ragnvild til at forlige sig med Thorvald; men han var uovertalelig; saa meget mere, som Zøgna, der hadede Thorvald indtil Døden fordi han havde afviist hendes Kjærlighed med Foragt og Kulde, paa alle mulige Maader søgte at forstærke Ragnvilds Had til Thorvald; ja overtalte ham endog til at forsøge Alt, for at faa den ædle høimodige Yngling ryddet af Veien. Dog mislykkedes alle deres Planer i denne Henseende; thi paa Pater Emanuels kloge Raad, viiste Thorvald, der opholdt sig skjuult hos ham, sig aldrig

uden at være forklædt enten som Kuldsviier, Fisker eller Bonde; og da var hans Ansigt stedse saa kunstigen forandret med guul, brunagtig eller sortgraa Farve, at han var aldeles ukjendelig; hvortil de enten lyse eller graa falske Haarlokker, som bølgede sig ned af Pande og Hals, meget bidroge; saa at Thorvald — da alle Forsøg paa at blive forsonet med Ragnvild vare mislykkedes — ofte under sine Forklædninger kunde snige sig omkring Borgen, uden nogensinde at blive opdaget eller gjenkjendt; dog var det ham umulig at trænge sig til den elskede Piges velforvarende og bevogtede Fængsel.

Et Tilfælde opdage Thorvald for Zøgnas Ørneblik og gav hende de Vaaben i Hænderne, hvormed hun troede at kunde udføre sin Plan: at faa den forhadte Thorvald sendt ud af Verden. Da vilde Thora, efter hendes Formening, naar hun havde udgrædt Sorgen, ikke længe vægre sig ved at indgaae den hende bestemte Forbindelse. Ragnvild vilde da give hende sin Haand og alle Ting gaae efter hendes sorte Hjertes Ønske.

Hvad der var nærved at lægge en betydelig Hindring for Udførelsen af Zøgnas Plan var dette: at Ragnvild, ved et Besøg hos Thora, var ved hendes Taarer og hellige Forsikkringer blevet over-

tydet om: at hun aldrig havde havt Sammenkomster, enten i Skoven eller noget andet Sted med Thorvald, siden hun underviiste ham i Lunden ved Freias Kilde; samt at det var aldeles tilfældigen at hun, hiin ulykkelige Dag, kom i Lystlunden, hvor hun ved at høre Ynglingens Fløitespil, opdagede ham i Egen ved Muren. Ragnvild indsaae nu, at han havde gjort saavel hans Datter som Thorvald Uret, og angrede det oprigtigen. Hans Ømhed for Thora vendte tilbage, og han besluttede, ikke mere at forfølge Thorvald; dog var han fast i den Beslutning, aldrig at give ham Thoras Haand; og Frygten for at paadrage sig Zognas Mishag, var ene Aarsagen hvorfor han ikke gav Thora sin Frihed. Dog forsikkrede han den ædle Datter: at dette snart, meget snart skulde blive Tilfældet.

Medens Ragnvild opholdt sig i Fruerstuen, var Zogna i Pater Emanuels Hytte for at anmode ham om at døbe sig, da hun havde erfaret hans sande Stand af en Pige som han havde omvendt og døbt. Da Pateren, efter at have examineret den i Christendommens Grundregler næsten aldeles uvidende Zogna, erklærede: at han ikke kunde døbe hende før hendes Begreber om Gud og Christus bleve mere opklarede, og til den Ende aabnede et Skab i Væggen for at levere hende de ti Guds Bud, som hun skulde lære udenad, der paa et

Stykke Pergament vare optegnede, fulgte hendes speidende Øie Emanuels rystende Haand: og hun opdagede, til sin høieste Forundring og Glæde: at Thorvals Yndlingsfløite, den som hun selv havde bragt ham fra Thora, laae i Skabet. Nu vidste hun med Vished, at Thorvald opholdt sig hos Emanuel, eller dog kom der ofte; men den Listige, dulgte sin Opdagelse for Pateren, modtog Pergamentet, af hans Haand, som hun med Ydmyghed kyssede, og bad om Tilladelse at komme igjen, naar hun havde indprentet Budene i sin Hukommelse.

Da Zøgna kom til Borgen modtog Ragnvild hende med Kulde, formedelst den usandfærdige Beretning hun havde givet ham ihenseende til de Sammenkomster Thora skulde havt med Thorvald. Zøgna formodede strax at Ragnvild havde været hos Thora, og hun forbandede i sit Hjerte denne, som hun kaldte hende, sin Lykkes Fiende, og tænkte nu for Alvor paa at faa hende bortfjernet; men fremfor Alt var det hende vigtigt, at faa den Samtale udfrittet af den Gamle som han havde havt mod Datteren. Dette lykkedes den snilde Zøgna endnu samme Dag; og Ragnvild bebreidede hende bitterligen, at hun havde forebragt ham en Usandhed og derved foranlediget Thoras Fængsling, som han — skjøndt noget varlig, for ikke at fortørne Herskerinden — forskrede, snart at vilde hæve.

Zøgnas Vrede og Forbittrelse herover, blev omsider forvandlet til det frygteligste Raserie. Hun slog sig for Brystet, rev Haaret af sit Hoved, og svoer alle de drøi hedenske Eder hun kjendte, paa at Thora var en fræk Løgnerske, der kunde indbilde ham alt hvad hun vilde. Midt i Udbruddet af hendes Raserie modnedes Planen aldeles i hendes Hjerne til de ædle Elskendes Fordærvelse, og hun skreed øieblikkeligen til at udføre den.

"Ha!" — skreeg hun, og hendes ellers smukke Ansigt fortrak sig i grimme afskyelige Folder — "Ha! at jeg skal opleve at blive saa skammeligen beskyldt af den Mand som jeg elsker høiere end mit eget Liv! Jeg vil styrte mig i Brønden! Det er en Skam og Skjændsel som jeg ikke kan overleve!" — som en Vanvittig, foer hun mod Døren, og det var neppe at Ragnvild kunde holde hende tilbage.

"Zøgna!" — bad den altfor svage Ragnvild — "bliv! Vil Du, som er det eneste Menneske hvorved mit Hjerte hænger, saa brat forlade mig? Din Død vilde have m i n til Følge. Vil Du forlade Din Fæstemand som elsker Dig saa overordentligt høit at han for Din Skyld, var nærved at opoffre sin eneste Datter, sit ellers saa kjærlige og lydige Barn? Bliv hos mig! Thora vil omsider føie sig efter min Villie og enten give Iver Bjørn,

eller en Anden sin Haand; og — det tilsværger jeg Dig høitideligen — saasnart hun er bortdraget med sin Husbonde: skal Du blive min Husfro!"

"Hun vil aldrig forlade den Skjændige som har vendt hendes Hjerte fra Dig!" — raabte Zøgna med Heftighed. — "Hun bedrager saavel Din som min Aarvaagenhed. Hun har endnu Sammenkomster med ham ved Gittervindvet om Natten. Ja, Dine stærke Stænger og Laase, ville snart ikke mere forhindre hende i at kaste sig i Skurkens Arme, og flygte med ham, om den Plan som hun, tilligemed ham, har lagt til at myrde Dig, skulde mislykkes. Min Aarvaagenhed kan Du ene takke for Dit Livs Frelse. Jeg har kun fordulgt Dig den Livsfare Du svævede i, for ikke at saare Dit Hjerte, som endnu saa brændende flammer for den nedrigste, den skjændigste af alle Døttre, som ene venter paa et gunstigt Øieblik for at støde Dig Kniven i Hjertet!"

"Du lyver Qvinde!" — raabte Ragnvild saa alle Vinduerne rystede, og slog Zøgna med den knyttede Haand i Ansigtet. — "Thora kan vel være mig ulydig — men lægge Planer til at myrde mig — selv støde mig Kniven i Brystet? — Nei, nei! det kan det vil hun aldrig!"

Zøgna væltede sig paa Gulvet i sit Blod, men hendes Aandsnærværelse forlod hende derfor

ikke. — "Træk Din Daggert!" — raabte hun overlydt idet hun rev Tørklædet tilside og blottede sin hvide Barm — "stød den dybt ind i mit Hjerte! men skjæld mig ikke ud for en Løgnerske! Du skal blive overbeviist om at jeg talede Sandhed, dersom Du vil troe hvad Du med Dine egne Øine seer og med Dine egne Øren hører! Naar Du har faaet Troen i Hænderne, vil Du saa tage Dine skammelige Skjældsord og Beskyldninger tilbage? og fortryde, at Du for hendes Skyld som vil myrde Dig: mishandlede mig saa gruesomt?"

"Jeg vil gjøre mere!" — forsikkrede Ragnvild med dempet Stemme. — "Da vil jeg for evig forjage hende fra min Borg og mit Hjerte; og formaaer jeg det: da vil jeg kløve hendes Bolers Pande. — Du skal da, til Løn for Din Troskab, endnu samme Dag blive denne Borgs Frue — thi for tyve vægtige Guldstykker kan jeg faa Dig christnet! Men vee, vee Dig, om Du har løiet!"

"Jeg tager Dig paa Ordet!" — raabte Zogna idet hun, med det af Blod dryppende Ansigt, ilede ud af Døren for at lægge Haand paa det Skjændselsværk som hun vilde udføre.

Thora sad nedsjunken i Betragtninger over det skrækkelige Optrin, der havde været imellem hendes Fader og Zogna, hvis Skriig havde trængt sig til

hendes Øre. Da hun kjendte hvor let hendes Fader, især i de senere Aar, kunde blive opbragt, og vidste: at han i slige Øieblikke ikke kunde styre sig selv, formodede hun letteligen, at han havde lagt Haand paa Zøgna; og beklagede af Hjertet at den, som hun troede, gode Pige blev gjort Uret; men da Zøgna med forrevne Klæder, forstyrrede Træk og blodigt Ansigt styrtede ind til hende, blev hun betaget af den høieste Forfærdelse; og det var neppe at hun kunde spørge, om hvad der var forefaldet. Dog dette var desuden unødvendigt, thi Thora havde endnu ikke udtalt før Zøgna, idet hun græd, hylede og vreed Hænderne raabte hende imøde:

"Seer I, min ædle Jomfrue! hvorledes Eders Fader har tilredt mig? Jeg troer at mit Næsebeen er brækket. Der fattedes kun lidet i, at han havde myrdet mig. O, jeg er saa forslaaet, at jeg troer det bliver min Død!"

"Gud forbarme sig!" — raabte Thora, og tørrede Blodet af Zøgnas Ansigt — "Hvormed har Du da været saa uheldig at fortørne ham? Min Fader er vel meget ivrig, men naar jeg undtager hans Had til Thorvald, er han ellers god og retfærdig. Du har selv sagt: at Du formaaede Noget hos ham; jeg kan derfor ikke begribe....."

"Jeg formaaede Noget hos ham?" — skreeg Zøgna, og græd uophørlig — "Nei han hader og

forfølger mig paa det grusomste. Det var kun i den første Tid af Eders Fængsling, da jeg endnu ikke havde vovet at tale til Eders Forsvar, at jeg var saa daarlig at tro dette; men siden jeg har været saa dristig at forestille ham, hvor himmelraabende en Uret han gjør Eder, og den gode Thorvald, er han blevet mig saa fiendsk at jeg maa frygte for, at han, med sine store Næver, skal knække mit Halsbeen. Forgangen Dag, da jeg bad ham om at give Eder til Thorvald, eftersom jeg nu tydeligen indseer, at I aldrig tager enten den Bulbider, den Iver Bjørn eller nogen Anden til Mand end Thorvald — da slog han mig saaledes imod Gulvet og traadte paa mig med Fødderne, saa at jeg troede at jeg strax skulde have opgivet Aanden. I Dag, da han selv syntes, ikke at troe den opdigtede Løgn, som onde Mennesker have blæst ham i Øret: at I skulde havt Møder med Thorvald i Skoven, vovede jeg at bede ham om at give Eder Friheden — som I nu i over et halvt Aar have savnet — og hvorfor jeg i Eenrum har grædt blodige Taarer — men han blev som et rasende vildt Dyr, og anfaldt mig med en Grumhed som endnu kan koste mig Livet; thi jeg troer at han har slaget Noget itu inden i mig, og jeg kan fornemme...."

"Det er Frækkeligt!" — jamrede Thora, og græd over den skjændige Tærnes opdigtede Mishand-

linger; thi det var kun i Følelsen af de skrækkelige Bebyrdninger Jøgna gjorde den stedse elskede Datter, at Ragnvild slog hende i Ansigtet, uden dog at tilføie hende nogen egentlig Skade. Hans Lidenskab for denne Uværdige, var altfor stor til at han nogensinde før skulde have lagt Haand paa hende.

Da Thora havde stillet Blodet, trak Jøgna hende hen i en Krog af Stuen og hviskede hende med megen Hemmelighedsfuldhed i Øret.:

"Min huldе, ædle, gode Jomfrue! I er mit Herskab, og jeg er Eder tro indtil Døden; det er derfor min Pligt at aabenbare Eder en vigtig Hemmelighed; men I maa høitideligen sværge mig til: at fortie den for Eders Fader, ja for alle Mennesker; det kunde ellers koste mit Liv, og jeg vilde dog ikke gjerne døe saalænge som jeg vandrer i det afskyelige Hedenskabs Mørke. Sværg ved Eders Gud, ham som I kalder Christus, da vil jeg tro Eder; og jeg skal aabenbare Eder det, hvorved ethvert Haar skal reise sig paa Eders Hoved."

Thora bævede heftigt; og det var kun med skjælvende Stemme at hun formaaede at sige:

"Jeg sværger ved Verdens Frelser, Jesus Christus, at jeg for ethvert Menneske i den hele Verden skal fortie alt hvad Du i denne Samtale aabenbarer mig!" —

"Viid da" — udbrød Zøgna med dæmpet Stemme og trak Thora hen i det inderste Hjørne af Stuen — "viid da, at Eders Fader var kun hos Eder i Dag for at gjøre Eder troskyldig, at han desbedre kan udføre sin Skjændselsdaad som er: at myrde Eder — for at han uhindret kan overgive sig til en lastværdig Kjærlighed, som han har fattet for en grim, ond, afskyelig Qvinde som han vil ægte, naar I først er ryddet af Veien; thi saamegen Ære har han dog endnu i Livet, at han skammer sig for at gjøre det saalænge som I lever. Tre Gange, har jeg forhindret ham i at fuldbyrde sit onde Forsæt at forgive Eder med Saften af Skarntyder; og jeg troede allerede, at han vilde lade dette grumme Forsæt fare; derfor bad jeg ham i Dag, at aabne Eders uforskyldte Fængsel. I seer selv, hvad Løn jeg fik for min Omhu for Eder. Dog det er detsamme om jeg endogsaa skal blive et Offer for hans Raseri, naar jeg kun kan redde Eder som jeg elsker høiere end mit eget Liv og Blod; for hvem jeg tusinde Gange vilde lide Døden om det kunde bidrage til Eders Frelse og Lykke."

Thora var ude af sig selv af Forfærdelse. Hun skjælvede for sit Liv — men hvad der især kom hendes Hjerte til at bløde var, at hendes Fader var blevet saa lastefuld at han kunde myrde hende, som han tilforn havde elsket med mere end en Faders

Omhed. Hun saae i Tankerne allerede hans Sjæl i de evige Flammer, og bævede mere for at han skulde begaae Brøden, end for at hun skulde blive dens Offer.

"Selv Eders Elskers Liv, kan jeg sige at jeg har frelst;" — vedblev Zøgna, og saae Thora troskyldigen lige i Øinene — "thi jeg har stedse ledet Eders Fader paa Vildspoer, naar han lod ham efter søge; og jeg har ikke i ringeste Maade ladet mig mærke med, at jeg vidste hvor han hemmeligen opholdt sig."

"Det veed Du Zøgna?" — raabte Thora og greb begge den Falskes Hænder. — "O, jeg beder og besværger Dig: vær taus som Graven! Det kunde ellers koste hans Liv. Men til mig kan Du nok aabenbare hvor min Thorvald...."

"Han er hos Pater Emanuel i Grimhals Skov." — forsikkrede Zøgna — "Jeg har vidst hans Opholds sted lige siden den Dag, I som hans Brud blev ham berøvet."

"O, Zøgna!" — udbrød Thora inderligen, og trykkede sin Dødsfiende til sit Hjerte — "jeg har miskjendt Dig. Du er ædel og god! Kan Du tilgive mig?"

"O, min ædle Jomfrue!" — gjensvarede Forræderfken, og kysfede Thoras Haand. — "Eders Tillid, gjør mig til det lykkeligste Menneske. I skal see

at jeg skal søge at fortjene den, skulde det endog koste mit Liv."

"Nei! nei!" — raabte Thora med Inderlighed — "Du skal leve, og Himlens bedste Velsignelser skulle lønne Dit Hjerte, hvorpaa Troens Almagt allerede saa underfuldt har virket til det Gode."

"Lad os ikke tale om Løn før den er fortjent!" — sagde Jørgna eftertænkende — "thi Døden svæver saavel over Eders som Thorvalds Hoved. Lad os før tænke paa Midler til at frelse Eder, inden det er for sildigt. I maa flygte saa snart som muligt! Jeg skal selv udtænke, forberede og befordre Eders Flugt. I kan jo skrive, og der ligger Pergament i Eders Skuffe; skriv til Thorvald, at han skal have Tillid til mig og følge mine Raad. Jeg er betroet Nøglen til Eders Fængsel, og skal nok sørge for en Forklædning til Eder. Ukjendt kan I da gaae forbie alle Gaardens Folk, samt Enhver som I muligen kunde møde; thi I maa flygte om Dagen, da Borgporten, hvortil jeg ikke har Nøglen, er fast tillukket om Natten. Paa et bestemt Sted, som jeg nærmere skal vælge, kan da Thorvald vente Eder. Tvende Heste kunne holdes skjulte der i Nærheden. I svinge Eder op paa dem — og ere snart langt herfra og i Frihed."

"Zøgna! min Veninde! min Frelserinde!" — raabte Thora og trykkede Djævelinden til sit Bryst — "hvordan skal jeg takke og lønne Dig? Du grundfester saavel min som Thorvalds Lyksalighed og frelser min Fader fra at begaae en Brøde, som vilde koste ham hans Sjæls evige Salighed! O, vær forsikkret om at Thorvald og jeg....."

"Hav Tillid til mig! Skriv! og jeg er rigelig belønnet i Eders Frelse; — forsikkrede Zøgna og fremtog Pergamentet til Thora. — "O, hvor vil den ædle Thorvald ikke glæde sig."

Thora satte sig ned og skrev:

"Min Thorvald!

"Vort Haabs Stjerne, er med Vaaren vendt "tilbage; og Frihedens altoplivende Soel, funkler "os imøde fra Alnaadens og Kjærlighedens Him"mel. At dette er Sandhed, vil Du erfare, "naar Du i Eet og Alt følger den gode Zøgnas Raad "og Veiledning. Himlen selv har bøiet hendes "Hjerte, til at have Medynk med vore uforskyldte "Lidelser. Hun vil føre os i hinandens Arme, for "at vi kunde flygte didhen, hvor Ømhed og Kjær"lighed vinker os. Med et let Hjerte, forlader jeg "min Fader for aldrig at see ham mere; og idet "jeg flygter, opfylder jeg den helligste af alle Plig"ter. Lev vel, min elskede Brudgom! Snart er "jeg for Tid og Evighed, Din Thora."

Zøgna gjemte Brevet paa sin Barm, og lovede, næste Dag at levere det til Thorvald og bringe Thora hans Svar. Derpaa forlod hun det for hendes afskyelige Planers Fuldbyrdelse bestemte Offer, for, som hun sagde: at hendes lange Ophold hos Thora, ikke skulde paadrage hende Ragnvilds Mistanke.

Thora nedknælede for Herren, og frembar ham sin brændende Tak for den forhaabede Frelse, ved

hvilken hendes Fader blev befriet for at betynge sin Sjæl med den rædsomste Brøde hun kjendte: et Barnemord; hvorfor han efter Døden evigt skulde pines i Helvede.

Zøgna triumpherede i Stilhed; og Mørkhedens Aander jublede høit i Helvedes indre Afgrunde, over at denne Qvindes List var saa fiin som om den var udrundet af selve Djævelens Hjerne.

Ragnvilds Hjerte var en Bold for de rædsomste Følelser. — "Nei, nei!" — raabte han, idet hans vaade Øie dvælede paa Thoras af Jorden nys fremkomne Blomster — "Zøgna, har løiet. Thora blive min Morderske....? Nei, nei det er umuligt! Vel elsker jeg den skjønne Qvinde; men vee, syvfold vee hende, om hun har løiet! Først naar jeg seer den Forhadte i Thoras Arme, vil jeg troe hende i Stand til at kunde igjennembore dens Bryst som gav hende Livet. Min Hevn skal da vorde skrækkelig!

Zøgna brændte af Begjerlighed efter at udføre sin vel overlagte, diævelske Plan. Den jog hende næste Dag, lidet efter Solens Opgang, med Thoras Brev skjult i den helvedaandende Barm, til Pater Emanuels Hytte. Som hun vilde gaae ind i Hytten traadte Thorvald, klædt som Kulsvier, ud af den uden at blive gjenkjendt af hende, hvortil hans med Sort indsmurte Ansigt meget bidrog. Pater Emanuel, traadte hende imøde og spørgte:

"Har Du allerede lærdt de hellige ti Guds Bud udenad, som jeg flyede Dig i Gaar, siden Du saa tilsom, og tidligt kommer til mig?"

"Nei ærværdige Fader!" — gjensvarede Zøgna troskyldigen — "men jeg kommer for at bede Eder, at læse og udtyde dem for mig. Desuden har jeg tillige et andet, meget vigtigt Ærinde til Eder. Det angaaer intet mindre, end tvende ædle unge

Menneskers Lykfalighed. O, det smerter mig i Hjertet for min gode unge Jomfrue, at hun skal hensukke sit ædle Liv i et uforskyldt Fangenskab. Jeg er kommet efter, at hendes Fader er en grum Barbar imod hende; derfor....."

"Da har Du siden i Gaar faaet andre Tanker om Din Herre;" — udbrød Emanuel med Kraft og saae Zøgna stivt ind i Øinene — "thi i Gaar, havde Dine Lovtaler over ham nær aldrig faaet Ende. Da tillagde Du ham lutter Dyder; og hvor kan den som er god, være ond imod sit eget Kjød og Blod?' og er han ond: tilkommer det da Dig, som spiser hans Brød, at forraade ham? Dog, lad mig høre hvad det i Grunden er som Du vil mig.

"Eder vil jeg egentligen Intet;" — gjensvarede Zøgna noget forlegen — men da Jomfrue Thora ønsker at flygte fra sit grusomme Fængsel, og da Hr. Thorvald opholder sig skjult hos Eder, skulde jeg...."

"Hvo har berettet Dig dette?" — spørgte Emanuel, uden at lade sig bringe ud af sin Fatning — "og kan Du saa let forandre Din Mening? thi jeg er vel vidende om det lastværdige Forhold Du staaer i med Faderen, og at det er paa Dine Tilskyndelser at den ædle Thora er blevet saa haart behandlet. Altsaa veed jeg, at Du kommer som en Forræderske for at udspeide Thorvalds Opholdsted. Det være som det vil: jeg igjennemskuer Din Plan. Du fører Falskhed i Dit Skjold. Dit Hjernespind, er Rænker. Her er Thorvald ikke; og var han her endog: troer Du da at jeg vilde forraade ham? Gaae Du Trolose! thi enten Du tjener Ragnvild eller Thora, er Du en skjændig Qvinde hvormed jeg intet vil have at skaffe. Jeg kjendte Dig ikke ret i Gaar, da Du forlangte Underviisning af mig.

I Aftes erholdt jeg først nøiagtig Underretning om Dit Forhold. Nu kjender jeg Dig fuldkommen, og veed at Du er den uskyldige Thoras dødelige Fiende; samt at Du hader Thorvald, fordi de bolerske Kunster hvormed Du vilde fange ham, vare uden Virkning. Gaae Uværdige! Du er en Skjændsel iblandt Qvinder, og har ved Lasten allerede overgivet Din Sjæl til Djævelen. Gaae, og lad mig aldrig see Dig mere!"

"Ha! ved Hel!" — skreeg Zøgna, aldeles ude af sig selv — "Du vover at beskylde, haane og trodse mig! Det skal Du komme til at undgjælde, naar jeg først byder som Frue paa Ragnvilds Borg. Hvad bryder jeg mig om de ti Bud eller Din Lærdom? For det røde Guld, kan jeg blive christnet om det saa var i denne Dag; og til Trods saavel for Dig som Din djærve Fløitespiller: skal jeg ogsaa blive det. Jeg hader Dig og Dine Hexeruner, som Du kalder De ti Guds Bud. Der har Du dem! Far til Nisheim, tilligemed den Nidding som Du skjuler! Snart skal han — det sværger jeg ved Loke — trykke Hel til sit forelskede Hjerte, og udsvede sin Kjærlighed i hendes gustne Arme, i hendes Seng: Bedrøvelse, paa hendes Sengeklæder: bleggjørende Forbandelse; thi, ved Nastrons Kule! anden Brud og anden Brudeseng skal der ikke være til for ham saa sandt som jeg hedder Zøgna, og hader ham indtil Døden!" — som en Rasende rev hun Pergamentrullen hvorpaa Budene vare optegnede, ud af Barmen, kastede den for Emanuels Fødder, og ilede ud af Døren.

"Gud, fri os fra Djævelen og hans Ænker!" — bad Pater Emanuel, og saae efter den rasende Qvinde.

(Sluttes i næste Hefte.)

Thorvald og Thora.

(Sluttet.)

"Hvad vilde Fristerinden her saa tidligt? Jeg hørte hendes Raseries rivende Ordstrøm, men kunde ikke ret forstaae hende." — udbrød Thorvald, som ilende traadte ind i Hytten — "Jeg troer dog at hun ikke kjendte mig."

"Forraade Dig min Søn! vilde hun." — gjensvarede Emanuel, idet han gik for at gjemme Pergamentrullen, som han havde optaget af Gulvet, i Skabet.

"Bliv lidet." — bad Thorvald — "Der stikker jo et ganske nyt, hvidt Pergamentblad frem af den gamle Rulle. Hvad kan det vel være?"

Emanuel oprullede Pergamentet, og Thoras Brev, som Søgna havde glemt at tage ud, faldt ned for hans Fødder.

Thorvald tog det op og blev udenfor sig selv af Glæde, da han saae Thoras, ham fra hans Underviisning saa bekjendte Haandskrivt. Med Henrykkelse fæstede han sine Læber paa de bekjendte dyrebare Træk; og omendskjøndt de ved selve Falskhedens Haand vare blevne ham bragte, — og han vidste, at deres trøstende Indhold kun var en Fugl paa Taget som forsvinder i Luften idet man udrækker Haanden efter den, udbredte de dog den sødeste Henrykkelse i hans Hjerte; og det var neppe at han for Fryd kunde læse dem.

"Vil I, ærværdige Fader! see hvad den saa gruelig mishandlede og bedragne Pige skriver?" — spørgte Thorvald, efter at han flere Gange med vaade Øine havde igjennemlæst Brevet, og rakte det mod Pater Emanuel.

Den Ærværdige modtog det af hans Haand og læste det i Stilhed.

"Den gode hulde Thora!" — udbrød Emanuel dybt bevæget — "O, at Herren i sin Miskundhed vilde forunde os den Naade at frelse hende; thi hendes Trængsler ere svare, og hun er omgivet af Sviig, Falskhed og Ränker!"

Thorvald vreed sine Hænder over at dette for Tiden var en Umulighed; og han fortrød inderligen den Eed, som han, ved den brave Fiskers Liig, havde

nedlagt i Emanuels Haand; thi havde denne ikke fængslet hans Villie, da havde Thora forlænge siden været frelst og levet som hans Huustro ved hans elskende Hjerte.

Brevet blev mange Gange igjennemlæst og nøie studeret; og saavel Thorvald som Emanuel bleve af det tilfulde overtydede om Zøgnas List, samt at hun alt havde fanget den uerfarne Thora i det Garn, som hun havde opstillet for Thorvald, for, som de ikke kunde andet end formode, at forraade hans Opholdsted for den efter hans Blod tørstende Ragnvild. Zøgnas sande Plan kunde de derimod, ikke slutte dem til; ligesom det blev dem en uopløselig Gaade, paa hvad Maade hun havde opdaget hvor Thorvald opholdt sig. Dog Thorvald holdt snart op at gruple; thi de byrebare Linier fra den elskede Piges Haand havde sat ham i alt for stor en Henrykkelse. Thora vidste nu hans Opholdsted, og var villig til at flygte; ja ønskede det endog med en Længsel som ikke kunde andet end glæde ham til Sjælens Inderste. Efter nogen Betænkning, troede Emanuel at fatte Zøgnas Plan, som han formodede var: at lokke Thorvald op til Borgen for at Ragnvild kunde udføre sit første grumme Forsæt, at lade ham hænge. Vidste Zøgna hvor Thorvald var, da kunde man jo formode at det heller ikke var skjult for Ragnvild.

Det blev derfor besluttet at Thorvald skulde bygge sig en Hytte i et tykt Vildnis dybere inde i Skoven, hvor Ragnvild, saavel som hvor de vare, Intet havde at byde da den hele Strækning tilhørte Grimhald, som aldrig kom der formedelst den store Vitløftighed af hans Eiendomme. Der kunde Thorvald være mere sikker for et voldeligt Overfald om Natten, som han længe havde formodet vilde finde Sted. Endnu samme Dag begyndte Thorvald, understøttet af den ærværdige Emanuel, at bygge. Da Sommeren var for Haanden, behøvede den lille Bolig ei at være saa fast eller tæt. Den var derfor snart færdig, og Thorvald flyttede allerede tredie Dagen derefter ind i den, efter at det nødvendige Bohave, for een Person, fra Pater Emanuels Hytte var bragt til den.

Her havde den ædle, saa grusomt forfulgte Thorvald Tid til, i Eensomhed, at overtænke sin Skjebne; og en Plan, som længe dunkelt havde svævet for hans Sjæl, modnedes her aldeles; og han besluttede, endog uden Emanuels Minde, om den ikke af ham blev bifaldet, at udføre den, da den ikke medførte den ringeste Vold, og var overeenstemmende med Ret og Billighed; saameget mere: som han ene i den saae Muligheden af at frelse Thora af hendes lange uforskyldte Fængsel, at hun i hans Arme, ved hans elskende Hjerte, kunde erholde

Erstatning for hendes navnløse hjertenagende Qvaler og Lidelser.

Thorvalds Plan gik ikke ud paa mindre, end at andrage sin og Thoras Nød for Kong Haralds Moder, den ædle, store og fromme Dronning Thyra Dannebod, der var alle Ulykkeliges Skytsengel; af hvem han ene haabede Hjelp og Redning; thi dersom Thyra lod Ragnvild anmode om at aabne Thoras Fængsel samt at give hende til den hun elskede, da torde han vel neppe afslaae hende det; og at Dannebod vilde lægge denne gode Gjerning til hendes anden saa store og berømmelige Daad, derom var Thorvald fuldkommen overtydet. Det værste var: at Dronningen opholdt sig i Slesviig, som var en vel lang Vei for Thorvald at reise; da der i den Tid han var borte kunde tilstøde Thora meget Ondt, ved Ragnvilds Haardhed og Zøgnas Ænker. Desuden: hvad maatte Thora dømme om, at han aldeles Intet forsøgte ihenseende til hendes Flugt, hvorom hun havde tilskrevet ham? Dertil kom: at hun maatte advares for den falske Zøgna, til hvem hun havde fortroet sig. Thorvald bestemte derfor, ei at reise til Slesviig før han var saa lykkelig: enten at trænge sig til Thoras Fængselsgitter, eller faa et Budskab til hende. Han grundede derfor Dag og Nat paa hvordan han bedst kunde iværksætte dette, uden at forværre

Thoras Tilstand som han dog ikke før sin Tilbage-komst kunde forandre. Endelig troede han at have udfundet et Middel, og, omendskjøndt det var forbundet med stor Vanskelighed og Møie, skreed han dog strax til at udføre det som han havde isinde at gjøre for at faa den ulykkelige Thora itale; og lod sig ikke afskrække ved den Livsfare, hvormed Foretagendet var forbundet.

Da Fruerstuens Vindver vendte ud til Gaarden, der bestod af en stor af fire Længer indhegnet firkantet Plads, som det var vanskeligt at komme ind i uden at opbryde Porten, hvilket vilde vække saavel Ragnvild som alle Borgens Folk, besluttede Thorvald, at forfærdige sig en lang Rebstige, i hvis øverste Ende der skulde anbringes store Jernhager som kunde gjøres faste i Rygningen af et Tag; og for at Ingen skulde forraade ham, vilde han selv dertil smede Jernet Nogle Skridt uden for Ragnvilds Borg, for Enden af Stuelængen, der hvor Thora før havde havt sit Kammer, stod et uhyre stort og høit Bøgetræe, hvis Grene, i en Afstand af omtrent tyve Fod, hvelvede sig over Husets Rygning. Fra dette Træ vilde han i Nattens Stilhed, ved Hjelp af et Toug, nedhidse sig paa Taget og derpaa, af Rebstigen, gaae ned i Gaarden og snige sig ned til Thoras Fængsel, uagtet Veien dertil gik forbi Ragnvilds Sovekammervindver. Han

vilde da forsøge at vække Thora om hun sov, for at han kunde advare hende for den falske Zøgna, og tillige meddele hende sin Beslutning, at drage til Dronning Dannebod og overgive deres Skjebne i hendes mægtige Haand.

Thorvald begyndte nfortøvet paa Arbeidet, som gik kask fra Haanden. Rebstigen var snart færdig, og han smedede med megen Flid paa Hagerne, hvortil en stor Graasteen tjente ham som Amboldt, da Emanuel, som kjendte hans Plan og billigede den, berettede ham at han havde faaet at vide: at Ragnvild havde forandret Thoras Fængsel saa at den ædle Ulykkelige, nu sad i et Kammer i andet Stokværk, ligeovenover Ragnvilds eget Sovekammer. Fra dette Værelse, som Zøgna deelte med ham, gik der en lille Trappe, som var den eneste Opgang til den Ulykkeliges Fængsel, hvor hun efter dens Beretning som fortalte Pateren det, blev yderst haart behandlet, fordi at der var fundet en lang sleben Daggert, hvormed hun vilde dræbt Ragnvild, skjult i hendes Sengehalm. At det var den ædle Thora umuligt at begaae et Fadermord, derom var saavel Emanuel som Thorvald overtydet. De saae deri den skjændigste Zøgnas Værk, der ved nye Opdigtelser og Beskyldninger vilde lade sin Hevn over det mislykkede Anslag mod Thorvald, falde paa den uskyldige Thora — venteligen for at faa

den svage Fader aldeles i sin Magt og, naar hans Hjerte aldeles havde løsrevet sig fra Datteren, faa ham til at ægte sig.

Og virkeligen havde de Ret. Zøgnas Raserie sagtnedes noget paa Hjemveien fra Emanuels Hytte, og veeg omsider aldeles for det modne Overlæg. Hun lagde snart en nye Plan, som hun ikke forsømte snareste muligt at udføre. Ved en Fortrolig paa Borgen, forskaffede hun sig en skarp, sleben, tveægget Daggert; og da hun forsikkrede Thora: at Thorvald var blevet henrykt over Brevets Indhold, som hun vel fortrød, at have forglemt i Pergamentrullen med Budene, men dog indbildte hende at have overgivet i Thorvalds egen Haand, fattede den Troskyldige ingen Mistanke til hende, men vedblev at skjenke hende sin hele Fortrolighed. Paa Zøgnas Tilskyndelse, skrev Thora nu nok et Brev til Thorvald efter at hun havde lovet den Falske: ikke at nævne hendes Navn i det, for om det, som hun dog ikke troede, skulde falde i Ragnvilds Hænder. I dette Brev bad Thora ham, at ile med at have Heste i Beredskab til hendes Flugt, og underrette hende ved Budet, om: naar dette kunde være Tilfældet da hun saa, paa den af ham bestemte Tid, nøiagtigen skulde møde og ile i hans Arme. Zøgna bad hende tillige om, i ubestemte, tvetydige Ord, at nævne den Livsfare hun svævede i, for derved at for-

større hans Iver. "Jil derfor" — sluttede Thora — "at befrie mig, inden den blodigste "Udaad, som da ikke kan hindres, besudler denne "Borg. En Udaad, hvorved Hjertet ikke kan "andet end gyse, og Helvedes Herskarer ville juble "og triumphere; thi Dødens Morderengel svæver "over denne ulykkelige Borg, og hans Sværd hænger al-"lerede i et tyndt Haar over dens Bryst, som er bestemt "til at vorde det blodige Offer. Mit Hjerte har nu "løst sig fra alle de Baand, som før vare det hellige; "det allene undtagen, som binder mig til Dig. For "Dig allene lever og aander jeg. Dig følger jeg "med Glæde hvorhen Du fører mig, var det endog "i Døden; thi Du er mit Livs Liv og min Sjæls "Sjæl: mit Alt og Eneste i den hele vide Verden.

Thora."

Zøgna modtog Brevet af Thora og gjemte det paa sit falske Hjerte, idet hun forsikkrede: at levere det i Thorvalds egen Haand, og at bringe hans skrivtlige Svar, som hun ikke forrige Gang erholdt, da Thorvald intet Pergament havde at skrive paa. Derpaa ilede hun ud fra den saa skrækkelig Bedragne. Brevet som skulde forraade Thora, skjulte hun paa Bunden af Thoras egen store jernbeslagne Kiste, for at bruge det paa beleilig Tid og Sted som det bedste og stærkeste Vaaben, der uimodsigeligt maatte kunde trænge sig dybt ind i Ragnvilds svage Hjerte.

Omtrent otte Dage derefter, skjulte Jogna, medens hun redte Thoras Seng, Daggerten i Halmen; og neppe havde hun forladt Thora før hun ilede ind og hentede Brevet, som hun kastede ved en Busk der stod ved Veien uden for Borgen, da hun vidste: at Ragnvild just gik den Vei naar han skulde ud at see til sine Folk i Marken. Hendes List lykkedes kun alt forvel. Ragnvild fandt Pergamenter, som han tog op og troede Een maatte have tabt. Det er umuligt at beskrive den ulykkelige, bedragne Mands Tilstand under og efter Brevets Læsning; thi han troede i det, at finde det fuldkomneste og uimodsigeligste Beviis paa Datterens Skjændighed og Anslag imod hans Liv. En Skjælven, den han ikke formaaede at betvinge, angreb hans hele Væsen, og det var kun med vaklende Fjed at han mægtede at naae sine Værelser hvor han med bævende Stemme raabte Jogna imøde:

"Jeg vilde give mit Liv til, at jeg havde gjort Dig Uret; men desværre, Du talede Sandhed: thi min egen Datter har besluttet min Død. Dog synes hun endnu at vakle i Hensende til Fuldbyrdelsen af Mordet. Kunde Du læse, vilde Du synke til Jorden af Forfærdelse over hvad hun har skrevet til hendes nedrige Elsker. O, Gud! kan nogen Brøde være skrækkeligere end et Fadermord! Og hende, h e n d e har jeg elsket høiere end Gud i Himlen.

Der var en Tid, da hun var det eneste Baand der bandt mig til Livet — og til Lon for min uendelige Ømhed: oppebier hun muligen kun en gunstig Leilighed, naar jeg igjen kommer til hende, for at støde mig en Kniv i Brystet, eller overskjære min Strube.

Zøgna havde Møie med at undertrykke det djævelske Glædessmiil, der, imod hendes Villie, leirede sig paa hendes Læber. Dog Ragnvild, var i en altfor stærk Bevægelse til at bemærke det. Den stærke Skjælven hvoraf han var betaget, forvandlede sig til en voldsom Feberrystelse. Hans Tænder klapprede og det var: som om det bankende, piinte Hjerte vilde sprænge hans stormende, bølgende Barm.

Zøgna fik ham, ved en Piges Hjelp, hen paa Sengen, hvor han faldt i en Art bevidstløs Dvale, hvori han snart indflumrede, men nød kun en kort, af fæle Feberphantasier ofte afbrudt Søvn; og hver Gang han vaagnede, talte han i Vildelse.

Zøgna begyndte at frygte for hans Liv, og fortrød derfor at hun havde bragt ham i denne Tilstand, da alle hendes Planer, til Magt og Vælde, med hans Liv vilde vorde tilintetgjorde.

Henimod Midnat, faldt Ragnvild i en roligere Søvn som vedvarede til noget efter Solens Opgang. Søvnen havde virket velgjørende paa hans svækkede Nærver, og hans Bevidsthed var fuldkommen vendt tilbage.

"Er det sandt — eller er det kun en rædsom Drøm som har fyldt mit Bryst med Helvedes Qvaler?" — spørgte den Opvaagnede og stirrede paa Zøgna, der sad ved hans Side. — "Vær barmhjertig Zøgna! og sig mig om jeg har drømt — eller om det er sandt at Thora, min egen kjødelige Datter, vil myrde mig?"

Zøgna, som nu ikke mere frygtede for Ragnvilds Liv, svarede med Fasthed idet hun pegede paa Brevet som laae paa Bordet:

"Du synes min Ven og Herre! i dette Pergament, hvis Skrivt jeg ikke kan udtyde, at have faaet Beviis paa mit Udsagn desangaaende. Sig mig af hvem Du har faaet det; maaskee at man da kan slutte sig til...."

"Her er Intet at slutte" — afbrød Ragnvild hende med bristende Hjerte og en Strøm af Taarer. — "Jeg fandt dette Ulykkens Pergament ved Veien. Een af Thoras Haandlangere, maa have tabt det. Hun har selv skrevet: at jeg skal myrdes, om hun ikke snart kan komme til at flygte. Hør selv!" — han læste nu Brevet fra Begyndelsen til Enden for Zøgna, men blev ofte under Læsningen afbrudt af sine Smertestaarer over Datterens formeente Skjændighed.

"Har jeg ikke sagt Dig det?" — udbrød Zøgna idet hun tørrede Taarerne af hans Kinder — "men

Du vilde ikke troe mig; og den Løn som jeg høstede for min Advarsel og Troskab, var Slag og Skjældsord. Det er godt at Dine Øine ere blevne opladte. Hvad har Du nu ifinde at foretage Dig med den unaturlige, skjændige Datter som tørster efter Dit dyrebare Blod?"

Ragnvild, som imod Sædvane, naar han havde Modgang, var meget blød, fordi han var saaret indtil Sjælen, betænkte sig noget; derpaa svarede han med dempet taareqvalt Stemme:

"Jeg vil redde den Forhærdedes Sjæl, ved at forhindre hende i at begaae Ugjerningen. Jeg vil aabne hendes Fængsel, lade hende gaae ud i den vide Verden, og for evigen udrive hendes Billede af mit Hjerte, om det end skal briste under Vægten af hendes Savn, og jeg skal nedstige i den Grav som hendes Moder aabnede og som hun ved...."

"Ha!" — skreeg Zøgna overlydt — "tænkte jeg det ikke nok at Du vilde lønne hendes Mordanslag imod Dit Liv, med at give hende det eneste som hun attraaer: Friheden; for at hun kan kaste sig i den Niddings Arme, der hvessede Kniven hvormed hun vil igjennembore Dit altfor svage Hjerte! Og troer Du, at Du derved frelser Dit Liv? Nei! om Natten, naar Du slummer rolig ved min Side,

vil hun og hendes djerve Floitespiller, snige sig til Dit Leie og opføre en Musik for os, ved hvis Toner vi ville indslumre for aldrig mere at vaagne; thi ogsaa mig har hun tilsvoret Døden fordi jeg elsker Dig saa inderligen og værner om Dit dyrebare Liv. Derpaa tager hun Borgen i Besiddelse og gifter sig med Thorvald. Istædet for at drikke Dit Gravøl, ville de spille lystige Viser ved Dit igjennemborede Legeme, som de have svoret: at overgive Ravnene til Føde; og mig ville de, til Spot og Spe, ophænge paa en Pæl ved den alfare Landevie!"

"Hold inde!" — tordnede Ragnvild, hvis Blødhed under Jognas Tale gik over til den vildeste Smerte. — "Eller, vil Du med Din skrækkelige Skildring, af den skjændigste Udaad, dræbe mig? Ja, hun skal straffes, men hun skal ikke døe. Leve skal hun, for at pines og lide. Svære Jernlænker skulle lamme de Hænder, som vilde udgydet mit Blod. Vand og Brød, skal være hendes eneste Næring; muggent Straae, hendes Leie. For at betage hende enhver Leilighed til Flugt, skal hun føres op i det lille firkantede Kammer her ovenpaa, som før er brugt som Fængsel; der hvor den forrige Borgherre, holdt sin utro Viv indsluttet i seksogtyve Aar. Aldrig, aldrig skal hendes Fod mere betræde Jorden; thi Du skal tilsværge mig: at Du efter min Død, aldrig vil give den Uværdige Friheden, som hun for

evigt har forbrudt. Den samme Eed skal Du tage af den, som efter Dig bliver denne Borgs Eier, om den Frygtelige ikke før Du, er gaaet den evige Dom imøde, hvor uendelige Qvaler ville blive hendes onde Hjertes og Forsætters Løn om hun ikke her betimeligen fortryder sine Synder."

"Din Willie, min elskede Ven! skal være mig en Løv!" — udbrød Zøgna, idet Henrykkelsen over at hendes sataniske List var lykkedes, spillede hende ud af Øinene. Dog hendes Plan var: at faa Thora aldeles ryddet af Veien, for paa den Maade at hevne sig paa Thorvald; hun greb derfor til det sidste Middel, som hun haabede ikke skulde forfeile sin Virkning; og sporgte med en fremkunstlet Retfærdskjærlighed i Stemme og Mine, medens hendes Øie dvælede paa Brevet som Ragnvild holdt i Haanden:

"Men er det ogsaa vist at Thora har skrevet dette Brev? Ikke sandt: Du vil ikke overile Dig? Kunde ikke een af hendes Fiender have skrevet det for at skade hende?"

"Nei! nei!" — raabte Ragnvild — "jeg kjender hendes Haandskrivt altfor godt til at være saa lykkelig at kunde tvivle. O, Gud! jeg har selv lært hende at skrive disse Træk, som vidne om at hun er den troløseste af alle Døttre paa Jorden!"

"Lov mig dog," — udbrød Jørgna og tog Ragnvilds Haand — "at Du nøie vil undersøge hendes Værelse, for at see om der findes Noget som kan hentyde paa at hun virkelig har fattet det Forsæt at myrde Dig. Jeg har, af enkelte Yttringer som ere undslupne hende, troet det: men man kan jo dog tage feil. Hør derfor min Bøn: overiil Dig ikke! Lad hende blive ført her oven paa, og undersøg saa alle Ting nøie før Du dømmer! Jeg skal selv staae Dig bi ved dette ubehagelige Foretagende. Men dette maa Du love mig: aldrig at lade hende komme for Dine Øine; thi hvor let kunde ikke et lille skjult Vaaben, som hun ubemærket kunde tage i Haanden, bibringe Dig Døden? Lad tvende af de stærkeste Karle, uden at hun faaer Tid til at medtage Noget, lænke hende og bringe hende herigjennem op i Kammeret; Døren er jo forsynet med stærke Jernstænger. Undfly kan hun ikke, uden ved et Spring fra Vinduet; og da vilde hun vorde sønderknuust paa de skarpe Flintsteene der ere opdyngede, neden under, i Gaarden. Er da Din Mistanke ugrundet: kan Du jo lade hende føre tilbage og behandle hende som tilforn."

"Du har Ret!" — sagde Ragnvild med bortvendt Ansigt — "Lad hvad Du raadte mig, udført vel blive iværksat. Jeg gaaer imidlertid ned i Haven. Naar hun er ført her igjennem kan Du lade mig kalde."

Ragnvild ilede i Haven. Det første Partie han kom til, var Thoras Blomsterbed. Med dyb Smerte, fæstede hans Øie sig paa de yndige Blomster, som hævede deres endnu kun halvt aabnede Bægre mod Himlen. — "Den bedste Blomst min Urtegaard eiede" — udbrød han med frygtelig Kulde og skjærende Stemme, idet han oprev Blomsterne med Roden eller søndertraadte dem med Fødderne — "er visnet. Ved Helvedes dræbende Aandepust, har dens skjønne Blade tabt deres Glands. Aldrig skal der mere groe Blomster i dette Bed. Tidsler og Nælder, skulle for stedse her hentyde paa: at mit Hjertes hvide Lillie er blevet forvandlet til en giftig Skarntyde, som de faldne Engle have omplantet i Djævelens brændende Urtegaard, hvor dens giftige Duft dræber, istedetfor at qvæge; og hvor den evigt skal vidne om: at selv en Engel kunde falde ned i Helvedes umaalelige, bundløse Afgrund."

Zøgna kom og berettede: at Thora var ført til sit nye Fængsel, med Tilføiende: at der var ingen Lænker hvori hun kunde blive sluttet før nogle hos Smeden bleve forfærdigede, hvortil hun bad Ragnvild at give Ordre, samt følge sig for at anstille den omtalte Undersøgelse i den Ulykkeliges Fængsel.

"Nei! nei, Zøgna!" — sagde Ragnvild, hvis Heftighed ved Optrinet med Blomsterne var

nedsjunket til en blod, dyb Smerte — "ei skal hun lægges i Lænker. Hendes fine Hænder og Arme ere ikke skabte til at indsluttes i Bold og Jern. Lænkerne vilde nedtynge hende mod Jorden — ja maaskee dræbe den Brødebetyngede, og hun skal leve for at angre. De værste Lænker, har hun ved Synden og Djævelen selv paalagt sig. Ei heller skal hun ligge paa Straa. Hendes Seng skal bringes op til hende, og hun maa ikke mangle god og nærende Spise. Aldrig har Vedligeholdelsen af hendes Liv, været mig saa vigtig som nu. Maaskee at hendes forhærdede Hjerte, dog kan bringes til at angre og fortryde inden det er forsildigt. Gaae Du Zøgna! og undersøg hendes Værelse og Gjemmer. Dog nei, lad være. Behøver jeg mere Beviis end det jeg har, i hendes egenhændige Brev? Kom, ledsag mig ind! Jeg er rystet indtil Sjælens Inderste og behøver Hvile. Lad blot hendes Seng blive bragt op, inden jeg gaaer ind i mit Sovekammer. Men, o Gud! vil ikke ethvert af hendes Trin over mit Hoved, som forgiftige Pile igjennembore mit Hjerte?!

"I Guder!" — raabte Zøgna, idet hun med sine Arme omslyngede Ragnvilds vaklende Legeme og førte ham mod Borgen — "naar saae jeg Dig saa kraftløs, saa nedbøiet af Sorgen? Viis Dig dog som en Mand! Du er fast saa modløs som varst Du en Qvinde!

"Jeg havde en kostelig funklende Ædelsteen." — gjensvarede Ragnvild under en Strøm af Taarer — "Ei straaler nogen Skjønnere i Dannerkongens gyldne Krone. Den var min Stolthed, min Fryd og mine Øines Lyst; jeg bar den stedse paa mit Hjerte. Alt længe syntes mig dens Glands at være fordunklet. Nys saae jeg: at dens blendende rene Lilliefarve var blevet sort som Jorden. — Og da jeg vilde betragte den nøiere: faldt den brat fra mit Hjerte, ned i Mørkhedens dybeste Afgrund; og jeg skulde ikke klage? ikke græde? Jo, fortvivle vil jeg, og aldrig holde op at sørge; thi mit Tab er uopretteligt! Riig, misundelsesværdig riig, var jeg. Nu er jeg mere arm og usel end den ringeste af mine Trælle!

"Er min Kjærlighed Dig da Intet?" — spørgte Zøgna idet hun førte den saa skrækkelig Bedragne ind i Gildehallen, som vendte ud mod Haven.

"Intet, Intet, er den imod det som jeg har tabt, og aldrig kan vinde tilbage." — udbrød Ragnvild med mørk Aasyn, idet han løsrev sig fra Zøgnas favnende Arme, og kastede sig, udmattet af sine svare Sindslidelser, paa Løibænken.

"Bliv kun lidet, Du gamle Daare!" — sagde Zøgna med et sataniſk Smiil, ved sig selv, idet

Hun gik ud af Døren for at lade Thoras Seng bringe op — "Du har Naadestødet tilbage!"

Ragnvild lukkede sine Øine, og ønskede at han aldrig maatte aabne dem mere. Omsider faldt han i en urolig Slummer hvoraf han blev vækket ved Zøgna, der, efterfulgt af alle Gaardens Folk, styrtede ind og raabte:

"O, den nedrige Fadermorderske! thi træder ikke den onde Villie i Gjerningens Sted! — Betænk engang — O, Forfærdelsen vil qvæle mig, og det er neppe at jeg kan staae paa mine Been — denne ny, blanke, slebne, tveæggede Daggert, hvormed den Grusomme vilde igjennemboret Dit Hjerte, har Svend-Tærsker fundet skjult paa Bunden af hendes Seng, da han, for at give hende ny Halm, vilde kaste den Gamle ud i Gaarden. See engang, hvilken Længde! Den kunde have banet sig Vei, midt igjennem Dit Hjerte lige ind i Din Rygrad."

Ragnvild stirrede maallos, med vilde Blikke, paa Daggerten og sank besvimet om i Zøgnas Arme.

Thorvalds vanskelige Arbeide var færdigt. Uagtet de sig paa hinanden optaarnede Vanskeligheder — thi Zøgna lod Gaardens tvende Hunde, som Thorvald ikke kjendte, da han, for at blive uopdaget, næsten aldrig var kommet til Borgen, binde under

Ragnvilds Sovekammer-Vindver over hvilke Thoras lille Vindve var — lod han sig dog ikke afskrække fra sit farlige Foretagende; og han havde allerede bestemt Dagen paa hvilken han vilde udføre det. Det værste for ham var de omtalte ham fremmede Hunde, som vist vilde vække Ragnvild og Jøgna ved deres Gjøen; dog denne Vanskelighed overvandt den Uforsagte ogsaa, ved om Dagen, naar Hundene vare i Marken med Drengen der vogtede Faarene, for at jage Ræven fra Lammene, forklædt at nærme sig Drengen, hvis Velvillie han let vandt ved nogle smaae Gaver; og Hundenes: ved store Stykker stegt Kjød som han med rund Haand kastede til dem. Snart blev han Hundene meget kjær; hver Morgen løb de ham imøde og snusede til hans Kurv, for at erfare om han havde Noget i den til dem. De logrede da om hans Fødder; ja vare snart saa venlige mod Thorvald, at han kunde gjøre ved dem hvad han vilde.

Det var en meget mørk Sommernat da Thorvald, ved det første Hanegal, vel belæsset med hvad han skulde bruge, ilede mod Ragnvilds Borg som han naaede lidet efter den første Time. Alt var stille som i Graven. Selv Nattergalens Trylletoner vare forstummede. Intet Blad rørte sig; og den Stilhed der herskede i hele Naturen, bebudede et sig nærmende Uveir, som allerede, i tykke Skyer, hang over Træernes Toppe.

Havde endog Uveiret været udbrudt; ja om selve Elementerne havde været i Kriig med hinanden, og Havets Vande hævet sig mod Himlens Skyer: det var dog blevet ubemærket af Thorvald. Hans Tanker vare ene hos Thora; og jo større Vanskelighederne vare blevne, desstørre var Thorvalds Haab om aldeles at redde den ulykkelige Pige, og føre hende med sig i Frihed og Frelse. Vel vidste han: at han kun svævende imellem Himmel og Jord, kunde nærme sig til Thoras Fængsel; men han vidste ogsaa: at hendes Vindve var uden Jernstænger, samt at Thora var alt for hærdet i Lidelser til at hun ikke skulde have Mod til, med ham, at gjøre den farlige Vandring til hvis Begyndelse Thorvald styrkede sin Sjæl ved en inderlig Bøn til Gud; derpaa steeg han trøstig og tillidsfuld til Alherrens Styrelse op i Bøgen og naaede lykkeligen den store Green, som, med sine uhyre mange mindre Grene, dannede en Løvhvelving over Ragnvilds høie Straatag, fra hvilket Thoras Sukke og Bønner om Redning og Frelse opsteeg mod den mørke natlige Himmel.

Thorvald, som havde bunbet sin Rebstige paa Ryggen, lod sig uforfærdet glide ned af det i Grenen fastgjorde Toug; men til sin Forfærdelse erfarede han, da han havde naaet dets Ende, at han ikke var lige over Husets Bygning men svævende imellem Himmel og Jord ved Siden af den. Han maatte derfor klattre

op igjen for at søge det rette Sted hvor Touget skulde fastgjøres; men han foer vild i Grenene, og vidste til Slutningen ikke hvilken Green han skulde bestige. Imidlertid var Uveiret trukket nærmere sammen. En dræbende Hede var færdig at qvæle Thorvald. Lyn, knittrede i Luften og forvandlede den mørke Midnat til den lyseste Dag. Thorvald kunde nu see hvor han skulde fastgjøre Touget, thi Himlen selv lyste ham. Han kom derfor lykkelig ned paa Taget, og begyndte uforfærdet sin Vandring hen ad dets Rygning; hvilken dog blev ham meget besværlig og langsom, formedelst de over Kors fremstaaende Stykker Egetræ, der holdt Ryghalmen sammen, som han paa Hænder og Fødder maatte kravle over; paa hvilke, han flere Gange rev sig tilblods.

Lynglimtene tiltoge frygteligen; men Thorvald bemærkede det neppe. Modigen ilede han fremad og havde næsten naaet Maalet, som han havde betegnet sig ved den anden over Taget ragende Skorsteen, som han vidste var lige over Thoras Kammer — da et uhyre Lyn, meget stærkere end noget af de Foregaaende, flammede i Luften. Det slog ned et Par Alen foran ham, og antændte øieblikkeligen Taget som han skulde over. Thorvald fik en Deel af Stødet; og dersom hans sønderrevne Klæder ikke havde hængt fast i eet af de spidse Korstræer, var han styrtet til Jorden, thi han sank bevidstløs tilbage. Dog kun et Øie-

blik, og hans fuldkomne Besindelse vendte tilbage. Med Kæmpestyrke hævede han sit ligesom sønderknuste Legeme i Veiret og vilde kravlet videre; men Flammerne, som allerede stege høit i Veiret, sloge mod hans Bryst. Han besluttede derfor, at vende tilbage for at undgaae at blive et Rov for Luerne. Dog hurtigt, som Tanken i hans Sjæl, forestillede han sig den Livsfare som den elskede Thora, saavelsom de af Borgens Folk der sov i Bygningen under ham, var bestædte i, da Alt var tyst og stille, og intet Tordenskrald, som kunde vække de Sovende, lod sig høre. Hans Beslutning blev derfor i et Nu taget. Med Lynets Fart rev han den paa hans Ryg fastgjorde Reebstige løs, gjorde dens Hager faste i Taget og begyndte at stige ned. Dog snart erindrede han: at Stigen kun naaede til andet Stokværk. Dog den Ædle, ændsede ikke den Fare han udsatte sig for, ved at lade sig falde ned i den steenlagde Gaard naar Stigen ikke rakte længere. Da han var paa dens nederste Trin, søgte han at faae fat i det med Hænderne. Det lykkedes — og han lod sig, i Tillid til Himlens Beskjærmelse, falde ned i Gaarden. I Faldet, kom han til at støde mod et Lam som stod lige neden under ham. Dette blev vel meget forslaaet, men Thorvald kom ikke til den ringeste Skade.

"Brand! Brand! redder, frelser Eder om I ikke ville indebrænde!" — raabte Thorvald overlydt,

gjentagne Gange', men hans Stemme blev næsten overdøvet af Luernes Bragen — og Ingen vaagnede. Det var sam om den evige Søvn havde lukket Alles Øine; som om Borgens Folk vare uddøde.

De tvende for Thorvald saa tamme Hunde, bjeffede ham i deres Lænker venligt imøde. Han ilede til de tro Dyr, som viiste ham hvor Ragnvilds Sovekammer var. Med Hurtighed sønderrev han deres Lænker, for at eiheller de skulde blive inde-brændte, stødte Døren op med Foden og ilede ind i Ragnvilds ved Luerne stærkt oplyste Kammer, hvor Oldingen slumrede roligt ved den ligeledes sovende Zøgnas Side!

Et vemodigt Klageskriig lød Thorvald ovenfra imøde. Det var den ulykkelige Thora som raabte om Redning af Luerne.

"Hvor er Opgangen til Thora?" — skreeg Thorvald, idet han med Magt rev Ragnvild ud af Sengen og vækkede Zøgna — "Taget brænder over den Ulykkeliges Hoved. Hvor — o værer barmhjertige og siger mig, hvor jeg gaaer op til.... Hører I ikke den Ulykkeliges Skriig om Frelse? O, Gud! Ragnvild! er Du da døv mod Naturens Stemme? Taler Intet i Dit Bryst for det Barn som Du gav Livet? Viis mig Opgangen, og til saa at frelse Dit Liv! Qvinde! ræk den vaklende Olding Din Haand, og understøt ham at han ikke falder. Jeg kan det ikke;

thi jeg maa frelse Thora! Ha!" — vedblev han, idet hans Øie søgte overalt paa Loftet — "der seer jeg en Lem. Hvor er Trappen eller Stigen til den? O, Forbarmelse! stig mig...."

"Den staaer i Forstuen" — udbrød Ragnvild som vaagnende op af en Dvale. — "Vi tage den stedse bort naar der har været Nogen hos hende, for at hun ikke skal bryde ned og myrde mig!" — Thorvald ilede ud, greb Stigen og satte den til Lemmen. En uhyre Jernstang, som var indstukken i tvende Kramper, holdt Lemmen fastsluttet til det øvrige Loft. Thorvald vilde rive den af, men fornam idetsamme: at en med Laas forsynet Bøyel holdt den fast, samt at det var ham umuligt at rive Laasen fra med Hænderne. — "Giv mig Nøglen!" — raabte han, saa høit at Ragnvild — der siden hiin Scene med Zøgna, da han blev overtydet om, at Thora vilde myrde ham, var blevet meget kraftløs og nærvesvag — bævede tilbage ved det, og stirrede paa Thorvald med vilde frygtsomme Blikke.

"Giv mig Nøglen!" — tordnede Thorvald atter, idet han sprang ned af Stigen og rystede i Ragnvild — "Din Datter maa ellers lide den rædsomste Død: Flammedøden!"

"Giv ham den Zøgna!" — udbrød Ragnvild, hvis fuldkomne Besindelse syntes at vende tilbage — "Den hænger jo i Snoren om Din Hals."

"Red først Dit eget Liv, inden Du tænker paa at redde Andres!" — raabte Zøgna, der havde kastet lidet Klæder paa sig, greb Ragnvild ved Armen og vilde trække ham ud med sig. — "Seer Du ikke, afsindige Gamle! hvo det er der vil frelse hende?"

Ragnvild gjenkjendte i dette Øieblik først Thorvald og stirrede nogle Øieblikke paa Ynglingen, idet Følelsen af Thorvalds ædle Daad malede sig med stærke Farver for hans Sjæls Øie. Uvilkaarligen greb han sin Dødsfiendes Søns Haand og udbrød dybt bevæget:

"Thorvald! Du — Du har frelst vort Liv! Jeg kan ikke takke Dig. Fuldend Dit Værk! red ogsaa Thora! Zøgna giv ham Nøglen! O, Gud! skynd Dig! hun kunde ellers indebrænde!"

"Du taler i Vildelse!" — skreeg Zøgna overlydt og vilde ile ud med den Gamle — "Kan Du ikke indsee at det er ham der har tændt Ild paa, for at udfrie Morderskeu af dine Hænder? Kom! hans Haand er djerv og kraftig: han vil let kunde sønderbryde Stænger og Laase. Han frelser hende nok. Kom!"

"Ikke af Stedet Qvinde!" — raabte Thorvald aldeles ude af sig selv, og standsede Zøgna, der, trækkende den modstridende Ragnvild med sig, vilde ile ud af Døren — "Ikke af Stedet, før Du har flyet mig Nøglen! Hid med den!" — han greb idetsamme efter Uhyrets Hals hvorved den var bundet.

"Nei! nei!" — brølede Zøgna og forsøgte at støde Thorvald fra Døren for at komme ud.

"Ha Djævelinde!" — skreeg Thorvald aldeles rasende idet han med Løvestyrke greb Zøgna om Livet og kastede hende til Jorden.

Blodet strømmede ud af Zøgnas Næse og Mund, saaledes forslog hun sig i Faldet. Hun rørte sig ikke af Stedet, og syntes at være nærved at op give Aanden.

Thorvald sønderrev Silkesnoren hvorved Nøglen hang; og ilede med den i Haanden op af Trappe-Stigen mod Lemmen i Loftet, hvorfra Thoras Angstskriig lød ham i Møde. Med Hurtighed aabnede han Laasen, rev Jernstangen af og steeg op til den af de allerede indtrængte Luer, ængstede ulykkelige Pige, som med et Skriig sank afmægtig i hans Arme.

Thorvalds ængstelige Raab, kaldte Thoras flygtende Livsaander tilbage. Ynglingen, som havde omslynget hende med sine Kæmpearme, bar hende, idet Luerne vare nærved at antænde saavel hans som Thoras Klæder, ned af Trappen.

Ragnvild, hvis Forstand syntes igjen at være dybt rystet, laae over den ligesom døende Zøgna. Hans stride Taarer, blandede sig med Blodet paa hendes Ansigt.

Ilden banede sig Vei ned i Kammeret af den aabenstaaende Lem, og antændte Ragnvilds og Zøgnas Seng.

"Kom Ragnvild!" — raabte Thorvald og rystede i den Gamle — "Frels Dit Liv! Du vorder ellers et Offer for de rasende Luer. See hvor de stikke den gloende Tunge herned til Dig. Stuen er allerede antændt. Kom, inden det bliver for sildigt!"

Ragnvild hørte og saae Intet. Det var som om Alt i Verden, selv Livet, var ham ligegyldigt, da han troede at have mistet Zøgna.

Thoras fortvivlede Angstskriig og Bønner, om at faae Ragnvild til at flygte for Ilden, vare ligeledes frugtesløse. "O Gud! han indebrænder!" — jamrede hun, og sank afmægtig ned ved Faderens Side.

Thorvald bøiede sig ned og slyngede sin høire Arm om Ragnvild, den Venstre om Thora, og bar dem ud fra det Flammehav der bølgede dem imøde.

Thorvald satte Ragnvild ned paa Steenbænken i Porten. Han syntes at være ganske uvidende om hvad der var foregaaet. Thora knælede ned ved hans Side og vædede hans Hænder med sine stride Taarer.

Thorvald ilede tilbage til det brændende Sovekammer, det eneste Sted i underste Stokværk, hvortil Ilden havde banet sig Vei. Med Livs-

fare betraadte han dets Gulv; og det var kun ved at faa antændt sine Klæder og blive forbrændt paa Hænder og Ansigt, at det lykkedes ham at redde Zøgna, hvis Bevidsthed var vendt tilbage, der krympede sig paa Gulvet og næsten var qvalt af den stærke Røg. Det brændende Loft styrtede ned paa den Ædle, da han bar hende ud fra Luerne.

"Her bringer jeg Dig min Dødsfiende; hende som har gravet Din, min og Din Datters Rolighedes og Lykkes-Grav." — raabte Thorvald idet Sveden dryppede ned af hans Pande, hans Bryst var i en voldsom Bevægelse, og han lagde Zøgna ned ved Ragnvilds Fødder. — "Hun er et Uhyre og en Skjændsel iblandt Qvinder; men Herren tilkommer det kun at dømme. Jeg vilde ikke at hun levende skulde vorde brændt til Aske."

Ragnvild stirrede med vilde Blikke paa Thorvald uden at tale. Zøgna forsøgte at reise sig i Veiret.

"Ere da alle Borgens Folk uddøde?" — spørgte Thorvald og raabte, med Anstrængelse af alle sine Kræfter:

"Brand! Brand! Vaagn dog op! Brand!"

Et uhyre Tordenbrag — det første som lod sig høre — rullede bragende, som om det vilde vække selv de Døde af deres evige Søvn, over Borgen. Hundene tudede, Kreaturene brølede, og

Folkene styrtede omsider af deres Senge ud i den af de rædsomme Flammer stærkt oplyste Gaard. Maallöse stirrede de paa de alt mere og mere om sig gribende Luer.

Thorvalds Flammeblik søgte og fandt snart Staldene, hvor Kreaturene stode bundne; løste deres Baand og jog dem ud i Gaarden.

"Op med Porten!" — raabte han derpaa idet et Flammehav styrtede mod Thoras Bryst der knælende omfavnede Ragnvilds Knæ. Hurtigen rev han den Hulde fra den bevidstløse Gamle, og holdt hende i sine Arme, vedblivende at raabe: "Alt hvad der lever og aander skal ud; det vorder ellers Ødens visse Bytte!"

Thora slyngede sin venstre Arm om Thorvalds Hals medens hun med den høire Haand aftørrede Sveden og Blodet som randt ned af den Ædles af Ilden oplyste Ansigt.

Portnøglen var ikke at faae, da den var gjemt i Ragnvilds Lomme, som, tilligemed med hans Klæder, allerede var opbrændt i Sovekammeret.

Thorvald, slap den elskede Thora af sine favnende Arme, lod hende staae midt i den af Luerne næsten omringede Gaard og raabte om Noget, hvormed han kunde opbryde Porten.

Ragnvilds Tjenere og Trælle stirrede paa ham med den høieste Forundring. Det forekom dem som

om Thorvald var kommet ned fra Himlen til deres Frelse, da den vel laasede, jernbeslagne Port hang urokkelig paa sine stærke Hængsler. Den ædle Yngling forekom dem i dette rædselsfulde Øieblik, næsten som et høiere Væsen.

"Hvordan staae I der og stirre paa mig?" — raabte Thorvald saa Hestene sprang høit i Velret. — "Bringer Øxer, Hakker og Jernstænger! eller I vorder Alle levende opbrændte!"

Karlene kunde, i den rædsomme Forvirrelse, Intet finde. Forvirringen blev ubeskrivelig stor. Enhver troede, at blive et Rov for de saa stærk tiltagende Luer. Kun Thora, syntes ingen Skræk at føle. Hendes sjælfulde Øie stirrede paa hendes elskede Ven. Som en beskjærmende Guddom stod han der for hende; og hun syntes: at selv Døden i Flammerne var Salighed, naar hun kunde modtage den ved hans Side, favnet af hans Arme, trykket tæt op til hans elskende Hjerte.

Ragnvild, var aldeles bedøvet og syntes at være ligegyldig ved Alt hvad der omgav ham og skeete. Øvrigen derimod, som havde reist sig op, skreg ynkeligen om Hjelp og Redning; samt udlovede en stor Belønning til den som kunde frelse hendes Liv, idet hun vexelvis gjorde Korsets Tegn og nævnede Christi Navn, samt paakaldte alle de hedenske Guder og Gudinder som hun kjendte.

Thorvald fik omsider en stor Jernhammer, eller Nødde — een af dem hvormed man kløver Brænde i Skoven. — Med sin Kæmpearm, svang han den mod Portens Laas. Den sprang op ved det tredie Slag, og Alle, undtagen Thorvald selv, Ragnvild og Thora, styrtede ud af Porten.

Thorvald omslyngede Ragnvild med den ene, Thora med den anden Arm og førte dem ud af den brændende Borg!

"Ragnvild!" — udbrød Thorvald med dyb Følelse af Vemod, idet han slyngede Thora op til den lidende Gamles Hjerte — "det var mig i denne Nødselstime let at flygte med Din Datter; men ei vil jeg det nu, da jeg seer at Dit Hjerte er omspændt af nagende Qvaler. Modtag hende af min Haand! Giv hende Dit Hjerte tilbage! Vær atter hendes Fader! thi ved den hellige Jomfrue! hun er uskyldig som een af Himlens Engle; og den skrækkelige Tanke at vilde myrde Dig: er aldrig kommet i hendes rene Sjæl."

Ragnvild kastede et igjennemborende Blik paa Thora og bævede tilbage, som om een af de onde Aander stod for ham.

Thora hævede sit fromme Kjærmindesie mod Himlen. Det var første Gang at hun erfarede den skrækkelige Beskyldning der hvilede paa hende. O,

blot Tanken om den rædsomme Brøde man troede hende istand til at kunde begaae, fyldte hendes hele Sjæl med Forfærdelse. Taus anraabte den saa høiligen forurettede Pige Himlen om at lægge hendes Uskyldighed for Dagen, og at udrydde den frygtelige Mistanke af Ragnvilds Sjæl.

Zøgna ilede hen til Ragnvild og lovpriiste med en riig Strøm af Ord, alle Guderne for hans Frelse.

Thorvald styrtede atter ind i Borgen. Et Rædselsskriig lød efter ham, thi dens Bygninger vare nærved at styrte sammen. Han vilde redde Kreaturene som stode i en Klynge midt i Gaarden. Med stor Anstrængelse lykkedes det ham omsider; og han drev dem ud af Porten, i hvis Tag allerede de røde Luer hvirvlede sig høit op mod Himlens Skyer som flammende Vidner om hans Heltemod og Aandsnærværelse i Faren.

"Og nu" — udbrød den Ædle med svag Stemme idet han næsten afkræftet heldede sig op til et Træ — "lad nu kun Ilden tage Resten! Alt hvad der l e v e d e i Borgen er reddet. Lad Bygningen nu kun brænde. Flammerne have udkaaret den til deres Offer!"

"Hører Du?" — hviskede Zøgna, der i Græsset sad ved Ragnvilds Fødder — "han siger at Borgen skal brænde. Kan Du endnu tvivle paa at han selv har antændt den, for at befrie Din unatnrlige Datter?"

"Nei! nei!" — raabte Ragnvild, samlende al sin Kraft for at modsige Djævelinden — "Du lyver Sogna! Var ikke Thorvald, den ædle Thorvald, da vare vi Alle, saavel som Du, omkomne i Luerne!"

Sogna taug, da hun fandt Øieblikket til at tale ugunstigt. Dog, den svage Gamles Hjerte var Vor i hendes Hænder, og hun vidste: at hun kunde bøie det hvorhen hun vilde naar hun kun gav Tid. Hun kastede et rasende Blik paa hendes Livs Frelser der stod med Thora trykket op til sit Hjerte, og tilsvoer ham atter i Stilhed Døden.

Alles Øine vare fæstede paa Borgen, hvis Luer stege mod Himlen; og da den omsider sank ned i Gruus og Aske blandede den tililende Mængdes Skriig sig med Borgens Folks Klageraab, og overdøvede næsten Himlens Torden og Ildens Bragen.

Kun Ragnvild taug. Hans taareløse Øie stirrede paa Ruinerne, af hans sidste Borg. Et Suk steeg op af hans beklemte Bryst — og han ønskede, at han laae begravet under den flammende Aske. Omsider hævede han sit mørke Øie mod den af Luerne blodrøde Himmel og udbrød dybt bevæget med sagte, næsten døende, Stemme:

"Markens Fugle saae ikke, høste ikke, eiheller samle de i Lader; og dog føder og klæder Du dem o, Herre i Himlen! Under ethvert Træ er der Ly.

Jeg vil hvile mit gamle Hoved under det grønne hvelvede Tag. Skovens Bær og det fulde, modne Ax paa Ageren skulle mætte mig naar jeg er hungrig. Ja, som Himlens Fugle vil jeg leve; og naar Vinteren kommer skal den udbrede sit hvide Lagen over mit stivnede Hjerte, og det Sted hvor jeg udaander mit sidste Suk: skal aabne sig for at vorde min Grav!" — Længe stirrede han, snart paa de brændende Ruiner, snart mod den luefarvede Horizont. Omsider ynkedes Himlen over den ulykkelige Olding, og gav ham lindrende Taarer, under hvilke han anraabte Gud om Døden.

"Fader!" — udbrød Thora, og kastede sig for Ragnvilds Fødder som hun vædede med sine Taarer — "Du maa ikke dø! Den almaadige Gud har hørt min Sjæls inderlige Bønner. Jeg omfavner atter Dine Knæ, og Du vil ikke forskyde det Barn som stedse har vist Dig den inderligste Ømhed. O, min dyrebare Fader! lad min uafladelige Omhu for Vedligeholdelsen af Dit Liv, overtyde Dig om: at mit Hjerte kun var i Stand til at nære een Følelse for Dig og at denne er, evig og uendelig Kjærlighed!'

Ragnvilds Aasyn blev ligesom forandret under Thoras Tale til ham. Hans Taarer bleve blidere, og uvilkaarligen aabnede han sine Arme. Thora sank til hans Hjerte.

Du er en blid og god Fader, brav og retskaf-fen tillige. Onde Mennesker have kun vildledet Dit Hjer-te!" — udbrød Thorvald med inderlig Følelse, og slyngede sine Arme om Fader og Datter.

Zøgna, som havde været omkring i Skoven, for at søge om Snedker Grim, kom i Menneskevrimlen idetsamme tililende, og blev betaget af den høieste Forfærdelse, da hun saae den rørende Grouppe, som syntes aldrig at ville opløse sig. Som en Rasende, styrtede hun mod Ragnvild og vilde rive ham af Thoras og Thorvalds favnende Arme, da idetsamme et Tordenbrag, som om det vilde sønderknuse hele Verden, rullede over Egnen. Zøgna bævede tilbage. Flere styrtede mod Jorden. Kun Ragnvild, Thora og Thorvald bemærkede ikke Tordenen. Deres Hjerter sloge forsonende mod hverandre. Ømhedens, Kjærlighedens og Tilgivelsens skjønne Taarer perlede i deres Øine. De bemærkede ikke Alherrens Stor-hed i hans majestætiske Torden, thi de følte hans Almagt i deres for Naturens Underkraft aabne Hjerter.

Himlen oplod omsider sine Sluser. Regn-strømme styrtede mod den tørstige Jord, slukkede Il-den og udbredte den sorteste Nat omkring alle de som vare i Skoven. Ragnvilds, Thoras og Thorvalds Hjer-ter havde udgydet sig i en kort Meddelelse. Oldin-gen kaldte Thorvald sit Livs Frelser, men især tabte han sig i Taksigelser fordi han reddede Zøgna fra at lide Flammedøden. Af mindre Værd syntes ham

hans eget Liv at være; og han nævnte ikke engang Thoras Frelse eller spørgte om Maaden hvorpaa Thorvald var kommet ind i Borgen, da denne dog maatte være ham paafaldende. Kort sagt: Ragnvilds Sindsstemning var særdeles mærkelig og paafaldende, for Enhver der ikke i den senere Tid havde seet ham. Hans Forstand havde længe været dybt rystet og syntes undertiden at have forladt ham, ligesom hans Hukommelse var meget svækket. Det var ham vanskeligt at erindre hvad der, især i den senere Tid, havde tildraget sig; dog var det ligesom hans medfødte Godhed derved var blevet meget forstørret. Had var blevet aldeles fremmed for hans Hjerte, og havde Sviig og Ränker ikke ledet alle den svage Oldings Fjed, og aldeles styret hans Villie: da havde de ædle saa grusomt forfulgte Elskende, endnu blevet lykkelige.

Regnen vedblev, med frygtelig Vælde, at styrte ned fra Skyerne. Snart stod den lave Skovslette under Vand, og de ulykkelige Brandlidte frygtede ikke uden Grund for, i den bælmørke Nat, at omkomme i Vandet, hvorfor de søgte Redning deels i Træerne, deels paa nogle i Nærheden værende høie Banker. Thorvald vilde ikke løsrive sig fra Ragnvild og Thora. Fastomslyngende dem begge, førte han dem op af Dalen, hvor han, endog i Mørke, kjendte enhver Steen og Busk, henimod Snedkerhuset hvor han vilde overgive dem til den gode Skuldas Omsorg og

Pleie; og han bemærkede, ikke uden Glæde, at Zøgna i Mørket var blevet borte for dem, og lod som om han ikke hørte hendes Raaben paa Ragnvild i Skoven.

Ragnvild var atter ligesom nedsjunket i en Dvale, og besvarede ikke et eneste af Thoras Kjærtegn. Det er mere end rimeligt, at han underveis antog hende for Zøgna; saameget mere, som han ikke spørgte det ringeste om denne hans saa høitelskede Herskerinde. Lidet før Daggryet kom vore tre Vandrende til Snedkerhuset, hvor de fandt Skulda siddende oppe ved Lampen. Grim derimod, var, veiledet af de rasende Luer, ilet mod Borgen for om muligen at bidrage til at slukke Ilden eller redde Mennesker, især Zøgna som han stedse hemmeligen havde elsket.

Den gode Skulda blev meget forfærdet da hun saae sin Herre og hans Datter, i Nattens Mørke, at træde ind af hendes Dør og erfarede: at hele Borgen var gaaet op i Luer; dog kunde hun ikke lade være at yttre den inderligste Glæde over atter at see den gode Svend, som hun stedse kaldte Thorvald, uagtet hun forlængst vidste hans virkelige Navn. Trohjertigen trykkede hun ham i Haanden som hendes Glædestaarer vædede; thi da hun ikke saalænge havde hørt Noget fra ham, troede hun med Vished, at den ædle Yngling var blevet et Offer for Ragnvilds Forfølgelser og Zøgnas Ænker; og hun takkede

i Stilhed Guderne, der havde bevaret ham i Faren uagtet han var en Christen.

"Moder Skulda!" — udbrød Thorvald, da Skuldas Gædes Ordstrøm noget var sagtnet — har Du intet Styrkende, intet Vederqvægende for disse kjære Gjæster? thi de ere med megen Besvær, undkomne af Luerne og kunde behøve Noget hvorpaa de kunde qvæge dem, da de ere meget mødige."

"Jeg har god gammel Mjød og Æblemost." — gjensvarede Skulda meget snaksom — "Brødet er rigtignok blevet muldent for mig, men jeg lagde Deig i Aftes og Baghveddet ligger allerede opstablet i Ovnen. Inden Middag har jeg et Stykke Brød, som Hr. Ragnvild aldrig har smagt bedre; thi Du veed selv Svend! at jeg stedse laver godt Brød. Men et Stykke speget Skinke har jeg strax ved Haanden tilligemed god Ost og sød Melk, samt hvad der maaskee er det bedste — en heel Kurv fuld af modne Jordbær som jeg plukkede i Aftes lidet før Solens Nedgang. Desuden har jeg ogsaa...."

"Du er god og gjæstfrie, min gamle Skulda! det veed jeg" — udbrød Thorvald utaalmodig, idet han lempeligen skjød Skulda hen mod Døren — "men Du taler altformeget. Skynd Dig nu at dække Bordet, og lad det bugne under Vægten af al den Velsignelse Du eier!"

"Men saa kom dog og hjelp mig Du kjære, kjære Svend! Vel veed jeg nu at Du er en fornem Herre, men Du har vel dog derfor ikke glemt Veien til mit Stegers og Fadebuur." — raabte Skulda, idet hun ilede tilbage, greb Lampen og trak Thorvald ud med sig.

Tykt Mørke omgav Ragnvild og Thora. Den af saamange Sindslidelser udmattede Olding var træt. Hans Hoved sank ned paa Brystet. Øinene lukkede sig, og en velgjørende Søvn styrkede ham til nye Lidelser. Thora mærkede at Faderen sov. "Guds Engleskare, omsvæve Din Slummer!" — udbrød hun blideligen, omslyngede Faderens Hals og lagde hans Hoved op til sit rene Hjerte. Som Barnet slumrer paa Moderens Skjød, saa slumrede Oldingen i Datterens Favn, og den frembrydende Soels første Purpurstraale speilede sig i Thoras Taarer der vædede Ragnvilds blege Kinder, da Thorvald og Skulda kom ind med Maden. Thora vinkede ad dem, at de skulde være stille. Taus satte de Maden paa Bordet. Dagen var imidlertid aldeles frembrudt. Ragnvild vaagnede omsider, rev sig forfærdet ud af Thoras Arme og spørgte om Jøgna. Da Thora nærmede sig til ham, raabte han med vilde Miner og med et stærkt Udtryk af Forfærdelse:

"Tilbage Du forhærdede, unaturlige Datter! Du vil kun igjennembore Din Faders Hjerte! Jøg-

na! min Søgna! hvor er Du? Red, frels mig! Seer Du ikke hvor Daggerten blinker i den Frygteliges Haand? Ha! — nu støder hun den i mit Bryst! Tilbage! hvi vil Du dræbe mig Thora! Jeg har jo stedse elsket Dig saa høit! Jeg vilde jo endog givet Dig til min Æres Morders Søn, ham som gav Dig den Daggert hvormed Du vil udgyde mit Hjerteblod. Vanartede Bastard! Du vil myrde mig, for at Du og Thorvald kunne komme til at spille lystige Viser ved mit Liig og overgive Ravnene det til Føde. Min Søgna, det eneste Menneske i den vide Verden som elsker mig, ville I, som en Skjøge, lade ophænge ved den alfare Landevei, fordi hun elsker mig og har frelst mit Liv. O, min Søgna! min Veninde! min Huustro! hvor er Du? O, red frels mig! Seer Du ikke at hun er sluppet ud? Hun nærmer sig til mig. Hendes Haand har allerede grebet Daggerten. Hun hæver den i Veiret. Ha! Forfærdelse! Hun styrter imod mig! Hun vil gjennembore mit Hjerte. Ha! Hjelp! Hjelp!" —

Den ulykkelige, vanvittige Olding ilede mod Døren, som Skulda i en Hast tillaasede.

Thora laae besvimet i Thorvalds Arme.

Det bankede stærkt paa Døren.

"Luk op Svend!" — udbrød den ved Ragnvilds Affindighed stærkt rystede, grædende Skulda —

"O, I Guder! mit hele Legeme bæver! Jeg kan ikke gaae af Stedet!"

Thorvald lagde Thora paa Sengen, og førte Ragnvild med Magt ud i sit fordums Kammer, hvortil den gamle Skulda med megen Møie slæbte sig, for at forhindre at han ikke skulde springe ud af Vindvet. Derpaa gik han ud og aabnede Døren, hvorpaa det vedvarende havde banket.

Pater Emanuel traadte ilende ind.

"I kommer ind i en Sorgens Bolig, ærværdige Fader!" — raabte Thorvald Pateren imøde.

"Jeg hørte Ragnvilds heftige Udbrud, medens jeg stod her udenfor." — udbrød Emanuel hurtigen — "Den skjændige Zøgna kommer, fulgt af Grim, lige bag efter mig. Derfor var det at jeg bankede saa stærkt paa. Dette forfærdelige Fruentimmer, maa aldrig mere komme til ham. Hvor er den ulykkelige, saa skrækkelig bedragede Olding?"

Thorvald fik ikke Tid til at svare, thi Zøgna, fulgt af Grim, traadte ind af Døren.

"Hvor er Ragnvild?" — skreeg Qvinden overlydt og lod sine Øine løbe rundt om i Stuen.

"Paa et Sted, hvortil Du aldrig skal have Adgang!" — gjensvarede Emanuel med Fasthed og truende Alvor, idet han, med en Haandgebærde, betydede Zøgna, at hun skulde forføie sig bort.

Jøgna, lod som hun bekymrede sig aldeles Intet om Pateren, greb Grim ved Haanden, og sagde med Trods og Haan, idet hun vilde forlade Stuen:

"Jeg behøver ikke at agte Eders Forbud, thi Ragnvild er min Fæstemand, som Ingen i Verden kan eller skal forbyde mig at komme til. Desuden byder Grim, som staaer her, i dette Huus som Herre. Bekymre I Eder kun om Eders gamle Hereskroller saameget som I lyster. Med mig, har I aldeles Intet at skaffe." — Hun vilde ilet ud af Døren, hvorfra Lyden af Ragnvilds Stemme tydeligen lod sig høre.

"Tilbage!" — tordnede Thorvald, og stødte Jøgna med Magt hen mod Udgangsdøren.

"Ha, Afskum! Nidding! Mordbrænder!" — skreeg Jøgna sit Livs Frelser imøde — "Du har afbrændt vor Borg og vildet myrde mig for at udfri Din Bolerske; og nu vil Du berøve mig min trolovede Brudgom; men Dit Spil er endnu kun halvt vundet. Giv kun Tid! Magten synes at være i Dine Hænder; men Guderne være takket: der er Lov og Ret i Landet, og Du skal see: at jeg trodser saavel Dig, som Din kjælne kurrende Due. Jeg gaaer, fordi jeg nu maa vige for Magten; men vi tales siden ved, og da vee Dig! Da skal min Hevn sønderknuse Dit Hoved!" —som en Rasende foer hun ud af Døren og trak den høist forfærdede Grim med sig.

"Hun er modnet for Satans Høst!" — sagde Emanuel med Rædsel og tillaasede Døren efter den ugudelige, hevnaandende Qvinde.

Thoras flygtende Livsaander vendte tilbage medens Zøgna raſede mod Thorvald. Nu først saae den Ulykkelige, hvem det var der havde styret hendes Skjebne og fravendt hende den ellers gode Faders Hjerte. Hun bævede heftigt ved den Opdagelse hun gjorde. Hendes Øine vare ved den uafladelige Graad, blevne som en Taarekilde. Deres Strøm flød atter og tolkede hendes af de meest nagende Qvaler omspendte Hjerte.

Pater Emanuel forsøgte, ved Religionens Kraft, at trøste den fortvivlede Pige, og bad hende at haabe Alt af hendes Faders Hjerte naar hans bortflygtede Forstand vendte tilbage, som man torde haabe snart vilde blive Tilfældet, da det kun var de sidste Timers rædsomme Begivenheder der saameget havde forvirret hans Hjerne. Thorvald bad Emanuel at gaae ind til Ragnvild og forsøge at bringe ham til Rolighed, da Søvnen, som havde forvirret hans Hjerne saa skrækkeligen, maaskee igjen kunde styrke og opklare den. Emanuel gik ind til Ragnvild, og de saalænge adskilte ædle, ulykkelige Elskende bleve ene sammen. Thorvald aabnede sine Arme og saae paa den elskende Pige med et Blik som kom lige fra Sjælen. Thora, som var opstaaet af Leiet, stirrede maalløs paa den trofasteste af alle Elskere; derpaa sank hun op til

hans troe Hjerte. Deres Læber mødtes, og det var som om de skulde have udaandet deres Sjæle i det ømme Favntag, hvori de for et Øieblik syntes at forglemme alle deres Lidelser. Ja, de forglemte Alt om dem og vare i et Nu uudsigelig lykkelige.

Deres Læber reve sig omsider fra hinanden, men deres Arme aabnede sig atter, og de sank atter til hinandens Hjerter i en saa øm Omfavnelse, som om de aldrig mere vilde adskilles og deres inderlige, uendelige Kjærlighed manglede Ord. Kun deres skjønne sjælfulde Øine talede Hjertets sande, rørende Sprog som trængte sig fra Hjerte til Hjerte; og Uskylds Engle i Himlen frydede dem over, at de endnu havde Sødskende paa den syndige Jord.

Thorvald brød omsider den salige Taushed hvori de begge vare nedsjunkne idet Solen faldt paa Thoras Ansigt, hvori han savnede det fine Rosenskjær som før havde spillet i det Lilliehvide paa hendes yndige Kinder, og et Suk opsteeg af hans Bryst, en Taare trillede ned af hans mørke Øie, idet han med dyb Vemod udbrød:

"Min Thora! Himmelske, elskede Pige! Dine Lidelser have været skrækkelige: thi Dine Kinders Roser ere falmede og Din Ungdoms friske Fylde er indsvunden. Nu er Du *min*! Ved Intet i Verden lader jeg Dig atter rive af mine Arme; og Du skal paanye fremblomstre ved mit elskende Hjerte."

"O, min Thorvald! min Ven og Brudgom!" — gjensvarede Thora — "kan og bør jeg forlade min ulykkelige Fader i den Tilstand som han nu er i? Hold den frygtelige Sogna borte fra ham! Den Almægtige vil da opklare hans Forstand og jeg skal vorde saa lykkelig, atter at komme i Eie af hans udeelte Kjærlighed. Han vil da føle hvormeget han skylder sit og mit Livs Frelser, og selv lægge min Haand i Din. Paa vore Dages stormende Vaar, skal følge den yndigste Sommer; thi — en Stemme i mit Hjerte siger mig det — min Faders skrækkelige Lidelser, ere ene komne af: at han ikke kan rive mit Minde ud af sit Hjerte, at han, uagtet han troer at jeg tragter ham efter Livet, endnu elsker mig med en Kjærlighed som først med hans Hjertes sidste Slag kan ophøre. Nu veed jeg tillige at han aldrig har vildet myrde mig, som den nedrige Sogna indbildte mig for at fange mig i sin Snare. De Glimt af Ømhed som han yttrede for mig ved Branden i Skoven, giver mig det bedste Haab. Hans Forstand vil vende tilbage; han vil atter, med Glædestaarer i Øinene, trykke mig til sit Hjerte, og fortryde at han kunde troe sit eneste Barn saa dybt faldet. Og har jeg ikke ogsaa meget at udsone? Har jeg ikke troet at han vilde myrde mig? O, Thorvald! jeg er meget at laste fordi jeg, blot et eneste Øieblik, har kundet nære denne skrækkelige Tanke. Dog den forbarmende Gud vil tilgive mig

min Brøde og vende Alt til det Bedste; og jeg skal ikke langsomt martres tildøde af den skrækkelige Vished: at min Fader, for min Skyld havde mistet Forstanden."

Thorvald trykkede et ømt Kys paa Thoras blege Læber, til Tegn paa at han billigede hendes tagne Beslutning. Han havde næsten selv fattet en Lignende da Ragnvild havde været saa venlig, velvilligen modtaget Hjelp af ham, trykket hans Haand og selv anraabt ham om at frelse Thora af Ilden.

Døren til den anden Stue blev aabnet. Pater Emanuel lod sig see i den og vinkede Thorvald og Thora til at følge sig, betydende dem: at de maatte være stille.

Med sagte Fjed fulgte de den Ærværdige, som førte dem ind i Thorvalds Kammer. Ragnvild laae paa Sengen, som det syntes, i en rolig Slummer. Hans Hoved hvilede i Skuldas Arm som sad ved hans Leie. I hans stærke Sindsforvirring, bleve hans Kræfter omsider udtømte. Naturen fordrede sin Ret: Søvnen indfandt sig; men han modstred længe dens Virkning og reiste sig gjentagne Gange, halv overvunden af den, op i Sengen. Den omhyggelige Skulda trykkede ham hver Gang tilbage, og for at holde ham, slog hun sine endnu runde Arme om Oldingens Hals. Den halv Sovende

troede omsider at det var Jøgna der omfavnede ham, og indslumrede blideligen ved Skuldas Hjerte.

Thora knælede ned paa Dørtærskelen, og udstrakte sine Hænder mod Ragnvild, paa hvis Aasyn et blidt Smiil spillede. Det var Himlens Engle der, i en huldrig Drøm, gjød Balsam i den Ulykkeliges Hjertes dybe, blødende Vunde.

"Og nu mine kjære Børn!" — udbrød den ærværdige Herrens Tjener med et blidt Smiil — "da I allerede have seet at Herrens lægende Haand hviler velsignende paa Ragnvilds hvide Isse og at han ved Søvnens Almagt, standser Sjælens vilde Storme: saa gaaer nu og styrker Eder ved Spise og Drikke! Livets Kilde standser i sit Løb, naar den ikke gives Næring. Samler Kræfter; thi Enden paa den ulykkelige Bedragnes Lidelser og Vanvid tør vi, uagtet dette gode Tegn, ikke troe at være saa nær. Han vil muligen meget ofte faa lignende Anfald. Naar han vaagner, ville vi bringe ham til min Bolig: thi han maa aldrig mere see hende som er Aarsag saavel i hans som i Eders skrækkelige Lidelser. Herren vil høre mine Bønner for Eders Held. Meget har han allerede gjordt for mig og mine Tilhørere, da han har ladet Ordets Kraft saa vidunderligen, ved Pater Martins henrivende Veltalenhed, virke paa Grimhals Hjerte, saa at han frafalder sit Hedenskab, og forunder mig Frihed til, uantastet og fredeligen, at

forkynde Forsonerens Bud for alle hans Undergivne. Gaae nu min huldе Thora, med Din Thorvald! Himlen, denne gode Kone og jeg ville vaage over Din Fader. Desuden maa Du ikke, før hans Sind er mere i Roligheд, fremstille Dig for ham! Herren være med Eder. Hans Fred mildne alle Eders Veie, og Uskylds Engle vandre stedse ved Eders Side!"

Thora, kysſede Emanuels ene Haand. Thorvald rystede trofast den Anden. Tause forlode de Værelset og ilede ind i Skuldas Dagligstue, hvor det dækkede Bord vinkede dem til at nyde de fremsatte Forfriskninger.

Thorvald fyldte et Bæger med Mjød og rakte det mod Thora, som modtog det af hans Haand og førte det til sine Læber; men hendes Taarer faldt i Mjøden, hun satte derfor Bægeret fra sig idet hun med dyb Vemod i Stemmen udbrød:

"I næsten et Aar har jeg saltet det Vand som min troløse Tærne bragde mig, med mine bittre Taarer. Den Almaadige, har hørt mine Bønner: jeg er atter fri, kan see min Himmel aaben i Dit sælfulde Øie, favnet af Dine kraftfulde Arme der bar mig ud af Luerne, trykket til Dit trofaste Hjerte, der slaaer for mig til Døden. Ei maa Skaalen hvormed jeg atter hilser Livet, Frihed og Kjerlighed, takker Dig min Thorvald! fordi Du frelste mit, min Faders og saa Manges Liv, den Skaal hvormed jeg saa gjerne

vilde tolke Dig min uendelige Ømhed, og indvie mi hele Liv til at lønne Din magelløse Kjærlighed, et bør den Skaal være blandet med Taarer. Giv mig et andet Bæger min Thorvald! Mine Øine skulde være mig lydige. Ingen Taare maa blande sig i Livets og Glædens Drik! Ingen Taare maa vanhellige de Ønsker som strømme lige fra Hjertet."

"Dine Taarer ere hellige, min elskede Thora!" — udbrød Thorvald med høi Lidenskab — "For disse fromme, hellige Taarers Skyld vil Alherren opfylde mit Hjertes eneste, inderligste Ønske som er: at Du ved mit Hjerte, som min elskede Huustroe, maa forglemme alle Dine uforskyldte Lidelser, og leve længe i Fred og Kjærlighed paa Jorden!" — Han trykkede Thora til sit Hjerte med den venstre Arm, idet han greb Bægeret med den høire Haand og udtømte det til den sidste Draabe.

Thora, forglemte at gjøre Gjengjæld for Skaalen, thi hun sank glædedrukken op til den ædle Thorvalds elskende Hjerte.

"Saalænge Intet traadte i Veien for Opfyldelsen af mine Ønsker, troede jeg at jeg var god" — udbrød Zøgna, idet hun med Grim gik dybere ind i Skoven — "men nu da saa Meget, ja selv Ele-

menterne, optræder imod min Lykke for at tilintetgjøre den, mærker jeg at jeg er ond, og ved Loke! jeg vil være ond: thi kun ved det Onde kan jeg vorde lykkelig; og da er det jo tidsnok for mig endnu at blive god. Da kan jeg jo angre det Onde som jeg har bedrevet, og behøver ikke at frygte for efter Døden at blive nedstyrtet i Niflheim eller Helvede, hvilket der nu er det Rette; men kan faa lige saa godt et Sæde i Valhalla eller Himlen som nogen anden from og høvisk Qvinde der aldrig gjorde ondt, stedse fulgt Gudernes eller Christi Lære, og aldrig veeg et Straabred fra den lige Vei, som man vil foreprædike os er den bedste. Du min kjære Grim! har ogsaa troet at Du var god, men deri har Du ogsaa bedraget Dig; thi har Du ikke elsket mig uagtet Du har en Huustro? og har Du ikke pryglet hende ubarmhjertigen, fordi hun havde den Feil at være gammel og hæslig? Kan Du nægte det?"

"Vel er det sandt" — gjensvarede Grim, og saae mod Jorden — "men det var den Gang jeg havde drukket formeget af den stærke Mjød som Du stjal af Hr. Ragnvilds Kjælder og bragde herud i Skoven for dermed at lokke den skjønne Jæger i Dit Garn. Det mislykkedes — og jeg drak det som var ham tiltænkt. Du spottede desuden over at jeg som en kraftfuld Mand, der endnu ikke var tvende Snese Aar gammel, skulde være lænket til en runken tandløs Qvinde

der var saa gammel at hun næsten kunde være min Mormoder. Ved Afskeden gav Du mig et Kys, der endnu berusede mig mere end Mjøden. Paa Hjemveien tænkte jeg ikke paa andet end Dig, Din Purpurmund, Dine sorte Øine og Dit yndige Aasyn. Ja Din hele skjønne Person var saaledes i mine Tanker at det var som om Du stod lige for mig; og jeg bad inderligen til Guderne, at de vilde forunde mig den Lykke at jeg snart maatte gjøre en Liigkiste til min gamle Skulda, at jeg kunde grave hende ned i Jorden og faae Dig til Kone. Idetsamme raslede der noget bagved mig. Jeg troede at det var Dig der kom tilbage, og ansaae dette som et godt Forvarsel ihenseende til mit Ønskes Opfyldelse og vendte mig om, med udbredte Arme, for at trykke Dig til mit Hjerte. Men hvormeget bedrog jeg mig ikke? Det var Skulda, som, ængstet over min lange Udeblivelse, var gaaet ud at søge om mig. Hun troede at mine Arme vare aabnede for hende og sank i min Favn, takkende Guderne fordi hun havde ængstet sig forgjæves. Forfærdet paa det høieste, forekom det mig som om jeg trykkede Hel til mit Hjerte, som om det var den Fules Knokkelarme der slyngede sig om min Hals. Med et Rædselsskriig stødte jeg hende fra mig, saa hun faldt til Jorden og forslog sig slemt paa en Steen; og da hun grædende bebreidede mig min Grumhed, igjennempryglede jeg

hende ubarmhjertigen med Maalestokken som jeg havde i Haanden. Hendes Skriig bevægede mig ikke til Medynk — og jeg lod den gode Gamle, svømmende i sit Blod, blive liggende i Skoven, slog Resten af Mjøden der endnu var i Krukken i min Hals, ilede hjem og kastede mig paa Leiet. Da jeg næste Dag vaagnede op af min Drukkenskab, kom Skulda til mit Leie og rakte mig en qvægende Drik af Must og Hinbær, thi hun vidste at jeg brændte i Halsen efter Rusen. Hendes Ansigt var ophovnet og hendes Arme vare blaa af mine drøie Slag, dog kom ingen Bebreidelser over hendes Læber. Da angrede jeg bitterligen min Ugjerning og bad hende at tilgive mig den, hvilket hun ogsaa strax, skjøndt med grædende Taarer, gjorde. Siden har jeg aldrig lagt Haand paa den tro Sjæl, og Guderne bevare mig fra nogensinde at gjøre det! thi hun er brav og retskaffen, og fortjener det ikke."

"Altsaa" — raabte Zøgna triumpherende og klappede Grim paa hans brune Kinder — "seer Du: at man kan være ond og igjen blive god. Nu skal Du blot een Gang endnu være ond, og denne ene Gang skal indbringe Dig saameget Guld og Gods, at Du kan leve lykkelig og i Overflod naar Du igjen bliver god, og den herlige Løn for det Onde som Du gjør: skal være min Haand naar jeg bliver Enke efter den gamle Ragnvild, som jeg, hvordan det end gaaer, endeligen maa ægte. Skulda kan ikke leve

evindeligen. Borgen vil snart reise sig, meget skjønnere og kraftfuldere af sin Aske end den var før Branden. Du skal da være dens Herre og byde over alt Ragnvilds Guld, der i uforbrændelige Jernkister ligger i Gruset. Thorvalds Borg, paa hiin Side Fjorden, bliver da ogsaa Din Eiendom: thi han har lovformeligen afstaaet den til den gamle Daare som ikke vilde modtage den. Men Afstaaelsen er offentligen kundgjort paa Thinge. Borgen tilhører altsaa dog Ragnvild og tilfalder mig efter hans dødelige Afgang, tilligemed alle hans øvrige Efterladenskaber. At hans sidste Time snart skal slaae — skal jeg nok sørge for, uden just at myrde ham; thi jeg vil aldrig besudle mine Hænder med Blod, da en Spaaekvinde har forud sagt, da hun engang spaaede mig i Haanden, at jeg havde stor Lyst til at myrde, men at jeg skulde neddempe denne Lyst, da det samme Staal hvormed jeg igjennemborede en Andens Bryst, skulde støbes i mit eget Hjerte. Denne skrækkelige Spaadom, vil aldrig forlade mit Minde. Var ikke den, da kunde meget nu været anderledes. Men, gives der ikke andre Midler hvorved man dog kan opnaae samme Hensigt? Kort sagt min kjære Grim! adlyd ubetinget mine Befalinger! Vær mig troe! og jeg skal snart vorde Ragnvilds Husstroe. Strax derpaa bliver jeg hans Enke; den unge rige Enke rækker Dig sin

Haand — og Lønnen for Din Troskab, venter Dig i hendes kjælne Arme."

"Vel" — udbrød Grim langsomt og med Eftertryk — "om endog Alt gaaer efter Dit Ønske; om Du endog bliver Ragnvilds Enke og vil holde Dit mig givne Ord, om jeg ved Daad dertil har gjort mig fortjent: saa vil jeg dog hverken aabenbar eller hemmeligen myrde min Skulda! Før vil jeg, som den usleste Træl, leve ved hendes Side indtil jeg gammel og graae, ved hendes runkne, rystende Haand, skal slæbe mig til Graven, og desuden....

"Hvem siger at Du selv behøver at fuldføre Gjerningen?" — afbrød Zøgna ham idet hun saae ham prøvende ind i Øiet — "Kan ikke en Anden i Din Fraværelse...."

"Viig fra mig Du Frygtelige!" — raabte Grim med den yderste Forfærdelse og rev sin Haand løs fra den skjønne Forførerinde — "Dødens Kulde igjennemisner mit hele Legeme ved Din rædsomme Tale!"

"Du taget det ogsaa altfor alvorligt" — gjensvarede den Listige — "jeg mener: at en naturlig Død, i Din Fraværelse, let kan overraske hende, især da hun er saa bedaget og skrøbelig og allerede staaer med den ene Fod i Graven. Jeg troede ellers at Du ansaae det for en Lykke at blive min Mand og Eier af alle mine Riigdomme. Vel! der findes vel den der vil erstatte mig Dit Tab; thi vel har jeg isinde at lade mig christne: men hvad bekymrer jeg mig siden om Chri-

stendommen? Saasnart som jeg bliver Enke, vender jeg tilbage til vor gamle Tro, og til den bekjender saamangen en herlig Mand sig; ja den hyldes jo af de Fleste her i Landet. Jeg vil derfor vist ikke fattes Beilere; saameget mere, som den Smule Skjønhed, der saalænge har stukket Dig i Øinene, vel endda ikke er reent forsvundet; men jeg er taknemmelig, og da jeg troede at Du vilde forhjelpe mig til at gjøre min Lykke, vilde jeg ogsaa dele den mig Dig; allerhelst da jeg allerede længe hemmeligen har elsket Dig, og vilde tusinde Gange før — om Din gamle Skulda vedbliver at leve — være Din Elskede end den smukkeste og rigeste Mands Huustro, o, thi jeg føler at jeg elsker Dig indtil Døden og aldrig vil kunne løsrive mit Hjerte fra Dig." — Hun trykkede Grim, med forstilt Lidenskab, til sit Bryst.

Grim blev maalløs af Forundring og Henrykkelse, og kunde i Begyndelsen ikke troe sin Lykke. Den qvindelige Slange, med de yndige Skjæl, snoede sig gjentagne Gange i vellystige Stillinger op af ham, og kjærtegnede og bad ham saalænge at fæste Lid til sig, at han overvældet af sin Lykke, sank ned for Uhyrets Fødder.

Saavidt vilde Zøgna have ham, men heller ikke videre. Hun vilde ved Løvter lokke ham i sine Garn, for at bruge ham til sine nedrige Hensigters Værktøi — og saa lade den Bedragne gaae hvorhen han vilde — thi hendes Modbydelighed for ham

var uovervindelig. Med forstilt Ømhed løftede hun derfor den altfor Lettroende op og udbrød kjærtegnende, idet hun atter tog ham i sine Arme:

"Din Løn skal ikke udeblive længere end til min Bryllupsdag; men for at overtyde mig om at Du er den værdig, maa Du sværge: ubetinget at lyde alle mine Bud. Sværg! og jeg vil strax indvie Dig i alle mine Hemmeligheder. Sværg ved den mægtigste Guddom Du kjender, og jeg vil stole paa Din Troskab."

Grim bævede atter tilbage, thi han var bange for at Zogna skulde fordre at han enten skulde stjæle, røve eller myrde, og med slige grove Synder vilde han ikke betynge sin Sjæl. Det havde han høitideligen lovet Frigge, sin Gudinde, som han stedse med brændende Iver tilbad og dyrkede. Med Fasthed i Stemmen og et skarpt, paa Zogna rettet Blik udbrød han derfor med en høi Alvor:

"Jeg elsker Dig, thi Du est den fagreste Qvinde som jeg endnu har seet. At eie Dig, og torde hylde Dine Ydigheder er min høieste Attraa og Lykke. For at overbevise Dig om at dette er Sandhed, vil jeg opfylde ethvert af Dine Bud, naar Du ikke fordrer at jeg enten skal stjæle, røve eller myrde. Siig mig derfor forud om disse tre Ugjerninger ere indbefattede i det som Du fordrer af mig!'

"Nei!" — gjensvarede Zogna og lagde Haanden paa sit falske Hjerte — "aldrig skal jeg forlange

slig Udaad bedrevet af Dig. Tør Du nu svær-ge?"

"Ja!" — udbrød Grim høitideligen og rakte Haanden mod den Egn hvor Friggas Billedstøtte stod, paa en Høi ved Issefjorden — "Jeg sværger ved Frigga at jeg...."

"Holdinde!" — raabte Zøgna med Heftighed, tog Grims udstrakte Haand og vendte den mod Jorden. — "Frigga er en Gudinde og regner det ikke saa nøie om de Eder man sværger hende blive brudte. Sværg ved den fuleste af alle Guderne, ved Afgrundens frygtelige Fyrste, Loke: at Du vil udføre alt hvad jeg maatte finde fornødent at byde Dig at udføre, naar det ikke er at stjæle, røve eller myrde.

"Zøgna! Du er frygtelig!" — raabte Grim og vilde trukket sig tilbage. Men Zøgna lod ikke sit Rov slippe sig af Hænderne. Med sine hvide Arme omslyngede hun Grims Hals, trykkede et brænd-ende Kys paa hans Læber, idet hun greb hans Haand, vendte den mod Jorden og udbrød:

"Sverg! eller vi sees aldrig mere her i Ver-den! Jeg trænger til en tro Ven i Nøden; til Denne har jeg udkaaret Dig. Min Grim! min Elsker og tilkommende Mand! Sværg! eller jeg styrter mig i Døden!"

Grim kunde ikke længere modstaae. Han svoer den skrækkelige Ed som Zøgna foresagde ham, med

bævende Stemme og Legeme og mod Jorden vendte Øine. Den Forførte hævede sin derpaa op og trykkede Forførerinden med vild Lidenskab til sit Bryst idet han raabte:

"Nu er jeg Din og Du er min, og Begge tilhøre vi den Onde. For at tjene Dig afviger jeg fra det Gode. Dog Din Skjønhed er min herlige Løn. Hvo vilde ikke for at favne en saa huldsalig Qvinde, styrte sig i selve Nastrons Flammer?" — Hans Lidenskab blev yderst stormende og det var kun med Magt at Zøgna kunde rive sig løs af hans Arme.

"Tilbage!" — raabte Zøgna overlydt — "Den er en Daare som betaler forud, og bliver som oftest bedraget. Naar Du har hjulpet mig til at blive Ragnvilds Frue: da skal min Ømhed betale Dig det halve af min Skyld. Den anden Halvdeel, min Haand, skal Du erholde naar jeg bliver hans Enke. Men kom nu og følg mig! Vi maa ufortøvet lægge Haand paa Værket. Dit Prøvestykke er: at Du forskaffer mig tvende som ærlige bekjendte Mænd, der uforfærdede paa Thinge, tør optræde og med Fasthed vidne alt hvad jeg vil fordre af dem; samt at Du, med mig, fremstiller Dig for Kongen, som et foreløbigt Vidne, at jeg kan sagsøge dem som ville min Ulykke. Kom! og jeg skal nøiere underrette Dig om hvad Du har at gjøre. Min Moder er en klog og erfaren Kone. Hun har, for mange Aar siden, været Dronning

Thyras Tærne; og dersom hun ikke havde ladet sig besnære af Sival-Herse, hvilket havde min Fødsel til Følge, da havde hun maaskee endnu været ved Hoffet. Med hende ville vi overlægge. Thi ved Hel! enten skulle vi seire eller falde! og denne djervelige Kæmpe, denne Thorvald Vingo, skal blive overtydet om: at List og Ænker, kunne veie op mod hans Ædelmod og Tapperhed. Kom! Min Moders Kjelder, er velforsynet med Mjød og Viin af Ragnvilds Forraad, ligesom hendes Fadebuurs Hylder bugne under Vægten af de udsøgste Retter fra hans Stegers; der ville vi styrke os til Kampen!" — hun ilede Arm i Arm, med den forundrede og maalløse Grim, ind i det tykke af Skoven.

Afgrundens Skarer triumpherede, thi en Sjæl var vundet for deres Rige; Blod skulde flyde og Uskyld og Dyd nedtrædes i Støv under Lastens og Grumhedens Fødder.

Sex Uger vare henrundne. Ragnvild var bragt til Pater Emanuels Bolig, som, siden Grimhald ikke mere forfulgte, men derimod beskyttede de Christne, var betydeligen udvidet og forbædret saa at den ædle Geistlige nu havde bedre Leilighed til at følge sit Hjertes Drift: at være sine Medmennesker til Nytte og udbrede Christi hellige Lære.

Ragnvilds Raserie var gaaet over til en stille Tungsindighed. Han var aldeles forsonet med sin ædle Datter, og havde lovet at give sit Livs Frelser hendes Haand saasnart hans Borg, hvorpaa der allerede var begyndt, paany var opbygt og han med Anstændighed kunde holde hendes Bryllup. Denne betydelige Forandring hos den ellers af Naturen godmodige Gamle, var for en Deel Thoras Værk, som med den største Ømhed for den lidende Fader havde den meest magelsløseste Taalmodighed, der endog gik saavidt at hun, forklædt som Tærne, Dag og Nat pleiede ham, da hun som Thora ikke, saalænge hans Raserie varede, torde nærme sig til ham. Paa denne Maade, vendte han sig lidt efter lidt til hendes Ansigt og Stemme; ja hendes utrættelige Omhu for ham gjorde, at han snart ikke et Øieblik kunde undvære hende og taalte omsider at see hende klædt som hans Datter, samt at hun gav ham de ømmeste Navne og kaldte ham Fader. Hvad der næst den ædle Datters altopofrende Kjærlighed bidrog særdeles meget til Ragnvilds Helbredelse, var Ordets Kraft, som, ved Pater Emanuels Veltalenhed, virkede vidunderligen paa den Syge i hans lysere Øieblikke og bidrog til at hans Forstand aldeles vendte tilbage, samt at han blev overtydet saavel om Thoras og Thorvalds Uskyldighed, som Zognas skjendige Fremfærd. Dog havde han ofte svagere og

stærkere Anfald af sin Sindssvaghed; og i Disse raabte han bestandigt paa: at Thora vilde myrde ham, samt at Zøgna skulde frelse hans Liv. Da forbandede han Thorvald som sin Dødsfiendes Søn der vilde forføre hans Datter. Da torde Thorvald aldeles ikke komme for ham og Thora, kun forklædt, som Tærnen der opvartede ham. Den ædle, huldе Datter var da Vidne til den elskede Faders Lidelser, som hun ikke kunde lindre, og følte sig overvættes ulykkelig; o, men hvor stor var hendes Løn ikke naar hun efter Paroxysmen, atter, iført sine egne Klæder, torde trykke den Hvitelskede til sit ømhedsfulde Hjerte.

Thorvald — som næsten dagligen besøgte sin elskede Thora og hendes Fader, opholdt sig stedse hos den gode Skulda som bestandigen var ene, da Grim, foregivende at han havde et betydeligt Arbeide et Par Dagreiser derfra, ikke kom til hende — havde faaet Borgens Grund rendset og besørgede Arbeidet ved dens Opbyggelse. Han drev paa det med megen Iver: da den skulde indvies med hans Bryllup; og han haabede at dette kunde holdes i den, endnu før Vinterens Udbrud da mange Mennesker dagligen vare beskjæftiget med dens Opbyggelse. Fra Ophavsmandinden til alle deres Lidelser, den frygtelige Zøgna, hørte de Intet. De troede derfor at hun, da Ragnvild var revet fra hende, havde ladet sine Fordringer paa ham fare, og taget

en anden Bestemmelse, saameget mere: som Flere havde sagt: at hun var draget til Roeskilde for at søge at komme i Tjeneste ved Hoffet blandt Dronning Dannebods Tærner.

Allerede prunkede Krandsen over den opreiste Borg, og de mangfoldige Arbeidere frydede dem inderligen ved det rige Gilde som Thorvald gav dem, til et Beviis paa Borgherrens Tilfredshed med deres Flid, og Ragnvild stod, omslynget af Thoras Arm, ved Thorvalds Side og saae paa de syngende og dandsende Arbeidere, da Sangen og Dandsen brat forstummede, og Glæden pludseligen bortveeg fra Alles Aasyn, thi en Skare Bevæbnede drog mod Pladsen uden for Borgen, nærmede dem til Ragnvild, Thorvald og Thora forkyndende dem Arrest i Kongens Navn.

"Hvad er vor Brøde?" — raabte Thorvald og traadte i en beskjermende Stilling for Ragnvild og Thora, som Drabanterne gjorde Mine til at vilde bemægtige sig.

"Den har Dannerkongen ikke aabenbaret os!" — gjensvarede Anføreren for Drabanterne — "men stor maa den være; thi vi have erholdt Befaling at bringe Dig og Thora-Ragnvild, vel lænkede til det faste Taarn i Leire; denne Olding derimod, uden Lænker til Roeskilde. Adlyder Eders Konges Bud, og nøder os ikke til at bruge Magten! I see desuden at vi ere Mange og Alle velbevæbnede. Eders

Modstand vil derfor vorde unyttig og kun forværre Eders Sag!

Ragnvild sank bevidstløs om i Thoras Arme.

Den i Lidelser og nagende Qvaler herdede Thora var vel dybt rystet, men hun beholdt dog saamegen Fatning at hun ikke sank til Jorden. Lempeligen lod hun den sygnende Fader glide ned i Græsset, uden dog at slippe ham af sine Arme, og knælede ned ved hans Side i det hendes Taarer i Stilhed anraabte Himlen om Forbarmelse i den Elendighed der paany opdyngede sig over hendes og hendes Elskedes Hoveder.

"See dette Syn!" — udbrød Thorvald dybt rystet — "Datteren som knæler ved Faderens Side og vrider sine Hænder over hans, ved dette uventede Slag af Skjebnen, atter forvirrede Hoved, som, ved hendes mageløse Ømhed og Religionens Kraft, nyligen er blevet opklaret. Lad dette Syn bevæge Eder til Medynk med den ædle Ulykkelige som allerede længe har sukket under en rædselsfuld Skjebne. Siger os: have I ladet Eder leie af en Qvinde som allerede længe har tjent Djævelen og hans Engle her paa Jorden, til at føre mig, denne hulde Pige og hendes Fader i Elendighed, thi de saavelsom jeg ere uden Brøde; eller skulde Kong Harald virkelig....'

"Ved den Korsfæstede, og idet jeg lægger min Haand paa Grebet af dette Sværd der er dannet

ligesom det Kors hvorpaa han leed for al Verdens Synder sværger jeg: vi ere her paa Kong Harald Blaatands Befaling for at fængsle Dig Thorvald Vingo, Dig Thora Ragnvilds Datter, samt....."

"Det er nok, min vakkre Kriger!" — afbrød Thorvald ham — "Vi ere Kong Haralds Undersaater, og pligtige at lyde hans Bud, var dette endog at gaae i Døden. Udret hvad Din Konge bød Dig! Vi ere rede til at adlyde hans Befalinger. Kom min Thora! Du huldе, fromme Korsdragerinde! Vi slæbes ikke til en Mordergrube, men føres kun bort for at stande for Landets første Dommer, hvor de som ville os ilde skulle staae til Skamme, og vore rene Hjerters Uskyldighed skal seire. Lad Dig freidigen lægge i Lænker; trykke de end Dine Hænder og Arme: de trykke ikke Dit Hjerte, thi det kjender ei til Brøde; det er reent som den skyefri Himmel der hvelver sig over os. Kom min Brud! og gaae frimodigen Din Skjebne imøde!"

"O, Gud!" — jamrede Thora — "kan jeg forlade min Fader i slig en Tilstand? Naar han opvaagner af sin Dvale, vil da ikke hans Forstand....? O, Forbarmelse med en ulykkelig Datter, thi jeg kan ikke forlade min Fader!"

"Ulykkelige!" — udbrød Anføreren bevæget — "Begræd før Din egen, end denne Gubbes Skjebne;

thi Du er endnu i Livets Vaar, og han synes allerede at staae svag og kraftløs ved den aabne Grav! Desuden have vi erholdt Ordre til at lade ham, lempeligen, i en Bærestoel, føre til sit Bestemmelsessted om han muligen skulde ...."

"O, forbarmende Himmel" — afbrød Thora Anføreren og faldt for hans Fødder — "For den Eviges Barmhjertigheds Skyld! Lad mig da gaae ved Siden af denne Bærestoel, forklædt som hans Tærne; thi af den stærke Bevægelse hans Bryst er i, veed jeg: at hans Forstand .... og Ingen uden jeg kjender Maaden hvorpaa han skal omgaaes, thi jeg har .... O, Thorvald! foreen Dine Bønner med mine! Ikke sandt: til Leire og Roeskilde, drager man ad een og den samme Vei? O Gud! hører I hans Rasen? Jeg tog ikke Feil. Dette uventede Stød af Skjebnen ...."

Thora blev afbrudt af Ragnvild, som udstødte de rædsomste Forbandelser imod hende og beskyldte hende for at ville myrde sig, samt anraabte Jøgna om Frelse og Redning. Som sædvanligt, i Anstødene af hans Raserie, var Ragnvild temmelig stærk. Med Hurtighed sprang han op, og ville fly for Thora, som han troede stod med Daggerten i Haanden og ville igjennembore ham. Drabanterne grebe derfor den Ulykkelige idet Anføreren raabte:

"Binder ham varligen til Bærestolen og fører ham sin Bestemmelse imøde; men vogter Eder for at tilføie ham den ringeste Skade!" — Derpaa vendte han sig til Thora, som halv afmægtig laae i Thorvalds Arme, og udbrød med Vemod og megen Alvor i Stemmen:

"Taler Dit skjønne Øie Sandhed: er Du uden Brøde og ere de skrækkelige Beskyldninger Din Fader gjør imod Dig, kun Fostere af hans forvirrede Hjerne: da trøst Dig! da vil din Uskyldighed seire. Din Fader skal intet Ondt vederfares og Du vil igjen faa ham at see. Dette veed jeg; mere ikke. Vort Antal er temmelig stort; thi i tvende forskjællige Afdelinger skulle I føres herfra. I Tvende, som sagt, til Leire. Han, til Roeskilde.

"Thorvald! min elskede Ven! Beskyt mig! Lad mig ikke blive revet fra Dit Hjerte!" — raabte Thora næsten i Vildelse og slog sine Arme endnu fastere om Thorvalds Hals.

"Min Thora! Vi maa adskilles! Det er vor Konges Bud. Det er haart, men det fordrer Lydighed!" — udbrød Thorvald med afbrudt Stemme og trykkede den blege Brud til sit fortvivlede Hjerte.

Anføreren nærmede sig, fulgt af en Drabant der bar tvende Jernlænker, til de Elskende og udbrød:

"I den treenige Guds Navn: gaaer Eders Skjebne dristigen imøde! Disse Lænker vare bestemte for Eder; men

Heltekraft og Skjønhed bør ikke sluttes i Lænker. Skal jeg end høre ilde derfor: I skulle ikke bære dem, naar I ville tilsværge mig, ikke at flygte. Lænkerne kunne da hænge over de Hestes Ryg hvorpaa I skulle ride. Kan jeg end ikke undskylde dette for Kongen, kan jeg dog forsvare det for Dronning Dannebod! Ville I tilsværge mig ikke at flye?

"Det sværge vi, Du menneskekjærlige Kæmpe!" — udbrød Thorvald og rakte Anføreren sin Haand.

"Giv hinanden nu det sidste Kys for denne Gang!" — sagde Anføreren med en Taare i Øiet — "thi ere I hvad I synes at være: da vil Himlen snart igjen forene Eder. Kom min huldе Jomfrue! og lad mig føre Eder til Hesten!"

Thorvald skjød Thora lempeligen hen i Anførerens Arme.

Thora skreeg høit da hun blev løftet op paa Hesten.

Thorvald svang sig langsomt op. Hans Hjerte var bristefærdigt og hans vaade Øine stirrede efter Thora saalænge som han kunde see en Fliig af hendes Klædebon. Derpaa travede han rask afsted med sine Førere.

Arbeidsfolkenes vemodige Klageskriig lød efter de bortdragende, fængslede ædle Ulykkelige.

Zøgna krøb frem af den Busk hvori hun havde været skjult og vinkede ad Grim, som ilede hen til hende.

"Herligt! Guderne være lovet!" — raabte den Lastefulde og klappede i Hænderne. — "See hvor skjønt de bygge Borgen op. Snart skal jeg byde i den som dens Frue! Min Sag staaer paa gode Fødder; Kongen har antaget sig den. Jeg kan ikke andet end vinde!"

"Men jeg?" — udbrød Grim langsomt og med Vægt — "jeg har tabt, hvad som aldrig kan vindes tilbage: mit Hjertes Roe og Fred. Jeg har fremstaaet som et falsk Vidne imod Uskyld og Dyd. Ved mig: bliver en Datter berøvet sin Fader, en Olding sin Datter og to ædle Hjerter revne fra hinanden, ja maaskee styrtet i den høieste Elendighed. O, Zøgna! forbandet være den Dag da Du blev fød! Gid jeg aldrig havde seet Dig for mine Øine!"

"Man kan høre paa Din Tale at Du endnu er fastende" — udbrød Zøgna spottende — "Det er slemme Dunster fra Maven som forstyrre Din Hjerne. Følg med til min Moder, for at styrke Dig, at Du om trende Dage kan følge mig til Thinge. Hvilken Lykke: at Kongen troede vor Beretning! Stem nu Vidnerne til at afgive den samme, naar de blive fremkaldte paa Thinge og Du skal see...."

"Men de uskyldige unge Mennesker, Thorvald og Thora" — gjensvarede Grim — "de ville komme til at miste Livet. Jeg siger Dig: vi ere gaaet for vidt. O, I Guder! Gid jeg aldrig havde svoret den skrækkelige Eed som Du afsvang mig! den leder kun til Mord og Død: og det var udenfor vor Aftale. Men det siger jeg Dig: kommer det til denne rædsomme Yderlighed, da gaaer jeg til Kongen og aabenbarer...."

"Hvor tidt skal jeg sige Dig" — raabte Jøgna heftigt — "at de ikke blive dræbte? De skulle kun sidde vel forvarede, til min Lykke er grundfæstet. Ved min Magt og Vælde, aabnes da deres Fængsel og de kunne drage hvorhen de ville."

"Med tomme Hænder, da Du har ranet al deres Eiendom?" — spørgte Grim og saae stivt paa Jøgna.

"Den kjælne Hyrde" — gjensvarede hun — "har jo et Gods paa Møen; og faaer jeg det endog i Erstatning, fordi han har villet myrde mig — har de da ikke deres Fløiter? Verden er jo stor og allevegne vil man høre Musik. De kunne derfor aldrig komme til at mangle Brødet! Desuden: er jeg ikke gavmild? Har jeg ikke allerede givet Dig mere Guld end Du nogensinde har kunnet drømme om at komme til at eie? Kan jeg da ikke ligeledes...."

"Det er sandt" — afbrød Grim hende — "men dette Guld medbringer ingen Lykke thi det er stjaalet

fra Din Husbonde. Det var, som om Du anede Branden siden Du, inden den udbrød, havde slæbt alle Dine Tyvekoster hen til Din Moder."

"Grim!" — udbrød Zøgna med Vrede — "Du er paa nogen Tid blevet et besynderligt Menneske. Hvor kan Du kalde det Tyvekoster? Var Ragnvild ikke min forlovede Brudgom? og kunde jeg ikke, under disse Omstændigheder, betragte hans Eiendom som *min*? At jeg bragte lidet af hans Overflod til min Moder, var kun for at have noget *i* Baghaand om han skulde døe før Brylluppet. Det er godt at jeg var saa betænksom, thi Du seer selv hvor vidt vi vare komne uden Guld. Det var *det* som banede Vei for mine Hensigter. Det aabnede os først Tjenernes, siden Herrernes Døre. Ja, uden *det* havde vi aldrig faaet Adgang til Kongen, thi hans Mundskjænk....."

"O hold dog op med al den Sladder om hvad Dit Guld har udrettet!" — raabte Grim med den høieste Vrede — "Jeg, *jeg* er Hjulet som har drevet det Hele. Jeg er ene Aarsag i at de alle Tre, paa Kongens Bud, bleve afhentede for offentligen, paa Thinge, at blive fremstillet for Folket og lide Dom. Var det ikke *mig* som vidnede for Kongen: at jeg havde frelst Dit Liv da Thorvald vilde myrde Dig i Skoven? Var det ikke mig, som tillige berettede:

at Thorvald stod i Forbindelse med de onde Aander og kunde høre, samt at jeg havde seet ham, ridende paa en gloende Drage, med tændte Fakler i Hænderne, at svinge sig tre Gange om Ragnvilds Borg og derpaa antænde den? Var det ikke mig som forsikkrede Kongen: at jeg ligeledes havde seet Thora i Haven at vilde gjennembore hendes Faders Ryg med en Kniv, da jeg sad paa Taget og arbeidede — samt at Du forhindrede Mordet og siden fortaug Ugjerningen for ikke at saare den Gamles Hjerte? Er det ikke mig der har underkjøbt tvende Mænd til at fremstaae paa Thinge, og bevidne dette og meget Mere? ja, som har forskrevet min Sjæl til Loke for at tjene Dig? O, I Guder! kan Noget lønne mig for dette umaadelige Offer, hvorfor jeg efter Døden skal nedstyrtes i Nastrons evig flammende Luer?"

"Utaknemmelige!" — udbrød Jøgna, med blussende Aasyn idet hun holdt den ene Haand for Ansigtet — "Du veed hvad jeg har lovet Dig, naar jeg først er Ragnvilds Huustroe. Mit Guld og mine Skatte veed Du desuden....."

"Dig selv" — raabte Grim med Heftighed og rullende Øine — "Du Freias huldeste Billede med Hels ravnsorte Sjæl i Livet, har jeg attraaet og begjert. For at eie Dig, har jeg givet Loke min Sjæl. Ja, ved hele Niflheim! hvad ligger der mere Magt

paa hvor meget jeg synder, da jeg dog allerede er fordømt? Bliv aldeles min! og jeg vil myrde for at fuldbyrde Din Villie!" — Han trykkede Zøgna med vild Brynde til sit Bryst og vilde føre hende dybere ind i Skoven.

De hjemkomne Arbeidere, der havde fulgt deres ulykkelige Herskab noget paa Veien, kom tilbage og mødte Grim og Zøgna som dog ikke bleve bemærkede af dem, da de alle vare betagne af dyb Smerte over det nys Forefaldne. Zøgna trak Grim hurtigen om bag nogle høie Buske til de vare dragne forbi. Derpaa gik de videre uden at agte paa at der endnu Een kom dem imøde. Det var den gamle Skulda, der, svækket af en Sygdom, den Grims Fraværelse havde foraarsaget, ved en Stok mosisommeligen slæbte sig frem idet hendes Taarer overstrømmede de dybt furede Kinder over det Nødselsoptrin hun nyligen havde været Vidne til. Da hun saae Grim Arm i Arm med Zøgna, gav hun et høit Skriig og segnede halv afmægtig til Jorden.

Grim rev sig, betagen af den høieste Forfærdelse, fra Zøgna da han saae sin Hustroe ligge for sine Fødder.

"Kom!" — raabte Zøgna og greb Grims Haand — "til med mig til min Moder, hvor Kjærlighed og Glæde vinke Dig! Lad den runkne Hex kun ligge der til Føde for Skovens Ulve og Ræve. Følg mig!"

"Nei! Nei!" — raabte Grim saa Jøgna foer langt tilbage og den afmægtige Skulda bævede. — "Jeg har syndet imod Guderne og denne brave Qvinde. Ei vil jeg rive mig løs af de Garn hvori Du og Loke have hildet mig: men jeg vil først bringe Skulda hjem og lægge hende paa Sengen. Hun skal ikke døe under aaben Himmel; thi ved Guderne! hun har ikke fortjent det af mig. For Din Skyld, har jeg een Gang mishandlet hende; men ei skal Du Forhærdede nu bringe mig til at lade hende uden Hjelp, omkomme her i Skoven. Gaae Du Frygtelige! som jeg dog ikke kan andet end elske. Først maa jeg opfylde den helligste af alle Pligter — siden sees vi hos Din Moder." — Han hævede Skulda lempeligen op i sin Favn, og lagde hendes Arme om sin Hals. Den gode Gamle begyndte at aande friere idet han gik med hende. Snart vendte hendes Bevidsthed fuldkommen tilbage og hun bad ham, at sætte sig ned i Græsset. Grim opfyldte hendes Begjæring og fremtog en Læderflaske hvoraf han lod hende drikke, samt viiste hende megen Ømhed, og holdt hende opreist idet han knælede ned ved hendes Side. Grims Ømhed frydede den gode Skulda inderligen. Det var mange Aar siden han havde været saa venlig imod hende og viist hende saa megen Godhed. Det var længe siden hun havde seet ham. Hun troede derfor at Guderne, uagtet han gik Arm i Arm med

den onde Zøgna, hvilket Syn styrtede hende til Jorden, havde gjort et Mirakkel og vendt hans Hjerte til hende. Langsomt, og med Møie, hævede hun sig op og bøiede Knæ for Guderne idet hun strakte sine Hænder mod Himlen og udbrød:

"Jeg takker Eder, I mægtige evige Guder! I have givet mig mere end jeg torde haabe: thi min Huusbonde har atter vendt sit Hjerte til mig. Harm i Hu og Sind drog han fra mig, mild og vennesæl vender han tilbage. O, I uendelige, I evig mægtige Guder! hør min Bøn! Lad min Grim vedblive at være som han nu er! Lad hans Hjerte stedse slaae for Dyd og Ret indtil han, mæt af Aar, opstiger til Eders evige Glæder! Lad nu kun min sidste Time slaae! Han som svoer mig evig Tro, er atter Pligt og Dyden huld! thi den som opfylder sine Pligter: kan ikke være ond. Lad mig drage foran, at jeg kan berede ham et Sæde hos Odin og Frigga i Valhalla!"

"Hvad siger Du Skulda?!" — raabte Grim med en skrækkelig Stemme — "Odin? Frigga? Valhalla? Antager Odin sig de Fordømte? Forundes de et Sæde hos ham og Frigga? og staaer Valhalla aaben for dem efter Døden? Nei, Niflheims rædselsfulde Kule vil efter Døden, aabne sit frygtelige Svælg for at modtage mig; dog aldrig vil

jeg der kunde udsone min Brøde. Fra Niflheims skrækkelige Qvaler, skal jeg derfor nedstyrtes i Nastrons Flammer, hvor min Sjæl evigt skal pines, thi jeg har styrtet Ufkyldighed og Dyd i Elendighed, Skjændsel og Fængsel. Ja Skulda! mine Ugjerninger ere uden Grændser, og selv den Ømhed jeg synes at vise Dig er Falskhed og mine Kjærtegn, Svig og Ränker: thi jeg elsker den afskyeligste Qvinde paa Jorden. For at favne hende, har jeg givet Loke min Sjæl. O, Skulda! Du er god som een af Gimles lyse Alfer. Aldrig har jeg fortjent Din Ømhed! men nu fortjener jeg Dit Had; thi Qvinden, hvis rædselsfulde Planer og Hevn jeg har svoret at tjene: er Zogna. Jeg har allerede gjort mit Prøvestykke — og den huldе Thora, den ædle Thorvald ere de første Offere der falder fordi jeg maa holde Ord — O, begræd den Faldne! Jeg kan aldrig bryde min Ed: thi jeg har svoret ved det Ondes Ophav, ved Afgrundens mægtige Fyrste, — ved den fule Loke, som straffer enhver Meened med tusindfold Qvaler i de evige, uendelige Luer."

Skulda var under Grims Tale nærved at styrte til Jorden. Den sidste Deel af den, sønderknuste hende aldeles og hun sank næsten livløs om i Græsset. Grim kastede sig, omspændt af den forteste Fortvivlelse, ned ved hendes Side, vred sine Hænder og rev Haaret af sit Hoved idet han raabte:

"Forbarmende Guder! jeg har dræbt hende! Skulda! kjære Skulda, vaagn op! O, I Guder! lad mig dog ikke være hendes Morder!"

En skrækkelig Skoggerlatter lød i Nærheden. Den kom fra Jøgna som havde været Vidne til den hele Scene.

Grim bemærkede det ikke. Efter et Ophold, hvori hans Fortvivlelse var nærved at gaae over til Vanvid, tog han atter Skulda i sin Favn, lagde hendes nedhængende Arme om sin Hals og bar hende mod sit Huus. Hvad han frygtede for, var skeet. Skuldas skjønne Sjæl havde, medens han bar hende mod Hjemmet, forladt sin brøstfældige Bolig for Hisset at nyde Lønnen for sin retskafne Vandel paa Jorden.

Grim lagde Liget paa Egebordet og hans stride Taarer vædede Liinklædet som han bredte over dets Ansigt, hvorpaa et forklaret Smiil hvilede.

"Du har faaet Dit Ønske opfyldt" — udbrød Grim efter en lang smertefuld Taushed — "Du er hensovet ved mit Hjerte! Tak for alt hvad Du var mig i Livet! Hils min Guldborg i Gimle! O, aldrig skal jeg der skue hendes lyse Aasyn, thi mig venter Nastrons evige Qvaler. Farvel min Skulda! og er det muligt — da beed Alfader at forbarme sig over Din Morder at hans Pine efter Døden ikke skal vare evig; thi selv Loke, maa jo lyde Alfaders mægtige Bud." — han rev Liinklædet fra Ligets Ansigt og trykkede et Kys paa de for evig lukte Læ-

ber; hans Smerte var blevet blidere og den stærke Taarestrøm var næsten standset. Solen kastede sine sidste Straaler ind af Vindvet paa Skuldas blege Kinder. Grim bemærkede nu at han ikke havde lukt hendes Øine. Lempeligen trykkede han dem til og lagde eet af de Guldstykker Thorvald havde givet ham, paa hvert Øielaag. Derpaa greb han hendes stivnede Haand som han trykkede til sine Læber, idet han med stille Smerte og sagte Stemme udbrød:

"Du varst en Prydelse for Jorden. Din Vandel var stedse den Retskafnes Vandel; men Du trykkede en Slange til Din Barm som snoede sig om Dit ædle Hjerte og piinte det i lange tyve Aar indtil det brast i Døden. Dit Navn skal endnu længe vorde velsignet paa Jorden, thi otte vakkre Sønner, som Du gav Din første Husbonde, ville aldrig forglemme Din Daad, og Dine Dyder! Endskjøndt Du allerede stod i Livets Høst da Du blev min Ægtemage, fødte Du mig dog en Datter. Hun havde Dine venlige Himmeløine og lyse guldgule Lokker. Velsignet være Du for denne Gave! O, havde Frigga ikke vinket denne lyse Alf til sine evige Glæder, da havde Meget blevet anderledes. Du kunde ikke give mig flere Børn — og jeg søgte Glæder hos yngre og skjønnere Qvinder. Det saarede Dit Hjerte; og dog vedblev Du at elske mig! Skulda! jeg har forbittret Dit Liv, og dog har Du aldrig afladt at elske mig. Til Løn for al Din Kjærlighed, knuste min skræk-

kelige Brøde Dit Hjerte, og Du sank ved min Udaad i Døden. Dog Du har tilgivet mig! Forsonede forlade vi hinanden for aldrig mere at samles, thi Din Vei gaaer opad over Skyerne, til Alfaders evige Himmel; min derimod nedad, dybt under Jordens dybeste Grundvold. For sidste Gang griber jeg Saugen og Høvlen for at gjøre Dig en stærk og trofast Kiste, at Du kan slumre trygt i Jorden. Naar Dit sidste Sovekammer er færdigt, vil jeg sønderbryde Saugen og bortkaste Høvlen; og naar jeg har veltet en Steen over Din Grav da — o, Forfærdelse! — da maa jeg være et Redskab i Ondskabens Haand; thi jeg har svoret ved den Frygtelige som.... O, min Skulda! Alfader vinkede Dig til Valhalla, for at Du ikke skulde være Vidne til min Udaad, ikke see min grændseløse Elendighed! Farvel min Huustroe! Tak for Din tro Kjærlighed! Naar jeg lægger Dig i Kisten skal jeg atter skue Dit Aasyn og siden aldrig, aldrig mere; thi forskjællig bliver vor Tilstand efter Døden. Din Løn er evige Glæder i Gimlé — min derimod...."

"Uendelig Kjærlighed paa Jorden!" — afbrød en Stemme den Sorgfulde. Han vendte sig om — og Zøgna stod for ham."

Grim tilhyllede hurtigen Ligets Ansigt, og raabte saa høit at Vindyerne rystede:

"Bort! Bort! Du Forbandede! Din Aandes Gift skal ikke besudle det Sted hvor denne Dydige, som Din Niddingsdaad har myrdet, hviler. Træd tilbage; eller jeg klover Din skjønne Pande med min store Øxe!"

Zøgna ilede hurtigen tilbage. Da hun var udenfor, raabte hun ind ad Døren:

"Grim! Grim! er det Lønnen for min Kjærlighed? I Morgen vil Du være af andre Tanker. Jeg venter Dig hos min Moder!"

"Hos Hel!" — raabte Grim og stormede mod Døren, som af Zøgna udvendig var tillagaset, saa at den sprang bragende af sine Hængsler.

Tusmørket laae allerede over Jorden; det var derfor let for Zøgna at skjule sig i Skoven.

Grim gik langsomt ind i Stuen og satte sig ved den Afsjæledes venstre Side, for at vaage hos hende den sidste Nat hun skulde være oven over Jorden.

Zøgna tabte sig snart i Skovens Mørke. Den Lastefulde, bævede for at Grim skulde forraade hende og besluttede at anvende Alt for atter at drage ham til sig. Hun fortrød nu, at have gjort ham til sine Planers Fortrolige og Medhjelper, thi hun følte tilfulde: at dersom han tilbagekaldte sit Udsagn for

Kongen, var hun forloren. Nedsjunken i dybe Tanker kom hun til sin Moders Bolig, hvor den listige Gamle mødte hende ved Indgangen til den med flammende Vokskærter festligen oplyste Stue; men Sygna syntes hverken at lægge Mærke til Belysningen, eller det dampende Bord; thi ilede hun ind i sit Kammer for at overlægge hvad hun skulde gjøre for atter, med usønderbrydelige Kjæder, at lænke Grim til sig.

"Hvad fattes Dig min Datter?" — spørgte Sygnas Moder, der ilende traadte ind i Kammeret — "Jeg ventede Dig og Grim, efter Eders lange Ophold, og vel forrettede Ærende, i Roeskilde. Alle mine Tilberedelser, for paa det bedste at modtage Eder, synes at være forgjæves. Grim udebliver ganske og Du min Datter! lader til ikke engang at bemærke, at jeg har ventet Dig med den inderligste Længsel!"

"Lad mig være, og forsøg ikke mine Plager!" — raabte Sygna og vendte Moderen Ryggen.

Gunhilda bævede. Ikke fordi at Datteren viiste sig vranten og vredagtig imod hende: thi dertil var hun vandt; men fordi hun frygtede for, at Sygnas Planer til Glands og Vælde skulde mislykkes. Hun bad derfor Sygna, paa det indstændigste, at sige sig hvad der var foregaaet, hvilket Sygna ogsaa, efter nogen Vægring, omsider gjorde. De overlagde nu

med hinanden hvad de havde at gjøre, og Zøgna opfandt snart et Middel som hun troede ikke kunde forfeile sin Virkning. Grim havde yttret saamegen Ømhed og Deeltagelse for Skulda. Omspændt af den sorteste Fortvivlelse, stod han ved hendes Liig. Han maatte altsaa tages fra den eneste Side som det var muligt at fange ham paa, og dette troede den snu Gunhilda og den listige Zøgna bedst kunde skee, ved at Zøgna lod som om hun tog den inderligste Andeel i Grims Sorg for Skulda. Dette syntes rigtignok at være vanskeligt: thi Zøgna havde yttret det afgjorteste Had for den Afdøde, og, ikke utydeligen ladet sig forstaae med: at Grim skulde rydde hende af Veien, da den Godmodighed han nærede for den Gamle, let kunde forvolde at han forlod Zøgna, eller med mindre Iver udførte hendes Planer. Dog Zøgna kastede et Blik i Speilet, og dette Blik overtydede hende tilfulde om: at hun ikke kunde andet end seire. Den Gang hun troede at Thora aldrig mere skulde komme paa fri Fod, havde hun forlængst bragt hendes bedste Klæder og Smykker til Side, og Disse vare i god Behold hos Moderen. Deriblandt var en fuldkommen Sørgedragt, som Thora havde baaret ved hendes Farbroders Begravelse; og desuden en Liigklædning, som den fromme Thora, efter de Tiders Brug, havde liggende om Døden uformodet skulde overraske hende. Disse Klædnings-

stykker bleve nu fremtagne, og Zøgna frydede sig inderligen da hun fandt: at den sorte Fløiels Kjortel klædte hende uforligneligen, og meget bidrog til at hæve hendes medfødte Skjønhed, samt — da den var vel liden til hende — meget blottede hendes yppige Former. Liigdragten, raadte Moderen Zøgna at medtage naar hun gik til Grim for at offerere den til den Døde, som et Beviis paa hendes store Sorg ved Skuldas alt fortidlige Bortgang. Zøgna billigede dette Raad, fremtog Liigdragten og lod tvende store Kurve fylde med de paa Bordet fremsatte Retter, Viin, Mjød og stærkt Øl, som hun lod bringe til Skoven ved Grims Huus og skjule i de tykke Buske. Derpaa ilede hun i Daggryet, fulgt af Moderen, afsted for at udføre sin Plan paa hvis gode Udfald hun ikke tvivlede; uden hvilket, alt hvad hun hidtil havde gjort maatte mislykkes da Grims Nærværelse, naar Thorvald og Thora paa Thinget skulde dømmes, var aldeles nødvendig da det især var h a n s Udsagn som styrtede de Ulykkelige, og hun frygtede for at de tvende andre Vidner let kunde falde fra, forførte af det Exempel som Grim, i dette Tilfælde, gav dem.

Ved Solens Opgang var Zøgna ved Grims Bolig, som laae meget nær ved det Skovhuus som hendes Moder beboede. Gunhilda, holdt sig skjult hos Pigerne der havde baaret Levnetsmidlerne og Drikkevarene. Zøgna rettede, ved et Speil som Moderen havde medbragt, noget paa sin Pynt, ord-

nede sine bølgende Lokker, indgneed Øinene med Løg, for at det kunde lade som om hun havde grædt, og ilede med listende Fjed til Grims Vindver.

Grim sad, med tillukte Øine, ved den afsjælede Skuldas tildækkede Hoved. Rolig slumrede han ved den forevigede Huustroes Side, hvis sande Værd han først i hendes Dødsstund erkjendte, thi Skulda havde i Midnatstimen, i en trøstende Drøm, aabenbaret sig for ham. "Angre Din Brøde!" — havde hun med et forklaret Smiil tilraabt ham. — "Gaae til Kongen og kald Dit falske Vidnesbyrd tilbage. Han og Guderne ville da tilgive Din Brøde. Afbed den inderligen, og før herefter et ustraffeligt Levnet. Forsonet med Guderne og Verden skal Du da efter dette Liv møde mig i de evige Glæder, og komme til at sidde blandt Heltene paa Odins Bænk i Valhalla!" — Grim vaagnede, og den sjæletrøstende Drøm var forsvundet. Han faldt ned paa Knæ ved Skuldas Side; tilsvoer hende ved Frigga, at følge hendes Raad og takkede Gudinden med Glædestaarer, fordi hun havde antaget sig ham i den rædsomme Stund da han fortvivlede. Derpaa lagde han Skuldas kolde Haand paa sit varme, bankende Hjerte og gjentog sin svorne Eed i Stilhed. En ukjendt, salig Fryd havde taget Sæde i hans Barm. Tilfreds med sig selv, formedelst hans tagne Beslutning at gjøre det Onde han havde bedrevet godt, slumrede

han atter ind, og Valhallas lyse Alfer omsvævede ham i Drømme medens han nød en blid, livsalig Morgenslummer.

Zøgna saae den sovende Grim, gneed atter sine Øine med Rødløgene, listede sig paa Tæerne ind af Døren, udbredte det fine blændende hvide Lagen over Liget, knælede ned ved dets Side, og begyndte heftigt at hulke.

Grim vaagnede, stirrede paa Liiglagenet og den knælende, hulkende Zøgna; derpaa gneed han sine Øine og stirrede atter paa det uventede Syn som han i Førstningen ikke kunde andet end holde for en Drøm. Endelig forsvandt Blændværket for Virkeligheden. Taus stirrede den Forundrede paa Zøgna. Omsider reiste han sig op og udbrød med megen Forundring og Fasthed i Stemmen:

"Hvor den Gode slumrer, har den Onde Intet at skaffe. Viig bort herfra, og forstyr ikke den Døde i sin rolige Søvn! Hendes og Din Vandel i Livet, førte og fører til tvende forskjællige Maal. Hun er gaaet ind til Glæder som aldrig ville faa Ende. Du vandrer Veien til evindelige Qvaler. Jeg forsager Dig og Dine Gjerninger. Gaae Din Vei alene! Med Dig, vil jeg aldrig mere have at skaffe. Bort Qvinde! Forstyr ikke den Dødes Fred, hende som Din Skjændselsdaad paa Jorden bersvede Livet; thi forført ved Dig: blev jeg hendes Morder."

"O, Grim! min eneste Ven paa Jorden!" — udbrød Zøgna hændervrivende og stedse knælende, idet hun holdt det med Løg indgnedne Tørklæde for Øinene — "Naar vil Du dog lære at kjende mit Hjerte? Naar vil Du lære at skjælne imellem Skinnet og Virkeligheden. Min Kjærlighed til Dig er grændseløs, ja uendelig. Derfor satte jeg Dig paa Prøve. Den som var god imod sin første Huustro vil aldrig kunde vorde ond imod den Anden. Jeg vilde vide hvordan Du var sindet imod den gode Skulda, thi var Du god imod hende som var alderstegen og runken, hvormeget mere maatte Du da ikke blive det mod mig som er ung og, som Du selv siger: blomstrende. Derfor prøvede jeg Dit Sindelag imod hende. — O, I Guder! I skulle være Vidne til: at jeg var langt fra at mene det som jeg sagde! — Du har udholdt Prøven, og min Fryd derover er uden Grændser. Billig er Din Smerte, ved en saa ædel Huustroes Tab. Jeg kommer for at dele den; at blande mine Taarer med Dine og yde den dyrebare Hensovede den sidste Pligt. Disse Liigklæder — Jordlagenet er allerede udbredt over hende — har jeg medbragt. Tillad at jeg iføre den kjære Døde dem og siden smykke hendes Gravhøi med Blomster! Mine Taarer skulle da overtyde Dig om: at næst efter Dig selv, er der Ingen der saaledes som jeg sørger over hendes tidlige

Bortgang. Seer Du dette Sølvarmbaand? Det gav den gode Skulda mig, til en Bevis paa hendes Venskab for mig. Det er mig en Helligdom, og aldrig skal det komme fra mig saalænge jeg lever. Det skal følge mig i Graven!"

Grim tog Armbaandet i sin Haand og betragtede det med Vemod. Det var en Gave fra ham til Skulda da hun havde født ham hans Datter; og det havde stedse været den gode Moder meget kjært. Da Zøgna havde Anslag paa Thorvald, medens han som Jæger opholdt sig hos Grim, havde hun faaet Leilighed til at bemægtige sig det; hvilket Skulda, som kjendte sin Huusbondes Gjerrighed, aldrig havde tordet aabenbare for ham. Grims Tvivl, ihenseende til Zøgnas Ømhed for Skulda og den Prøve hvorpaa hun havde sat ham, begyndte derfor stærkt at vakle og han saae Zøgna prøvende ind i Øinene, hvori der hang tvende store Taarer. Zøgna, som kjændte sine Yndigheders Magt, hævede disse store taarefulde Øine i Veiret og løftede de blottede Hænder og Arme mod Himlen, som vilde hun kræve Guderne til Vidne paa at hun talede Sandhed. Omsider reiste hun sig op og stod for den Overraskede i den hende særdeles vel klædende Sørgedragt. Saa indtagende skjøn havde Grim endnu aldrig seet hende at være. Ved den stærke Bevægelse som hun var i, var det sorte Klædebon gledet ned og blottet

den ene Skulder og noget af den fyldige Barm. Maalløs stirrede Grim paa den forføriske Skabning der stod for ham. Zøgna havde vundet. Grim tvivlede ikke mere. Han holdt jo Beviset paa hendes Udsagns Sandhed, Armbaandet, i sin Haand. Den tro Huustro, hvis Liig laa for ham, var forglemt. Uvilkaarligen aabnede han sine Arme. — Zøgna sank til hans Hjerte.

"Og nu" — udbrød Zøgna da hun havde løsrevet sig af Grims Arme, idet hun tørrede sine Øine, — "ville vi bevise Din Huustro den sidste Pligt!" — Hun aabnede Vindvet, og vinkede ad Gunhilda som traadte ind og hjalp hende at vaske og smykke Liget. Derpaa gik hun med Grim ind i Værkstedet, og sad hos ham medens han høvlede de fire Egeplanker til Skuldas Liigkiste og slog dem sammen. Selv hjalp hun ham at lægge hende i den. Moderen havde imidlertid sendt Bud til Skuldas Sønner og deres Børn. Endnu før Middag kom de, og Graven til den elskede Moder, som deres taknemmelige Taarer vædede, blev kastet; og noget før Solens Nedgang, blev hendes Støv nedsænket i den til evige Roe og Hvile.

Endnu længe før Begravelsen fandt Sted, var Grim halv beruset af de stærke Drikke som Zøgna havde medbragt; og Skulda, hans beroligende Drøm og gode Forsæt var aldeles forsvundet af hans Erindring. Arm i Arm

med Forførerinden ilede han, med raske Fjed, mod Moderens Bolig, idet han gjentagne Gange lovede, om tre Dage at ledsage hende til Thinge for, ved sit falske Vidnesbyrd at styrte Uskyld og Dyd i Fordærvelse.

Gunhilda, var draget hjem i Forveien og havde ladet de tvende andre Vidner kalde. Grim forsikkrede dem, efter Zøgnas Forlangende, at det som de skulde bevidne, var den rene Sandhed, da han selv havde seet det Hele at foregaae, hvilket han ogsaa vilde bevidne, samt at det var kun for at Zøgna kunde have trende Vidner, som var det sædvanlige Antal, naar Sagen skulde have Troværdighed, at han havde bedet dem at møde. Zøgna foresagde dem nu flere Gange, hvad de skulde vidne og de maatte ofte gjentage det for hende. Derpaa blev Natten, til henad Morgenstunden, tilbragt i Sviir og Vellevnet. Saaledes gik det og de tvende følgende Dage. Zøgna gav ikke mere slip paa sine Vidner, og det var neppe at De den tredie Nat, ved Søvnen lidet fik styrket dem til med hende at vandre til Tingstedet, som blev holdt i den store Offerlund, i Herthadalen, ved Leire, foran Gudernes Billedstøtter, hvor den store Offersteen, som endnu var blodfarvet af de mange Menneskers og Dyrs Blod der var rundet paa den, blev brugt som Thingsteen; *) thi uagtet Christendommen ikke var meget al-

*) Denne Offersteen er endnu at see i Herthadalen i Nærheden af Lethraborg ved Roeskilde.

mindelig, vare de grusomme hedenske Offringer, ved Thyra Dannebods vise Foranstaltning, aldeles ophørte.

Sort rugede Midnatten over Jorden, og selv Haabets Stjerne var slukt for den ulykkelige Thora i hendes dybe Fængsel i Taarnet i Leire, som kun ved et stærkt Jerngitter var adskilt fra det lignende Hul hvor Thorvald, som paa Kongens Bud var belagt med svære Lænker, forventede Døden.

Thora sad stille og taus i den mørke Midnats Time, og qvalte hvert Suk som opsteeg af hendes Barm; thi hun troede at Thorvald sov, og hun vilde ikke forstyrre ham i den maaskee sidste Slummer som forskaffede ham nogle Øieblikkes Lise, da hun var underrettet om: at de Begge, næste Dag, skulde forhøres og dømmes; og hvor kunde hun vente andet, end at Dødsdom blev fældet over dem: da den Brøde hvorfor de vare beskyldte, ved Slutteren, var blevet hende bekjendt og hun vidste at Zogna, som tørstede efter deres Blod, havde vundet Kongen for sin uretfærdige Sag?

Den ulykkelige, saa høiligen forurettede Pige havde overgivet sin Sag i Herrens Haand og, i Forening med Thorvald, tilbragt den første Deel af Natten med at bede. Himlens Fred var neddalet i hendes Hjerte. Kun hendes Faders Skjebne i Fremtiden, fremlokkede Taarer i hendes Øine; og

hun vedblev at anraabe Gud om at tage ham i sin alnaadige Varetægt naar hun ei var mere. Thora følte dybt og inderligen: at den Vished at lide uforskyldt, vilde styrke hende i den sidste haarde Prøvelsesstund og skjenke hende Trøst i Døden. Som hun, med blide Taarer, taus frembar Herren sin Tak for dette store Gode, trængte der sig pludseligen store Lysstraaler ind af Aabningerne i Jerndøren for hendes Fængsel. Den aabnede sig omsider, og en høi, majestætisk Skikkelse, med et Kors i den Høire og en flammende Fakkel i den venstre Haand, traadte ind til hende.

Thora blev yderst overrasket, men ikke forfærdet ved dette uventede blide Syn. Henrykt stirrede hun nogle Øieblikke paa den i Hvidt indhyllede Figur der nærmede sig til hende; derpaa hævede hun sig op fra Steenbænken, gik den Kommende et Skridt i møde, knælede ned for Korsets Billede og udbrød inderligen:

"Modtag mit Hjertes Tak, Du Faderens eenbaarne Søn! for den store Naade Du forunder mig, at jeg kan nedknæle for Billedet af det hellige Kors hvorpaa Du døde for al Verdens Synder! O, giv mig det, Du Uskylds og Fromheds Billede som holder det i Din rene Haand! at jeg kan trykke det til mit Hjerte og mine Læber!"

Høitideligen rakte den indhyllede Skikkelse Thora Korset og udbrød med en Stemme, hvis rene Velklang trængte sig lige ind i hendes Sjæl:

"Hil Dig! og Velsignelse hvile over Din Fromhed! Betynger Qvaler Din Sjæl: da kast dem af ved dette Kors. Anraab Forbarmerens Naade — og Du skal aldrig komme til at mistvivle, endikke i selve Døden!"

Thora hævede sit Øie paa den Talende. Derpaa reiste hun sig op og lagde den høire Haand paa Korset som hun med den Venstre, trykkede til sit Bryst, og udbrød:

"Ved den Korsfæstede, Himlen og alle Helgene: jeg er uskyldig! Mit Hjerte kjender ingen Brøde! Skulle Thorvald og jeg lide Døden, da lide vi den uforskyldt thi stedse have vi fulgt Pligtens Bud og enhver Last er fremmed for vore Hjerter!"

Den majestætiske Skikkelse stirrede nogle Øieblikke taus, igjennem det hvide Slør, paa Thora; derpaa kastede hun det lidet til Side og saae hende lige ind i Øiet, idet hun udbrød:

"Man har forsikkret mig om Din Uskyldighed. Mit Hjerte ønskede den med Inderlighed, og det har ikke bedraget sig; og den som selv er ædel og god, kan ikke elske en Uværdig. Dette huldе Øie kan ikke lyve. Ja, Du er uskyldig! Godheds,

Fromheds og Uskylds Billede paa Jorden: kan ikke være et Værktøi i Djævelens Hænder. Ulykkelige Pige! ræk mig Din Haand! Enden paa Dine Qvaler er nær. Man har afskildret mig Dine Dyder og Lidelser med levende Farver. Jeg vilde overtyde mig om Sandheden af dette Udsagn, derfor er jeg kommet her! Fremstil Dig i Morgen paa Thinget og bekymre Dig ikke om at man lægger Dig i Lænker. Gyd Trøst i Din Elskers Hjerte, og lad ham freidigen følge Dig! thi — det sværger jeg ved den Treenige — herlig skal Eders Seier vorde! Eders Uskylds Soel skal straale klart for Alle. Last og Ondskab skal hvisle afmægtig ved Eders Fødder, og Døden skal vende sin skarpe Braad fra Eders Hjerter. Men Beskyldningerne imod Eder ere altfor store til at I kunne vorde fritagne for at møde paa Thinge. Kongen er syg. I hans Sted møder hans Moder paa Thinget. Paa hendes Bud er jeg her, for at bringe Trøst og Husvavelse i Eders Fængsel: at gyde Balsam i Eders knuste Hjerter."

Thora kastede sig ned for den qvindelige Engels Fod, som hendes Glædestaarer vædede. Thorvald, som ikke havde slumret men kun ladet saaledes for at forunde Thora Ro, nærmede sig til Gitteret hvorved han nedknælede og hævede sine bundne Hænder mod den Himmelske der ømt bøiede sig ned over Thora og løftede hende op. Derpaa udbrød

han dybt bevæget, idet hans taknemmelige Taarer vædede Lænkerne som raslede om hans Hænder:

"Du er veldædig som Himlen, vennesæl som ingen Fyrstinde paa Jorden. Hæv Dit Slør aldeles og lad os skue Himlen i Dit Aasyns Soel: thi Du er Landets tilbedte Skytsengel, alle Danskes Trøst, den Undertryktes Beskjærmer! Dit Navn er Thyra! Du est Dannerrigets Dannebod; den store Dronning, hvis Navn og Daad skal lovprises og beundres saalænge Danmark er til, saalænge dets Kæmpeært, lever paa Jorden!"

"Eders Villie skee, mine hulde Børn!" — gjensvarede Thyra med uudsigelig Mildhed og kastede Sløret ganske tilbage — "Himlen velsigne Eder! Næst Gud, kunne I takke min fordums Skrivtefader, den ædle Emanuel for Liv og Frihed; thi ved ham har jeg lærdt Eders Uskyldighed at kjende: og han taler stedse Sandhed. For at indgyde Eder Tillid til mig, endog naar jeg synes at troe Eder skyldige og afsiger Eders Dødsdom, nedsteeg jeg selv i Eders Fængsel hvor jeg ellers kunde have sendt Emanuel eller en Anden; og held Eder, om jeg har naaet mit Meed! thi Beskyldningerne mod Eder ere svare, og jeg maa for Folket antage at de ere sandfærdige, da Vidner fremstaae og bekræfte dem. Men frygter ikke! Herlig skal Eders Seier vorde, om jeg endog nødes til at fælde Dødsdom over

Eder og det synes: som om kun et Underværk kan frelse Eders Liv. Du ulykkelige Yngling! er beskyldt for Noget der ikke er til i Naturen: for dette Intet som Overtroen kalder Troldom, hvortil Almuen har en urokkelig Tillid. Ved Overtroen skulle I derfor seire, og kun ved den allene kunne I frelses. Modtager derfor disse tvende Guldbuddinge af min Haand. Indgnider Eders Hænder trende Gange med den Salve som I ville finde i dem. Af Biskop Popo, har jeg faaet denne Salve, hvormed han, for at virke paa det til Overtroe saa stærkt henfaldne Folk, har indsmurt sine Hænder og baaret gloende Jern i dem uden at tage den ringeste Skade. Paastaaer freidigen Eders Uskyldighed for mig og Folket! og frygter ikke, naar I faa den Dom: enten at lide Døden, eller at bevise Eders Uskyldighed ved den ellers saa rædsomme Jernbyrd. Tager dristigen, og i Tillid til Himlens Naade, de gloende Jern i Hænderne, og bærer dem frimodigen trende Gange om den store Offersteen hvorpaa jeg staaer og holder Dom. Jernet vil forvolde Eder en let Smerte, men ei brænde Eder det ringeste. Eders Uskyldighed er da uomtvisteligen bevist. Folket, som nyligen har fordømt Eder, vil da juble ved Eders Frelse, og I ere aldeles fri. I ville selv indsee: at denne vigtige Hemmelighed, hvorved Eders Liv frelses, maa følge med Eder i Graven. GodNat mine elskede Børn! Himlens Fred boe hos Eder!"

Dannebod forsvandt; men den salige Fryd hun havde fremtryllet i de sønderknuste Hjerter, blev tilbage. Begge de Husvalede nedknælede for Herren og lovpriiste hans Miskundhed; og da Morgensolen kastede sine første Straaler ind af det høit sidende lille Gittervindve, speilede den sig i de Taarer som Bønnen og Henrykkelsen over Dannebods Huldsalighed, fremlokkede af de Lykkeliges Øine; og Guds og Dannebods Navn, lød vexelviis paa deres Læber.

Det var en meget skjøn Dag. Ingen Uveirssky fordunklede den klare Himmel over det forsamlede Folks Hoved, der forventningsfuld stod ved Thingstenen, efter at de andre Sager vare afgjorde, og ventede paa de skrækkelige Forbrydere hvis Brøde ikke længere var ubekjendt; og de Ord: Fadermorderske, Troldkarl, Mordbrænder tonede paa Alles Læber, og Ingen undrede sig over at den gamle Ragnvild havde mistet Forstanden. Mængden som havde indfundet sig var usædvanlig stor, da Thyra var vidt og bredt berømt for hendes Retfærdighed, Viisdom og milde Domme; og man sagde for Sandt: at Vold, Sviig og Forurettelse maatte vige for det skarpe, uimodstaaelige Blik hvormed hun læste saavel i den Anklagedes som i Anklagerens Hjerte

Allerede havde Thyra fra Thingstenen kundgjort Folket Kongens Villie, forliget tvende Tvistigheder, forenet et stribart Ægtepar og afsagt trende Domme, da Ragnvild omgivet af fire af sine Ligemænd, der lempeligen ledsagede ham, fremtraadte for Dronningen. Taus fremskred den ulykkelige Gamle uden at synes at bemærke hvor han blev ført hen; og en dyb Vanvid læstes tydeligen i hans stillestaaende, stirrende Øine. En Hofmand rakte Dronningen et Pergament, hvorpaa Noget var optegnet. Dannebod modtog det af hans Haand og udbrød med Majestæt og høi Alvor:

"Denne Gubbe hvis Forstand, ved en skrækkelig Behandling af hans egen Datter og en Person ved Navn Thorvald Vingo, skal være blevet forvirret, har min Herre, Søn og Konge: for at hans Medfart kan blive undersøgt, hans Fornærmere afstraffede og ham betrygget Liv og Eiendom i Fremtiden, forsikret sig for at forunde ham sin høie Beskyttelse, og ladet ham føre her til Thinge; thi spørger jeg:

"Er her N o g e n i denne Forsamling, som fordrister sig til at fremstaae som denne vanvittige Gubbes Talsmand og Forsvarer: da han ei selv er i Stand til at tale sin Sag? N o g e n, som kan bekræfte de i Kongens Haand imod Thora Ragnvild og Thorvald Vingo gjorde skrækkelige Beskyldninger hvis Navne ere: T i l,

sigtet: Fadermord og Mord, samt Mordbrænderie og Troldom?"

"Det kan og tør jeg." — udbrød Zøgna, der, fulgt af Grim og de tvende kjøbte Vidner, nærmende sig til Dannebod og bøiede sig, af Ærefrygt for hende og Retten, til Jorden.

"Hvo er Du?" — spørgte Dannebod med uudsigelig megen Majestæt i Stemme og Holding — "og hvad Forhold staaer Du i til Ragnvild?

"Mit Navn er Zøgna Sivaldsdatter. Ragnvild er min trolovede Fæstemand, som Sviig og Niddingsdaad vil berøve mig." — gjensvarede Zøgna og saae Dronningen stivt ind i Øinene.

"Er Du da den Qvinde" — spørgte Dronningen videre — "som for Kongen har forebragt den skrækkelige Klage mod Thorvald og Thora, samt forlangt dem indstævnet og afstraffet? Den Qvinde, som Kong Harald, indtil videre Undersøgelse af Sagen, forbød at komme til Ragnvild for at see om det som Du paastod var Sandhed, nemlig: at han elskede Dig saa høit, at Din Nærværelse, endog naar han paa det stærkeste var anfaldet af sin Vanvid, kunde fordrive den og virke velgjørende paa hans Sundhed?"

"Ja, min høie Dronning!" — udbrød Zøgna med Fasthed — "det er mig."

"Hylder Du den ny eller den gamle Lære?" — spørgte Dronningen videre — "Jeg fordrer den strængeste Sandhed."

"Jeg ønsker" — gjensvarede Zøgna med endnu mere Fasthed i Stemmen — "at indtræde i de Christnes Samfund; men hidtil have Omstændighederne forhindret min Daab, dog haaber jeg...."

"Er Du en fribaaren Qvinde, siden Tu hæver Dine Øine til en Mand af Danmarks gamle Helteslægt og tør haabe at vorde hans Huustro?

"Jeg var hans Datters trælbundne Tærne — udbrød Zøgna med kjendelig Forlegenhed — "men nu er jeg fri og kan give min Haand til hvem jeg vil, han være Træl eller Fribaaren, naar han vil ægte mig."

"Hvo gav Dig denne Frihed, hvorpaa Du synes at trodse?" — spørgte Dronningen atter med et skarpt igjennemtrængende Blik og hævet Røst. Zøgnas Forlegenhed blev ved dette Spørgsmaal meget forøget og hun svarede med skjælvende Stemme:

"Min Fæstemand, Hr. Ragnvild."

"Det kunde han ei, thi Du tilhørte hans Datter. Du er altsaa endnu Thora Ragnvilds trældbundne Tærne. Ingen uden hun kan løse Dine Baand, og Du kan ei fremtræde som Klagerinde enten mod hende eller nogen Fribaaren.

Træd tilbage! Hist staaer Din Herskerinde. Stil Dig bag hendes Ryg, for at oppebie hendes Befalinger!"

Zøgnas hele indvortes Væsen geraadede i Raserie. Hun kunde have myrdet Dronningen. Dog taug hun og adlød øieblikkeligen Dronningens Bud. Idet hun trak sig tilbage, mod det Sted hvor Thora og Thorvald, fra Haand til Fod belagt med Lænker, omgivne af Vagt, stode, hviskede hun til Grim:

"O, Grim! min eneste Ven paa Jorden! Lad mig ikke synke! Jeg veed endnu et Middel. Træd dristigen frem som Thoras og Thorvalds Anklager. Fremfør Vidnerne! Forlang, at jeg bliver stillet for den Gamle; og — ved Held og Loke! vi skulle endnu seire. Naar Thora er dømt til døde, bortfalder hendes Rettigheder over mig. Jeg er da fri og....

Mere fik Zøgna ikke sagt; og det var neppe at hun fik afrevet et kostbart Halssmykke, som hun trykkede Grim i Haanden, thi Folket begyndte at raabe:

"Tilbage Qvinde! Vil Du ikke lyde Dronningens Bud?" — de Nærmeststaaende puffede Zøgna tilbage, og havde hun ikke med Hurtighed efterkommet Dronningens Befaling og stillet sig bag ved Thora, var hun blevet mishandlet.

Grim, skjulte hurtigen Smykket; derpaa fremtraadte han med vaklende Fjed og udbrød med nogen Bæven i Stemmen:

"Da denne Qvinde ikke kan tale sin og denne Oldings Sag, fordi hun er trælbunden: da fremstaaer jeg, Grim Grimsøn, som er Snedker og boer i Nærheden af Ragnvilds Borg, og forlængst er udtraadt af Trællestanden, her, for paa Zøgna Sivalsdatters Vegne at anklage Thora Ragnvild, som den der med en Kniv har villet igjennembore hendes egen Fader, hvilket den retskafne Zøgna forhindrede ved at fravriste den Vanartede Kniven. Desuden anklager jeg tillige Thorvald Vingo — der af mig ubekjendte Grunde har givet sig ud for Jægeren Svend — for at have villet myrde bemeldte Zøgna i Skoven fordi hun ikke vilde føie ham i hans onde Villie. Havde jeg ikke kommet til: da var Zøgna blevet dræbt; thi han vilde til at igjennembore hendes Bryst med sit skarpe Jægersværd. Desuden staaer han i Forbindelse med de onde Aander og er en frygtelig Troldmand, som ofte har faret igjennem Luften, ridende paa en gloende Drage, med flammende Ildblus i Hænderne. Paa denne Maade, antændte han Hr. Ragnvilds Borg, hvilket saavel jeg, som disse tvende ærlige Mænd, der just vare i Skoven, kunne bevidne. Ved slig en rædsom Fremfærd, er den Gamles Hjerne blevet for-

virret; især da Thorvald og Thora med Haan og Spot have bortjaget Zøgna, der er ham tro indtil Døden, som han elsker saa inderligen og har lovet at ægte. Min Bøn er derfor til Dronningen, den af Himlen velsignede og med Viisdom begavede høie Fyrstinde, som hist staaer paa Gudernes Offersteen for at forskaffe Enhver den Ret ham tilkommer: at Thora og Thorvald, tilligemed Zøgna, maa blive fremstillet for Ragnvild her paa Thinge. Alle ville da af Maaden hvorpaa de af ham bliver modtaget kunne skjældne, hvo af dem der har vildet ham vel og hvo af dem der har vildet ham ilde; og da dømme Retfærdigheden, igjennem Dannebods Læber, de Skyldige: at den Gamle kan forundes Fred og Sikkerhed, samt at de Andre kunne komme til at lide, som deres Gjerninger have fortjent!"

Grim taug, og Folket tilraabte ham fra alle Sider Bifald. Een af Thingmændene førte ham, paa et Vink af Dronningen, til den firkantede Steen, foran Offer- eller Thingstenen, hvorpaa han opsteeg. Derpaa hævede Dannebod sin Røst og udbrød:

"Dit Forlangende er overeenstemmende med Ret og Billighed, men ei kan Du som er Anklageren fremstaae og bekræfte de Beskyldninger som Du selv fremfører imod de Anklagede. Derfor bortfalder, som aldeles ugyldig, Din Angivelse imod dem for Kon-

gen; og er der ingen Fribaaren eller Frigiven, der har seet de Anklagede begaae de rædsomme Forbrydelser hvorfor Du beskylder dem: da falder Anklagen paa Dig selv; da maa Du lide Straf fordi Du falskeligen har beskyldt tvende Fribaarne, som da maa ansees for at være uden Brøde."

"Her staae tvende fri Mænd" — gjensvarede Grim, og saae mod Jorden — "der som Vidner ville bekræfte Sandheden af mit Udsagn.

"Stiig op ved Anklagerens Side og tael!" — udbrød Dannebod med høi Alvor og Majestæt i det hun saae stivt paa Mændene — "men vee! syvfold vee Eder! om I ikke tale Sandhed. Herren har forundt mig den Naade, ofte at bringe den skjulteste Ondskab frem for Dagens klare Lys. Han vil og forunde mig det Held i Dag: at fælde en retfærdig Dom, og opdage om List og Bedragerie tør fremstaae for Retfærdighedens Aasyn. Randsager derfor nøie Eders Hjerter før I tale, og siger kun det som I med Vished vide er den rene Sandhed!"

"Jeg har" — begyndte den ene af Mændene, som det lod til med megen Sandfærdighed — "seet Thora at løbe mod hendes Fader for at stikke en lang sleben Kniv ind i hans Ryg. Desuden har jeg ofte seet Thorvald fare igjennem Luften paa en gloende Drage med store Ildblus i Hænderne; ligesom jeg,

tillige med Grim og min Naboe som her staaer, saae at han antændte Ragnvilds Borg paa alle fire Hjørner."

"Det samme har jeg seet med mine egne Øine!" — tog den Anden til Orde — "Thorvald er en stor Troldmand, og har ved sin Troldom anrettet meget ondt. Det er ved der, at han har forvirret den gamle Borgherres Hjerne. Min høie Dronning og Frue! hvor skulde han vel kommet ind i Borgen, som var fast utilgjængelig, uden ved Troldom? Porten var jo lukket da alle Gaardens Folk, tillige med ham, stode midt i den brændende Borg, og det var nærved at de Alle vare blevne begravede under dens nedstyrtende Længer. Sandheden heraf kunne alle Borgens Folk, ja Hr. Ragnvild, selv om han var ved Sands og Samling, bekræfte."

Dronningen spørgte, om nogen af den afbrændte Borgs Folk vare tilstæde; og fire Karle samt en Pige fremstode og bekræftede Sandheden af Slutningen af den anden Mands Udsagn.

Folket kom i en stærk Bevægelse; og Dødsdom over de Anklagede, lød paa Alles Læber.

Dannebod vinkede, og Alt blev stille som i Graven. Nogle Øieblikke stod hun taus og overskuede den store Mængde foran hvilken de Anklagede rolige, i Tillid til hendes Huldsalighed og Viisdom, stode. Derpaa gik hun et Skridt frem paa Offerstenen og

udbrød med undsigelig Mildhed og med Hænderne udstrakte mod Forsamlingen:

"Mit elskede Folk! skrækkelige ere de Forbrydelser, som disse Ulykkelige ere overbeviiste om at have begaaet, men vi ville dog ei endnu fordømme dem; derfor spørger jeg:

"Er der Nogen i denne Forsamling, som vil fremtræde som de Anklagedes, Thora Ragnvilds og Thorvald Vingos Forsvarere, imod de Beskyldninger der i Henseende til Ragnvild ere dem paalagde? Nogen som tøster sig til at kunde bevidne: at de, hvad ham angaaer, ere uden Brøde? da træde de frem og tale hvad Sandhed er, at de Ulykkelige, om de ere uskyldige, kunde vorde frikjendte for en Brøde som de ikke have begaaet, og løste af deres uforskyldte Lænker."

En dyb Taushed herskede i den uhyre Forsamling som kun de utydeligen udtalte Ord: Troldom, Mordbrænderie, Fadermord afbrød; — men Ingen fremtraadte til de Ulykkeliges Forsvar.

Dannebod hævede atter sin Røst og sagde:

Bringer dem nærmere, at vi kunne høre hvad de selv have at fremføre til deres Forsvar. Men lad først den ulykkelige, sindssvage Olding blive bragt herfra! Hans Nærværelse her er ei længere fornøden."

"Min høie Dronning og Frue!" — udbrød Grim hurtigen — "jeg beder Dig at erindre min Begjering som

var og er: at Thorvald, Thora og Zøgna maa vorde fremstillede for ham, at saavel Du som Folket, af Maaden hvorpaa han modtager dem, kan blive overtydet om: hvilken af dem der har behandlet ham vel og hvilken af dem der har behandlet ham ilde."

"Nei!" — gjensvarede Dannebod med bydende Majestæt — "Ei skal den svage Oldings Sind sættes i en unødvendig, smertelig Bevægelse. Desuden: kan en Vanvittigs Udsagn komme i Betragtning? Fører ham bort!"

Thorvald og Thora bleve nu fremførte og stillede lige for Dronningen. Bag dem stod deres Dødsfiende: Zøgna, og man kunde tydeligen læse den ondskabsfulde Glæde hvoraf hun var besjælet i hendes Øine, som søgte og fandt Grim og i Stilhed ydede ham hendes onde Hjertes Tak.

"Ulykkelige!" — begyndte Thyra med den hende saa egne Mildhed i Stemme og Gebærder — "Det er rædsomt at det nogensinde kunde komme saavidt, at I, som Forbrydere, betynget med Lænker, skulle fremstaae for mig og Folket for at dømmes for saa rædsomme Ugjerninger som de hvorfor I ere anklagede og overbeviiste. Tilstaae I at være skyldige? eller have I noget at fremføre til Eders Forsvar? Tael dristigen! Saavel jeg som Folket vil med Opmærksomhed høre Eder, og glæde os om Noget kan formilde Eders Straf."

Da Dronningens Øie, med Ømhed, hvilede paa Thora, vilde den hulde Ulykkelige først tale. Hun aabnede derfor Læberne, men formaaede ikke at fremføre et Ord. Taus knælede hun ned og udstrakte sine Hænder mod Dronningen idet en Taarestrøm styrtede fra hendes Øine, tolkende hvormeget hun følte ved saaledes at fremstaae for saa stor en Forsamling hvis Blikke alle vare rettede paa hende og Thorvald; ja som den allerede — det vidste hun — havde fordømt til Døden.

Thorvald tog derfor Ordet og udbrød med rolig Værdighed i Stemme og Holding:

"Min høie store Dronning! Du ædle Dannerfolk! Vi have kun dette at sige: Vi ere uskyldige! De rædsomme Forbrydelser hvorfor vi ere bestyldte, ere fremmede for vore Hjerter. Anklagen imod os er opdigtet af den ugudelige Qvinde, som tørster efter vort Blod; hende, Zogna Sivaldsdatter, som staaer her bag ved os. Vidnerne der fremstode imod os, ere af hende underkjøbte og falske. Mere end hundrede Mennesker, naar de bleve sammenkaldte, hvoriblandt den ærværdige Pater Emanuel, hvis rene Læber aldrig ere blevne besmittede med en Usandhed, ville helligen kunne bevidne: at vi have ført en ulastelig Vandel og stedse været Gud, Konge og Pligten troe. Vi have Intet mere at anføre til vort Forsvar. Vise Dannebod! frikjend os derfor, eller fæld vor Dom! Vor Skjebne hviler i Din

kongelige Haand, og vi ville roligen oppebie den; den gjengive os til Livet, paa hvis Grændser vi allerede stande, eller — den vinke os til Døden."

Thorvald taug. En høitidelig Stilhed herskede i hele Forsamlingen. Taarerne stode i Manges Øine, og Hjerterne sloge af Medynk med de Ulykkelige der i Livets Vaar skulde vandre den tunge Vei mod Døden. Thora hævede sig, understøttet af Thorvald, op; men hun vaklede saa hun neppe kunde holde sig opreist. Dannebod saae paa hende med den inderligste Deeltagelse. Derpaa udbrød hun med huldsalig Majestæt og høi Alvor:

"Ædle Dannerfolk! hører Eders Dronning og Moder, og lad hendes Raad finde Veien til Eders Øre! Disse unge Ulykkelige, synes ikke i Stand til at kunde have begaaet de Forbrydelser hvorfor de ere beskyldte og ved tvende Vidner overbeviiste. Uskylds Sjæleadel throner i Deres Aasyn, og Sandhed talede i de Ord som den unge Mand fremførte til deres Forsvar. I vide at tvende Religioner hersker her i Landet, samt at de begge af Kongen beskyttes og forundes lige Frihed. Ved den store Odins Lære, har Danmark i Aarhundreder standet hædret blandt Lande i Norden. Men denne Lære medførte og billigede megen Grumhed, hvorom den Steen, hvorpaa jeg staaer, for at pleie Retten, kan vidne: da den endnu er blodfarvet af de utallige

Mennesker og Dyrs Blod der er rundet paa den. Disse blodige Ofringer ere nu, Menneskeligheden til Ære, afskaffede. Fra det Sted hvor saa mange Uskyldiges Blod er rundet, gaaer nu Ret og Retfærdighed velsignende ud i Landet; og milde Love, til Landets Held, bliver der af Drotten kungjort for Folket. Den anden Lære, som efter ham hvorfra den udrandt, kaldes den Christelige, have vi at takke for at hiin Grusomhed er forjaget af Landet: thi dens Bud er Mildhed, som dens Stifter var idel Kjærlighed. Mere end en tredie Deel af Folket har allerede, overbeviiste om denne Læres Guddommelighed, antaget den; hvortil især den hellige Biskop Popo meget bidrog, ved det overbevisende Mirakel Gud forundte ham Kraft til at gjøre, for at standfæste den christelige Religions Sandhed, nemlig: derved, at han kunde bære gloende Jern i Hænderne, uden at brænde sig det ringeste, ja uden endog at svie blot en Finger. Mange af Eder som her ere forsamlede, have med stor Forundring deri seet Guds Almagt, og antaget den Lære som den hellige Mand forkyndte. Ligesom Gud derved viiste: at denne Lære var sand og stammer fra Himlen, saaledes kan han endnu, paa samme Maade — thi hans Almagt er uendelig — vise hvo der har Ret og hvo der har Uret. Disse Anklagede paastaae: at de ere uskyldige. Tvende Mænd derimod, have for Retten bevidnet at de ere skyldige. For ikke at dømme nogen Uskyl-

dig eller frikjende nogen Skyldig, for at ikke falsk Anklage eller falsk Vidnesbyrd skal kunne styrte den Brødefri i Døden foreslaaer jeg: at disse tvende Anklagede skulle hver tage et Stykke Jern i Haanden der i Ilden er gjort saa glødende at det gnistrer, og bære det trende Gange om Stenen hvorpaa jeg her staaer for Eder. Blive deres Hænder forbrændte, da har den Almægtige viist os at de ere skyldige; da skulle de lide Døden: han ved Baalet, hun ved Øxen. Komme de derimod derfra, uden at tage den ringeste Skade: da har den Almægtige, ved et Mirakel, bevist deres Uskyldighed. Da ere de frie; og denne Qvinde, samt deres Anklager og Vidner, bør da kastes i Fangehullet og straffes fordi de for Retten have ført falsk Anklage og Vidne, som let kunde have styrtet uskyldige og brødefri Mennesker i Døden. Ædle Dannerfolk! Mine Venner, Brødre, og Børn! Dersom I bifalde mit Forslag: da hæver Eders høire Haand i Veiret! og lader Taushed, i nogle Øieblikke, medens jeg overskuer Eders Mængde, herske i Forsamlingen!"

Den dybeste Taushed herskede blandt de flere Tusinde Mennesker der omringede Dronningen; og Enhver rakte, beundrende Dannebods høie Viisdom, sin høire Haand mod Himlen. Selv Zogna, var tilfreds med denne Dom; thi i Hjertet antog hun ingen Gud og troede derfor ikke paa noget Mirakel.

Kun Grim og de tvende Vidner, bævede som Judas da han havde forraadt Frelseren; og Frygten for, at Guderne skulde antage sig de Forraadte: fyldte deres Hjerter med Helvedes Qvaler.

Thyra overskuede med den inderligste Henrykkelse de mange tusinde hævede Hænder. Derpaa udbrød hun med stærk Stemme, idet hun udbredte sine Hænder velsignende mod Thora, Thorvald og Folket:

"Dommen er af Folket bekræftet! Skrider til at udføre den! og aftager de Anklagede deres Lænker, at de ikke kunne vinde dem om Jernet som de skulle bære i Hænderne!"

"Dannebod leve." — dundrede nu mod Himlens Skye fra det utallige Folks Læber, som Echoet, i det Fjerne, lig en sagte Torden, gjentog. Dronningen steeg ned af Offerstenen og et Baal, til at hede Jernene ved, blev antændt. Alle vare i den spændteste Forventning, og fra Manges Bryst opsteeg det Ønske: at Thorvald og Thora maatte være uskyldige.

Thorvald og Thora takkede i Stilhed Alherren for hans Miskundhed, og deres vaade Øine mødte den store Dronnings huldsalige, paa dem rettede Blikke.

Dronningen lod Thorvald og Thora overrække Forfriskninger, for at styrke dem til Prøven de skulde udholde. Jo mere Tiden nærmede sig,

jo mere forlod Modet dem; og den Tanke: at Salven kunde være uden Kraft, foraarsagede dem megen Uroe. Omsider indflyede de til Alherrens Barmhjertighed, og anbefalede deres Sjæle i Forsonerens Hænder, om Jernet skulde brænde dem og de altsaa skulde lide Døden.

Efter fuldendt Bøn reiste de dem op. Deres Øine mødtes. Uvilkaarligen sank de i hinandens Arme. O, det forekom de ædle ulykkelige Elskende, som om de omfavnede hinanden for sidste Gang.

Jernene vare omsider røde. Dronningen opsteeg atter paa Offerstenen. Thorvald og Thora bleve af Thingmændene førte frem, for at gjøre den farlige Prøve hvorpaa deres Liv beroede. Dannebod tilvinkede dem Mod og velsignede dem taus, ved at brede sine Hænder ud over dem, medens de gik hende forbi. Thorvald, maatte understøtte den bævende Thora medens hun gik hen til Baalet. Rædsel stod malet paa Alles Ansigter, og Tausheden var saa stor at man kunde have hørt et Blad falde til Jorden. Den ene Thingmand greb Tangen, og tog det største Stykke Jern ud af Ilden. Det var flammende, og Gnisterne af det fløi rundt omkring i Forsamlingen. Thorvald tog modigen Jernet i sin høire Haand, og begyndte den befalede Vandring. For Thora var bestemt et mindre, men ligesaa stærkt hedet

Stykke. Hendes hele Legeme bævede, og hun var nærved at segne til Jorden, da Thingmanden rakte Jernet mod hende — o, hun følte tilfulde at hun var en svag Qvinde. Med eet tog hun Mod til sig, og udstrakte sin spæde Haand mod Jernet, men bævede tilbage da hun skulde modtage det. Thorvald havde da fuldendt sin første Vandring, og kom tilbage med Jernet i Haanden. Dette styrkede Thoras Mod, og hun udstrakte atter Haanden mod Jernet, som Thingmanden, af Medynk, ligesom nølede med at overgive hende. Thorvald, som saae hendes Aengstelse tilraabte hende hurtigen idet han gik forbi Baalet:

"Vær uden Frygt min Elskede! Jernet brænder ikke!"

Med Lynets Fart greb Thora nu Jernet og ilede med det i Haanden, bag efter Thorvald.

Da Thorvald havde gaaet to Omgange og Thora Een: lød Folkets Bifaldsraab dem jublende imøde; thi Alle vare da tilfulde overbeviste om deres Uskyldighed.

Thorvald havde allerede gaaet de trende Gange omkring Offerstenen, men han vedblev rolig at holde Jernet i Haanden, indtil Thora ligeledes havde fuldendt sin Vandring. Derpaa tog han Thora ved Armen, og førte hende hen for Dronnin-

gen og Folket, og et Jubelraab, som syntes aldrig at vilde faae Ende, steeg mod Himlens Skyer fra det forsamlede Folks Læber, da de for Offerstenen nedlagde de endnu røde Jern, og holdt de ubeskadige Hænder i Veiret; og da fire Hofmænd, paa et Vink af Dronningen, svang Uskylds hvide Fane over de Frelstes Hoveder, vare de nær blevne begravne under den Blomsterregn som, fra de Nærmeststaaendes Hænder, faldt ned over deres Hoveder.

Dronningen, takkede i faae Ord h a m, som throner over Stjernerne, den Uendelige Algode, som Dannerfolket, skjøndt paa forskjællige Maader dyrkede, fordi det var lykkedes hende at frelse de ædle Uskyldige; og Folket gjentog hendes Ord i Stilhed, idet Hænderne vare hævede mod Himlen, da Zogna, glemmende sig selv, Dronningens Majestæt og Rettens Helligheds, overlydt raabte:

"Det er Bedrag! Det er en Ild, hvorved der ikke er Varme, som man har hedet Jernene ved. De som have antændt og underholdt Baalet, maa være underkjøbte: thi de have forheret Ilden. Uden dette, havde Forbryderne forbrændt deres Hænder; thi anraaber jeg, saavel Dig min høie Dronning! som Folket om: at dette Beviis paa deres Uskyldighed maa være uden Kraft, indtil jeg paa næste Thingdag, med endnu ti ærlige og uforkastelige Vidner, som

have seet deres Ugjerninger, kan gotgjøre at de ere skyldige, og bør lide Døden!"

En stærk Mumlen opstod blandt Folket, og Alles Øine hæftede sig paa den forvovne Qvinde. Thyra vendte sig med bydende Majestæt imod hende og udbrød:

"Ei kan Du, som allerede fra dette Sted er Dig forkyndet, føre enten Anklage eller Vidne paa Thinge imod andre end Dine Lige — endsige, mod Dit, over Dig bydende, Herskab. Dog, dersom det forsamlede Folk billiger det, tilstaaes Du, af særles Naade, for om muligen at bevise at hvad Du forebringer er Sandhed: at tage de samme Jern som Thorvald og Thora bare, hedede ved samme Ild, som endnu luer, i Dine Hænder og bære dem, ligesom de, trende Gange om Offerstenen. Brænder Du da ikke Dine Hænder: da skal det Bevis vi nys saae paa Hines Uskyldighed, efter Dit Ønske, ansees som ugyldigen, og de vorde straffede for de Misgjerninger, som man da maa antage at de have begaaet. Brænde derimod Jernene Dig — da skal Du, som en skjendig Bedragerske lide den Straf som Retfærdigheden, igjennem min Mund, maatte finde billig at idømme Dig. Mit elskede Folk! Dersom Du bifalder mit Forslag, da lad mit Navn gaae over Dine Læber!"

"Thyra Dannebod leve!" — steeg atter mod Himlens hvalvte Bue, og Jernene bleve lagde i Ilden.

Zøgna kom i en stærk Bevægelse ved denne Kjændelse af Dronningen; og jo mere Ilden flammede i Veiret, jo mere tabte hun Modet. Uvilkaarligen flyttede hun nogle Gange Foden for at flye, hvilket af de Nærmeststaaende blev bemærket og forhindret. De tvende Vidner, som frygtede for at de ogsaa skulde underkaste dem den rædselfulde Jernbyrd, bævede saa de vare færdige at styrte til Jorden. Grim beed sig i Underlæben saa Blodet randt ham ned over Hagen, og ønskede at han kunde styrte sig i Ilden for at ende sin Marter, men han bævede ikke. Hans vilde, rullende Øine vare stivt hæftede paa Zøgna; og med Forundring saae han: at denne frygtelige Qvinde, som han troede aldrig kunde fattes Mod og Aandsnærværelse, dog kunde skjælve.

Jernene vare imidlertid blevne røde. De tvende Thingmænd førte Zøgna hen til Ilden, medens tvende Andre togs Jernene ud af den og rakte dem imod hende.

Zøgna tabte aldeles Modet, og nølede med at modtage Jernene idet hun lukkede Øinene, for ikke at see de funklende Gnister der fløi hende om Ørene. Thingmændene bød hende, gjentagne Gange, at tage Jernene; men hun blev ved at vægre sig.

Folkets Utaalmodighed steeg med hvert Øieblik. Den største Hede var, under hendes Vægring, gaaet af Jernene, og de maatte atter lægges i Ilden.

Der var nu Ingen i Forsamlingen som ikke troede: at Zøgna havde faret med Usandhed, siden hun ikke torde tage Jernene i Hænderne; og da hun, da de igjen vare gloende, atter vægrede sig ved at modtage dem, fattedes der ikke meget i at den Skjændige var blevet stenet.

Dronningen, som saae den onde Samvittighed i Zøgnas Frygt, foreslog Folket: at lade hende vorde fritaget for Ildprøven, naar hun tilstod at hun havde talt Usandhed; men heri var Folket ikke af Dannebods Mening. "Hun har dadlet Din vise Dom, og beskyldt Thingmændene for Hexerie!" — raabte tusinde Munde imellem hverandre — "Hun skal vide: at Din Dom er viis og retfærdig, at disse Tvende ere uskyldige, samt at Thingmændene ei have forhexet Ilden. Hurtigt Qvinde! tag Jernene i Hænderne! eller vi kaste Dig levende paa Baalet!"

Zøgna, som indsaae at det var en Umueligbed for hende at slippe, tog Mod til sig idet hun tænkte ved sig selv: "Da Jernene ikke brændte Thorvald og Thora, brænde de vel ei heller mig. Brænde de mig endog, da dil jeg udstaae Smerterne og lade

som om de ikke brænde. Mine Hænder kunne vel igjen blive lægde! Detpaa vendte hun sig mod Dronningen og raabte:

"Dersom jeg udholder Prøven, og bærer Jernene trende Gange om den store Steen hvorpaa Du staaer: maa da mine Trællebaand være løste?"

Dronningen tilvinkede hende et Ja. Thingmændene toge de tredie Gang hedede Jern ud af Ilden. Med Hurtighed rakte Zøgna Hænderne ud og greb dem af Tængerne; men neppe havde hun faaet dem fat, før hun med et skrækkeligt Skriig lod dem falde, og styrtede baglængs til Jorden.

Thingmændene hævede Forbryderfken op, og holdt hendes Hænder i Veiret. De vare meget forbrændte, og hun skreeg uophørlig af Smerte. Det var nærved at det opbragte Folk havde opfyldt Trudslen, og kastet hende i Ilden.

Thyra paabød Taushed; men Folket var i for stærk en Gjæring til at hun kunde blive hørt. Zøgna blev revet fra Thingmændene og bundet til et Træe; og de gloende hede Jern bleve med Magt trykket hende i Hænderne. Den Ulykkeliges Skriig steeg mod Himlen, og anraabte forgjæves Dronningen om Naade. I slige Øieblikke var det Thyra umuligt at standse Folkets Raserie, før det noget var sagtnet; og da dette blev Tilfældet, var Zøgna for stedse berøvet Bruget

af sine smukke Hænder: thi Kjødet og Senerne paa dem, var afbrændt lige ind til Benene.

Zøgna blev, paa Dronningens Bud, overgivet til tvende Qvinder der skulde bringe hende til en i Nærheden af Leire boende, i Lægekunsten erfaren Mand. Kredsen blev aabnet, og den straffede Lastefulde bortfjernede sig fulgt af Mængdens Forbandelser, dem hendes rædsomme Smertesskriig næsten overdøvede.

Den stærke Bevægelse Folket var i blev næsten standset, da Grim, idet han nedlagde Smykket som Zøgna gav ham, for Offerstenens Fod, fremtraadte for Dronningen og med høi Røst bekjendte sin Brøde, samt bad om den Straf som hans onde Gjerninger tilkom. Rolig stod han for Dronningen og Folket; og da dette udraabte Dødsdom over ham, syntes han neppe at bemærke det.

Dronningen var af en anden Mening, og den omstemmede letteligen hele Folket. "Mine elskede Børn!" — udbrød den Huldsalige — "Den som selv bekjender sin Brøde, har allerede af Hjertet angret den og er halv forbædret. Vi ville slutte denne Thingdag med en god Handling: ved at tilgive denne Forbryder, at han aldeles kan bædre sig. Ved at tilgive, nærme vi os det skjønne Maal at ligne Verdens algode Skaber, som har tilgivet os saamange Synder. Ere I af min Mening, da mine hulde Børn! da tilkjendegiver mig den!"

"Thyra! den vise, den store, den gode Thyra Dannebod leve!" — raabte Folket henrykt, og Enhver hævede sin høire Haand mod Landets tilbedede Moder, der, med huldsalig Mildhed, bøiede sig mod Folket og steeg derpaa ned af Offerstenen.

Folket erindrede først nu de tvende Vidner. Alles Øine søgte dem, men de vare forsvundne.

Thorvald og Thora nærmede dem til Dannebod, som lig et overjordisk Væsen stod for dem. Taus nedknælede de for den store Dronnings Fod; men deres Henrykkelse manglede Ord. Deres taarevædede Øine hvilede paa den Huldsaliges himmelske Aasyn. Med Ømhed løftede hun dem op, og trykkede Thora til sit Gud lignende Hjerte.

Thorvalds Taknemmelighed fandt først Ord; og han udbrød med en Følelse der strømmede lige fra Sjælen, og som fandt en dyb Samklang i hele Forsamlingens Hjerter:

"Held den Konge og det Land der eier, slig en Moder! Urokkelig er den Throne, der haver slig en Støtte! Velsignet være Du derfor i Evighed! Dit Mønster skal opflamme den sildigste Slægt til Dyder! At ligne Dig: skal være enhver Dannerdronnings Hæder; og den, hvis Hjerte slaaer som Dit for Drot, Folk og Rige: skal arve Dit skjønne Navn! Alles, hele Dannerfolkets Ønsker ere: Gid Din Æt smykke Dan-

marks Throne til Verdens sidste Dage! og gid dens ædle skjønne Arv: maa være Dine Dyder!"

Det henrykte Folk istemte Thorvalds Ønsker. Jubelraab steeg atter mod Naadens Throne, tolkende Folkets Kjærlighed for dets Dannebod. En bedaget Helt steeg derpaa op paa een af de høieste Stene om Offerstenen og raabte i Folkets Navn:

"Vor Moder! Ni Aar ere henrundne siden Du saaledes stod for Dit Folk paa Thinge. Da var det i Din Ægteherres: Kong Gorms Forfald. Nu er det i Din Søns: Kong Haralds Sygdom. Maaskee stander Du aldrig mere saadan for Dit Folk; thi Dit Folk ville vi være saalænge vi leve og aande! — Giv os derfor et Tegn om denne skjønne Dag som vi kunde bevare, selv naar Du — som Guderne lade være langt borte — til Danmarks Sorg, ei er mere. Det er en yndig Efteraarsdag uden Blæst eller Kulde. Herligt luer Solen over Issefjordens Høie og bestraaler Din kongelige Isse, hvorpaa Kronens Guld sunkler. Giv os Din Purpurkaabe til Deling! Faae vi endog kun hver en Flig af den: skal den dog være os hellig og minde os om Dig og denne skjønne Dag. Moder! Dit Folk udstrækker bedende Hænderne mod Dig! Lad dets Bøn bane sig Vei til Dit kongelige Øre! Opfyld den!"

Thyra var allerede steget ind i sin gyldne Karm, tilligemed Thora som hun selv vilde overgive den vanvittige Fader som var paa Kongebor-

gen i Roeskilde, hvortil han, efter hendes Befaling, blev bragt fra Thinget. Ved Krigerens første Ord, reiste hun sig op i Karmen og lagde sin ene Haand paa Thoras Skulder, medens hun med den største Opmærksomhed anhørte hans Tale. Uagtet Dannebod var vant til at møde Folkets udeelte Ømhed, trængte dog dette ny Beviis paa dets Kjærlighed sig dybt ind i hendes Hjerte og fremkaldte Taarer i hendes blide Øine. Hun vilde svare, men hun formaaede det ikke! Taus udstrakte hun Hænderne og velsignede det hende saa uudsigeligt kjære Folk; derpaa løste hun Purpurkaaben af sine Skuldere, trykkede den til sit Hjerte, vinkede Krigeren til sig og overgav den i hans Hænder.

"Tak! tak, Du Dannerrigets Dannebod! i Dannerfolkets Navn! Du vor evig velsignede Dronning og Moder!" — raabte Helten og sønderrev Kaaben i fire Stykker som han kastede til alle fire Hjørner, hvor de atter bleve sønderrevne og kastet videre. Enhver trængte sig til, for blot at faae en lille Trævl af Fløilet. Omsider var Kaaben deelt blandt den jublende Mængde, og Thyras Fryd lignede Englenes i Himlen. Imidlertid var det blevet Aften. Solen dalede i sit Guld, og forvandlede Issefjordens let bevægede Vover til et bølgende Ildhav. Thyra tilvinkede Forsamlingen sit Levvel! men Folket kunde endnu ikke affee den Hulde. Hestene bleve spændte

fra Karmen hvorfor det glade, jublende Folk selv vilde trække; og Solen sank aldeles ned i Havets Skjød da Dannebod, med Thora ved sin Side, trukket af Kjærligheds Hænder, omgivet af Hjerter der sloge for hende til Døden, kjørte ind af den nye Kongeborgs høie Port.

Thorvald, som paa Dronningens Bud var overgivet en Hest, reed langsomt efter Vognen. Alle hans Lidelser vare glemte. Dannebods Huldsalighed havde aldeles udslettet dem.

Om Aftenen var der et stort Gjæstebud i Dronningens indre Værelser, hvortil Thorvald ogsaa var indbuden. Selv Kongen var nærværende: thi hans Sygdom var meget ubetydelig; og naar Thingdagen blot et Par Døgn var blevet udsat, kunde han meget gjerne selv have mødt; men Thyra som var blevet overtydet om de Elskendes Uskyldighed, fortaug ikke denne Opdagelse for sin Søn. Harald, som indsaae hvorledes han ved Zognas og Grims List var ført bag Lyset, indvilgede gjerne sin Moders Bøn som var: paa Thinge, at træde i hans Sted; og han frydede sig inderligen over Sagens gode Udfald.

Thoras første Gang, da hun var kommet paa Kongeborgen, var til hendes ulykkelige Fader som

sad nedsjunken i en dyb stille Vanvid, den hendes Nærværelse vækkede ham af, saae at den gik over til Raserie; og han udstødte de frygteligste Forbandelser, forenet med den gamle rædsomme Beskyldning, imod hende — og den grædende Datter maatte forlade ham, for ikke at vorde mishandlet. Betaget af den dybeste Sorg, kom hun tilbage til Dronningen, som for hendes og Thorvalds Skyld, havde ladet anrette det kostelige Gilde; men Thora tog ingen Deel i Glæden og hendes Sorg smittede snart Thorvald. Tause sad de ved det bugnende Taffel, og toge hverken Deel i Munterheden trindt om dem eller det rigelige, udsøgte Maaltid.

Kong Harald, der ikke læste saa dybt i det menneskelige Hjerte som hans vise Moder, foreslog: at Biskop Popo, som tillige var Dronningens Gjæst, strax skulde forene de Elskende, at deres Sørgmodighed, i Kjærlighedens Favntag, kunde forsvinde og deres saalænge uopfyldte Ønske, vorde kronet.

Dannebod saae stivt paa de Elskende for at opdage om deres Hu, i det Øieblik da de vare undgaaet paa en grusom og vanærende Maade at blive henrettet, kunde staae til Ægtestanden; om Deres Hjerter paa slig en Dag, kunde slaae for Kjærligheds Glæder; men intet Tegn af Glæde, lod sig see i deres Ansigter. Thorvald og Thora, lod som om de ikke havde hørt Kongens Forslag; hvorfor

Dannebod bad sin kongelige Søn: ikke at give Befaling til deres Vielse, da deres af en saa grusom Skjebne knuste Hjerter maatte have Tid til at læges, før de kunde tænke paa at holde Bryllup.

Thorvald og Thora, som havde hørt saavel Kongens Forslag som Dronningens Svar desangaaende, takkede i deres Hjerter den Huldsalige der igjennem deres mørke taarevædede Øie havde læst hvad der foregik i deres Bryst. O, hvor var det ogsaa muligt at slige ædle, fintfølende, af den skrækligste Modgang nedbøiede Mennesker: kunde gaae lige fra Retterstedet til Brudeskammelen?

Da Tasselet var endt, bad Thora Dronningen om Tilladelse til at gaae til sin Fader, hvilket Dannebod strax indvilligede den ædle Datter. Thorvald forskaffede hende nu en Tærnedragt, som Thora iførte sig. Ukjendt gik hun nu til Faderen for at forrette sit skjønne, hæderfulde Kald som hun ikke vilde overlade til en Fremmed: at pleie h a m som gav hende Livet; og Himlen selv syntes ar smile til hendes Daad: thi Ragnvild gjenkjendte i hende sin fordums Opvarterske, og modtog hende med en Art Godmodighed; og det lykkedes den hulde Datter noget at nedstemme hans Sind, og endnu før Midnat at faa ham bragt til Hvile.

Da Thora med Grund formodede, at hendes Fader vilde befinde sig bedre hos Pater Emanuel,

hvor han den meeste Tid af Sommeren havde været, drog hun allerede næste Dag med Faderen, fulgt af Emanuel selv, mod hans Skovhuus: og Dannebods bedste Velsignelser ledsagede den ædle Datter paa Pligtens lige Vei, som hun vandrede ved den vanvittige Faders Side.

Thorvald reed noget bag efter Ragnvilds Bærestoel, thi han torde ikke lade sig see for ham.

Det var som om det Glimt af Haab Thora havde om Faderens Helbredelse, brat skulde forsvinde; thi Ragnvilds Tilstand blev, efter at han havde været nogle Uger hos Emanuel, dagligen værre. Ofte anfaldt han i sit Raserie saavel Emanuel som Thora, der dog stedse var klædt som Tærne; og da var der ingen anden end Thorvald, der kunde faae Magt med ham og forhindre ham fra paa det farligste at mishandle dem. Da maatte den Ulykkelige bindes til Sengen, til det heftige Raserie noget havde sat sig. Thoras Sorg, var da grændseløs; saameget mere: som Ragnvilds Had til Thorvald derved meget forøgedes; thi uagtet hans Raserie: kjendte han stedse Thorvald, og raabte: at han vilde myrde ham. Da styrtede bestandig de rædsomste Forbandelser mod Thorvald over hans Læber; og han skreg, alt som han rasede, uophørlig paa Jøgna, at hun skulde komme og frelse ham.

Saaledes forsvandt Sommeren; og det var neppe at Thorvald een Gang dagligen kunde gaae til Borgen og have Opsigt med Arbeiderne, da hans Nærværelse, for Ragnvilds Skyld, hjemme var saa nødvendig. Det gik derfor langsomt med Borgens Opbyggelse; og det var ikke at tænke paa, før til Foraaret, at flytte ind i den. Til den Tid havde de tro Elskende besluttet at holde deres Bryllup, om de end ikke vare saa lykkelige at Ragnvild havde faaet sin Forstand tilbage; dog haabede de: at den forventede Vinterkulde, skulde virke velgjørende paa ham. De saae derfor Vinteren, med megen Længsel imøde.

Allerede i November Maaned indfandt den sig i al sin Strænghed; og inden Nytaar, vare alle Have og Sunde saa stærkt tilfrosne, at der vare alfare Veie saavel imellem Sjælland og Skaane som Jylland og Norge. Hele Skarer af Ulve og Bjørne, droge Norden fra, over Isen, for at søge Næring i Herthas Skove; og selv Emanuels stille Skovhuus — som nu var en temmelig bequem Bolig — blev ofte foruroliget af disse besværlige Gjæster som anrettede en stor Ødelæggelse i hans Faarestald, saa at Thorvald havde meget at bestille med at holde dem fra at indbryde i selve Huset. Dog, hvad der foruroligede vore Eneboere mest: var den ulykkelige Vanvittiges tiltagne Raserie, der syntes at have naaet sin høieste Grad, og meget ofte satte deres Liv i Fare.

Engang, da han i Anfaldene havde været usædvanlig slem og virkelig mishandlet den ædle Thora, foreslog Emanuel: at man skulde forsøge at faae Jøgna til ham, som den Eneste det maaskee kunde blive muligt for at styre ham. Dette Forslag blev i Begyndelsen aldeles forkastet af de Elskende; men efter nøiere Overlæg, dog billiget. Hvad kunde de desuden have at frygte af denne straffede Skjendige, da hendes Niddingsdaad laae aabenbar for Dagen — og Ragnvild, af selve Dronningen, var overgivet i Datterens og Thorvalds Varetægt? Og maatte Jøgna ikke anse det for en Lykke at ombytte Fangehullet, hvori hun, paa Kongens Befaling, for Livstid skulde sidde, med den større Bequemmelighed og bædre Kost, hun som Ragnvilds Opvarterske kunde vente? Det blev derfor besluttet at Thorvald, saasnart Veiene bleve fremkommelige, skulde ride til Roeskilde og anraabe Dronning Dannebod om denne hans og Thoras Dødsfiendes Befrielse; og den tyvende Dag i Thormaaned, steeg han af uden for Kongeborgen for at udrette sit vigtige Ærende.

Dronningen havde samme Dag tiltraadt en Reise trindt i Landet, som havde Undersaaternes Held til Formaal; thi fra alle Steder lød Klager over at Hungersnøden stod for Døren: da det afvigte Aars Høst havde været maadelig, og i den strænge Vinter

det meeste Qvæg var styrtet af Mangel paa Foder. Thorvald maatte derfor henvende sig til Kongen, som det lykkedes ham, endnu samme Dag, at faae itale; hvilket var et særdeles Held, da Harald Blaatand udrustede en stor Flaade, paa tredsindstyve Skibe, hvis Formaal var: at styrte den altfor mægtige Kong Hagen Adelsteen af Norge fra Thronen, for at sætte Erik Blodøxes Søn, Harald Graafeld, paa den. Kongens Øieblikke vare derfor talte, og Thorvald maatte andrage sin Begjering i muligste Korthed. Hvad han ønskede — den onde Jøgnas Frigivelse — mødte hos Kongen store Vanskeligheder; thi hun havde, ved lumskeligen at føre ham bag Lyset, i saa høi en Grad opvakt hans Vrede, at han, strax efter at hendes Hænder vare lægte, dømte hende til: for Livstid at sidde fangen i det underjordiske Fængsel under Taarnet i Leire, hvor hun allerede før Vinterens Udbrud, andre ildesindede Mennesker til et afskrækkende Exempel, blev nedsat. Da Thorvald, gjentagne Gange, forsikkrede Kongen: at dette Fruentimmers Nærværelse var det eneste som muligen kunde gjengive Ragnvild sin tabte Forstand, indvilgede han omsider i at hun maatte blive løsladt; dog saaledes, at hun aldrig maatte komme paa fri Fod, men efter Ragnvilds Død — dersom hendes Opførsel ikke var saaledes at hun kunde benaades — træde tilbage i hendes underjordiske Fangehul. Kong Harald erkyndigede sig ogsaa om

hendes Medhjelper, Grim, som det fortrød ham var benaadet paa Thinge; og det glædede ham inderligen da Thorvald berettede: at Grim levede stille, arbeidede flittigt og var ved det Mirakel, som han troede at skue ved den rædselsfulde Jernbyrd, blevet omvendt til den christelige Troe.

Et Par Ord, skrevne med Kongens egen Haand, aabnede Zøgnas Fængsel; og den Ulykkelige blev overgivet til de tvende Mænd som Thorvald sendte efter hende; dog skulde hun, efter Kongens Befaling som var skrevet paa Pergamentet: gjøre Reisen tilfods, belagt med Lænker, som Harald dog havde givet Thorvald Tilladelse til, ved Ankomsten til ham, at befrie hende fra; og kunde han efter eget Tykke, ligesom Forbryderskens Opførsel var, slutte hende i dem.

Paa den strænge Vinter fulgte en tidlig og yndefuld Vaar, som Thora og Emanuel saameget som muligt — medens Thorvald var paa Borgen — nød uden for Husets Dør, da de ikke kunde gaae langt fra den sindssvage Gamle som de stedse maatte holde indsperret. En Dag da han havde havt et stærkt Anfald af Sygdommen, der som sædvanligen havde udtømt hans Kræfter saa at han var falden i en dyb Søvn, som pleiede at vare flere Timer, besluttede Thora og Emanuel at gaae Thorvald imøde for tillige at vederqvæge dem lidet i den friske Luft. Det var en meget yndefuld Dag, og den venlige Middagssoel

udspredte sin milde, altoplivende Varme over den fra Isens Lænker nys befriede Jord; Skovens utallige vingede Sangere, jublede i henrivende Toner dens Skaber imøde, og hele Naturen var som nyfødt. En Lærke sang i de yndigste Fløitetoner, Vaarens Priis over Thoras Hoved. Dens Triller, mindede den elskende Pige om Thorvalds Fløite. Erindringen om de lykkelige Dage: da Ynglingen, ukjendt af hende og Alle, lærde hende at spille, stod med Eet levende for hendes Sjæl, og en veldig uimodstaaelig Længsel, efter atter at aflokke Fløiten nogle Toner, opsteeg i den vemodig stemte Piges Bryst hvilket hun fortalte Emanuel, som vilde gaae tilbage og hente Thorvalds Fløite.

"Nei!" — udbrød Thora, og tvende store Taarer perlede i hendes blide Himmeløie — "jeg tør aldrig lade dette Instrument tone: thi jeg svoer høitideligen den Aften da jeg var i den forevigede Ras Fiskers Hytte, og følte mig saa nedtynget af min Faders Forbandelse: at jeg aldrig mere vilde sætte Fløiten for mine Læber, aldrig mere aflokke den en Tone. Denne ubetænksomme Eed har tidt angret mig — thi jeg føler: at jeg ved Fløiten stundom kunde have mildnet een og anden sorgfuld Time medens min Fader laae i sin faste Slummer, naar hans heftige Raserie var til Ende."

Emanuel søgte at overbevise Thora om: at hun var løst fra denne Eed, da hendes Fader, gjentagne Gange, naar han havde havt sin fulde Samling, havde velsignet hende og sagt: at hun var hans lydige og kjærlige Datter. Men Thora, som ikke lod sig overbevise, afslog ganske at spille. Omsider mødte de Thorvald, som slog sig paa Emanuels Partie; og hvad der ikke kunde lykkes for den sølverhaarede Viismand, det lykkedes paa Hjemveien for den blomstrende, elskende Yngling; saa Thora tilsidst troede sig løst fra Eden og lovede, naar de kom hjem, i Forening med Thorvald, at spille Melodien af hendes Yndlingssang: Var Odins Lære Sviig og List, hvorfor Thorvald, da de kom til Huset, gik ind og hentede sin og Thoras Fløite, hvilken Sidste for længe siden, fra Nas-Fiskers Hytte, var bragt til Emanuel; og tusinde Erindringer leirede sig i Thoras Sjæl ved at see den kjære, saalænge henlagde Fløite. Det havde været hendes Faders Yndlingslyst at høre hende blæse. Hvor ofte havde hans blide Øie, hvort hans hele Sjæl afspeilede sig: ikke hængt ved hendes Fingre og Læber medens hun spillede? For ret at overgive sig til Dyrkelsen af denne Fløite, havde hun hele Dage og Uger indsluttet sig paa Thoras-Lyst, hvilken Tid hendes troløse Tærne havde benyttet til at fange hendes forblindede Fader. Dette Fløitespil, havde hun altsaa maattet betale med navn-

løse Lidelser og blodige Taarer; og dog var det hende saa kjært. Det var ligesom at de første Toner skulde vække hende til nyt Liv, og indlulle hendes Sjæl i salig Glemsel af alt det Rædselsfulde hun havde oplevet. Med Henrykkelse modtog hun derfor Fløiten af Thorvalds Haand. Hendes Rosenmund trykkede sig med den inderligste Kjærlighed paa hans Læber, og de Elskende tabte dem i et sødt, ømhedsfuldt Favntag. Pater Emanuel, som frydede sig inderligen over dette første lyse Soelglimt i deres Hjerter, bad dem at begynde. Thora, rev sig løs af Thorvalds Favn og mindede ham om at spille. Hans skjønne mandige Die hvilede endnu paa Thoras yndige Aasyn, hvorpaa Ungdommens friske Roser atter vare fremblomstrede, medens han satte Fløiten for Læberne; Thora fulgte hans Exempel for at de paa een Gang kunde begynde; men just som de vilde til at udaande de første Toner, gav Thora et Rædselsskrig, lod Fløiten synke og segnede tilbage mod Muren: thi Lænker klirrede ved hendes Side, og en høi, i Pjalter indhyllet, udmarvet, gusten, dødningeagtig Figur kastede sig for hendes Fødder. De gjenkjendte Alle i den modbydelige Qvinde der omfavnede Thoras Knæ, den tilforn saa blomstrende, frygtelige Zogna.

"Naade! Barmhjertighed, min ædle Jomfrue!" — raabte den Elendige og strakte sine Hænder, paa

hvilke de syv Fingre vare afbrændte, mod Thora — "Jeg er haart straffet. Lad mig Uværdige, ikke mere undgjælde for det Onde som jeg har tilføiet Eder og som jeg bitterligen angrer! Giv mig Klæder og Føde, at jeg kan styrke mig og samle Kræfter: thi det er neppe at jeg kan slæbe mig frem paa Jorden; og uden at I viser mig Naade og Miskundhed: maa jeg omkomme!"

Thora, som atter havde hævet sig op paa Bænken og viklet sig løs af de hendes Knæ omfavnende modbydelige Arme, gjorde sig Umage for at taale Synet af den saa skrækkelig straffede Forbryderske. Thorvald lod Lænkerne tage af hende; og Emanuel førte hende ind i Stuen ved den varme Ovn hvor et vedervægende Maaltid strax blev hende givet, som det var neppe at hun, med sine tre forbrændte og krumme Fingre, kunde føre til Munden. Derpaa maatte den Pige som tjente Emanuel, vaske den Ulykkelige og iføre hende andre Klæder; thi saadan som hun var, torde Thora ikke lade hende fremstille sig for den endnu sovende Ragnvild. Emanuel, underrettede nu Jøgna om hvad hun havde at iagttage ved den ved hendes Rænker ulykkelig blevne Gamle, samt erindrede hende om: at hun endnu var Livsfange og at det ene var hendes gode Forhold: der aldeles kunde gjenvinde hende Friheden. Derpaa førte han hende ind i Ragnvilds Kammer

og bød hende at sidde ved hans Leie til han vaagnede.

Hvad Emanuel havde forudsagt skeede virkeligen for en Deel. Da Ragnvild vaagnede, og Jøgna tiltalte ham, gjenkjendte han strax hendes Stemme og havde allerede den Dag enkelte lyse Øieblikke ja næste Dag spørgte han allerede, hvorfor hun var gaaet fra ham; hvilket Jøgna, som Emanuel havde befalet hende, besvarede med at hun havde været syg. Ragnvild spørgte ikke videre, men henfaldt i en stille Døsighed ihvilken han for det meeste sov. Saaledes henrandt flere Dage ihvilke den Syge samlede saa mange Kræfter, at han endog i denne hans bedre Sindstilstand, ihvilken han ellers var meget kraftløs, kunde være oven Senge. Thora, opvartede ham som sædvanligen; hvilket Jøgna, som næsten var uden Hænder, ikke kunde. Den ædle Datter, som vilde gaae gradviis frem, eftersom den elskede Fader syntes at gjenvinde Sundheden, lod Jøgna spørge: om han ikke længtes efter sin Thora, der elskede ham saa inderligen. Men nu blev hans Tilstand den samme som før og han geraadede i saa stærkt et Raserie at han atter maatte bindes. Emanuel og de Elskende besluttede derfor: at Thoras Navn, for det Første, ikke maatte nævnes for ham, samt at Thorvald aldeles maatte undgaae at blive seet af ham; og for at Thorvald desbedre kunde dette: antog Emanuel en stærk Karl

til Havearbeidet, som just nu begyndte, hvilken tilige skulde binde Ragnvild om hans Raserie steeg til den Grad at det var nødvendigt; men til Alles Glæde blev dette ikke Tilfældet; thi Zøgna vidste saaledes at foresnakke den Gamle, og han befandt sig saa vel i hendes Selskab, at han ofte syntes at have sin fulde Samling. Han spørgte stundom: hvordan hun var kommet til Skade i Hænderne; og Zøgna svarede ham hver Gang: at det var foraarsaget ved Koldbrand i den haarde Vinter, og dermed lod han sig stedse nøie. Undertiden syntes det som om han vilde indtræde i sit gamle Forhold hos hende, og han greb ofte, med Tegn paa Ømhed, efter hendes Haand; men naar han fik fat paa de afbrændte Fingerstumper, vendte han sig med Modbydelighed fra hende, og Zøgna maatte skjule Hænderne under Forklædet for ikke at støde ham ganske fra sig. Der var især den lokkende Sirene-Stemme, der indtog ham for hende; og hun var ham aldrig kjærere end naar han hørte hende tale, uden at see hende; thi vare endog Hænderne skjulte, saae han dog hendes hule indfaldne Kinne og Knokkelkinder samt den hele skeletagtige, modbydelige Figur. Zøgna maatte da, for bedre at virke paa ham, opholde sig paa et mørk Sted i Stuen — og da var Ragnvild lutter Øre naar hun talede; da hensmeltede han, som forhen, ved hendes Stemmes Harmonie; thi da tænkte han sig

hende stedse ung og skjøn; ja selv Mindet om at hun var heslig og grim, var reent forsvundet af hans Hukommelse og han gav hende de ømmeste Navne samt lovede at ægte hende.

Men Zøgnas Figur vedblev ikke stedse at være skelet-agtig. Hendes Kinder begyndte igjen at blive runde, og hendes Grimhed tabte sig Dag for Dag, hvilket det magelige Levnet og den gode Kost, samt det rolige Sind hun nu havde, i Forening bevirkede; og efter Haanden som hendes yppige Former rundede dem og Roserne atter fremspirede paa hendes Kinder, begyndte Ragnvild at nærme sig mere til hende og hendes forrige Planer begyndte tillige at modnes, idet hun overlod sig atter til Haabet at blive Ragnvilds Frue. Det var skrækkeligt for hende, stedse at være indsperret med den som Tærne klædte Thora og den Gamle. Hun foreslog derfor Thora, at gaae ud med ham i Luften, hvilket ikke kunde andet end være ham tjenligt, og forsikkrede: at hun ikkun skulde føre ham paa saadanne Veie som han aldrig kunde møde Thorvald paa, der nu for det meeste opholdt sig hos Arbeiderne paa den næsten færdige Borg, som Førstepintsedag skulde indvies med at de Elskende, som Brudefolk, droge ind i den.

Efter Overlæg med Emanuel og Thorvald, indvilgede Thora Zøgnas Begjering; og virkelig syntes det som at den svage Gamle, i den fri Natur,

samlede nye Livskraft, og hver Gang kom mere styrket tilbage. Taalmodig som et Lam, lod han sig af Zøgna føre hvorhen hun vilde. Thora fattede derfor omsider fuldkommen Tillid til hende og lod hende gaae allene med den elskede Fader; hvilket kom den huldе Pige til god Nytte, da hun var meget beskjæftiget med sit nær forestaaende Bryllup.

Borgen var, fjorten Dage før Pintsdag aldeles færdig, og der var kun tilbage: at indrette alt det Indvendige saaledes som det var før Branden; da Thorvald troede: at naar Ragnvild traadte ind i sine vante Bequemmeligheder, og fandt alle Ting ved det Gamle, det da vilde virke velgjørende paa hans med stærke Skridt tilbagevendende Sundhed. Thorvald havde derfor meget travlt med at gjøre disse vanskelige Indretninger, hvormed han dog blev færdig nogle Dage før den til Brylluppet bestemte Dag, paa een Ting nær, som var forbundet med store Vanskeligheder; og dette var, en af vilde Rosenbuske og unge Bøge omkrandset lille Plet, som dannede en Løvhytte, lige uden for Borgen, hvor der pleiede at staae en Bænk, som var Ragnvilds kjæreste Hvilested og hvor han saa ofte havde sat med Thora og beundret Solens majestætiske Nedgang. Disse Træer, og dette Rosenkrat, var tilligemed Borgen afbrændt; og der hørte mange Aar til, inden ny plantede Træer og Buske kunde faa den Vert og Frodighed som de Afbrændte

havde havt. Thorvald besluttede derfor at forsøge om det ikke lod sig gjøre at grave Træer og Buske op, hvorved Roden og en Deel af Jorden blev siddende, og nedsætte dem paa Pladsen ligesom de med deres nysudsprungne Blade stode andre Steder i Skoven, og saaledes faae Ragnvilds Yndlingsplet med Eet ligesom den før var. Til sig selv og Thora havde han indrettet Værelser i en afsides Deel af Borgen, da, især han ikke torde nærme sig den syge Gamle. Alt dette blev ikke skjult for Zsgna, og hendes onde Hjerte var færdig at briste ved den blotte Tanke om de Elskendes saa nær forestaaende Forening; og den Vished: at Thorvald, som hun stedse havde vedblevet at elske, skulde blive ægteviet til den hende saa forhadte Thora, fyldte hendes hele Væsen med Forbittrelse; og hun besluttede at udføre sin første Plan — som ved saa mange sammenstødende Omstændigheder forhen strandede — at lade Ragnvild blive Thorvalds Morder; thi selv vilde hun, for hiin frygtelige Spaadoms Skyld, ikke begaae et Mord, om end hendes Hænder havde været i Stand til at fuldføre det.

Medens Ragnvild, efter en lang Morgenspadseregang, Dagen før det unge Pars bestemte Bryllup, laae og sov trygt paa Leiet, hørte hun at Thorvald fortalte Thora: at Hullerne til Træern: og Buskene som skulde omplantes, vare gravne i Jorden samt at han

havde bestilt en Mængde Folk til om Natten at opgrave de unge Bøge og Rosenbuske at de endnu om Morgenen kunde blive nedsatte; hvilket var bedre end om det skete om Dagen, da de unge Blade let kunde tage Skade af den stærke Soelvarme. Desuden, kunde Thorvald ikke være ved de Arbeidende paa hans Bryllupsdags Formiddag; og Ragnvild skulde om Middagen føres til Borgen. Thorvald vilde derfor blive hos Folkene om Natten, for selv at hjelpe til og paasee at Alt blev gjort efter hans Ønske.

Thora saae med et smut Smiil paa den elskede Yngling, og slog sine Arme om hans Liv idet hun med sin søde Sølvstemmes Harpetoner udbrød:

"I Morgen er det den vigtigste Dag i mit Liv: thi da vorder jeg Din for Tid og Evighed; og Intet kan da adskille os uden Døden, som jeg ønsker maa være langt, langt borte fra vore Hjerter. O, at min Fader kunde føle hvorledes Du opofrer Dig for ham og ei engang skaaner Dig paa Din Bryllupsdag! Himlen give: at han havde sin Forstand! Du skulde da see: at han med den inderligste Kjærlighed og Taknemmelighed vilde paaskjønne alle de mange Offere Du bringer ham, for at han, om muligt, kan gjenvinde sin Sundhed.

"Kan jeg gjøre nok for Thoras Fader?" — spørgte Thorvald og kyssede den Hulde der næste Dag skulde være hans tilbedte Hustru — "Men

jeg fordrer Løn for mit besværlige Natarbeide" — vedblev han spøgende og saae den yndige Brud kjærligen ind i hendes smilende Kjærmindesie — "Omsorgen for Din Brudepynt, kan, da vi først skulle træde for Herrens Alter en Time efter Middag, ei hindre Dig selv i at bringe mig min Davre. Dobbelt herlig vil den smage mig, modtaget af Din søde Haand og vi skulle paa vor Bryllupsmorgen spise allene sammen. Vort Bord, skal da være det blomstrende Grønsvær; vort Loft, den hvelvede Himmelbue og Dit Sæde, Din Thorvalds Skjød. Du kan følges med Pigen som bringer Davre til Folkene, for ei at gaae ene igjennem Skoven. Jeg vil vente Dig ved den lille Jægerhytte, som er Dig saa kjær fordi jeg selv har bygget den. Den er noget afsides fra Stedet hvor Folkene arbeide og næsten skjult af høie Hvidtjørnsbuske. Der ville vi og Kjærlighed være ganske ene; og naar vi sidde paa Græsbænken uden for Hytten, kan Ingen see om den lykkelige Brudgom stjæler et Kys fra den yndige, rødmende Brud. Det sidste Arbeide paa Løvhytten, bliver da fuldendet i Din Nærværelse. Du vil da enten rose eller dadle vor Flid, og Din Fader kan endnu inden Middag føres ind i sin ny Borg. Arm i Arm, ile vi da tilbage og smykke os festligen for at knytte Pagten som Herren selv har velsignet, hvorefter vore elskende Hjerter saalænge have stundet.

Min søde Brud! min hulde skjønne Thoralil! vil Du opfylde Din Thorvalds Bøn? Vil Du?"

"Med den inderligste Fryd!" — gjensvarede den henrykte Thora smilende og strøg de rige, brune Lokker bort fra Thorvalds Pande for ret at skue hans skjønne, mandige, talende Øie — "men" vedblev hun skalkagtigen — "saa maa Du give mig Drikkepenge; thi for Intet, kommer jeg ikke!"

"Dine Drikkepenge skulle blive Dig tiltalte paa Dine Rosenlæber, og jeg skal trykke Dig tæt til mit bankende Hjerte!" — raabte Thorvald med Henrykkelse og Fyrighed, og trykkede den Livsalige til sit af Himlens Fryd flammende Bryst.

Zøgna, som, igjennem den halv aabenstaaende Dør, var Vidne til denne Samtale, kunde ikke udholde at høre mere. Hendes rædsomme Plan var allerede lagt medens de Elskende talede; men nu besluttede hun at udføre den i det dobbelte; hvortil Jægerhytten, hvorved Slagtofferne skulde samles, var særdeles bequem — og — Hjertet gyser — eet Hug med Thorvalds brede Slagsværd — det Uhyret vilde bemægtige sig, og give i den vanvittige Gamles Haand — skulde afmeie Begges Liv. Naar Ragnvild begik Gjerningen, var hun jo ganske fri. Han maatte altsaa nøiere bevogtes og ubetinget overgives i hendes Varetægt. Ingen Beskyldning kunde hvile paa hende, da Mordet blev begaaet i flere Vidners,

ja i alle Arbeidsfolkenes Overværelse. Kort sagt: Alt var for hende at vinde: Intet at tabe; og hun gjorde strax Tilberedelserne hos den Gamle ved at lade nogle Ord falde om Thorvald, hvorved han blev rasende og bad hende at føre sig til Thoraslyst, hvor han vidste at Thorvald sad med sin Fløite i et Træ medens Thora stod ved Aaen og talte med ham; han vilde da skyde den Forhadte en Piil i Hjertet. Ja det var nærved, at Ragnvild var blevet saa rasende at han skulde være byndet; men Qvinden, der allerede var ham saare kjær, fik hans stærke Bevægelse standset ved den Forsikring: at hun næste Dag skulde skaffe ham fat paa Thorvald. Derpaa blev han bragt til Hvile. Hun vilde have at han skulde samle Kræfter til den blodige Daad hun havde bestemt ham til at fuldføre.

Solen oprandt blodfarvet paa den østlige Himmel og speilede sig i Thoras Glædestaarer over at den elskede Fader havde sovet saa vel, og endnu nød en tryg og blid Slummer. Sagte kyssede hun hans Haand, bad Jøgna at vogte ham vel naar hun gik i Skoven med ham, og for alle Ting: ikke lade ham komme ad den Side til hvor Borgen laae; derpaa ilede hun, med sagde Fjed, mod Fadeburet og Stegerset for at tilberede den elskede Thorvald sin Davre, at hun til rigtig Tid kunde være hos ham med den; og hendes Hjerte bankede den Elskede imøde med en

Længsel, som om hun ikke i hele Aar havde seet ham.

Neppe var Thora borte før Zøgna vækkede Ragnvild, fik ham i en Hast i Klæderne, løb ind i Fadeburet til Thora og bad om Tilladelse til strax at gaae ud, forsikkrende: at det ikke var muligt at holde Ragnvild længere inde, samt at hun troede ikke at han havde ondt af Morgenluften.

Thora gav, skjøndt ugjerne, sit Minde dertil; og paalagde Zøgna endnu engang, at bruge den største Varlighed med den Gamle samt at komme snart tilbage; hvilket Djævelinden forsikkrede at gjøre. Thora, vedblev derpaa at tillave Maden, og Zøgna gik med Ragnvild. Da hun gik igjennem Forstuen, greb hun, med sine tre krumme Fingre, Thorvalds Sværd som hang paa Væggen — og ilede saa af en Omveie mod Jægerhytten, hvis Indvortes hun meget vel kjendte, da hun, medens Thorvald i den laae og vartede efter Ulve og Ræve, saa ofte havde søgt ham i den.

Der var omtrent henrundet een og enhalv Time efter Solens Opgang da Zøgna med den ulykkelige Gamle, som ikke kunde have Tanke om den rædsomme Daad han skulde fuldføre, kom til Jægerhytten. Uagtet den, indvendig var stor og rummelig, havde Zøgna ondt for at faa Ragnvild til at blive der; og det

var kun med at ødsle alle sine Kjærtegn paa ham, at det omsider lykkedes hende at faa ham til at sætte sig. Alt var tyst og stille om dem. Hverken Thorvald eller Arbeiderne lode dem see, da de vare inde i Skoven for at hente eet af de sidste Træer til Løvhytten. Ragnvild, som sad ved Zøgnas Side, med Hovedet i hendes Skjød, var færdig at blive overvældet af Søvnen; og næsten var han overvundet af den, da Arbeiderne, fulgt af Thorvald, kom bærende med et Træ imellem deres Hænder. Thorvald, som kom noget bag efter dem, sang med dempet Stemme sin Morgenpsalme — den hvis Toner indlullede Thoras Moder i Døden — og Thora, fulgt af Pigen, lod sig paa Høien tilsyne, bærende Davrekurven paa sin skjønne Arm. Zøgnas Hjerte bankede voldsomt. Øieblikket der skulde tjene hendes Hevn og krone alle hendes Ønsker var kommet — og hun bævede; dog ikke for den onde Gjerning, men blot for at Ragnvild enten ikke skulde være sikker paa Haanden, eller med et hevnaandende Skriig, naar han saae Thorvald, forraade sig. Hun saae Grim iblandt Folkene. O, hvor ønskede hun ikke at det var ham, der med sin djerve Arm, skulde give Dødshugget. Ragnvild var endnu uvidende om den rædsomme Gjerning som han skulde udføre; thi hun vilde først vise ham de Ulykkelige, idet Øieblik hun gav ham Sværdet i Haanden og han skulde begaae Mordet; dog holdt

hun ham fra at sove ind, for at han strax kunde følge hendes Vink; og hun vidste: at Thorvalds Navn, var nok til at bringe ham i det stærkeste Raserie. Thorvald, som var blevet Thora vaer, gik hen ved Hytten, satte sig paa Græsbænken og tørrede Sveden af sin Pande. Pigen gik til Folkene med Davren og Thora ilede med bevinget Fod til sin Thorvald, den ædle, skjønne, elskede Yngling hvis lykkelige Viv hun om faa Timer troede at skulde blive. Thorvald, som ikke vilde høres af Folkene, bad, med sagte Stemme, men i de ømmeste Udtryk, den yndige Brud at være velkommen, tog Kurven af hendes Lilliehaand og trak hende ned paa Græsbænken ved sin Side. Den Henrykte vilde omfavne den rødmende Brud, som undseelig saae sig om til alle Sider. Da hun var blevet overtydet om at Ingen kunde see dem, fulgte hun sit Hjerte og kastede sig i Thorvalds udbredte Arme, idet hun betydede ham: at han ikke maatte tale, for ei at vække Folkenes Opmærksomhed. Dog dette var unødvendigt: thi Thorvald trykkede sine Læber saa fast paa Thoras Rosenmund som om ingen af dem nogensinde mere skulde tale; og virkeligen gik der aldrig mere nogen Lyd over Thorvalds Læber, thi i samme Øieblik som Thora rev sine Læber fra hans og lod sit lokkede Hoved synke ned paa hans flammende Hjerte, trykkede han hende endnu fastere i sine Arme, og de

tabte dem Begge i Nydelsen af det sidste Favntag der blev dem til Deel paa Jorden. Det var som om deres Hjerter aldrig mere skulde adskilles. Jorden med sine Glæder og Lidelser forsvandt for de Henrykte. Et Jordskjælv kunde have opslugt dem: de havde ikke bemærket det.

Zøgna, som fandt Øieblikket gunstigt, greb Thorvalds Sværd og trykkede det i Ragnvilds Haand i det hun med dæmpet Stemme og flammede Øine udbrød:

"Tag dette Sværd, og kløv Thorvald Vingos Hoved! Der sidder han med Din Datter trykket tæt op til sit sorte, falske Hjerte! Hurtigt! inden han myrder baade Dig og mig!"

Ragnvilds hele Raserie vaagnede ved disse Ord. Zøgna aabnede Døren for den Ulykkelige. Med Stormens Fart, styrtede han udaf den. Det frygtelige Sværd lynede i Luften — et Hug — og Thorvalds ædle Hoved var kløvet. Død, sank han mod Jorden; og den saarede Brud faldt, med et rædsomt fortvivlet Skriig, ned over hans afsjælede, blødende Liig, der tilsperrede Døren for Zøgna som var blevet i Hytten.

Det var som om den frygtelige Vanvittige, følte hvad han havde gjort; thi med den blodige Sabel i Haanden, flygtede han over Mark og Enge —

og Ingen tænkte, i den gruelige Rædselsstund, paa at forfølge ham.

Folkene ilede til og hævede Thora op fra den myrdede Brudgoms Legeme. Med vilde Blikke stirrede den ulykkelige Pige paa det blodige Liig; derpaa opløftede hun et saa rædsomt, vedvarende Klageskriig at man skulde troe at det vilde sprænge hendes Bryst; og det at hendes saarede Skulder blødte stærkt, synes hun aldeles ikke at bemærke. Pigen, og nogle af Karlene, beskjeftigede dem med den Saarede og søgte at standse Blodet; medens Andre, blandt hvilke Grim var, hævede Liget op paa deres Arme for at lægge det ind i Hytten, i Ly for Solen. En Karl aabnede Døren men gav af Forfærdelse et høit Skriig da Zøgna, som vilde flygte, løb lige imod ham; og Alle stirrede forfærdede paa hende.

"Nei, holdt! bliv lidet! Du tilhører mig og Djævelen!" — raabte Grim, slap Liget af sine Arme og løb efter Zøgna som han snart naaede og trak tilbage med sig.

"Lad mig være!" — raabte hun overlydt og vilde rive sig løs — "hvad ville I mig? Jeg har jo ikke begaaet Mordet. Saavel I, som jeg vide jo: at den gale Ragnvild er Gjerningsmanden. Lad mig derfor gaae. I vide desuden at Kongen selv har givet ham mig til Oppasserske. Slip mig derfor

Grim! thi jeg maa efter ham, og kan komme til at lide ilde naar jeg passer min Dont slet!"

"Ja, slet har Du passet Din Dont! det kan Synet af denne Myrdede og denne Blødende bevidne. Derpaa ere dine afbrændte Hænder et tidligere Beviis; og Din nye Brøde staaer malet i Dit falske, frække Aasyn. Jeg kjender Dig! Tilskyndet af Dig, har den forstandløse Gubbe udgydet disse Uskyldiges Blod, som raaber til Himlen om Hevn over Dig. Slet har jeg ogsaa passet min Dont i Verden og staaer her som en Skjænsel iblandt Menneskene: thi jeg har engang — forført af Dig — forraadt de ædleste Mennesker, paa Jorden; de som her ligge blødende for dine Fødder. Een Dont har jeg endnu tilbage, før jeg skal aflægge Regnskab for mine Gjerninger; men den vil jeg udføre som det sig hør og bør. Den skal forskaffe mig den evige Salighed. Det er: at støde min skarpe Toldekniv dybt ind i Dit sorte Hjerte. Men ei skal Dit urene, og disse Dydiges Blod blande sig sammen. Hist, i den fule Mose, skal Dit Blod flyde; og Ravnene skulle hakke Dig de falske Øine ud af Hovedet og det forræderske Hjerte af Brystet. Kom! min Valkyrie! Vi ville træde i en Dødningedands tilsammen!"

Uagtet Zognas Skriig og Modstand, slæbte den Frygtelige hende afsted. Høit svang han den senefulde Arm. Et Stød — og hun sank rallende ned

ved hans Fødder. En kort Kamp — og hun var ikke mere.

Pigen, havde ved Karlenes Hjelp, forbundet Thoras Saar. Den hulde Ulykkelige, som var faldet i Afmagt, aabnede sine Øine og stirrede rundt om sig. Omsider faldt hendes Blik paa den forevigede Vens blodige Liig, og hendes fortvivlede Skriig foer som Dolkestik igjennem alle de forsamlede Folks Hjerter. Rask, som om hun ikke havde mistet en Draabe Blod, ilede hun hen og kastede sig over Liget som hun med de ømmeste Navne og rødsomste Klageskriig søgte at kalde tilbage til Livet — og da man omsider, med Magt, maatte rive hende fra det, opdagede man med Forfærdelse: at hendes skjønne Ansigt var fortrukket samt at de blide Himmeløine rullede vildt om i Hovedet — hendes Forstand var borte.

Der var sendt Bud efter Pater Emanuel, som snarligen indfandt sig paa Rædselsstedet og bragte Linned og lægende Balsam med sig. Thoras Skulder, blev igjen forbundet. Saaret var ikke farligt, og den ædle Ulykkelige syntes aldeles ingen Smerte at føle; men beskjæftigede sig allene, dog mere stille, med Thorvald, som hun aldeles ikke vilde forlade. Da han, efter de Tiders Skik, skulde begraves hvor han faldt, og man, for Varmens Skyld, ikke kunde lade ham ligge til næste Dag, sagde Grim: at han vilde

gaae hjem for at forfærdige ham en Brudeseng. Thora, som Emanuel havde faaet bort fra Liget, syntes at betænke sig og lagde den venstre Haand paa den af Thorvalds Blod farvede Pande. Derpaa tog hun Pigen smilende ved Haanden og sagde med en Art Munterhed, men som var skrækkelig at høre, medens hun førte hende mod Veien til Emanuels Bolig:

"Kom Hjalme, og gaae hjem med mig! Du veed at det i Dag er min og Thorvalds Bryllupsdag. Da Grim nu gjør Brudesengen, maa vi vel bringe Thorvald sin nye Brudeklædning: thi han sover, og kan derfor ikke selv gaae hjem og iføre sig den. Kom! og Du skal see hvor smukt den klæder ham. Men vi maa skynde os: thi Alteret venter paa os. Du maa hjelpe til at pynte mig: thi Du veed jo nok at Zøgna ikke kan det, da hun har brændt sine Hænder! Kom, og lad os ile! I Dag skal det gaae lystigt til. Naar Thorvald vaagner, ville vi spille paa Fløite. Da vi sidst vilde spille, kom den slemme Zøgna raslende med sine Lænker og forskrækkede mig, saa jeg tabte Fløiten af Hænderne. Det kan hun ikke i Dag: thi hun er befriet fra Lænkerne. Kom nu Hjalme! I skulle alle dandse i Aften; thi paa en Bryllupsdag maa man være glad. Men er det ogsaa virkelig sandt, at Thorvald sover? Den fromme Pater Emanuel sagde det jo, og Du veed: at han

stedse taler Sandhed. Kom! vi ville dog gaae hen til Jægerhytten og vække Thorvald; Han skal jo have sin Davre og jeg skal spise med ham! Kom nu! Du skal hjelpe mig at udbrede Dugen." — Hurtigen ilede hun tilbage, fulgt af den høit grædende Pige. Davrekurven, som hun havde sat ved Græsbænken, var veltet og Maden laae omspredt i Græsset. Med den største Omhyggelighed samlede Thora det Spildte op, og lagde det i Kurven. Derpaa tog hun Dugen, som var overstænket med Thorvalds Blod, i sine Hænder. Med vilde Blikke, stirrede hun paa de store røde Pletter og syntes at besinde sig paa det som var forefaldet. Pater Emanuel gik hen til hende og vilde have hende til at gaae hjem; men Thora afslog det med Vrede og raabte med stærk Stemme:

"Viig fra mig Du Løgner! Du har sagt: at Thorvald laae her og sov. Jeg synes ogsaa selv at jeg saae ham; men nu veed jeg at Du talte Usandhed: thi seer Du dette Blod? Det er Thorvalds Blod. Han er saaret; han bløder! O, Gud hvor er han? Siger mig det hurtigen, at jeg kan forbinde ham!" — Hun opløftede atter et ynkværdigt Klageskriig og søgte overalt om Thorvald som hun ikke fandt, da han var bragt ind i Jægerhytten. Hendes Smertesskriig tiltoge alt mere og mere, og man maatte med Magt føre hende fra det Rædsels-

sted hvor hendes Brudgom mistede Livet og hun Forstanden; og alle Emanuels Trostegrunde vare spildte. Omsider standsede en velgjørende Afmagt hendes Smerter. Uden Bevidsthed blev hun lagt paa Sengen og da hun vaagnede, lykkedes det atter for Emanuel at faa hende til at troe at Thorvald sov. Hendes Forstand vendte aldrig mere tilbage, og meget ofte gik hendes Vanvid over til det rædsomste Raserie. Da skreeg hun frygteligen, og vilde kaste Alt til Side som forhindrede hende i at gaae til Thorvald som hun sagde: sov ikke men var saaret og blødte, samt at hun vilde standse Blodet og forbinde ham. Ragnvilds Navn kom aldrig over hendes Læber. Det var som om hun over Brudgommens Tab, aldeles forglemte at hun havde en Fader.

Thorvald blev begravet paa det samme Sted hvor han blev myrdet; der hvor Græsbænken, som han selv havde forfærdiget, stod; og en stor Steen der laae ved Siden af, som var overstænket med hans Blod, blev lagt over Graven.

Thoras Vanvid blev efter Sommerens Forløb mere stille. Hun troede nu at Thorvald sov, og beklagede kun at hun ikke kunde finde Stedet hvor han havde lagt sig. Hver Dag gik hun til Jægerhytten, og trindt om i Skoven, for at søge om den elskede sovende Ven, som aldrig var af hendes Tanker. "Han maa have lagt sig i Snedkerhuset!" —

sagde hun stundom til Gritti (som var reist fra Thorvalds Borg paa Møen for at pleie Thora) der ledsagede hende. Derpaa ilede hun til Snedkerhuset og søgte der Allevegne om ham. Grims Hjerte var færdigt at briste over den Ulykkeliges Vanvid, som han dog haabede at Tiden skulde have Lægedom for. Thora fik ved disse daglige Besøg omsider Grim meget kjær og sad ofte hele Timer, som et uskyldigt Barn, hos ham, medens han høvlede de tykke Fyrreplanker til Liigkisterne. De lange tynde Høvlspaaner, der lignede hvide Silkebaand, yndede Thora særdeles meget. Hun viklede dem om sit Liv og Hoved, og satte dem med samme Kunst og Flid som om de vare virkelige Silkebaand; hvormed den gode Gritti, under stride Taarer, stedse hjalp hende; og ofte var hun saaledes pyntet, naar hun var ude at søge om hendes hensovede Ven. Grim fulgte hende stundom paa disse Vandringer; og for at den ulykkelige Pige ikke skulde løbe saameget om i Skoven, hvor hun, paa det skarpe Tjørne, ofte sønderrev saavel Hænder som Ansigt, fortalte han hende, med varlig Forsigtighed: at Thorvald laae dybt nede i Jorden og sov sødeligen i sin Liigkiste, paa de bløde, fine Høvlspaaner som han havde faaet med i den. Grim viiste hende tillige Stenen, som var lagt over Graven.

Thora gav sig bitterligen til at græde fordi Stenen var saa stor at hun ikke kunde afvælte den;

thi hun vilde vække sin sovende Ven af hans lange Slummer; omsider bad hun Grim og Gritti at hjelpe sig — men de forsikkrede: at det var umuligt at faa Stenen bort, før Thorvald af sig selv opvaagnede; og da skulde hun forenes med ham i Himlen.

Thora vred sine Hænder og knælede ned foran Stenen, som hendes stride Taarer vædede — og hun bad Grim inderligen om at gjøre sig en Liigkiste og fylde den vel med Høvlspaaner, hvori hun kunde sove ved sin Vens Side indtil han opvaagnede; og hun begyndte strax at grave Graven med sine spæde Hænder, for at hun, saasnart Kisten var færdig, kunde komme til at slumre ved Thorvalds Side.

Det var neppe at Grim og Gritti, kunde faa den ynkværdige Lidende fra dette sørgelige Arbeide; og det var kun for at gaae hjem med Grim, at hun kunde være nærværende medens han gjorde Liigkisten, at hun forlod Graven og fulgte med til hans Værksted, som hun ikke forlod før Kisten var færdig. Den maatte strax fyldes med Høvlspaaner; og hun var ikke at afholde fra at sove i den om Natten. Næste Morgen, drog hun de smukkeste Høvlspaaner ud af Kisten og viklede hendes lange Silkelokker meget kunstigen ind i dem, bandt en lang flagrende Spaan om Livet, og dannede en Mængde Kors og Stjerner af de mindre Spaaner som hun paa en særdeles under-

lig Maade krusede og paasyede sin sorte Fløiels Brudekjortel. Saaledes pyntet gik hun til Graven, thi hun vilde være saadan klædt naar hun skulde levende begraves, som hun fast havde besluttet; og hun begyndte atter at grave sin Grav med Hænderne.

Gritti, som aldrig forlod Thora, havde ondt ved at faae hende til at holde op at grave; og det var kun ved at indbilde den Ulykkelige: at Thorvald næste Dag vaagnede, at det omsider lykkedes for hende.

"Vaagner han i Morgen?!" — raabte hun henrykt, og Glæden spillede i hendes skjønne, vilde Øine — "O, saa skulle vi have Bryllup! Det er herligt!" — Hun klappede i Hænderne og dandsede runde om Graven med Gritti; og da Grim idetsamme kom til, for at faa hende hjem, eftersom han bedre end nogen af Gaardens Folk kunde tale hende tilrette, raabte hun ham med vild Henrykkelse imøde:

"Veed Du Grim! at min Thorvald vaagner i Morgen? Jeg vil derfor ikke grave Graven eller lade Liigkisten bringe herud. Men jeg vil være her tidligt. Saa ville vi spise Davre sammen, og derpaa gaae hen og smykke os ret tilgavns for at holde Bryllup. Men inden jeg gaaer herfra vil jeg dog omvinde Gravstenen med Blomster at Thorvald,

naar han vaagner, kan see at jeg har været her! — Det vil ret fornøie ham, idet han velter Stenen bort og stiger ud af Graven. O, hvor jeg nu er lykkelig! Da skulle vi ret spille sammen!" — hun omvandt nu Stenen omhygeligen med Blomster. Derpaa udbrød hun atter — "Jeg vil i Morgen, bringe ham hans Fløite." Hun slyngede nu sin Arm om Grittis Liv og dandsede med hende henad Veien til Borgen.

Næste Dag gik Thora atter til Graven, og havde saavel sin som Thorvalds Fløite med sig. "Han, sover endnu!" — sagde hun til Gritti — "O hvad det er Skade; thi vi skulle spille sammen. Men maaskee at jeg, med min Fløites Toner, kan vække ham!" — Hun satte nu Fløiten til Læberne og spillede alle de Stykker hun kjendte; og det havde været umuligt for Gritti at faa hende fra Graven, naar hun ikke havde forsikret hende: at Thorvald vaagnede i Morgen. Den hulde Ulykkelige, omvandt nu Stenen med friske Blomster, og lod sig taalmodigen føre hjem. Saaledes gik det stedse. Hver Dag spillede hun ved Graven, omvandt den med Blomster, og besluttede taalmodigen, til næste Dag, at forvente den Elskedes Opvaagnen.

Uagtet Thora var berøvet Forstanden, tracterede hun Fløiten med en stor Færdighed, som tiltog jo mere hun spillede. Alle Egnens Børn flokkede dem derfor om hende, for at høre hendes skjønne Spil; og da

de vidste, at hun, saalænge Sommeren varede, smykkede Thorvalds Bautesteen med friske Blomster, og om Vinteren med sammenbundne Grangviste: manglede Thora aldrig nogen af Delene. Som en forklaret Engel, stod hun da omringet af de uskyldige, smilende eller grædende Børn ved Graven med Flviten for hendes blege Læber. Børnene havde hende meget kjær; og det var almindeligt, at Mødrene naar de ikke opførte dem vel, sagde til dem: "I Morgen skal Du blive hjemme fra det dyre Davrekjøb, saaledes blev Stedet hvor Thorvald blev myrdet kaldet — og da kunde enhver Moder være vis paa at hendes Barn bedrede sig: thi de kunde ingen Dag være borte fra Jomfrue Thora og det dyre Davrekjøb. De venlige Smaae, vidste alle hvad de skulde sige naar Thora græd fordi at Thorvald ikke vilde vaagne. De tilraabte da den Ulykkelige: Han vaagner i Morgen! og hun lod sig da taalmodigen føre Hjem, klappede i sine indsvundne Hænder af Glæde over det Held der næste Dag forestod hende og dandsede rundt med Gritti eller Børnene. Saaledes forsvandt eet Aar efter det Andet, og end ikke den strængeste Vinterdag kunde, med al sin Barskhed, holde Thora fra at gaae til Graven; men hver Førstepindsedag, gik hun aarle om Morgenen til det dyre Davrekjøb med sin Davrekurv paa Armen, — "thi" — sagde hun til

Gritti og Alle: "Thorvald har bedet mig om at bringe ham sin Davre! og" — føiede hun med vild Glæde til — "jeg skal spise med ham!" — Paa denne Dag, var hun stedse iført sin Brudedragt som var udziret med de smukkeste Høvlspaaner hun kunde faae, der hang saa langt ned at de slebte efter hende, og en Brudekrone af Høvlspaaner var viklet om hendes lange bølgende Lokker.

Saaledes vare syv Aar henrundne for den ulykkelige Thora, og Intet i hendes Tilstand var forandret uden det: at hun havde mistet sin gode Gritti; der paa en Reise til Møen, hvor hun vilde afhente sin Moder, blev syg og døde. Thora syntes neppe at savne hende eller at erindre at Gritti havde været hos hende. Hun gik nu ene til Graven, som kun var et halvt Hundrede Skridt fra Borgen, da hun ikke taalte at andre end Gritti eller Grim, med Undtagelse af Børnene, ledsagede hende; og Grim maatte jo passe sit Værksted. Naar hun forlod Graven gik hun stedse, fulgt af nogle af Børnene, til Snedkerhuset for at hente Høvlspaaner, hvorfra Grim om Aftenen ledsagede hende hjem og overgav hende til Ragnvilds Søsters Varetægt, der var indflyttet i Borgen og bestyrede den; og Thora indslumrede om Aftenen, smilende og tilfreds i sin Liigkiste da hun troede: at Thorvald næste Dag vilde opvaagne.

Som Thora, den syvende Aarsdag efter at Mordet var begaaet, iført sin Brudedragt som rigeligen var besat med de flagrende Baand af Høvlspaaner, samt med Brudekronen paa Hovedet og Davrekurven paa Armen nærmede sig til Graven, efterfulgt af nogle Børn fra Nærheden af Borgen, gav hun et høit Skriig af Glæde: thi en Mand sad med Hovedet lænet op til Thorvalds Bautesteen; og hvem kunde det, efter den arme Thoras Formening, vel være: uden den elskede Thorvald selv der var opvaagnet, for, paa den hellige Førstepintsedag, at holde Bryllup med hende? Hun tabte af Henrykkelse Kurven af Armen og løb med det Udraab: "Thorvald! min Thorvald!" — mod den formeente Brudgom, favnede ham ømt og trykkede ham saa fast til sit Hjerte som om hun aldrig vilde slippe ham mere. Børnene ilede, betagne af den høieste Forfærdelse tilbage, og beretede det Underværk de troede at have seet, nemlig: at Thorvald var staaet op fra de Døde. De forfærdede Qvinder, som Børnene fortalte dette, torde ikke gaae hen til Gravstedet hvor begjerlige de end vare efter at vide om Børnenes Beretning var sandfærdig. De raabte derfor de, formedelst Helligdagene, tilstædeværende Mænd og Karle til dem. Den Ene satte Mod i den Anden og de gik, i en stor Klynge, til det dyre Davrekjøb for at see den paa Førstepindse Morgen fra de Døde opstandne

Thorvald; og Qvinderne, tillige med Børnene, fulgte, med nysgjerrige, frygtsomme Blikke, langt bag efter.

Da de kom til Gravstedet, sad der en høi rædsom Skikkelse paa Stenen med et langt, til Beltestedet hængende, hvidt Skjæg og vilde rullende Øine. I den venstre Arm holdt den Thora, der syntes livløs. I den Høire svang den et bredt, rustent Slagsværd der syntes at lyne Død mod Enhver som nærmede sig. Hvor mange Mænd og Karle de end vare, bævede de dog for at nærme dem til den rædselsfulde Kæmpe, over hvis Læber der gik en frygtelig Latter idet han saae ned paa Thora der med nedbøiet Hoved hang i hans Arm. Endelig toge de Mod til dem, og gik nærmere for at frelse den kjære, ulykkelige Pige af hans Vold. Som de kom til ham lod han Thora falde, greb det drabelige Sværd i begge Hænder, reiste sig op og ilede med Lynets Hurtighed mod den sig ham nærmende Flok. Inden Nogen kunde tænke paa at flye — faldt hans uhyre Sværd paa trende Mænds Hoveder, som blødende styrtede til Jorden. De Øvrige vilde gribe Morderen; men han forsvarede sig som Løven man vil frarive sine Unger og hug med et fortvivlet Raserie, der syntes at gjøre ham uovervindelig, om sig, saa fire af Mændene endnu faldt døde til Jorden. De Øvrige flygtede for at undgaae samme Skjebne. Da de

Alle vare borte, gik Morderen ganske rolig hen og hævede Thora op i sine Arme — hvilket Nogle der vare stegne op i Træerne saae — og trykkede et langt Kys paa hendes blege Læber. Derpaa lagde han hende ned i Græsset, ved Siden af Thorvalds Bautasteen, og rev en i Pjalter slidt Kaabe af sine Skuldre som han bredte over hende; og gik derpaa langsomt ind i Skoven.

Da nogen Tid var gaaet, vovede de Flygtende at vende tilbage til deres syv myrdede Venner og Brødre. Nogle af dem gik hen til Thora, der laae stille ved sin hensovede Vens Grav. Qvinderne kom til. Det var Ragnvilds Kappe som var udbredt over Thora og Thorvalds Sværd laae ved hendes Side. Alherren havde forbarmet sig over den hulde Ulykkelige og forenet hende med den uforglemmelige Forudgangne. Hendes Hjerte var bristet i Døden.

De grædende Qvinder tillukkede hendes Øine.

Liigkisten som Grim, der var en af de Myrdede, havde forfærdiget til Thora blev hentet og hun blev, som hun selv havde smykket sig som Brud, lagt i den, og endnu før Middag nedsænket ved hendes elskede Vens Side — og en Steen — den alle de Tilstedeværendes Taarer vædede — blev væltet over Graven.

De syv Myrdede, kunde af Mangel paa Kister ikke begraves før næste Dag, da de bleve nedgravne lige overfor Thora og Thorvalds Hvilested; og syv smaae Høie betegne endnu Stedet hvor de Ædle, som vilde frelse Thora, fandt Døden.

Næste Dag, fandt en Bonde Ragnvilds Liig i Skoven. Hvordan han var død og hvor han i de syv Aar havde været, erfarede Ingen. Han blev nedgravet paa Stedet hvor han fandtes uden at blive forundt en Liigkiste. Intet Øie græd ved hans Jordefærd, og ingen Steen betegner Stedet hvor

den frygtelige Oldings Been fandt den sidste Hvile: Hun som aldeles var skabt til at nyde, dele, og skjenke huuslige Glæder, i hvis Bryst det ømmeste Hjerte bankede — men som ved en troløs Ægtefælle blev gjort menneskefiendsk og siden ved et Uhyres Rænker, gradviis blev berøvet Forstanden og bragt til Raseriets høieste Punct, i hvilket han udbredte Rædsel og Død trindt om sig. Dog, Alforbarmeren har antaget sig den Ulykkelige: thi han vidste ikke hvad han gjorde; og han er hist, i Guds uendelige Evighed, forenet med sin elskede Datter og hendes Thorvald.

Otte hundrede og halvtredsindstyve Pintsefeste ere helligholdte siden hine rædselsfulde Begivenheder, dem Sagnet har bevaret os, forefaldt; og endnu seer man Thorvalds og Thoras Bautastene. I de første Aarhundreder efter at deres ædle Hjerter brast i Døden, samledes Egnens Børn og unge Mennesker hver Førstepintse-Morgen ved det dyre Davrekjøb. Da bleve stedse Gravstenene omvundne med Blomsterkrandse. Enhver Yngling og enhver Pige lagde Haanden paa det Sted af Stenen hvor Thorvalds Blod var rundet; og ethvert følende Hjerte, offrede de Elskendes Dyder og Lidelser en Taare. Flere Aarhundreder svandt hen i Tidens Strøm, og Sagnet om det dyre Davrekjøb blev mere og mere dunkelt, ja der var næsten Intet af det tilbage uden allene Navnet; dog flokkede Børn og Elskende dem gjerne paa det Sted hvor Thorvald havde udgydet sit uskyldige Blod og Thora døde i sin Faders Favn; og ofte — selv endnu — blive Bautastenene omvundne med Blomsterkrandse.